

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

T J MAGUIRE

BRATVA *Knight*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Bratva Şövalyesi

T J Maguire

İçindekiler

1. [Telif Hakları](#)
2. [İçerik Uyarısı](#)
3. [Adanma](#)
4. [Özel teşekkür](#)
5. [1. Birinci Bölüm](#)
6. [2. İkinci Bölüm](#)
7. [3. Üçüncü Bölüm](#)
8. [4. Dördüncü Bölüm](#)
9. [5. Beşinci Bölüm](#)
10. [6. Altıncı Bölüm](#)
11. [7. Yedinci Bölüm](#)
12. [8. Sekizinci Bölüm](#)
13. [9. Dokuzuncu Bölüm](#)
14. [10. Onuncu Bölüm](#)
15. [11. On Birinci Bölüm](#)
16. [12. Onikinci Bölüm](#)
17. [13. On Üçüncü Bölüm](#)
18. [14. On Dördüncü Bölüm](#)
19. [15. On Beşinci Bölüm](#)
20. [16. On Altıncı Bölüm](#)
21. [17. On Yedinci Bölüm](#)
22. [18. On Sekizinci Bölüm](#)
23. [19. On Dokuzuncu Bölüm](#)
24. [20. Yirminci Bölüm](#)
25. [21. Yirmi Birinci Bölüm](#)
26. [22. Yirmi İkinci Bölüm](#)
27. [23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

28. [24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
29. [25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)
30. [26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)
31. [27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)
32. [28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
33. [29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
34. [30. Otuzuncu Bölüm](#)
35. [31. Otuz Birinci Bölüm](#)
36. [32. Otuz İkinci Bölüm](#)
37. [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
38. [34. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
39. [35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
40. [36. Otuz Altıncı Bölüm](#)
41. [37. Otuz Yedinci Bölüm](#)
42. [38. Otuz Sekizinci Bölüm](#)
43. [39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
44. [40. Kırkıncı Bölüm](#)
45. [41. Kırk Birinci Bölüm](#)
46. [42. Kırk İkinci Bölüm](#)
47. [43. Kırk Üçüncü Bölüm](#)
48. [44. Kırk Dördüncü Bölüm](#)
49. [45. Kırk Beşinci Bölüm](#)
50. [46. Senden bana küçük bir not](#)
51. [47. Beni takip et](#)

Telif hakkı © 2023 T J Maguire

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez, ancak ABD telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar hariçtir. İzin talepleri için T J Maguire ile iletişime geçin

Bu yapımda anlatılan hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar kurgudur. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölen), yerler, binalar ve ürünlerle herhangi bir bağlantı kurulması amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır.

Kitap Kapağı: Faera Lane

Düzenleme: BLD Creative

İçerik Uyarısı

Devam etmeden önce, bu kitabın içerik uyarısı olduğunu lütfen unutmayın.

Hassas bir okuyucuysanız, lütfen dikkatli olun.

- Aşırı şiddet
- Kaba dil
- El kolyeleri
- Cinayet/ölüm
- Açık cinsel sahneler
- Cinsel saldırı girişimi
- İşkence
- Ölü doğum/çocuk kaybı
- İntihar düşünceleri

Adanmışlık

Bu kitabı eline alan herkese, bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

Bu küçük bağımsız yazarın hayalini gerçekleştirdiniz.

Özel teşekkür

Özellikle Carolyn ve Nikita'ya teşekkür ederim. İkimize de sarsılmaz destekleri için teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

"YEMİN EDERİM, SEN BENİ DELİRTİYORSUN!" diye bağırdım, önümdeki minik bomba gibi kadına öfkeyle bakarak.

Tatiana Andreeva benim hayatımın belasıydı. Uzun, altın sarısı saçları. Yumuşak, güneşten bronzlaşmış teni. Kıvrımlı kalçaları. Melek gibi bir yüzü ve lanet olası bir şeytanın tavırları vardı.

Dört yıl boyunca, uyanık olduğum her an aklımı o meşgul etti. Beni yakıcı, amansız bir ihtiyaçla acı çekmeye zorladı. Dört yıl boyunca, ateşli bakışları ve küstah ağzıyla bana işkence etti. Sabrımı, kendimi kontrol etme yeteneğimi sınadı. Aklımdan hiç çıkmadı. Derimin altına, kalbime girdi. Ne yaparsam yapayım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu kafamdan atamadım.

Tatiana sırttı, büyüleyici ela gözlerinde bir ışıltı vardı. Beni kızdırmaktan zevk alıyordu, bunun için yaşıyordu. "Sakin ol Nicky, yoksa anevrizma geçireceksin."

Dişlerimi sıktım. Bana Nicky dediğinde bundan nefret ettiğimi biliyordu. Diğer her şeyde olduğu gibi, beni kızdırmak için bilerek yapıyordu. Sürekli başımın belasıydı.

"Sana kaç kez tek başına koşma dedim? Bu tehlikeli."

"Ve *sana* kaç kez kendi işine bakmanı söyledim.

Ne yaptığım seni ilgilendirmez. Artık ilgilendirmez."

Kalbim acıdan sızladı ve sert bir nefes aldım. Tatiana'nın yüzünde bir anlığına suçluluk belirdi, ama hemen kapattı ve her zamanki gibi soğuk, sert buz kraliçesine dönüştü.

O öyle olduğunu düşünüyor olabilir, ama daha fazla yanılmış olamazdı. Onunla ilgili *her şey* benim ilgilendiğim bir konuydu. Aramızda ne olursa olsun, birbirimize karşı tutumumuz ne olursa olsun, o her zaman benim ilgilendiğim bir konu olacaktı.

Las Vegas güneşinin kavurucu sıcaklığı üzerime çökmüştü, ter boynumdan aşağı sızıyordu. Evimin köşesine gelmiştik. Uzakta, mülkü çevreleyen uzun demir çiti görebiliyordum.

Tatiana sadece birkaç kilometre uzakta yaşıyordu. Eve giderken yol kenarında koşarken görmüştüm. Kendini tehlikeye attığının farkında değildi, hiç mantıklı davranmıyordu. Birinin arabasını kenara çekip onu arabasına itmesi çok kolay olurdu. Vegas'ta bu tür şeyler sürekli oluyordu. İnsanlar ortadan kayboluyor, bir daha hiç görülüyor ve haber alınamıyordu.

Üç mavi minibüs hızla geçip benim garaj yoluma girdi ve güvenlik kulübesinde durdu. Bu durum beni şüpheyle kaşlarımı çatmaya itti.

Bunlar da kim? Ziyaretçi geleceğini bilmiyordum.

Demir kapılar açılıp onların içeri girmesine izin verildiğinde şüphelerim ortadan kalktı. Kim olurlarsa olsunlar, içeri girme izni almışlardı. Aksi takdirde içeri giremezlerdi.

"Bak, Nicky, gitmem gereken bir yer var. Yani burada işimiz bittiyse..."

"Hayır, burada işimiz bitmedi," diye bağırdım, sözünü keserek. Onun yanına

, burnumu burnuna dayayarak ona dik dik baktım.

Tatiana'nın nefesi hafifçe kesildi, gözleri parladı. Cinsel gerilim, etrafımızdaki havayı gergin, ham ve manyetik hale getirdi. Onun bu kadar yakınında olması, vücutlarımızın birbirinden bir santim bile uzak olmaması, cildimde bir titreşim yarattı.

Bizim için durum böyleydi. *Her zaman* böyleydi. Ne zaman birbirimizin yörüngesinde olsak, aramızdaki çekim *patlamış* gibi olur, ateşin üzerindeki benzin gibi alevlenirdi.

Tatiana ile aramızda yanan kimya kozmik bir şeydi. İnsanların hikayeler yazdığı, şarkılar söylediği türden bir şey. Asla solmayacaktı. Asla azalmayacaktı. Asla zayıflamayacaktı. Öldüğümüz güne kadar güneş kadar güçlü bir şekilde parlayacaktı.

Bir silah sesi, bakışlarımı Tatiana'dan ayırdı ve gözlerim uzaktaki üç katlı evime kaydı.

Oradan mı geldi?

Havada daha fazla silah sesi yankılandı ve ben harekete geçtim, arkamdan Beretta'mı çıkardım.

Hemen araba anahtarlarımı Tatiana'ya uzattım. "Çık buradan.

Hemen." Onun dinlemeyeceğini bilmeliydim.

Aşağılayıcı bir bakışla açık avucuma baktı, dudakları tiksinti ile kıvrıldı. "Burada açıkça bir şeyler olurken benim öylece gideceğimi sanıyorsan, sandığımdan daha da aptalsın."

"Lanet olsun Tatiana, seninle bu konuda tartışacak vaktim yok. Kışını o lanet arabaya sok yoksa yemin ederim pişman olursun. Seninle oyun oynamıyorum."

Ellerini beline koydu ve bana dik dik baktı. "Ben. Gitmiyorum." Omuzları kararlılıkla dikleşmiş, dudakları sıkıca birbirine bastırılmıştı.

Telefonum cebimde titredi. Onu çıkardım, sinirli bakışlarımı ona dikerek. Ekranı hızla baktım. Kardeşim Aleksandr'dan, tüm askerlerimizin bulunduğu WhatsApp grup sohbetine gönderilmiş bir mesajdı.

Mesajda kelime yoktu. Sadece bir emoji vardı. Koşarak uzaklaştım.

Ön bahçe, kırık ve kanayan cesetlerle doluydu. Bazıları vurulmuş, bazıları dövülmüş ve tahminimce bir tür balta veya pala ile kesilmişti. Etrafımızda çığlıklar yankılanıyordu, ardından silah sesleri ve kavga eden, homurdanan, hırlayan, acı içinde bağırان insanların sesleri geliyordu.

Hızla hareket ettim, vücudumu hafifçe çömelmiş bir şekilde tutarak çakıllı yolu aceleyle geçtim, silahımı elimde sıkıca tutuyordum. Odaklanmaya çalıştım, zihnimin dalmasına izin vermedim. Ailem için hissettiğim korku beni tüketiyordu, ama aklımı başımda tutmalı ve önümdeki hedefle ilgilenmeliydim.

Tatiana hemen yanımdaydı, adımları hafif ve hızlıydı, hemen arkamdaydı. Mükemmel manikürlü parmakları yedek silahımın kabzasını kavramıştı, tutuşu kusursuzdu. Benimle gelmeye o kadar kararlıydı ki, ona kendini koruması için bir şey vermek zorunda kaldım. Ne dersem diyeyim, ona ne kadar bağırısam da, o ne isterse onu yapacağını biliyordum. Tatiana beni asla dinlemezdi.

"Unutma, yanımda kal," diye fısıldadım, eğilip askerlerimizden birinin nabzını kontrol ettim. Ölmüş. Bu beni küfür etmeye itti.

Bu nasıl oldu? Bize kim saldırıyor?

"Ben iyiyim. Benim için endişelenme," diye cevapladı, gözlerinde lazer gibi bir odaklanma varken etrafımızı tarıyordu.

Mantıken bunu biliyordum. Tatiana bir Bratva askeri olmayabilir, ama hepimizin aldığı eğitimi almıştı. Kendini nasıl idare edeceğini biliyordu. Gerekirse *beni* bile tekmeleyebilirdi.

Ama bu, içimde patlayan korkuyu durdurmadı. Kendini tehlikeye atıyordu. Ne kadar küçük olursa olsun, yaralanma ihtimali vardı. Öldürölme ihtimali.

Sadece bu düşünce bile kalbimi parçalıyordu. Tatiana'nın olmadığı bir dünyada, ben kaybolurdum. Hayat yaşamaya değer olmazdı.

Ön kapıya çıkan merdivenleri hızlı ve sessizce çıktım, botlarımın ayaklarımın bastığı yeri dikkatle izleyerek tahtaların gıcırdamamasını sağladım. Kapı hafifçe aralıktı. Kapıyı daha fazla açmak için ittiğimde, solumdan gelen öfkeli bir ses beni dondu.

O sesi tanıyordum.

Evin yanından dolaşıp arka bahçeye çıktım. İki ya da üç kişilik gruplar halinde kavga eden insanlar, bahçenin her yerine, depoya kadar yayılmışlardı. Kaos vardı. Kanlı. Acımasız. Sanki lanet bir savaş alanı gibiydi.

Gözlerim her bir insan grubu arasında gidip geldi, aradım, aradım... *işte orada.*

Küçük kardeşim Lukyan sırtüstü yatıyordu, boğazına birkaç santim uzaklıkta bir bıçak vardı. Göğsüne binmiş, bıçağı derisinden uzaklaştırmaya çalışırken çaba sarf ederek hırlayan ve dişlerini gösteren siyah tulumlu bir adamla boğuşuyordu.

Nişan aldım ve ateş ettim. Tetiğı çektiğim anda biri silahımı tekmeledi ve atışı kaçırdım. Birbirimize sarıldık, kontrolü ele geçirmek için güreşirken birbirimize yumruk attık ve vurdum.

Tatiana net bir ateş hattı bulmaya çalışıyordu, ama bu kadar hareket halindeyken bu imkansızdı. Gözümün ucuyla onu görebiliyordum, bana vurmaktan korktuğı için ateş etmekte tereddüt ediyordu.

"Tati... Lukyan'a... git," diye homurdandım, saldırganın darbeleriyle mücadele ederken.

Tatiana tereddüt etti. Gözleri, bıçağın derisini delmesini engellemek için çabalayan Lukyan'a kaydı. Bıçak her saniye biraz daha yaklaşıyordu.

"Git!" diye bağırdım, sesimdeki çaresizlik onu harekete geçirdi. Kardeşimi kurtarması için ona ihtiyacım vardı.

Çeneme gelen acı verici bir yumruk beni sersemletti ve dengemi bozdu. Adam bana saldırmak için hamle yaptı ama ben vücudumu onun ulaşamayacağı bir yere çevirdim ve kollarımı arkadan boynuna doladım. Onu yerden kaldırırken sertçe sıktım ve nefes almasını engelledim. O çırpınıyor, çılgınca tekmeliyor ve nefes almaya çalışıyordu.

Daha da bastırdım ve boynunu kırdım. Kollarımda gevşedi ve onu yere bıraktım, nefes nefeseydim. Gözlerim Tatiana'ya kaydı. Başka bir adamın bıçak darbeleriyle ustaca kaçınıyordu, hareketleri hafif ve akıcıydı, bükülüp dönüyordu, bana bir dansçıyı hatırlatıyordu. Lukyan onun yanında acımasızca savaşıyordu, saldırıyor ve savunuyor, saldırıyor ve savunuyordu.

Kızıldan görmedim ve kavgaya atıldım. Tatiana'nın yanında kaldım, ihtiyacı olduğunda ona yardım ettim (dürüst olmak gerekirse, neredeyse hiç yardıma ihtiyacı olmadı). Kemikli bir bileği kavradım ve içe doğru çevirdim, adamın elindeki bıçağı karnına sapladım. Onu tekmeledim ve aynı bacağımla başka bir adamın kafasına hızlı ve sert bir tekme attım, onu bayılttım.

Tatiana bir tür çekiç gibi görünen bir şeyi aldı ve sarışın bir adamın yüzüne savurdu, dişler ve kan havaya sıçradı. Lukyan tekmeledi ve yumrukladı, bıçakladı ve kesti. O, yaramaz, playboy kişiliğinin derinliklerinde sakladığı o ilkel vahşilikle savaştı, öldürdü, öldürdü ve öldürdü.

Ne kadar süre savaştığımızı bilmiyordum. Sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geliyordu, ama en fazla on beş dakika sürmüş olabileceğini biliyordum. Son pisliği öldürdüğümüzde, hepimiz nefes nefeseydik, baştan aşağı kan ve ter içindeydik. Tatiana'nın omzunda bir kulak vardı. Lukyan'ın saçları dişlerle doluydu. Bir adamın karnını kesip açtığımda, bağırsakları ve organları ayakkabılarımın altında ezilmişti. Sanki arka bahçemizde bir bomba patlamış, kan ve vücut parçaları kar gibi yağmıştı.

"Ne oldu lan?" Ölü bedenlerin denizine bakarak sertçe nefes verdim. Adrenalin hala damarlarımdan akıyordu, bu yüzden hareketsiz durmam imkansızdı.

"Bilmiyorum," dedi Lukyan, alnındaki kanı elinin tersiyle silerek. "İlk silah seslerini duyduğumda depoda çalışıyordum. Çoğu adam da öyle. Dışarı çıktığımızda

bu pislikleri" —ayaklarının dibindeki cesetlerden birine tekme attı— "silahlarla bize doğru koşarken gördük. Alarm çalmadan buraya nasıl girdiklerini bilmiyorum."

"Nasıl ve neden olduğunu sonra düşünürüz. Şu anda onlarla ilgilenmemiz gerekiyor. Başka var mı?"

"Bilmiyorum. Henüz evi kontrol etme fırsatım olmadı."

"Tamam," diye başımı salladım. "Siz içinüz" — ellerini dizlerine koyup nefeslerini düzenlemeye çalışan üç askerimizi işaret ettim — "dışarıdaki alanı temizleyin. Biz evi ele geçireceğiz. Aleksandr'ı gördün mü? Ya da babamı?" diye sordum, dikkatimi tekrar kardeşime çevirerek.

"Hayır ve hayır. Muhtemelen içerideler." Tatiana'ya baktı. "Bu arada, kurtardığın için teşekkürler."

Tatiana sırtarak ona şakacı bir göz kırptı. "Önemli değil." Lukyan'ın omzunun üzerinden bakarak cam sürgülü kapılardan evin içine dikkatle bakarken sırtışı kaşlarını çatmaya dönüştü. "O kim?"

İkinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

Küçük, peri boyundaki kadının saldırganlardan birinin sırtına atlayıp onu gözden kaybolana kadar yere indirmesini izledim. Onu daha önce hiç görmemiştim ve Bratva'daki herkesi tanıyordum. Asker olmasam da, yine de bir Bratva kadınıydım. Tüm eğitimi aldım, tüm o zorlu çalışmaları yaptım. Hatta inisiyasyona bile girdim, ancak daha sonra bunun hayatımda yapmak istediğim şey olmadığını fark ettim. Aslında değil.

Bunun nedeni, işin vahşeti değildi. Kan ve öldürme. Bu tür şeyler beni rahatsız etmiyordu (her ne kadar dövüş antrenmanından sonra tırnaklarımın kırılması canımı sıkıyor olsa da, özellikle de yeni bir set için 500 dolar harcadıktan sonra). Ayrıca, infazcıların giymek zorunda olduğu uniformalar, hayatımda gördüğüm en çirkin kumaş parçalarıydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, babamın izinden gitmemeye karar vermeme neden olan hiçbir şey bunlardan değildi. Basitçe, kalbim bu işte değildi. Modayı keşfetmek istiyordum. Kendi giyim koleksiyonumu tasarlamak, ve dünyanın moda başkentlerinden birine taşınmak istiyordum. Paris ya da Milano. Hatta Londra bile olurdu. Beni sadece kalbimi değil, ruhumu da kıran adamdan uzaklaştıracak herhangi bir yer.

Nikolai Volkov, her kadının rüyalarını süsleyen bir adamdı. Geniş omuzları, sert ve sıkı kasları, koyu saçları, Hollywood yıldızlarını gölgede bırakan yüzü, kare çenesi, kusursuz bronz teni, yüksek elmacık kemikleri vardı. Uzun boylu, yakışıklı ve sert bir adamdı. Ama en çok gözlerini seviyordum. O gözlerde kendini kaybetmek çok kolaydı. Okyanus gibi parlak mavi gözleri vardı.

On altı yaşımdan beri ona aşıktım, küçük bir köpek yavrusu gibi peşinden dolanıyordum. Ama o beni neredeyse hiç fark etmiyordu. Ben sadece kız kardeşinin aptal en iyi arkadaşıydım. Ne zaman oraya gitsem, sadece "Merhaba" diye homurdanırdı, hepsi bu kadar. Bana bakmazdı bile, her zaman kafasını her yere taşıdığı dizüstü bilgisayarına gömmüştü.

Ancak on dokuz yaşıma bastıktan bir süre sonra her şey değişti.

Bir gece onların evinde kalıyordum ve o, evlerinin karanlık koridorlarından birinde beni köşeye sıkıştırdı, yüzü kasvetli ve gizemli bir ifadeyle.

"Tek başına dolaşarak ne yapıyorsun, Tati?"

Omurgamdan bir ürperti geçti. Aniden durdum, tüylerim diken diken oldu. Koridor karanlıktı, o kadar karanlıktı ki, önümdeki duvara yaslanmış Nikolai'nin silüetini zar zor seçebiliyordum.

Pantolon giymediğimin farkındaydım. Gece yarısı uyanmıştım, ağzım Sahra Çölü kadar kurumuştı. Her zaman iç çamaşırlarımla uyurdum, bu yüzden mutfığa inip bir bardak su almadan önce pantolon giymeye zahmet etmemiştim.

Koca, kötü kurtun koridorlarda dolaştığını bilseydim... yine de giymezdim. Dürüst olalım, yıllardır Nikolai'nin dikkatini çekmeye çalışıyordum. Ve ancak son zamanlarda o da içimi yakan uzun, ateşli bakışlarla bu ilgiye karşılık vermeye başladı. Bütün vücudumu ateşe verdi.

"Aynı şeyi sana da sorabilirim. Genelde sabahın üçünde karanlıkta dolaşır mısın?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak. Kendimi örtmedim çünkü bana bakmasını, beni küçük bir çocuk olarak değil, bir kadın olarak görmesini istedim.

Nikolai bir adım öne çıktı ve bir ışık huzmesi yüzünü görünür kıldı. Kahretsin, onun ne kadar yakışıklı olduğunu asla unutamayacağım. Onu her gördüğümde nefesim kesiliyordu. Kalbim göğsümde çarpıyordu, o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda duyabiliyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki, bana dokunmasını, sert, nasırlı ellerinin tenimde hissetmesini istiyordum.

Gözleri vücudumu yavaşça taradı, her ayrıntıyı hafızasına kazıyormuş gibi. "Bazen. Takip ettiğim kişiye bağlı."

Bu söz neden beni kızdırdı? Orada olmadığı zaman kimi takip ediyordu?

Cesur bir hamle yapıp ona yaklaştım. Başını merakla yana eğdi, bakışları yine bacaklarımda üzerinde dolaştı, sanki kendini tutamıyormuş gibi. Onun yanında hiç bu kadar açıkta olmamıştım. Gördüğü şey hoşuna gitmiş miydi? Anlayamadım. Gözlerinde bir ilgi parıltısı olabilir miydi, emin değildim.

"Beni takip mi ediyorsun, Nicky?" diye fısıldadım, elimle yavaşça göğsümün önünü okşayarak. İç çamaşırlarımın bel kısmında durdum ve parmağımı karnımın alt kısmındaki çıplak deri üzerinde gezdirdim. Onu sınamak istedim,

gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini görmek istedim. Beni istemeyen erkeklerin peşinden koşmazdım. Artık koşmuyordum.

Nikolai, avını izleyen bir yırtıcı hayvan gibi hareketlerimi izliyordu. Ölümcül bir sessizlik içinde. Lazer gibi odaklanmış. Kasları gergin, sanki her an saldırmaya hazır gibi.

"Bana Nicky deme," boğazından düşük bir sesle homurdandı, gözleri hala elimdeydi.

"Neden? Ben seviyorum. Nicky, Nicky, Nicky..."

Bana doğru koşarak geldiğinde, elini boğazıma dolayarak beni duvara ittiğinde, ağızından boğuk bir çığlık çıktı. Vücudu benimkine yapışmıştı, nefesi yüzüme üflüyordu. Onun her bir santimini hissedebiliyordum. Bir ömür boyu antrenmanla oluşturduğu sert, tonlu kaslarını.

Daha önce bana hiç bu kadar yaklaşmamış, bana hiç dokunmamıştı. İçimde kaynayan heyecan, nefes alamayacak kadar patladı.

Dili alt dudağının üzerinde gezerken, gözleri benim ağızıma bakıyordu, gözlerinde kesinlikle arzu ve istek vardı. "Dikkatli ol Tatiana," diye homurdandı. "Senin gibi küçük kızları cezalandırmayı severim."

"Öyle mi?" diye fısıldadım, içimi heyecan doldururken. "Göster bana."

Derin, boğuk kahkahası amımı karıncalandırdı. Eli vücudumun önünü yavaşça okşadı ve ben onun dokunuşuna muhtaç bir şekilde öne doğru eğildim. Bu anı o kadar çok hayal etmişim ki, neredeyse takıntı haline gelmişti.

İç çamaşırlarımın kumaşını kavradı ve geri çekti, sonra bir çırpıda bıraktı. Ben çığlık attım ve o eliyle ağızımı kapattı. "Şşş. Kimseyi uyandırmak istemezsin, değil mi?"

Başımı salladım, ağır ağır nefes alıyordum.

"Doğru. Şimdi benim uslu kızım olacaksın, değil mi Tati?"

Hevesle başımı salladım. Konuşma yeteneğim yoktu, ama bana dokunmaya devam ettiği sürece, ne isterse yapacağımı bilmesini istedim.

"Güzel." Bir eliyle ağızımı kapatmaya devam ederken, diğer elini yavaşça, işkence edici bir şekilde, beni kıvrandıran acı verici hafif bir dokunuşla göğsümün önüne doğru indirdi. "Tadının nasıl olduğunu merak ediyordum."

"Öyle mi?" diye mırıldandım.

O başını salladı, gözleri benimkilere delici bir şekilde bakıyordu. "Seni o küçük kırmızı elbiseyle gördüğümünden beri. Hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirim ki? O gün on dokuzuncu yaş günümdü. İlk kez onun dikkatini çekmeyi başarmıştım. İlk kez bana gerçekten bakmış ve beni görmüştü. O günden beri bulutların üzerinde uçuyordum.

"Öğrenmeli miyim? Hmm, Tati? Tadının nasıl olduğunu öğrenmeli miyim?"

Fazla hevesli görünmemeye çalıştım, ama lanet olsun, öyleydim. Parmaklarımı bileğine doladım ve elini ağzımdan çektim. "Bence öğrenmelisin."

"Bence de öyle." Eli iç çamaşırımın içine girdi ve parmağı klitorisimi hafifçe okşadığında inledim. Bana azarlayıcı bir bakış attı ve ben başka bir ses çıkarmamak için dudağımı ısırđım.

Tanrım, dokunuşu çok iyi geliyordu. Dayanılmaz derecede iyi.

Parmağını içime soktu. Nefes nefese kaldım, zevk omurgamdan yukarı doğru yayılırken kalçalarım kıvrıldı. Parmağını çok çabuk çıkardı ve ikimizin vücudu arasına getirdi. Gözleri benimkilere sabitlenmiş halde parmağını ağzına soktu ve derin, erkeksi bir inilti çıkardı.

"Mükemmel ve tatlı, tam düşündüğüm gibi."

Siktir. Bu.

Bir saniye daha dayanamayıp öne eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. O da hevesle beni öptü, dili ağzımın içine girdi. Hızla öpücüğün kontrolünü ele geçirdi, başımı ellerinde sıkıca tutarak, daha iyi erişebilmek için bir o yana bir bu yana eğdi. Ben inledim ve o, sesim başkalarının kulağına ulaşmadan onu yuttu. Bana doğru itti, beni duvara sıkıştırdı, sert vücudu bana sürtündü.

Siktir, harika hissettiriyordu.

*Birinin gülme sesi onu hırlayarak ağzını benden çekmesine neden oldu. Eli yanımdaki duvar boyunca hareket etti ve bir duvar lambasının altında gizli bir düğmeye bastı. Sonra beni duvara **doğru** itti.*

Neler olduğunu hiç anlamadım. Beni içeri ittiğinde ve duvar yerine geri kayarak bizi bir tür gizli geçide kilitlediğinde, ben sadece akışına bıraktım. Sesler gittikçe yükselirken, eli geri geldi ve tekrar ağzımı kapattı.

Tanrım, yakalanacağız. Bunun beni neden tahrik ettiğini bilmiyordum.

Durmak istemiyordum, bunun sona ermesini istemiyordum. Eğer bu birlikte paylaşacağımız tek an olacaktıysa, bunu asla unutmuyacaktım. Ve onun da unutmamasını sağlayacaktım.

Serbest elini tutup bir dakika önce olduğu yere geri koydum. Gözleri şaşkınlıkla bana doğru kaydı ve dudakları kötücül, vahşi bir gülümsemeye dönüştü.

"Bu Drea."

Kafamı salladım, az önce beni ele geçiren anı bir anda kayboldu. Bu da nereden çıktı?

Nikolai, kaşlarını çatmış bir şekilde eve doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Drea mı?" diye sordum.

"O Aleksandr'ın oyuncağı." Lukyan yanımda yürürken silahının namlusunu kontrol etti. "Onu çok korur, o yüzden onunla yatmaya falan kalkışma."

Kıkırdadım. "Tamam, peki."

Sonunda içeri girdiğimizde, Drea saldırganlardan birini yan odaya sürüklemeye çalışıyordu. O kadar küçüktü ki, boyu bir metre elli bile değildi ve baştan aşağı dövmelemlerle kaplıydı. Gerçek bir punk-rock havası vardı.

Biraz şaşırdım. Aleksandr'ın birlikte olduğu birkaç kadın ona hiç benzemiyordu. Bu mutlaka kötü bir şey değildi. Aleksandr'ın tercih ettiği kadınlar biraz kibirli tiplerdendi.

Nikolai yerden bir silah aldı ve onu kadına doğrulttu. "Odanın dışında ne yapıyorsun?"

Kadın hiç sarsılmamış gibiydi. Hatta ona bakmadı bile, bilinçsiz adamı yerden kaldırmaya devam etti. "Ne" —çek— "lanet" —çek— "gibi görünüyor?" diye bağırdı.

"Saldırganlardan birini kurtarmaya çalışıyor gibi görünüyor."

"Kurtarmak mı?!" Kız öfkeyle nefes aldı ve tüm boyuyla ayağa kalktı. "Bu pislik Dayton'ı bıçakladı. Onu Aleksandr'a geri götürmeye çalışıyorum."

Dayton mu? Dayton da kim?

"Ne?" Nikolai'nin sesinde panik vardı. "Nerede?"

"Arkamdaki odada."

"Lukyan, bacaklarından tut." Nikolai ve Lukyan birlikte onu Drea'nın gösterdiği odaya taşıdılar.

Aleksandr yerde yatıyordu, kucağında bir çocuk tutuyordu. Boğazının ortasındaki delikten kan sızıyordu ve ölümcül bir şekilde solgundu. Hayatta olsaydı bile, çok uzun süre hayatta kalamazdı.

"Siktir," diye içini çekti Lukyan.

Aleksandr kısa bir süre yukarı baktıktan sonra tekrar Dayton'a odaklandı. "Doktoru çağır."

Nikolai yaklaşırken ben de onun yanında kaldım. "Zander." Bu tek kelime birçok anlam taşıyordu. Sadece bakarak yardım çağırmanın faydasız olacağını anladı. Çocuk kurtulamayacaktı.

"Ara!" diye bağırdı Aleksandr.

Nefesim kesildi. Onu hiç bu kadar kızgın, çılgın ve çaresiz görmemiştim.

Dayton, Aleksandr'ın gömleğinin önünü kavrayarak ona sarıldı. Nefes nefese ağılıyordu, vücudu titriyordu ve gözleri o kadar geniş ve dehşet doluydu ki, kalbim parçalandı. Bu çocuğu daha önce hiç görmemiştim, ama o sadece bir çocuktur. Onun için üzüldüm.

"Sorun yok, sorun yok," diye yatıştırdı Aleksandr, ama bunu Dayton'dan çok kendine söylediğini anlayabiliyordum.

Sonra, birdenbire, çocuk nefes almayı kesti. Vücudu Aleksandr'ın kollarında gevşedi ve Aleksandr, olanlara inanamıyormuş gibi, şok içinde ona bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Onu bıçaklayan adam, Nikolai ve Lukyan'ın odaya taşıdığı adam, aniden öksürdü. Aleksandr'ın bakışları, saldırmak için kıvrılmış bir yılan gibi, hızla ona yöneldi. Yüzünde karanlık bir öfke belirdi.

Dayton'ı, onun yapabileceğini hiç bilmediğim bir nezaketle yere bıraktı ve adama doğru yürüdü, dişlerini göstererek derin, vahşi bir hırıltı çıkardı. Nikolai hızla kolumu yakaladı ve beni onun yolundan çekti. *Herkes* onun yolundan çekildi ve Aleksandr ile adam arasında açık bir yol bıraktı.

Aleksandr adamın göğsüne oturdu ve ona tekrar tekrar yumruk atmaya başladı. Adamın kafasını yere vurup, parmaklarını gözlerine sapladı. Onu resmen dövdü — sağ kroşe, sol kroşe, sağ kroşe, sol kroşe — ve tüm evi sarsan hayvani bir kükremeye bağırdı.

Aleksandr'ı tanıdığım yirmi küsur yıl boyunca onu hiç böyle görmemiştim. O... korkunçtu.

"Tanrım," diye mırıldandı Lukyan, olanları izlerken. "Nik, kendini incitmeden onu durdur."

Bu sözler hoşuma gitmedi. Elbette Aleksandr'ın kendine zarar vermesini istemiyordum. Ama bu o değildi. Bu başka bir şeydi. Başka *biriydi*. Ya Nikolai'ye saldırırsa?

Nikolai tereddüt etti ama dikkatli bir adım attı. Panik beni sardı ve onu durdurmak için ona uzanmaktan kendimi alamadım, ama o çoktan kardeşine yaklaşmıştı. Omzuna hafifçe dokundu. "Zander..."

Döndü ve yüzüne yumruk attı. Nikolai geriye uçtu ve Aleksandr hemen altındaki cesedi yumruklamaya devam etti.

Ağzımdan bir çığlık çıktı ve Nikolai'ye koştum, ellerimi çılgınca onun üzerinde gezdirdim. "İyi misin?"

"İyiyim," diye homurdandı, çenesini ovuşturarak. Kalkıp tekrar denemek istedi, ama ben onu tekrar yere ittim.

"Hayır," diye tısladım. "Ona yaklaşma. Sakinleşene kadar yaklaşma."

"Sakinleşmeyecek, Tati. En son böyle olduğunda onu zapt etmek için beş adam gerekmişti. Eğer biz... Ne oluyor lan?"

Omzumun üzerinden baktığımda, Drea'nın Aleksandr'ın kucağında olduğunu gördüm. Aleksandr başını Drea'nın göğsüne gömmüş, kollarını ona sıkıca sarılmıştı. Drea ise sadece ona bir şeyler fısıldıyordu.

Tüm bu olanlar beni şok etti. Aleksandr sevgi dolu bir insan değildi. Benim tanıdığım Aleksandr değildi. Bu kadın kimdi?

Nikolai'yi ayağa kaldırdım ve o da benim yüzümdeki şokla aynı şokla onlara baktı. Dikkatlerini çekmek için garip bir şekilde boğazını temizledi ve Aleksandr başını kaldırdı. O karanlığın bir kısmı gitmişti. Kontrolü yeniden ele geçirmiş gibiydi.

İyi. Nikolai'ye tekrar vurursa, *ona* vuracaktım.

"Hayatta kalan var mı?" Aleksandr kalın sesiyle homurdandı.

"Eğer varsa, uzun sürmeyecek," dedi Nikolai, yere dağılmış sayısız cesede bakarak.

"Ölmeden önce onlardan öğrenebileceğin her şeyi çabuk öğren."

Nikolai başını salladı. "Anlaşıldı." Durdu, tereddüt etti. "Üzgünüm, Zander."

Aleksandr çenesini sıktı. Hiçbir şey söylemedi, sadece onaylamak için başını bir kez salladı.

Nikolai'yi odadan çıkıp mutfığa kadar takip ettim. "Cesetleri kontrol etmeye başlamalıyım, kim hayatta, kim ölü diye bakmalıyım."

"Sana yardım edebilirim." Oradan ayrılmamın imkanı yoktu. Evet, teknik olarak Bratva'nın üyesi değildim, ama yine de bu tür konularda yardım edebilirdim. Ayrıca, henüz ayrılmak istemiyordum.

Birlikte çalışarak cesetleri bir yığın halinde topladık. Bu yorucu ve sıkıcı bir işti, özellikle de üst kattan cesetleri aşağı indirmeye başladığımızda. Hala hayatta olanlar depoya taşınarak çukura kondu; Bratva'nın tüm tutsaklarını tuttuğu yere.

Çalışırken konuşmadık. Bana neden kaldığımı sormadı. Bunun için minnettardım, çünkü *ben* bile bu sorunun cevabını bilmiyordum. En azından henüz kabul etmek istemediğim bir cevap. Cesetleri kontrol etmeye başladıktan yaklaşık on dakika sonra, Lukyan odaya koşarak girdi, yüzünde korku ve endişe dolu bir ifade vardı.

Nikolai elindeki cesedi umursamadan yere attı ve kardeşinin yanına koştu. "Ne? Ne oldu?"

"Babam," diye fısıldadı, o kadar yumuşak bir sesle ki onu zar zor duyabildim. "Kaçırılmış."

Üçüncü Bölüm

TATIANA ANDREEVA

"NASIL YETİŞİYORSUN?" Eski yatak odasının zemininde oturan en iyi arkadaşıma baktım, yüzündeki boş ifade göğsümü sıkıştırdı.

Tamamen kendinden geçmişti. Gitmişti. Işıklar açıldı ama evde kimse yoktu. Son yirmi dört saatte yaşanan olayları kabullenmekte zorluk çeken, şokta olduğu belliydi. Onu suçlamıyordum. Ben de buna inanmakta zorlanıyordum.

Dimitri Volkov bir kabus gibiydi. Bizim dünyamızın "John Wick"i. Pahalı Armani takım elbiseleri giyen gerçek bir öcü. *Canavarların* bile kaçtığı türden bir adamdı. Böylesine güçlü ve korkutucu bir adam nasıl kaçırılmış olabilirdi? Kendi evinden?

Bu, hepimizin kabul etmekte zorlandığı bir şeydi, ama özellikle Illayana.

Onun zihniyeti "Kimse babamı yenemez, o bir süper kahraman" gibiydi. Ancak Dimitri daha çok bir *süper kötü adam* gibiydi.

Illayana cevap vermediğinde, oturduğum iki kişilik kanepeden kalkıp ona doğru süründüm. Kollarımı ona sıkıca doladım, onu sıkıca sarıp, elimden geldiğince onu rahatlatmaya çalıştım. Dokunuşum onu sersemliğinden çıkardı ve o da bana içtenlikle sarıldı, neredeyse acı verecek kadar sıkı. Omzuma yaslanıp ağladı, duyguları girdap gibi dönüyordu.

Yatak odasının kapısından yüksek sesli bir gürültü geldi. "Illayana? Ne oluyor?

İyi misin?" diye derin bir ses duyuldu.

Gözlerimi devirdim. Koruma köpeği gibi kocası hala odasının dışında duruyordu. Ağlamaları onun duyabileceği kadar yüksek sesliydi ve şimdi endişeden aklını kaçırmak üzereydi. Onu odadan çıkarmak için fiziksel olarak itmek zorunda kaldım.

En iyi arkadaşımı tanıyordum. Başkalarının önünde zayıflık göstermeyi *hiç sevmezdi*. Duygularını kendine saklama eğilimindeydi, kimseye açmazdı

Anlıyordum ki Arturo onun kocasıydı, ama ilişkileri hala nispeten yeniydi. Illayana'nın yüzüne bir bakış attığımda, yalnız kalana kadar pes etmeyeceğini anladım.

Bunun olmasına izin vermem mümkün değildi. Onun orada tek başına oturup, her an patlayacağını bildiğim duygularıyla başa çıkmaya çalışmasına izin veremezdim.

Sanki hayatının tek dayanağıymışım gibi bana sıkıca sarıldı, kendini tutmaya çalışıyordu. Gözyaşları gömleğimi ıslattı, başını omzuma daha da gömerek ağlamasını bastırmaya çalıştı. Onu aceleye getirmeden, istediği kadar ağlamasına izin verdim. Birkaç dakika sonra, gözleri kızarmış ve şişmiş bir şekilde geriye yaslandı.

"Siktir," diye nefesini verdi, burnunu çekerek. "O zamandan beri böyle ağlamamıştım..." Sözleri aniden kesildi. Gözlerinde acı parladı.

Ne demek istediğini anlamak için cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

"Kendimi toparlamam lazım. Bu kadar ağlamak hiçbir işe yaramayacak," diye gülmeden güldü, gülerek geçiştirmeye çalışıyordu. Dikkatini başka yere çekmek istiyordu. Ben de memnuniyetle yardımcı oldum.

"Aleksandr ve kartel kadını olayı ne kadar çılgınca?"

Bu benim için büyük bir şok olmuştu, orası kesin. Aleksandr'ı kadınlarla görmüştüm, elbette. Mesela o altın avcısı sürtük Mila. Ama onu hiç *böyle* görmemiştim.

O minik kadın, Bratva'nın sert, kontrol delisi prensi Aleksandr'ı bir şekilde evcilleştirmeyi başarmıştı. O günü görmeden öleceğimi sanmıştım.

Konuyu değiştirmek işe yaradı ve Illayana gülümsedi. "Biliyorum. Çok çılgınca. Arturo'nun partisinden ayrılmadan önce bana ondan bahsetmişti."

Nefesimi tuttum, elim alaycı bir şekilde göğsüme gitti. "Ve *bana* söylemedin mi?"

Gülümsemesi biraz daha genişledi. "*Sen bana* her şeyi anlatıyorsun ya," dedi, gözlerini devirerek.

Şaka yapıyordu, sadece dalga geçiyordu. Ama ben de onunla birlikte güldüm, sanki büyük, şişman, lanet bir sahtekar değilmişim gibi davranarak. Illayana, ona her şeyi anlattığımı, ondan hiçbir şey saklamadığımı *düşünüyordu*. Ama gerçekte, başıma gelen en acı verici ve travmatik şeyi ondan saklamıştım. En iyi arkadaşımdan ne kadar çok şey sakladığımı düşündüğümde her zaman olduğu gibi suçluluk duygusu beni ele geçirdi.

Nikolai ile ilişkimiz ilk başladığında, ona söylemeye korkuyordum, ağabeyiyle kötü şeyler yaptığım için bana kızacağından korkuyordum. Zaman geçtikçe, ona söylemek gittikçe zorlaşıyordu.

Nikolai ve ben bir yıldan fazla bir süre gizlice buluşup, o kanlı evin labirentindeki gizli odalarda seviştik. Hayatımın en heyecan verici ve keyifli dönemi idi. Yakalanma heyecanı. Beni duvara dayayıp sevişmesi, zevk çığlıklarımı kimse duymasın diye eliyle ağzımı kapatması.

"Ne kadar ıslak, dar bir amcığın var, benim Tati'm."

"İçinde ne kadar derinde olduğumu hissedebiliyor musun? Lanet olsun, çok iyi hissettiriyorsun bebeğim." "Benim. Hepsi benim."

Beni duvara sıkıştırırken kulağıma en pis, en müstehcen şeyleri fısıldardı, nefesi tenimde sıcak, ve ben onun altında tamamen eriyip giderdim.

Ve sonra her şey değişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar, ilişkimiz çöktü, kontrolden çıktı. Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim, bunu durduramadım. Yapamadım...

O düşünceyi anında kafamdan silip attım. Olanların acısı ilk seferinde bile dayanılmazdı. Kendimi tekrar o yola sokamazdım. Tekrar yaşayamazdım. Hayatta kalmam imkansızdı.

"Ah, T. Sorun yok. Babam ve bunun Bratva için ne anlama geldiği konusunda endişelendiğini biliyorum, ama merak etme. Onu bulacağız. O zamana kadar Aleksandr her şeyi halleder," dedi Illayana, beni teselli etmek için koluma hafifçe vurdu.

Durumdan dolayı üzüldüğümü, gözlerimdeki üzüntü ve çaresizliğin saldırıdan kaynaklandığını düşünüyordu. Kaybettiğimiz tüm hayatlar.

HAYIR!

"Teşekkürler, kızım. Ama *seni* teselli etmesi gereken *benim*."

Illayana sevgiyle gülümsedi. "Sen yaptın. Şimdi sıra bende. En iyi arkadaşlar böyle yapar. Birbirimizi koruruz."

Göğsümü sıkıştıran suçluluk duygusu nefes almamı zorlaştırıyordu. Her zamanki gibi bunu görmezden geldim. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda oldukça iyiydim.

"New York'a taşınacağın için çok heyecanlıyım." Illayana ayağa kalktı ve banyosunun açık kapısından geçerek lavaboya doğru yürüdü. Musluğu açtı ve yüzüne biraz su sıçrattıktan sonra ellerini saçlarına geçirdi ve at kuyruğunu sıkılaştırdı. Önündeki aynadan gözleri benimkilere kilitlendi. "Oraya ilk geldiğinde yanında olamayacağım için üzgünüm. Babam kayıp olduğu için şu anda Vegas'tan ayrılamam."

Elimi havada salladım ve ayağa kalkarak ona katıldım. Kapı çerçevesine yaslandım. "Hiç endişelenme. Zaten birkaç hafta daha ayrılmayacağım. Umarım o zamana kadar bulunur ve tüm bu sorunlar çözülür."

Yanağının içini ısırıldı. "Umarım."

Buna inanmadığını, zihninde babasını bir daha göremeyeceğini çoktan kabul ettiğini anlayabiliyordum. En azından hayatta olarak.

Kabul ediyorum, ihtimal çok yüksek değildi. Ama o, onu canlı bulacağımıza inanamıyorsa, ben onun yerine inanmak zorundaydım.

"Dimitri, siz çocuklarken size saldırmaya çalışan bir çeteyi tek başına alt ettiği zamanı hatırlıyor musun? Ya da karnından bıçak saplanmış halde altı adamı öldürdüğü zamanı? Dimitri sert biridir. Tanıdığım en sert, en korkutucu herif. Eğer biri buradan sağ çıkabilirse, o da Dimitri'dir, Illayana. Babana inan. Ona güven. Ona inan."

Illayana derin bir nefes aldı. "Haklısın."

"Biliyorum. Ben her zaman haklıyım,"

diye göz kırptım.

O dönerek bana şakacı bir şekilde su sıçrattı. "Sonunda evden ayrılıp üniversiteye gitmek için heyecanlı mısın? Hep istediğin şey buydu."

Sıcaklık parmaklarımın ucuna kadar yayıldı ve dudaklarım parlak, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Heyecanlı demek yetersiz kalır."

Bir ay önce, New York'taki FIT, Moda Teknoloji Enstitüsü'nden kabul mektubumu aldım. Reddedilme ihtimaline karşı, başvurduğumu kimseye söylemedim. Babama da, Illayana'ya da, Nikolai'ye bile. Kimseye.

Başvuru formunu doldurdum, harika bir giriş makalesi yazdım ve sayfalarca tasarımlarımı gönderdim, ama *gerçekten* kabul edileceğimi düşünmüyordum. O mektup geldiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz!

Sayın Tatiana Andreeva, Size

memnuniyetle bildiririz ki...

Oraya kadar okudum ve sonra çığlık attım. Heyecandan zıplamaya başladım ve o kadar yüksek sesle bağırdım ki babam, saldırıya uğradığımı falan sandığı için aşağıdan koşarak geldi. Sanki LVPD'den bir uyuşturucu baskını yapıyormuş gibi kapıyı tekmeledi, her iki elinde de silah vardı ve gözleri panikle doluydu.

Sonunda ona bir örümcek gördüğümü söyledim ve o da hemen sakinleşti, çünkü örümcek gördüğümde çığlık atmak benim için gayet normal bir tepkiydi. Ürkütücü, sekiz bacaklı ucubeler.

"Bu arada," diye başladım, en iyi arkadaşıma şüpheli bir bakış atarak.
"Babamı

babamı gitmeme izin vermesi için ikna ettin?"

İllayana hafifçe irkildi. "Evet, şey... Bak, ona senin asla kabul etmeyeceğin bir şey teklif etmek zorunda kaldım."

"O zaman neden teklif ettin?"

"Çünkü onun kabul etmesini sağlamanın tek yolu buydu. Kabul edildiğini bana söyledikten sonra - bu arada, bana söylemek için *üç hafta* beklediğin için hala kızgınım - Ivan ile konuştum. Seni gitmen için ona ayın ve yıldızların ve aradaki her şeyin hepsini teklif ettim. Bu işe yaramayınca, onu tehdit ettim."

Eğlenerek kaşlarını kaldırdım. "Onu tehdit mi ettin?"

"Acı çekecek şekilde değil. Hadi ama, bana biraz güven. Babanı incitmem." İncitmeyeceğini düşünmüyordum, ama o devam ederken hafifçe güldüm. "Eğer senin gitmeni ve hayallerini gerçekleştirmeni engellerse, babamın onu çukura atmasını sağlayacağımı söyledim."

Ağızından kahkaha patladı. *Ohhh, bu çok acımasızcaydı.*

Çukurda nöbet tutmak, askerler arasında en kötü işlerden biri olarak kabul ediliyordu. Vardiyanın tamamı boyunca bir kapının önünde durup, gözetlediğin mahkumun kaçmadığından emin olmak gerekiyordu.

"Ama yine de hayır dedi," diye homurdandı Illayana, banyodan çıkarken. "Onun kafasına yumruk atmaya hazırdım. Çok sinirlenmişim."

"Eminim öyledir," diye güldüm.

Yatağına uzandı ve bana dönerek yan yatarak uzandı. Elini kullanarak başını destekledi, kolunu dirseğinden bükerek. "Ona taşınmaya ikna olması için ne yapmam gerektiğini sordum. 'Hiçbir şey' dedi. 'Bir şey olmalı' dedim. 'Onun güvenliğini garanti edemezsen olmaz' dedi..."

"Bu imkansız," diye araya girdim ve yatağının karşısındaki küçük iki kişilik kanepeye oturdum.

"Aslında tam olarak öyle değil. Ona güvenliğini garanti edemeyeceğimi, ama oldukça yakın bir şey yapabileceğimi söyledim."

"Tamam. Bahsettiğin bu 'gizemli' teklif, benim kabul etmeyeceğim bir şey." Çıplak ayaklarımı altına çekip rahat bir pozisyon aldım. Elimi havada salladım. "Tamam, söyle hadi."

İllayana bir an tereddüt etti, gözleri benimkilerden kaçıyordu. "Takip çipi takılmasını kabul edeceğini söyledim. Benimki gibi."

"Ne?!" diye bağırdım, sesim yükseldi. Alnıma elimi vurdum ve inledim. "İllayana, bunu neden yaptın?"

"Ne?" Masumca omuz silkti. "O evet dedi."

"Çünkü benim asla kabul etmeyeceğimi biliyor. Bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun. Neden buna izin verdiğini bile anlamıyorum. Sen de lanet bir hayvan gibi çiplenmişsin."

"Hey. Bu şey" —boynunun arkasını hafifçe dokundu—"hayatımı kurtardı. O olmasaydı, muhtemelen şu anda bir çukurda çıplak olarak gömülü olurum."

Nefesimi içime çektim. "Tamam, haklısın. Bu konuda sana hak veriyorum."

"Sadece yap şunu, T. Gerçekten o kadar da büyük bir mesele değil. Onu hissetmiyorsun bile. Eğer bu, babanın seni rahat bırakmasını sağlarsa ve sana suçluluk duymadan New York'a taşınma imkânı verirse, ne zararı olabilir ki?"

Haklıydı. Yirmi dört yaşındaydım ve hiç kendi başıma yaşamamıştım. O özgürlüğü, canım istediğinde evimde çırılçıplak dolaşabilmeyi içten içe çok istiyordum.

Hayatım boyunca sadece babam ve ben vardık. İşe yaramaz, sözde "annem" ben henüz bebekken bizi terk etti ve kendi başımıza kalmamıza neden oldu. Taşınmakla ilgili hissettiğim suçluluk duygusu buradan kaynaklanıyordu. Onu terk ediyormuşum gibi hissediyordum. Tıpkı *annem gibi*.

Dünyayı gezmek istiyordum. Farklı şeyleri, farklı kültürleri keşfetmek istiyordum. Ama ne zaman bu konuyu açsam, babam bunun güvenli olmadığını söyleyip dururdu. Onu böyle düşünmeye, bu dayanılmaz aşırı korumacılığı tetiklemeye neden olacak hiçbir şey olmamıştı. Bunun tek nedeni, dünyanın ne kadar tehlikeli ve acımasız olabileceğini bilmesi ve benim bunun kurbanı olmamı istememesiydi. Beni kaybetmekten korktuğu için beni yanında tutuyordu. Onu incitmek istemediğim için buna karşı çıkmak istemedim.

Ama İllayana haklıydı. Babamın gitmeme izin vermesi için tek yapmam gereken lanet olası bir köpek gibi çip taktırmaksa, bu küçük bir bedeldi.

Kafamı salladım ve hafifçe güldüm. "Biliyor musun, geçen gün beni arayıp gidebileceğimi söylediğinde çok şaşırdım. O kadar şok oldum ki, sıcak çorbamı kucağıma döktüm. Neden fikrini değiştirdiğini sorduğumda, sadece 'En iyi arkadaşına sor' dedi. Benim şartları kabul edeceğimi düşünmemişti."

"Ama kabul edeceksin, değil mi? Yapacaksın, değil mi?"

"Evet," diye sinirli bir şekilde cevap verdim. "Bana evden ayrılma fırsatı verdiği ilk sefer bu. Bunu boşa harcamak aptallık olur."

"Tabii ki aptal olurdun," diye başını salladı Illayana. "Rusya'dan ne zaman dönecek?"

"Yarın." İtiraf etmeliyim ki, gitmesine oldukça kızmıştım. New York'taki en iyi arkadaşımı ziyaret etmeme izin vermeden önce, güvenlik ve başına gelebilecek tüm kötü şeyler hakkında altı saatlik bir ders vermişti. Ama kendisi dünyanın öbür ucuna seyahate çıkabilirdi? Çifte standarttan bahsedelim.

Ama şimdi gittiğine seviniyorum. Gitmeseydi, saldırıya karışmış olacaktı.

Illayana ve ben biraz daha konuştuk, son bir ayda birbirimizin hayatında olan biten her şeyi konuştuk. Bana The Outfit'in ona ve Arturo'ya verdiği sıkıntıları anlattı. Franco'nun dağıtımlarını bozduğunu, ürünlerini satmalarını zorlaştırdığını anlattı. Bir şekilde, üretim ve dağıtım merkezlerinin yerlerini öğreniyor ve onlar ne olduğunu anlamadan baskın yapıyordu.

Başka bir köstebek olabileceğini söylediğimde, bunun kesinlikle mümkün olmadığını söyledi. Diego ve çaldığı parayla ilgili tüm o karışıklığın ardından, Arturo tüm adamlarını baştan aşağı kontrol etmişti. Cosa Nostra'da sadakati sorgulanabilecek başka kimse olmadığına son derece emindi.

Peki Franco, operasyonlarının yeni yerlerini kurulduktan sadece birkaç saat sonra nasıl öğreniyordu? Bu ciddi bir sorundu. Onu çok endişelendirdiğini biliyordum.

"New York'a erken gidip yardım etsem nasıl olur? Böylece sen burada istediğin kadar kalabilir ve ben de sana olan biteni haber veririm, böylece stres yüzünden saçını başını yolmazsın."

Illayana şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Peki ya üniversite?"

"Eh," omuz silktim. "Dersler bir ay sonra başlayacak. Ben sadece yerleşmek ve daireye taşınmak için erken gidecektim. Bu arada, kirayı ben ödüyorum. Ne dersiniz deyin umurumda değil."

Arturo (ve sanırım Illayana da) şehirde birkaç apartman binası sahibi ve New York'ta kaldığım süre boyunca kalmam için birini teklif ettiler.

Tabii ki kabul ettim, çünkü New York'ta düzgün bir daire bulmak tam bir kabustu. Ama kira konusu açıldığında, Illayana bunu duymayı reddetti.

"Ama bu hayatı yaşamamayı sen seçtin. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Bratva'ya katılmamamın iki nedeni var. Birincisi: üniformalar iğrenç. O çirkin, kusma hissi uyandıran şeyleri giymektense, kendi ayağımı kesip yemem daha iyi. İkincisi: moda koleksiyonum üzerinde çalışmak için zamana ihtiyacım vardı. Hepsi bu. Senin kadar, belki de daha fazla kan ve şiddeti seviyorum. Ve bunu sabırsızlıkla bekliyorum. Kendi kıyafetlerimi seçebildiğim sürece."

Illayana hafifçe güldü. "Bunu benim için gerçekten yapar mısın?"

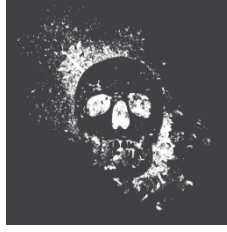
Bir yastık alıp kafasına attım, bu da onu tekrar güldürdü. "Sürtük, şimdiye kadar senin için her şeyi yapacağımı bilmelisin. Sen benim hayat arkadaşımsın. Benim Brian O'Conner'ımın Dominic Toretto'su. Benim Eşek'imın Shrek'i. Benim Mike Wazowski'nin James P Sullivan'ı."

"Anladım, anladım," diye araya girdi Illayana, gülmesini zorlukla bastırarak. "Hey, neden *ben* Shrek'im?"

"Eşek mi olmak istiyorsun?" Omuz silktim. "Sorun değil, Eşek olabilirsin. Zaten sen de biraz eşek gibisin."

Dördüncü Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

Kız kardeşimin yatak odasının kapısı açıldı, Tatiana ve Illayana kıkırdarak dışarı çıktılar.

Ne kadar saklamaya çalışsa da, Illayana'nın ağladığını anlayabiliyordum. Gözleri kırmızı ve hafif şişmişti, yanakları kızarmıştı. Kız kardeşimin ağladığını gördüğüm kezleri bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Genelde ağlayan biri değildi. Ama tam anlamıyla "babasının kızı"ydı. Babamızın kaçırılması onu çok etkilemişti. Kimseye itiraf edemeyeceği kadar çok. Tatiana'nın ona bu konuda yardımcı olduğu için mutluydum.

Ben geldiğimde Arturo, Illayana'nın odasının dışındaki koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyordu, her adımında gergin bir enerji vardı. Birbirimize tek kelime bile etmedik. Ben sadece oturdum, sırtımı odasının karşısındaki duvara dayadım, ön kollarımı bükülmüş dizlerimin üzerine koydum. Ve bekledik.

Ve bekledik, bekledik.

Aleksandr ofisinde, saldırının ardından ortaya çıkan sorunlarla uğraşıyordu. Son birkaç saati, şehit düşen askerlerimizin evlerine gidip ölüm haberlerini bizzat vermekle geçirmişti. Her biri onu derinden etkilemişti, ama en kötüsü Dayton'dı.

Dayton, Mikhail'in oğluydu. Yakın zamana kadar varlığından haberi bile olmayan, uzun süredir kayıp olan oğlu. Mikhail onu buraya eğitim almaya göndermişti. O, organize suç dünyasından habersiz, sivil bir ortamda büyümüştü. Bu nedenle, tanık olduğu bazı şeylere gerçekten dayanamıyordu. Anlaşılan, çocuk birinin ölümünü izledikten sonra kusmuş ve ağlamıştı. Böyle bir şey, itibarı yaşamını veya ölümünü belirleyen Mikhail gibi bir adam için tehlikeliydi.

Böylece Aleksandr onu eğitmekle görevlendirildi. Onu sertleştirmek. Ona dövüşmeyi öğretmek. Silah tutmayı. Ateş etmeyi. Bir süre birlikte vakit geçirdikten sonra, aralarında bir yakınlık oluşmuştu. O çocuk bir şekilde

büyük kardeşimin korunan kalbine girmeyi başarmıştı. Sanırım o bile bunu fark etmemişti, ta ki çocuk ölene kadar.

Aleksandr'ın sadece bir kez daha böyle yıkıldığını görmüştüm: annemizin cesedini bulduğumuzda. Ve öfke krizini bastırmak için beş adam gerekmişti.

O yüzden, Los Zeta Karteli'nin patronu olan minik kadın Drea Ortega'nın bunu tek başına başardığını görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz. Bu beni derinden sarsmıştı. Beni tamamen suskun bırakmıştı.

Başından beri aralarında bir tür bağ olduğunu biliyordum. Aleksandr merhametli biri değildi, aksine tam tersiydi. İsteddiği cevapları almak için kime zarar vermesi gerekiyorsa, hiç tereddüt etmezdi.

Ama Drea'ya karşı tereddütlüydü, isteksizdi. Sonra da açıkça reddetti. Hatta onu dövdüğü için kendi adamlarımızdan birine zarar verecek kadar ileri gitti. Hayatımda hiç bir kadına karşı bu kadar koruyucu veya sahiplenici olduğunu görmemiştim. Ta ki o gelene kadar.

Illayana'nın kapısı açıldığı anda Arturo'nun volta atması durdu. Ona doğru yürüdü ve yüzünün iki yanını nazikçe kavrayarak onu kucakladı. "Ağlamışsın," diye fısıldadı, alnını onun alnına dayayarak.

Illayana kısa bir süre gözlerini kapattı, onun kokusunu içine çekti ve yüzüne sevgi dolu bir gülümseme yayıldı. "Ben iyiyim."

Arturo gözlerinin derinliklerine baktı. "Hayır, değilsin." Saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu ve yanağını okşadı.

"Ah, çocuklar!" Tatiana, ağlayacakmış gibi yüzünü yelpazeyle serinletirken hayranlıkla haykırdı. "Çok tatlısınız!" Arturo'nun ona attığı sinirli bakış, "tatlı" olarak adlandırılmaktan hoşlanmadığını gösteriyordu.

Ayağa kalktım ve Illayana Arturo'dan uzaklaşarak bana sarıldı. "Beni kontrol etmeye geldiğin için teşekkürler Nik. Gerçekten gerek yoktu."

Sessizce sırtını okşadım. Elbette, bir yanımda onun için endişeleniyordu. Babasının kaybolduğu haberini duyduktan sonra babasının ofisinden koşarak çıktıktan sonra hepimiz endişelenmiştik. Onu takip etmeye başlamıştım ki Tatiana bizi durdurdu ve bu işi halledeceğini söyledi.

Ama orada olmamın *asıl* nedeninin, yanında duran güzel sarışın bomba olduğunu söylemezsem yalan söylemiş olurum.

"İyi olduğuna sevindim," dedim ve geri çekildim.

Arturo hemen geri döndü, kolunu omzuna doladı ve onu odasına götürdü. "Geç oldu. Dinlenmen lazım."

İllayana ona karşı koymadı. "Yarın konuşuruz, T. Aslında, saat sabahın 3'ü olduğu için, bugün daha sonra konuşuruz," dedi gülerek.

"Görüşürüz kızım," dedi Tatiana, veda etmek için parmaklarını sallayarak göz kırptı. Kapı arkalarından kapandığında, gözlerimiz birbirine kilitlendi ve etrafımızdaki hava cinsel gerilimle doldu. İkimiz de buna engel olamadık.

Bakışlarımız birbirine çekildi,

Bu bizim kontrolümüz dışındaydı.

"Bana bakıyorsun," dedi Tatiana, sesinde mizahla.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen de öyle."

Yumuşak bir kahkaha attı ve bu, hayatımda duyduğum en güzel sesdi. Onun böyle güldüğünü duymayalı bir ömür geçmiş gibi geldi. İçten, kalpten gelen, küçümseme veya rahatsızlık içermeyen gerçek bir kahkaha.

"Tamam, yakaladın beni." Bana en ufak bir şakacı gülümseme attı, sonra diğer gülümsemesine, sahte gülümsemesine geçti. Benim yanımda her zaman taktığı gülümsemeye.

Dışarıdan bakıldığında, normal bir gülümseme gibi görünüyordu. Beni gördüğüne sevindiği gibi. Benimle konuştuğuna sevindiği gibi. Ama ben farkı anlayabiliyordum. Dudaklarının köşesindeki küçük kırışıklık. Bana baktığında gözlerinin hafifçe donuklaşması. Benimle konuşurken sesindeki küçümseme. Bunların hepsi, olanlar için beni affetmediğini gösteriyordu.

"Ben... şey, ben gidiyorum," dedi, arkasını dönüp merdivenlere doğru yöneldi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ve bunu kabul edemezdim.

"Saat sabahın üçü, Tatiana. Eve koşarak gidemezsin."

"Bırak şunu, Nicky. Şu anda senin öfke nöbetini dinleyecek havamda değilim."

Onun küçümseyen ses tonu içimde bir öfke uyandırdı. Öfkemi kontrol etmeye çalışarak onu merdivenlerden aşağı takip ettim. Tatiana öfkeye öfkeyle karşılık veriyordu. Ona bağırıp ne yapması gerektiğini söylersem hiçbir şey elde edemezdim. O emirleri pek iyi karşılamazdı (en azından yatak odası dışında).

"Seni eve bırakayım."

"Hayır, teşekkürler," diye omzunun üzerinden bakmadan cevap verdi. "Bu bir teklif değildi."

"Yine de reddediyorum." Giriş holüne adım attı ve doğrudan ön kapıya doğru yürüdü.

Kendimi tutma çabam boşa çıktı. Yıllardır bastırdığım duygular bir anda yüzeye çıktı ve artık onları bastırmaya gücüm kalmamıştı. Öfke, suçluluk, acı. Hepsi bir anda üzerime çöktü. Bir saniye daha dilimi tutamadım.

"Beni daha ne kadar cezalandıracaksın?" diye tısladım, ellerim yumruk haline geldi.

Tatiana aniden durdu, omurgası sertleşti. Yavaşça bana döndü, yüzünde öfke maskesi vardı. "Seni cezalandırmak mı?" diye fısıldadı, sanki bu sözleri söylediğime inanamıyormuş gibi. "Seni cezalandırmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?" Sesimden hüznün damlıyordu. "Olanlar için beni suçluyorsun. Beni suçluyorsun..."

"Olanlar için seni suçlamıyorum Nikolai. *Hiçbir zaman* suçlamadım. *Sonrasında* olanlar için seni suçluyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne..."

"Seni 137 kez aradım!" Tatiana bağırarak bana doğru yürüdü. "137 kez! Peki sen ne yaptın? Aramalarımı reddettin. Telefonunu kapattın. Beni *görmezden geldin*. Sana en çok ihtiyacım olduğunda *yanımda değildin*."

Suçluluk duygusu boğazımı sıktı, kalbimi sıkıştırdı, nefes almamı zorlaştırdı. "Tatiana..."

"Hayır!" Beni göğsümden sertçe itti, bir adım geri çekilmemi sağladı. "Duymak istemiyorum! Senden aynı lanet bahaneleri duymak istemiyorum! Bana inanmadın! Bana *güvenmedin*! Bana açıklama şansı bile vermeden Kurt'un söylediklerine inandın. Beni hayatından çıkardın, benimle konuşmayı bile reddettin. Ve sonra..." Sözleri boğuk bir sesle kesildi, gözlerinde yaşlar parladı. "Sana ihtiyacım vardı, Nikolai. Hayatımda hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar sana ihtiyacım vardı, ama sen orada değildin. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Oğlumuzun kalbinin atmayı bıraktığını duymak? Onu doğurmak zorunda kalmak, ilk nefesini asla almayacağını bilerek? Gözlerini asla açmayacağını? İlk ağlamasını asla duyamayacağımı? Her şeyi tek başıma yapmak zorunda kaldım çünkü sen, hiç olmamış bir şey için bana kızgındın!" Gözyaşları yüzünden serbestçe akıyordu ve içimdeki her şey parçalandı.

Onun sözleri beni çok etkiledi ve ayaklarının dibine diz çöktüm. Kafamı, çocuğumuzu taşıyan karnına gömdüm ve onunla birlikte ağladım. Kollarımı ona doladım ve ikimiz de hiç tanıyamadığımız oğlumuzun yasını tutarken onu kendime sımsıkı sarıldım.

"Özür dilerim. Kahretsin, çok özür dilerim, Tati."

Parmakları saçlarımı okşadı, dokunuşu ruhumu yatıştırdı. Bunu hak etmemiştim. Söylediği her şey doğrudu. Bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmişim. Bunu telafi etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama denemeliydim, bunun için hayatımın geri kalanını harcamam gerekse bile.

Kucaklamamdan geri çekildi, aramıza mesafe koydu. İlk seferki kadar acı vericiydi. Onu tam orada, tam önümde görmek, ama ona asla ulaşamamak. Ona asla dokunamamak. Bu beni öldürüyordu.

Tatiana yanaklarından gözyaşlarını silerek dik durdu. "Oğlumuzu kaybetmemiz kimsenin suçu değildi. Ne senin, ne de benim. Bu bizim kontrolümüz dışında olan bir şeydi. Seni bunun için hiç suçlamadım Nikolai, ve seni öyle düşündürdüyse özür dilerim." Derin bir nefes aldı ve söyleyeceği şey için kendini topladı. "Ama beni terk ettiğin, bana güvenmediğin için seni asla affedemem. Beni aldattığımla suçlayıp, sanki ben bir hiçmişim gibi hayatından çıkardığın için. Sanki biz" — elini karnına koydu — "bir hiçmişiz gibi. Sen, dünyada güvenilebileceğimi düşündüğüm tek kişiydin. Her zaman yanımda olacağını, beni seveceğini, rahatlatacağını, koruyacağını düşündüğüm tek kişiydin. Ve sen beni hayal kırıklığına uğrattın."

Sözleri kalbimi bıçak gibi deldi. Beni kasten incitmek için söylemediğini biliyordum. Sadece gerçeği söylüyordu ve ne kadar acı verse de, bunun için minnettardım. O korkunç geceden bu yana geçen iki yıl boyunca, bir kez bile duygularını açığa vurmamıştı.

"Bunu sana affedebileceğimi bilmiyorum, Nikolai," diye devam etti ve ön kapıyı açtı.

Ayağa fırladım, panik göğsümü sıkıştırıyordu. Konuşmanın burada bitmesine izin veremezdim. En azından durumu düzeltmeye çalışmadan onun kapıdan çıkmasına izin veremezdim.

"Tatiana..."

"Yapma," diye uyardı, elini kaldırarak beni susturmaya çalıştı. "Senden uzaklaşmam lazım. Neden New York'a taşıyorum sanıyorsun? Çünkü sana her baktığımda, seni her gördüğümde, bana ne kadar acı verdiğini hatırlıyorum. Sana olan güvenim, ihtiyacım olduğunda yanımda olacağına olan inancım yok oldu. Hastane yatağında yatarken, sana yalvararak ağladığımda telefonlarımı reddettiğin anda yok oldu. Kucağımda değerli küçük oğlumuzu tutarken, Tanrı'ya onu bana geri getirmesi için yalvarırken. Affetmeye çalıştım, unutmaya çalıştım, hayatıma devam etmeye çalıştım. Ama bunun

olacağından emin değilim." Topuklarını döndü ve geriye bakmadan kapıdan çıktı.

Onun peşinden koştum, ayaklarım ön verandanın kenarında durdu. Onun karanlıkta kayboluşunu izlerken içimde çelişkili duygular savaşıyordu. Tek istediğim onu takip etmektir. Onu benimle konuşmaya zorlamak. Beni affetmesini sağlamak. Ama yapamayacağımı biliyordum. En savunmasız olduğu anda ona ihtiyacı olanı veremedim. Bana içini döktü. Bana güvenemeyeceğini söyledi.

Ona bunu yapabileceğini, benim tekrar güvenebileceği bir adam olduğumu göstermem gerekiyordu.

Ön kapıyı koruyan iki askere baktım. Konuşmamızı duymuş olmalarından dolayı havada hafif bir gariplik vardı, ama ben bunu görmezden geldim. "Onu takip edin. Eve sağ salım vardığından emin olun. Ona bir şey olursa, bunun bedelini siz ödersiniz."

İki adam da başlarını salladı.

"Ve az önce duyduklarınız hakkında tek kelime bile etmeyin, yoksa dillerinizi keserim."

Yüzleri soldu.

"Ne bekliyorsunuz? Peşinden gidin!"

Tatiana'nın peşinden koşarak gittiler.

Onun benden uzaklaşmak istediği konusundaki isteğini kabul etmeye ve saygı duymaya hazırdım. Ancak, onun güvenliği konusunda taviz vermeye niyetim yoktu. Bu kesinlikle olmayacaktı.

Buna karşı çıkabilir, ona koruma tuttuğumu fark edince biraz sinirlenebilir. Ama sinirli bir Tatiana'yı, ölü bir Tatiana'ya tercih ederim.

Yorgun bir nefes verip arkamı döndüm. Bakışlarım parlak mavi gözlerle karşılaştı ve gerildim.

Aleksandr fuayede duruyordu, her zamanki stoik ve ihtiyatlı ifadesi yerini şoka bırakmıştı.

Beşinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

İKİ YIL ÖNCE

"Sana söylüyorum Doktor, bir sorun var. Hissedebiliyorum." Teyzem ve amcamın evindeki küçük oturma odasında, şişmiş karnıma elimi koyarak, sessizce Bebek V'nin hareket etmesini dileyerek bir aşağı bir yukarı yürüyordum. Annelerin sezgilerinin bebek doğmadan çok önce başladığını söylerler. Kim olursa olsun, haklılar. Ve benim anne sezgilerim bana bir şeylerin çok, çok yanlış olduğunu söylüyordu.

Bütün gün, bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Genellikle, Bebek V güneş doğduğu andan itibaren çok hareketliydi. Tekmeliyor, yukarı aşağı, sağa sola hareket ediyor, sanki küçük, daracık alanda kendine en rahat pozisyonu bulmaya çalışır gibi yuvarlanıyordu.

Bunu sevmeye başlamıştım. İlk başta, içimde küçük bir uzaylı yaşıyormuş gibi hissediyordum. Tekmelediğinde, sadece hareketini hissetmekle kalmıyor, aynı zamanda görebiliyordum da. Bu bana Aliens VS Predator'daki örümcek görünümlü yaratıkları hatırlatıyordu, göğüs kafesini parçalayıp dışarı çıkanları.

Yalan söylemeyeceğim, bu beni çok korkutuyordu. Ama zamanla bunu sevmeye başladım. Her sabah bunu iple çekiordum. Saat gibi düzenliydi. Mesanemi o kadar sert bastırıyordu ki, tuvalete koşmak zorunda kalıyordum, yoksa altıma işeyecektim. Sonra sanki "Günaydın anne" der gibi hareket ediyordu.

Bu beni her seferinde gülümsetirdi. Ona "Evet, evet, seni hissediyorum" derdim, sonra günümü geçirirdim.

Ama bu sabah... farklıydı.

Onu bir kez bile hareket ettirmedi. Saat öğleden sonra üç olmuştu ve endişem o kadar artmıştı ki kendimi hasta hissediyordum.

"Bu sabah önerdiğim egzersizleri denediniz mi?" diye sordu doktor telefonda, sesi sakın ve anlayışlıydı.

"Evet. Gazoz içtim, duş aldım, baharatlı yemekler yedim. Hiçbiri işe yaramadı. Hâlâ hareket ettiğini hissetmiyorum." Sesim titriyordu, hissettiğim panik

belirgindi. Onun bir hareketini tetiklemek için karnımı defalarca dürttüm.

İşe yaramadı.

"Ağrınız var mı?" diye sordu doktor.

"Daha önce biraz kramp vardı, ama hepsi o kadar. Tam olarak ağrı sayılmazdı. Daha çok rahatsızlık gibiydi."

"Tamam. Önemli bir şey olmayabilir, Bayan Andreeva. Bazen bebekler saatlerce hareket etmeden hareketsiz kalabilirler. Bu sadece uyuduğu anlamına gelebilir. Ama endişeleniyorsanız, hastaneye gelin de küçük adamı kontrol edelim."

Rahatladım. "Evet, öyle yapayım. Teşekkürler. Otuz dakika içinde orada olurum."

"Resepsiyondaki hemşirelere haber vereyim, sizi hemen içeri alırlar. Endişelenmemeye çalışın. Eminim bir şeyi yoktur." Doktorun sesi endişe verici değildi. Bu beni sakinleştirmeliydi, ama sakinleştirmede. İçimde derin bir yerlere yerleşen korkunç bir his vardı. Ne kadar olumlu olmaya çalışsam da, bu his gitmiyordu.

Mümkün olduğunca çabuk evden çıktım, her ihtimale karşı aylar önce hazırladığım bebek çantasını almayı da unutmadım. Çanta, Bebek V için ihtiyacım olabilecek her şeyle doluydu. Üç farklı boyutta tulumlar, kundaklar, bere ve küçük eldivenler, birkaç yumuşak oyuncak (onlarla oynayamayacağını bilsem de). "Fazla eşya aldım" demek yetersiz kalırdı. Teyzem ve amcam evde değillerdi, ama ihtiyacım olursa diye arabalarından birini evde bırakmışlardı.

Onlarla ilk kez iletişime geçip bir süre kalmak istediğimi söylediğimde, hoş bir sürpriz yaşamışlardı. Sık sık görüşmüyorduk, belki de sadece babamın doğum gününde yılda bir kez, ama bu yakın olmadığımız anlamına gelmiyordu. Ara sıra beni arayıp halimi soruyorlardı, ben de aynısını yapıyordum. Vegas'tan sadece birkaç saat uzaklıkta yaşıyorlardı, bu yüzden onlara ulaşmak sorun değildi. Ama hamile olarak ortaya çıkmak? Bu kesinlikle bir sorundu.

Bana milyonlarca soru sorarak başımın etini yediler. "Baba kim?"

"Evlenecek misin?" "Baban biliyor mu?"

Bunların hepsi cevaplamak istemediğim sorulardı. Üç buçuk aydan fazla bir süredir orada kalıyordum ve her gün konuşmam için

konuşmam için çaba gösterdiler, ben onlara hiçbir şey söylemedim.

Henüz Nikolai ile olanları konuşmaya hazır değildim.

Ah, tüm bu olay hala beni çok sinirlendiriyordu. Nikolai'yi hiç aptal olarak görmemiştim, ama adam gerçekten aptal gibi davranıyordu.

Bir yıldan fazla bir süredir gizli bir ilişki yaşıyorduk ki hamile olduğumu öğrendim. Ona söylemek için çok gergindim, ama tüm bu gerginliğin boşuna olduğu ortaya çıktı.

Nikolai, ona söylediğimde çok sevinmişti. Ayaklarımın dibine diz çökmüş, karnımı öpmüş ve sanki bebek onu anlayabilirmiş gibi Rusça saçma sapan şeyler fısıldamıştı. Ailesine ve herkese bu haberi vermek istiyordu, ama ben hazır değildim. Hala Illayana'ya bizim görüştüğümüzü söylemeye cesaret edememiştim. Zamana ihtiyacım vardı. Ne söyleyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi düşünmek için zamana. En iyi arkadaşım beni seviyordu, ama ona söylediğimde çok kızacağını biliyordum.

Bu yüzden, ben hazır olana kadar sessiz kalmayı isteksizce kabul etti. Beş ay boyunca hamileliği saklamak kolaydı. İlk üç aylık dönemim geçene kadar karnım belirginleşmedi, ondan sonra da bol giysiler giydim. Tasarımcı bol giysiler, ama yine de bol giysiler.

Sonra, korkunç bir öğleden sonra, her şey bir anda çöktü. Nikolai, eğitim aldığım Bratva askerlerinden biri olan Kurt ile onu aldattığımı iddia etti. Bu aptalca fikri nereden çıkardığını bilmiyordum ve o da bunu açıklamadı. Sadece ön kapımdan içeri daldı, bana bağırdı ve en korkunç şeyleri söyledi.

"Bahse girerim bebek benim bile değil, değil mi?" diye yüzüme tısladı, gözlerinde tiksinti vardı.

Nikolai sessiz, sakin biriydi, ama sinirlendiğinde? Aman Tanrım. Onu sakinleştirmek, onunla konuşmak imkansızdı.

Onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştım, ona defalarca neyden bahsettiğini anlamadığımı söyledim. Onu asla aldatmayacağımı, Kurt'la aldatmayacağımı söyledim! Ama ne dersem diyeyim, beni dinlemiyordu. Sanki kararını çoktan vermiş gibiydi, sanki kanıt varmış gibi. Oysa hiçbir kanıt yoktu!

"Bahse girerim bebek benim bile değil, değil mi?"

O gittikten sonra bu sözler kafamda dönüp durdu. Şaşkınlığım geçince, öfke hızla yerini aldı. Bu ne cüret? Benim sadakatimi nasıl sorgulayabilir? Beni hiç tanımıyor mu? Hiç de öyle görünmüyordu.

Nikolai öfkeyle çıkıp gittikten sonra, bir süre uzaklaşmaya karar verdim. Onun bu kadar aptal olmasına çok kızgındım. Aramalarımın cevap vermemesi beni daha da sinirlendirdi. Kurt'la yattığımı düşündüğü için konuşma, açıklama şansı bile vermedi. Sanki kendimi savunmama fırsat bile vermeden beni silip attı.

Nikolai çok sahiplenici biriydi. Başka bir erkek bana baksa bile, o adam gözünü kırpmadan silahını çıkarıp kafasına dayardı. Beni aldattığımı düşünmesine neden olan şey, mantığını kullanmasını imkansız kılan bir öfke bulutunu ortaya çıkarmıştı. İçimde küçük, önemsiz bir parça onu anlıyordu. Çünkü durum tersine dönseydi, ben de aynı şeyi yapardım. Hatta daha kötüsünü. Ama bu onun davranışını, sözlerini mazur göstermezdi.

"Bahse girerim bebek benim bile değil, değil mi?"

Teyzem ve amcamın yanına geldikten sonra tekrar aramayı denedim. Ve tekrar. Ve tekrar. Her aramamı görmezden geldi. Ona mesaj attım, ona aptal olduğunu ve Kurt'la asla yatmadığımı söyledim. Hiç cevap vermedi. Sonunda vazgeçtim. Oğlumuzu doğurup DNA testi yaptıracak ve sonra bunu onun aptal suratına çarpacaktım. Sonra da hayatının geri kalanında ona eziklik yaşatacaktım.

Hastaneye vardım ve arabayı acil servis alanına hızlıca park ettim. Bu bir "acil durum"du ve bana aksini söylemeye kalkan olursa, boğazını bıçaklayacaktım.

Bebek çantamı aldıktan sonra hızla içeri koştum ve doğrudan resepsiyon masasına gittim.

"Merhaba," diye selamladım boynuz çerçeveli gözlüklü yaşlı kadını. "Adım Tatiana Andreeva. Dr. Spendel'i görmeye geldim."

"Ah, evet. Geleceğinizi söyledi. Birkaç bilgilerinizi alayım, sonra sizi içeriye götüreyim."

Genel sorularını yanıtladıktan ve kayıt işlemlerini tamamladıktan sonra, sandalyesinden kalkıp kapıya doğru topallayarak yürüdü ve kapıyı benim için sonuna kadar açtı. Sinirlerimi kontrol etmeye çalıştım, ama bu neredeyse imkansızdı, çünkü beni hastanenin içinden geçerek tüm açık muayene odalarının önünden geçip bana tahsis edilen odaya kadar götürdü. Perdeyi geri çekerek, bir hastane yatağı, birkaç monitör ve köşede tek başına duran bir sandalyeyi ortaya çıkardı. Tavandan bir televizyon sarkıyordu ve duvara yaslanmış uzun masanın üzerinde birkaç dergi duruyordu.

"Tamam canım, otur ve rahatına bak. Dr. Spendel önce ultrason yapılmasını istedi, onu hallettikten sonra seni muayene edecek. Bir şeye ihtiyacın var mı? Bir şey yemek veya içmek ister misin?"

Başımı salladım ve bebek çantasını yatağın üzerine koydum. Yemek yemeyi düşünecek kadar gergindim. Yemeye çalışırsam muhtemelen kusardım.

Yaka kartında "Maureen" yazan kadın bana güven verici bir gülümseme attı. "Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa, çekinmeden şuradaki 'çağrı' düğmesine basabilirsin," dedi ve düğmeyi işaret etti. "Diğer hemşirelerden biri yardımına gelecek. Ultrason teknisyeni çok geç kalmaz."

Ona teşekkür ettim ve o da perdeleri kapatarak odadan çıktı.

Orada oturup beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadığı için telefonumu çıkardım ve Instagram, Tik Tok, Twitter'ı karıştırmaya başladım. Hepsinde hesabım vardı. Instagram tamamen moda tasarımlarımın veya estetik fotoğraflarımın resimlerini paylaşmak içindi. Tik Tok, sıkıldığımda ve gülmek istediğimde kullanmak içindi. Peki ya Twitter? Dürüst olmak gerekirse, onu nasıl kullanacağımı bile bilmiyordum.

Ultrason teknisyeninin gelmesi dokuz dakika otuz yedi saniye sürdü. O geldiğinde, ben büyük bir endişe ve stres topuna dönüşmüştüm. Bebek V hala hareket etmemişti.

"Merhaba Tatiana. Ben Bill. Bugün senin ultrasonunu ben yapacağım." Koyu renk saçları ve güzel gülümsemesiyle oldukça hoş birine benziyordu, ama ben pek konuşkan bir ruh halinde değildim, bu yüzden "dinlenme suratımı" takınmamaya çalışarak yatağa uzandım.

Bill, açıkta kalan karnıma jel sürerken bana hiçbir soru sormadı. Dönüştürücüyi küçük daireler çizerek hareket ettirdi, sonra daha geniş daireler çizmeye başladı. Kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu. Ellerimi sıkıp açtım, neler olduğunu duymak için endişeyle bekledim. Avuç içlerim terlemişti ve nefesim o kadar hızlanmıştı ki, nefes nefese kalmıştım. Vücudum titremeye başladı.

Buraya tek başıma gelmek aptallıktı. Birini aramalıydım. Teyzemi ya da amcamı. Babamı. Nikolai'yi.

Nikolai'ye ihtiyacım vardı.

Bill ekrana kaşlarını çatarak, ultrason probunu karnımın üzerinde aynı noktaya tekrar tekrar hareket ettirdi. Makinedeki birkaç düğmeye bastı ve cihazı hareket ettirmeye devam ederken gözlerini kısarak baktı. Yüzünde bir şey belirdi, ama hemen gizledi. O kadar hızlı oldu ki, ne olduğunu anlayamadım.

Bana küçük bir gülümseme attı. "Tamam. Şimdi doktoru çağırayım." Makineyi yana doğru iterek, jeli silmem için bana bir mendil uzattı.

"Bekle, ultrasonda ne çıktı? Bebek iyi mi?" diye sordum, oturarak.

"Maalesef sonuçları sizinle paylaşamam. Üzgünüm. Bu doktorun görevi. Onu çağırıp hemen döneceğim."

"Hayır," diye bağırdım, endişem giderek artıyordu. "Bunu yapamazsınız. Bana söylemelisiniz. O... o iyi, değil mi?"

Bill bir anlığına gözlerini kaçırdı, maske yüzüne geri takamadan kayıp gitti.

"Doktoru çağırayım." Odadan koşarak çıktı, ona daha fazla soru sormamı imkansız hale getirdi.

Panik göğsümü o kadar sıkı ki nefes almakta zorlandım. Neler olduğunu bilmiyordum, ama Grey's Anatomy dizisini yeterince izlemiştim, ne olursa olsun kötü bir şey olduğunu biliyordum. Gözlerim yaşlarla doldu, görüşüm bulanıklaştı. Cebimden telefonumu çıkardım, ellerim titreyerek Nikolai'nin numarasını çevirdim ve ARAMA tuşuna bastım.

Telefon üç kez çaldıktan sonra sesli mesaja yönlendirildi.

Aramayı reddetmişti.

Hayır, lütfen Nikolai. Lütfen. Cevap ver. Onu tekrar tekrar aradım, her seferinde sesli mesaja yönlendirildi.

Telefonunu kapatmıştı.

Oh, Tanrım, hayır.

Bana bunu yapamaz. Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacımız var.

Bill, Dr. Spindel ile birlikte geri döndü, yüzleri sakindi ama gözleri gergindi. Korkum arttı, kalbim çarpıyordu. Dr. Spindel geleneksel beyaz laboratuvar önlüğü giymişti, boynunda stetoskop asılıydı. Sizi rahatlatan, yaşlı bir babanın verdiği o güven verici havası vardı. Biraz tombuldu, kalın saçları ve nazik bir gülümsemesi vardı.

"Bayan Andreeva, beklediğim için özür dilerim. Nasılsınız?"

Normalde ilk tepkim "Sence nasıl olabilirim?" olurdu. Ama işimize devam edebilmek için ona bağarmaktan kaçındım. Oğlumun ne durumda olduğunu, iyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Lütfen iyi olsun.

"İyiym," diye cevap verdim, Bill ultrason makinesini yatağın yanına çekince kaşlarımı çattım.

Dr. Spendel bana anlayışlı gözlerle baktı. "Daha önceki telefon görüşmemizden endişeli olduğunuzu ve inanılmaz derecede tedirgin olduğunuzu biliyorum, bu yüzden sizi daha fazla bekletmeyeceğim. Hızlıca bir bakıp ne olduğunu göreceğim."

Bill birkaç dakika önce bakmışken neden tekrar bakması gerektiğini sormak istedim, ama o gömleğimi kaldırıp karnıma jel sürdüğünde hiçbir şey söylemedim.

Bill, benimle ve hayatımla ilgili sıradan sorularla sessizliği doldurmaya çalıştı. Dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyordu, ama işe yaramadı. Tüm dikkatim, ultrason probunu karnımın üzerinde gezdiren Dr. Spendel'e ve giderek derinleşen kalın kaşlarının ortasındaki küçük kırışıklığa odaklanmıştı.

"Ee?" diye sordum, Bill'in cümlesini yarıda keserek.

O odadaki gerginliği anlayamıyor muydu? Oğlumun durumunu endişeyle beklerken, boş zamanlarımda ne yapmaktan hoşlandığımla ilgili soruları neden cevaplamak isteyeyim ki?

Dr. Spendel boğazını temizledi ve bana küçük bir gülümseme attı. "Tamam, işimiz bitti. Bill, lütfen makineyi alıp odadan çıkabilir misin? Teşekkürler."

"Dr. Spendel," diye ısrar ettim, ikisinin de bana cevap vermemesinden rahatsız olarak. "Bebek iyi mi?"

Dr. Spendel sandalyeyi alıp yanıma koydu ve oturdu. "Tatiana," dedi, sesinde hüznün vardı. "Ultrason yaparken kalp atışını bulamadım. Bunu size söylemekten gerçekten çok üzgünüm, ama bebeğiniz vefat etti."

Tüm dünyam başıma yıkıldı.

Hayır. Hayır. Hayır. HAYIR!

Gözlerim yaşlarla doldu. Kollarımı karnıma dolayarak ağladım. "Hayır!" diye bağırdım, histerik bir şekilde ağlayarak. Şimdiye kadar yaşadığım en kötü, en acı verici acı içimi parçalarken zaman yavaşladı. Kalbim, ruhum, içimdeki **her şey** o anda öldü. Oğlumla birlikte.

Kendimi, hiçbir şey duyamadığım derin, karanlık bir boşluğa çekildiğimi hissettim. Dr. Spendel'in konuştuğunu, dudaklarının hareket ettiğini görebiliyordum, ama sözleri statik gibi geliyordu.

"Kordon... dolanmış... yapabileceğin hiçbir şey yoktu... senin hatan değil..."

Orada ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum, onun söylediklerini anlıyormuş gibi, dinliyormuş gibi davrandım.

Daha erken gelmem gerektiğini biliyordum. Bütün gün bir şeylerin yolunda olmadığını, onun hareket etmediğini hissetmemin garip olduğunu düşünmüştüm. Ama hiçbir şey yapmamıştım.

Hiçbir şey yapmamıştım.

Onun annesiydim. Onu korumak benim görevimdi. Benimle güvende olması gerekiyordu. Onu nasıl bu şekilde hayal kırıklığına uğratabilirdim?

"Sana rahim ağzını açmaya başlayan ilacı vereceğim, sonra da pitocin, ve vücudun bundan sonrasını bilir."

Dr. Spindel'in gözlerine baktım. "Anlamadım? Pitocin mi?" Sesim kısılmıştı. Kendimi uyuşmuş hissediyordum. Hiçbiri gerçek gibi gelmiyordu. Gerçek miydi? Rüya mı görüyordum?

Tanrım, lütfen rüya olsun. Nikolai ile birlikte yatağında uyanayım, oğlumuz karnımda deli gibi tekmeliyor olsun.

Lütfen Tanrım. Bana bunu yapma. Onu benden alma.

Hafifçe kaşlarını çattı. "Doğumu başlatmak için."

Trans halinde onun sözlerini tekrarladım. "Doğumu başlatmak mı?" Daha fazla gözyaşı aktı, acı dayanılmazdı. "Onu doğurmam gerektiğini söylüyorsunuz, oysa o... o..." Cümleyi bile bitiremedim.

Dr. Spendell'in yüzünde şefkat belirdi. "Arayabileceğim biri var mı?" diye sordu. "Bunun çok zor olduğunu biliyorum. İhtiyacın olan desteği aldığından emin olmak istiyorum."

Nikolai. Nikolai'ye ihtiyacım var.

Titrek ellerimle onu tekrar aramaya çalıştım. Ama cevap vermedi.

Altıncı Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

"OFİSME GEL. HEMEN." ALEKSANDR sola doğru adım attı ve merdivenleri işaret etti, tıpkı saat 2'de evden kaçmaya çalışan çocuğunu yakalayan sinirli bir ebeveyn gibi görünüyordu.

Şakaklarımı ovuşturarak derin bir nefes aldım. "Zander..."

"Deneme bile, Nikolai. *Yıllardır* sorularımı geçiştirmana izin verdim. Artık yeter. O merdivenleri çıkıp benimle konuşacaksın, yoksa Tanrı şahidim olsun, seni oraya kendim sürükleyip döverek konuşurum. Seçim senin. Ama bu konuşmadan kaçmanın kesinlikle hiçbir yolu yok."

Bayanlar ve baylar, ağabeyim.

"Biliyorsunuz, birisi bir konu hakkında konuşmak istemediğini söylediğinde, çoğu insan onun isteğini saygıyla karşılar ve konuyu kapatır."

Bana boş boş baktı. "Ben çoğu insan değilim. Yürü."

Gözlerimi devirdim ve onun "nazikçe" istediği gibi yaptım. Onunla bu konuda tartışmaya çalışabilirdim, ama dürüst olmak gerekirse, ne anlamı olacaktı ki? Aleksandr tehdidini yerine getirecekti. Ne kadar süredir orada durduğunu, tam olarak ne duyduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey, olan biten hakkında genel bir fikir edinmesi için bunun yeterli olduğuydu. Sır ortaya çıkmıştı.

Ben merdivenleri çıkarken Aleksandr arkamda sıraya girdi, ayakları, kaçmaya karar vermem durumunda orada olduğunu uyarmak için gümbür gümbür ses çıkarıyordu.

Sanki o koca ahmak beni yakalayabilirmiş gibi.

Aleksandr'ın ofisinin kapısı açıktı, ben de doğruca içeri girdim ve odanın ortasında durdum.

"Otur," dedi Aleksandr, kapıyı kapatarak.

Zihinsel olarak çok yorgundum, bana emir vermeye çalıştığı için onu azarlamak için gücüm yoktu. Son yirmi dört saatte olan her şey, tüm gücümü tüketmişti. Saldırı. Babamın

kaçırılması. Tatiana. Onun sözleri, daha önce çektiğim hiçbir fiziksel acıdan daha fazla canımı yaktı.

Sana olan güvenim, ihtiyacım olduğunda yanımda olacağına dair inancım yok oldu.

Kardeşimle savaştacak gücüm kalmamıştı. Oturdum. Aleksandr masasına gitti ve çekmecedan iki bardak çıkardı, biri önüme, diğeri boş sandalyesinin önüne koydu. Sonra odanın köşesindeki içki arabasına gidip bir şişe votka aldı. Benim ve kendi bardağını doldurduktan sonra oturdu ve arkasına yaslandı.

"Konuş."

Bardağıma baktım. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." "Başlangıç her zaman iyi bir seçenektir."

"Başlangıç," diye tekrarladım, gülmeden.

"Evet," dedi Aleksandr, gözlerini kısarak. "Ne zaman... Tatiana ile aranızdaki ilişki daha ileri bir aşamaya geldi?"

Sesindeki şüpheli ton, omurgamı kaskatı yaptı. "O on sekiz yaşını doldurduktan çok sonra, ve bana bunu sorman bile burnunu kırmak istememe neden oluyor."

"Öyle demek istemedim, ama bilmek iyi oldu," dedi sırtarak.

Ona sert bir bakış attım ve içkimden bir yudum aldım. Boğazımdan aşağı kayan alkolün hoş yakıcı etkisi sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu.

Genelde Aleksandr'ın şakacı yanını severdim. Nadiren böyle davranırdı. Ama o anda hiç havamda değildim. Yine de ortamı yumuşatmaya çalıştığı için minnettardım.

"Demek istediğim, ne zaman çıkmaya başladınız?"

"Dört yıl önce," diye cevapladım, koridorda geçirdiğimiz o ilk geceyi hatırlayarak - onu ilk kez tattığım, parmaklarımın arasında boşaldığını hissettiğim geceyi - sırtarak. "Bir yıldan fazla gizli bir ilişki yaşadık."

Aleksandr'ın yüzünde şaşkınlık belirdi. Tatiana ile aramızda bir şeyler olduğunu biliyordu, ama bunun ne kadar eskiye dayandığını fark etmemişti sanırım.

"Kimseye söylemekten çekiniyordu, en azından önce Illayana'ya söylemeden. Ancak zaman geçtikçe, ona söylemesi gittikçe zorlaşıyordu. İlk yıl, her şey..."

Bunu tarif edecek kelimeleri bile bulamadım. Başına gelen en güzel şeyi nasıl tarif edebilirsin ki? Bunu birkaç basit kelimeyle nasıl özetleyebilirsin? Bu imkansızdı, bu yüzden denemedim bile.

"Sonra Tatiana bana hamile olduğunu söyledi ve tüm dünyam bir anda aydınlandı. Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Hayatımda bir kez bile, Zander."

Kardeşimin dudaklarında samimi bir gülümseme belirdi. Ancak bir an sonra kayboldu, çünkü bahsettiğim mutluluğun uzun sürmediğini biliyordu.

"Her şeyi mahvettiğimde, o yaklaşık beş aylık hamileydi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, ona güvenmediğim, geçmişimdeki eski korkularımın ve yaralarımın eylemlerimi kontrol etmesine izin verdiğim için ne kadar aptal olduğumu anlıyorum."

Aleksandr kaşlarını çatarak, hikayeyi anlamaya çalıştı. Ama hikayenin tamamını öğrenmeden bunu başaramayacaktı.

"Depoda düşümü yeni bitirmiş, giyinirken bazı askerlerin saçma sapan konuşmalarını duydum. Normal soyunma odası saçmalıkları. 'Dün gece sikimi yalattım.' 'Claire ve Anette arasında sence hangisinin amcığı daha dar?' 'Şimdiye kadar siktiğin en seksi hatun hangisi?' O sırada kafam boşaldı. Onları dinlemekten bıktım. Sonra, Kurt adındaki pisliklerden biri Tatiana'nın adını söyledi. Çok sinirlendim, Zander. Gözüm karardı. Tatiana ile sevişmeye başladığımızda onun bakire olmadığını biliyordum, ama bu onun başka bir erkekle birlikte olduğunu duymak istediğim anlamına gelmiyordu. Ona, çenesini kapatmazsa dilini keseceğimi söyledim."

Aleksandr, tehdidimin tamamen haklı olduğunu onaylar gibi başını salladı. "Haklısın. Devam et."

"Arkadaşlarına hava atmak mı istiyordu, yoksa sadece beni kızdırmak mı, bilmiyorum, ama altı ay önce onunla yattığını övünmeye başladı. Kıçındaki dövmeden bahsedene kadar ona inanmadım. Bunu duyunca, doğruca Tatiana'nın yanına gittim ve onu aldatmakla suçladım. Bebeğin benim olduğu konusunda yalan söylediğini söyledim. Çıldırıldım, Zander. En korkunç şeyleri söyledim ve sonra ona tek kelime bile ettirmeden onu hayatımdan çıkardım. Onun aramalarını görmezden geldim. Sonra o hastaneye kaldırıldı ve

"Tamam, sakin ol." Aleksandr elini omzuma koydu ve bu beni çok şaşırttı. Onun kalkıp bana doğru geldiğini fark etmemiştim bile. Geçmişime çok dalmıştım. "Dönüp duruyorsun. Bunu adım adım yapacağız. Öncelikle, Kurt bu dövmeği gördüğünü söylediğinde, bunun sadece geçmişte seviştikleri zamanlardan bahsetmediğini nasıl anladın? Siz birlikte olmadan önce mi?

"Çünkü o dövme *yeni*di. Hamile kalmadan bir ay kadar önce yaptırmıştı. Ben de oradaydım. O dövme benim adımın ilk harfi."

Aleksandr kaşlarını kaldırdı. "Onun kıkına damga mı vurdun?"

Gömleğimi yana çekerek kalbimin üzerinde dövme olan "T" harfini gösterdim. "O da bana damga vurdu."

"Bu yüzden ringe çıktığında tişörtünü çıkarmayı bıraktın."

"Aynen öyle. İllayana'nın şüphelenmesini istemedim." Derin bir nefes aldım. "Galina ile olan geçmişim yüzünden, hemen en kötüsünü düşündüm. Tatiana'nın bana yalan söylediğini ve beni aldattığını düşündüm. Bana ne anlatmaya çalıştığı önemli değildi."

"Tabii ki," dedi, sanki bir şey yerine oturmuş gibi. "Galina'yı unutmuştum."

Galina, Amerika'ya taşınmadan önce Rusya'da yaşadığım dönemde eski kız arkadaşımdı. Onunla tanıştığımda gençtim. Yirmili yaşlarıma başına kadar onunla yatmaya devam ettim. Amerika'ya taşınacağımı söylediğimde, onu da yanımda götürmeye niyetim olmadığını anladı. Bunun üzerine beni zorlamaya karar verdi. Kasıtlı olarak bir sürü rastgele erkekle yatarak hamile kaldı ve bebeği benimmiş gibi göstermeye çalıştı.

Gerçeği, ayrılmamıza sadece birkaç gün kala öğrendim. Askerlerimizden biri bana gelip, karısının Galina'dan endişe verici mesajlar aldığını söyledi. Galina, beni manipüle etme planının işe yaradığını, çocuğun büyük olasılıkla benim olmadığını övünerek anlatıyormuş. Onu Rusya'da, doğum yaptığında haberim olsun diye onu yakından izleyen bir doktor ekibiyle birlikte bıraktım. Ne kadar küçük olursa olsun, bebeğin benim olma ihtimali hala vardı ve öyle bir durumda onu terk etmeyecektim.

Sekiz ay sonra Galina güzel bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Babası ben değildim. O gün hissettiğim hayal kırıklığı ruhumu parçalamıştı. O ana kadar bebeğin benim olmasını ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

Bu, şaşırtıcı bir sürpriz olmuştu. Yirmi bir yaşında, çocuk sahibi olmaya hiç hazır değildim. Ama baba olacağını öğrenip, sonra da bu mutluluğun elinden alınması... çok acı vericiydi. Bir parçam Galina'yı da seviyordu. Onunla bir gelecek hayal edebiliyordum, bu yüzden onun ihaneti beni çok kızdırdı.

Dokuz yıl ileri saralım, her şeyin yeniden yaşandığını düşündüğüm ana. O pislik Kurt'un, Tatiana hamile kaldığı sıralarda onunla seks yaptığını iddia ettiğini duyduğum ana. Neredeyse on yıl önceki tüm o duygular bir anda geri geldi. Ama bu sefer daha kötüydü, daha patlayıcıydı. Çünkü Galina'nın aksine, Tatiana'ya umutsuzca ve geri dönülmez bir şekilde aşkıttım. Beni aldattığı ve yalan söylediği düşüncesi tüm mantığımı bulandırdı, gözümün önündeki gerçeği görmemi imkansız hale getirdi.

"Sonra ne oldu?" Aleksandr, elini omzuma koyarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Tatiana bir süreliğine teyzesi ve amcasının yanına gitti. Onu aldatmakla suçladığım için bana kızgındı ve uzaklaşmak istiyordu. Ben de öfkemi bırakamayacak kadar inatçı ve dik başlıydım, bu yüzden onu bırakıp gittim. O küçük pislik Kurt'ü bulup öldürmek istedim, ama o 'depo' olayından sonra ortadan kaybolmuştu. Tatiana ve ben aylarca birbirimizle konuşmadık. Sanırım aklımın başına gelmesini bekliyordu. Ya da benim ona yaptığım gibi beni dışlıyordu. Emin değilim. Campos işi sırasında işler daha da kötüye gitti."

"Delano Campos mu?" Aleksandr, yüzünde hafif bir kaş çatma ile sordu. "O işi hatırlıyorum. Sen ve babam, Vegas'ta silah satan kişinin o olup olmadığını öğrenmek için onunla bir görüşme ayarlamıştınız."

Başımı salladım. Vegas tamamen Bratva'nın bölgesiydi, yani başka biri bizim bölgemizde silah satmaya kalkışırsa, bu ona hayatına mal olurdu. Piyasada başka silahların satıldığına dair ihbarlar alıyorduk ve sorumlusunu bulmak iki haftadan fazla sürmüştü.

Delano Campos.

Küçük çaplı bir adamdı, İrlanda'dan Vegas'a yeni taşınmıştı ve silah tüccarı olarak kendini kanıtlamaya çalışıyordu, ancak ele geçirmek istediği bölgenin zaten bizim tarafımızdan ele geçirildiğinin farkında değildi. Babam ve ben, ondan satın almakla ilgilendiğimizi söyleyerek sahte bir buluşma ayarladık.

"Tatiana masadayken beni aradı," dedim, anının acısını nefes alarak. "Ekranı baktım, adını gördüm ve aramayı reddettim."

Aleksandr yüzünü buruşturdu.

"Hemen geri aradığında telefonumu kapattım. Kafamda, Bratva işleriyle çok meşgul olduğum için onun aramasına cevap veremeyeceğim bahanesini uydurdum. Ama içten içe, bunun

hala kızgın olduğum için olduğunu biliyordu. Hala öfkemi kontrol altına alamamıştım. Onu cezalandırmak istedim, bu yüzden onu görmezden geldim. O masada, içini deşmekten başka bir şey istemediğim bir gangster özentisiyle oturup konuşurken, sevdiğim kadın bir hastane yatağında yatıyor ve bana sesleniyordu."

Suçluluk, utanç ve keder beni bir yük treninin gücüyle vurdu. O zaman olduğu kadar acı vericiydi. Belki daha da fazla.

"Birkaç saat sonra nihayet telefonumu tekrar açtığımda, yüzün üzerinde cevapsız arama ve mesaj vardı," diye devam ettim, uzaklara bakarak. "Neler olduğunu anladığım anda, hemen hastaneye koştum. Ama oraya vardığımda, artık çok geçti." Gözlerim doldu, gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başladı. "Benim..." Acı bir nefes aldım, söylemek üzere olduğum sözler kalbimi bıçak gibi deliyordu. "Oğlum ölmüştü. Anne karnında ölmüştü. Tatiana onu tek başına doğurmak zorunda kalmıştı, ona yardım edecek, yanında olacak kimse yoktu. Ben oraya vardığımda onu kollarında tutuyordu ve yüzündeki ifade..." Başımı salladım. "Onun ne kadar yıkılmış göründüğünü asla unutmuyacağım."

"Ah, zavallı çocuk." Ah, kardeşim. Aleksandr beni kucaklayarak, hiç hak etmediğim bir teselli verdi. "Neden bana söylemedin? Neden kimseye söylemedin?"

"Söyleyemedim. Onu gömdükten sonra Tatiana kimseye söylemememi, sadece unutmak istediğini söyledi. Yaptığım şeyden sonra, en azından onun isteğini saygı gösterip, gerçekten önemli olduğunda yanında olamadığım için, ihtiyacı olan her şekilde onun yanında olabilirdim."

"Peki ya sen?" diye sordu, beni dikkatle inceleyerek. "Senin yanında kim vardı? Bütün bunları kendine saklamak zorunda kalmak... bu adil değildi."

Umursamazca omuz silktim. En yakın olduğum insanlarla bunu konuşamamak zordu. Tatiana, onun için düzenlediğimiz küçük cenazeden sonra aniden ayrılmıştı ve ben kimseye bundan bahsetmeyeceğime söz vermiştim.

Altı ay sonra geri döndüğünde, hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Bu konuyu konuşmayı reddetti, aramızdaki geçmişi kabul etmedi. Beni uzak tuttu, asla çok yaklaşmama izin vermedi ve her zamanki cesur tavrını sergiledi, ama soğuklukla örtölüydü.

"Benim ne istediğim önemli değildi, Zander. Önemli olan tek şey Tati'ydi."

Kardeşim bana bir şey söylemek ister gibi baktı ama vazgeçip ağzını kapalı tuttu.

"Az önce gördüğün şey, Tatiana'nın o gece hakkında benimle ilk kez konuştuğu andı. Oğlumuz hakkında. Daha önce her denediğimde, beni görmezden geldi

beni görmezden geldi, benim ona yaptığım gibi. Bir tür intikam gibi, sanırım. Hak ettiğim bir intikam."

"Tamam, yeterince dinledim," dedi ve ayağa kalktı. Ellerini beline koydu ve bana on saatlik bir ders verecek bir ebeveyn gibi bakarak, "Şimdi beni dinle, Nikolai Vasili Volkov. Ne yapmış ya da yapmamış olursan ol, yeterince acı çektin. Evet, bir hata yaptın. Büyük bir hata. Ama *sen* de bir şey kaybettin. Tatiana için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Sadece çocuğunu kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda kimse ona destek ya da teselli olmadan onu doğurmak zorunda kaldı. Bu onun için kesinlikle yıkıcı bir deneyim olmuştur. Ama içinde taşıdığın bu suçluluk duygusu? Onu bırakmalısın. Bu kasıtlı bir şey değildi. Bir şeylerin ters gittiğini, Tatiana'nın sana ihtiyacı olduğunu en ufak bir şekilde bile sezseydin, onun aramalarını asla görmezden gelmezdin. Akıllı olan herkes, ona ne kadar değer verdiğini, bilseydin onu asla terk etmeyeceğini anlayabilir.

Sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum, ama sözleri beni kızdırdı. Beni rahatlatmaya çalışıyordu. Rahatlamayı *hak etmiyordum*. Aleksandr asla anlayamazdı. Sevdiğin kadını hayal kırıklığına uğrattığını bilmenin nasıl bir his olduğunu asla anlayamazdı. Onun sana, ihanetle dolu ölü, soğuk gözlerle bakmasını, bunun sebebinin *sen* olduğunu bilmesini.

Bu, içimi parçalıyordu. Ruhumu ezip geçiyordu.

"Bu biraz 'çömlekçinin çömleği kara' durumu değil mi?" diye sordum, ayağa kalkıp onunla karşı karşıya durdum.

"Bu ne demek oluyor?" diye kaşlarını çatı.

"Yani, on yıldır kendi suçluluğunu taşıırken, nasıl orada durup bana suçluluğumu unutmamı söyleyebilirsin?" diye karşılık verdim, annemizi kastederek.

O benim bilmediğimi sanıyordu, ama biliyordum. Ona olanlar için kendini nasıl suçladığını görmüştüm. Yaptığı her hareketinde bu belliydi. Her zaman bizi ön planda tutması, kendi isteklerini ve ihtiyaçlarını hiç önemsememesi. Bizi korumak için her şeyi feda etmeye hazır olması. Hayatını, mutluluğunu. Gerçekten benim o kadar cahil olduğumu mu düşünüyordu? Bunu göremediğimi mi?

Ölümcül bir kral kobra gibi tüm dikkatini bana vererek, tek kelime etmeden bana baktı. Aramızda sessizlik çöktü. Söylediklerim yüzünden suçluluk duygusu kalbime yerleşmeye başladı.

Tekrar konuşmaya hazır olduğunda, yavaşça, yumuşak bir sesle, sesinde karanlık bir tonla konuştu. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve bu işe yaramayacak."

Gözlerini kısa bir süre kapattı ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "İçinde acı çekiyorsun, *mladshiy brat, küçük kardeşim*. Bana ne dersen de, dışarıda da acı çekmene yardım etmeyeceğim."

Büyük kardeşlerin sorunu da bu değil miydi? Hayatın boyunca her zaman yanındaydılar. Bu da bazen seni kendinden daha iyi tanıdıkları anlamına geliyordu.

O bunu söyleyene kadar, benim de bunu yapmaya çalıştığımı fark etmemiştim. Kavgaya etmek için can atıyordum. Birini incitmek ve onun da beni incitmesini sağlamak için. Yaptığım şey için kendimi cezalandırmak için.

"Hayır mı?" diye sorgulayıcı bir şekilde nefes vererek sandalyeye geri çöktüm. "Küçük kartel kraliçeni ziyaret edeceğimi söylesem bile mi?"

Gözlerini tehlikeli bir şekilde kısarak, "Tamam, şimdi haddini aşıyorsun," dedi.

Gülerek bardağımı kaldırdım ve içkimin kalanını bitirdim. "Şaka yapıyorum. Sayılır."

Homurdandı ve sandalyesine geri döndü. Oturdu, gözlerini benden ayırmadan sordu, "Adı neydi?"

Hüzün beni sardı. Onun adı. Yaptıklarım, Tatiana'nın yanında olamamış olmama rağmen, oğlumuz için seçtiği isim benim hak etmediğim bir isimdi. "Nikolas," diye fısıldadım, gözlerimden daha fazla yaşlar akarken. "Nikolas Ivan Volkov."

Yedinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

"KESİNLİKLE HAYIR!" Babam bana bakarak bağırdı. Kahve fincanımın arkasına saklanarak sırtışıımı gizledim ve kanepeye daha da gömüldüm. Arka planda televizyon hafifçe çalışıyordu, lavanta kokulu mumumun rahatlatıcı aroması beni sarmalayan rahatlatıcı bir kucaklama gibiydi.

The Night Agent dizisindeki Peter Sutherland, düşmanlarını tek tek alt ediyordu ve beni tamamen kendine çekmişti. Henüz altıncı bölüme gelmiştim ama bu dizinin en sevdiğim on dizi arasına gireceğini şimdiden biliyordum. Rose'u sevdim. Diğer birçok kadın başrol oyuncusundan farklıydı. Erkek başrol oyuncusu onu korumak için kötü adamlarla dövüşürken kaçıp saklanmıyordu. Dövüşe atılıyor, kütükleri sanki beyzbol sopasıymış gibi sallayarak kemikleri kırıyordu. Vahşi kraliçeleri severim.

"Gidebileceğimi söylemiştin." Sesime yansıyan eğlenceli duyguyu gizlemeye çalıştım, ama babamın bana attığı huysuz bakıştan anladığım kadarıyla, pek başarılı olamadım.

"İllayana ile konuşmanı söyledim." "Evet."

"Konuştun mu?"

"Evet," diye tekrarladım, "p" harfini patlatarak.

"O zaman kabul ediyorsun? Çünkü ben şaka yapmıyorum, Tatiana," dedi sert bir sesle, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Biliyorum, baba."

"New York'a gitmek istiyorsanız, mikroçip taktırmanız gerekiyor. Koşul bu."

Ağzıma bir kurabiye attım ve mırıldanarak cevap verdim: "Biliyorum, baba."

NCIS dizisindeki Ajan Gibbs'in Tony'ye yaptığı gibi kafama bir şaplak attı. "Ağzın doluyken konuşma."

Gölerek, bir elimle başımın arkasını ovuştururken, diğler elimle kahvemı yudumladım. "Kabul et, baba. Benim şartlarını kabul edeceğımı beklemediğın için kızgınsın. Ama kabul ettim. İllayana, yarın aile doktoruna randevu aldı bile. Taşınma gerçekleşecek."

Yanımdaki boş koltuğa çöktü ve ayaklarını önündeki sehpayaya uzattı. "Sanki bana kalp krizi geçirteceksin, kimse sana arka çıkmayacakken New York'a taşınmak istiyorsun," diye mırıldandı, burnunun köprüsünü sıkıştırarak. "Orası suçun hiç uyumadığı bir şehir. Belki..."

"Hayır. Aklından bile geçirme," diye sözünü kestim ve dirseğimle kaburgalarına vurdum. O da homurdandı ve yan tarafını tuttu. "Bodyguard istemiyorum ve ihtiyacım da yok. Tek şartın o aptal takip cihazını almamdı. Beni vazgeçirmek için başka şeyler ekleyemezsin."

"Kim demiş? Burada ebeveyn benim."

"Aptal olma." Ona bir kurabiye uzattım ve o da isteksizce kabul etti. "Ne izliyoruz?" diye sordu ve kurabiyesini ağzına attı.

"*The Night Agent*. Bu dizi, peşinde olan bir grup kötü adamdan bir kızı kurtarmak zorunda olan yakışıklı bir FBI ajanını anlatıyor."

"Sıkıcı gibi. Ben gitmeden önce izlediğimiz diziyi aç. Hangi dizi olduğunu biliyorsun, bilim adamlarının olduğu dizi."

Gölümsedim ve hafifçe güldüm. "*Big Bang Theory*'yi mi diyorsun?" Uzaktan kumandayı aldım, *Big Bang*'e geçtim ve babam başını salladı. Kanepeye daha da yerleşip, elini uzatarak daha fazla kurabiye istedi ve birlikte televizyon izleyip birbirimizin şirketinden keyif aldık. Kulağa *çok* saçma gelebilir, ama babam benim en iyi arkadaşımdır. Hiç şüphesiz. İllayana'ya söyleme.

Her zaman ikimiz vardık. O ve ben. Büyürken, ben "kız gibi kız"ın tam anlamıyla bir örneğiydi. Sahip olduğum her şey pembe olmalıydı. Makyaj yapmayı ve güzel elbiseler giymeyi severdim. Bebeklerimle çay partileri düzenlemeyi ve saçlarını yapmayı severdim. Terlemeyi ve tırnaklarımın altına kir girmesini nefret ederdim. Babam gibi bir adamın kızını yetiştirmekte zorlanacağını düşünebilirsiniz; çocuklarla hiç tecrübesi olmayan, iri, kaba, sert bir Bratva adamı. Ama beni değiştirmeye çalışmak, ilgi alanlarımı kendisinin daha rahat hissedeceği şeylere kaydırmak yerine, beni olduğu gibi kabul etti. Tırnaklarını parlak pembeye boyamama, makyaj yapmama, saçlarını güzel kelebek tokalarıyla süslememe izin verirdi. Saatlerce oturup benimle bebeklerle oynar, derin, kalın sesini yükselterek elinde tuttuğu Barbie bebeklerimi taklit ederdi

Bana kitaplar, prensesler ve parlak zırhlı şövalyelerle ilgili masallar okurdu.

Her gece, beni sevecek, koruyacak, bana bakacak, her şekilde yanımda olacak şövalyemi bulmayı hayal ederek uykuya daldım.

Ama şövalyeme ihtiyacım olduğunda, o orada değildi.

Hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu, annemi özlediğimi hiç hissetmedim. Babam benim için her şeydi. Bir baba. Bir anne. Bir arkadaş.

"Seyahatim nasıl geçti diye sormadın mı?" diye sordu babam, bana yan gözle bakarak.

"Belki de sorarsam bana anlatacağından korktuğum içindir."

Sinirli bir nefes verdi. "Eninde sonunda bunu konuşmak zorundayız."

"Öyle mi?"

Babam uzaktan kumandayı kapıp televizyonu kapattı. "Tatiana..."

"Neden gittiğini bile bilmiyorum. Yanlış anlama, saldırı ve olan bitenlerden sonra gittiğine sevindim. Kalsaydın, zarar görebilirdin. Ama o, onu görmek için dünyanın öbür ucuna uçmanı hak etmiyordu."

"Olanlara, yaptıklarına rağmen, o hala benim karım."

"Bizi *terk etti*," diye bağırdım, öfkem hızla artıyordu. "Gecenin bir yarısı eşyalarını toplayıp *bizi terk etti*. On beş yıldır kocası olan *seni* terk etti. İki haftalık bebeğini terk etti. Sanki bizim için hiçbir şey ifade etmiyormuşuz gibi bizi terk etti. Çünkü biliyor musun? Öyleydik. Peki şimdi ne olacak? Yirmi dört yıl sessiz kaldıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi hayatımıza geri dönebileceğini mi sanıyor?" Başımı salladım ve ayağa kalktım.

Öfkeli, huzursuz bir enerji vücudumu sardı. Sözde "annem" konusu ne zaman gündeme gelse, karanlık, amansız bir öfke zihnimi ele geçiriyordu. Ondandır nefret ediyordum. Her hücremle ondan nefret ediyordum. Bizi terk etmek için ne gibi bahaneleri olduğu, neden böyle bir şey yaptığı umurumda değildi. Bir anne çocuğunu asla terk etmemeliydi.

Babam ve ben, o ayrılmadan hemen önce de neredeyse aynı konuşmayı yapmıştık ve görünüşe göre bu da aynı şekilde sona erecekti.

Babam öne eğildi, dirseklerini uyluklarına dayadı ve parmaklarını birleştirdi. Cevap vermeden önce bekledi, kelimelerini dikkatlice seçti. Sinirlendiğimde oldukça kötü bir huyum olduğu düşünülürse, akıllıca bir fikirdi.

"Böyle hissetmeye hakkın var. O ne yaptığını anlıyor ve özür dilemek istiyor. Seni telafi etmek istiyor."

"Beni telafi etmesine ihtiyacım yok. Siktirip gitmesine ihtiyacım var. Yaptıklarından sonra onu neden bu kadar çabuk affettiğini anlamıyorum."

Bana baktı, gözleri hüznün ve acı ile doluydu. "Onu seviyorum," diye fısıldadı, sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı.

Anında kendimi kötü hissettim. Benim öncesinde bir hayatı olduğunu unutmak benim için kolaydı. *Onunla* bir hayat. Şeytan'ın kızı.

"O senin sevgini hak etmiyor, baba. O zaman da hak etmiyordu, şimdi de kesinlikle hak etmiyor."

Bana küçük bir gülümseme attı. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, sevdiğimiz kişiyi seçemeyiz Tatiana, hak etseler de etmeseler de."

Evimin ön verandasında oturuyordum, Las Vegas'ın serin havası tenimi ısıyor ve beni titretmişti.

Düşüncelerim kaotik ve değişkendi. Annemle ilgili babamla yaptığım konuşma hala kafamda tekrar tekrar oynuyordu ve her saniye ruh halimi daha da kötüleştiriyordu. Bu ne cüret? Kendini ne sanıyor? Sanki orada olmaya hakkı varmış gibi hayatımıza geri dönmeye ne hakkıyla cüret ediyor?

Annem olan o kaltak, Svetlana Andreeva, birkaç hafta önce benimle iletişime geçmeye çalıştı, ama ben onu hemen görmezden geldim. Onun ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile duymak istemiyordum. Yirmi dört yıllık terk edilmeyi telafi edecek hiçbir şey söyleyemezdi. Yirmi dört kaçırılmış doğum günü ve yirmi dört kaçırılmış Noel için. Bir annenin olması gereken tüm anlarda benim için orada olmaması için. İlk dişimi kaybettiğimde. İlk kez adet gördüğümde. Liseye başladığım ilk gün. Mezuniyetim. Bana makyaj ya da erkekler hakkında bilgi vermek için. Kadın olmanın ne demek olduğunu öğretmek için.

Tüm bunlar onu affetmemi imkansız hale getirdi.

Bana ulaşamayınca, babamdan yardım almaya karar verdi. Ondan Rusya'ya kadar uçmasını istedi ve babam da onun istediğini yapmaktan hiç çekinmedi. Onun parmağını şıklatmasıyla babamın koşarak gelmesi beni çok sinirlendirdi.

Ona gitmemesini söyledim. İkisi de fikrimi değiştirmem için bana söyleyebilecekleri hiçbir şey yoktu. Benden ne istediğini bilmiyordum ve umurunda da değildi. Benim için ölmüş olması için mezara girmesine gerek yoktu.

Elimdeki telefonun ağırlığı beni kendime getirdi. Yüzüncü kez ekrana baktım, Nikolai'nin ismine bakarak, içimi çeşitli duygular kapladı.

Bir yanımla onunla konuşmak istemiyordum. O kapıya yaklaşmak bile istemiyordum, açmak şöyle dursun. Ama bir de diğer yanımla vardı. Her gün yavaş yavaş büyüyen, onunla olan bağımı yeniden kurmak için can atan, içimde hala yanan tüm öfke ve kinimi bırakıp hayatıma devam etmek için can atan yanımla.

Hayatımdaki herkesin içinde — babam, Illayana, teyzem ve *amcam* — konuşmak istediğim tek kişi oydu. Anlayacağını hissettiğim tek kişi. Neler olduğunu anlatmak istediğim tek kişi.

Bu kadar mızmızlanmayı bırak. Arama tuşuna bastım.

Telefon bir kez çaldıktan sonra Nikolai telefonu açtı, sesi çılginca çıkıyordu. "Ne oldu? İyi misin?"

Onu aradığımda verdiği tepki karşısında dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamazdım. O gecedan beri ilk kez *ona* ulaşmıştım.

"Bir şey yok. Ben iyiyim."

Telefonun diğer ucunda şüpheyile gözlerini kısmış olduğunu neredeyse *hissede biliyordum*.

Belki de onu bu kadar iyi tanıdığım için tahmin edebiliyordum. "İyi misin?"

"Evet... hayır, yani," diye başımı sallayarak nefes verdim.

"Bilmiyorum." "Tati," dedi yumuşak ama sert bir sesle. "Ne oldu?"

Bu yüzden onu aradın, aptal. Onunla konuş.

"Annem birkaç hafta önce bana ulaştı." Bir an sessiz kaldı. "Annen mi?"

"Mmhmm."

"Ne istiyordu?"

"Beni görmek için mi? Benimle konuşmak için mi? Beni daha da mahvetmek için mi? Gerçekten bilmiyorum. Onun olduğunu anladığım anda telefonu kapattım ve o zamandan beri tüm aramalarını görmezden geliyorum."

"Numarayı nereden buldu?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ama babam..." Hala tüm bu olaydan dolayı sinirliydim ve başımı salladım.

"Ona bir şans vermek istiyor. Rusya'ya neden gittiğini biliyor musun?"

"Hayır, ama onunla bir ilgisi olduğunu hissediyorum."

"Evet." Ayağa kalktım, ön verandayı bir uçtan bir uca yürüdüm. "Onu arayıp görüşmek istediğini söyledi. Ama pasaportu yoktu, peki babam ne yaptı? Bulabildiği ilk uçağa atladı ve ona gitti. Onun yaptığı *onca şeye* rağmen, babam hala onu affetmeye hazır. Onun, bizden, ondan gerçekten ne istediğini tam olarak bilmiyorum. Belki de yüz yüze timsah gözyaşları dökerse, onu beni onunla konuşmaya ikna etmek için daha şanslı olacağını düşündü. Belki de sadece onunla dalga geçmek istedi. Onu hala elinde tutup tutmadığını görmek istedi. Bilmiyorum ve umurumda da değil."

Yumuşak bir kahkaha attı ve bu beni titretti. O derin, gürleyen ses beni her zaman heyecanlandırır. Kalbimi hızlandırır.

"Tamam. Umursamıyormuşsun gibi geliyor."

"Umursamıyorum," diye tersledim, hala ileri geri yürüyerek.

Yine kıkırdadı ve ben ona gülümsemek ve aynı zamanda onu boğmak istedim. "Neden umursadığını bildiğimi bilmek ister misin, Tati? Çünkü senin için önemli bir şey olduğunda gevezelik edersin. Sesin yükselir ve sözlerin aceleyle çıkar, sanki yalanları olabildiğince çabuk söylemeye çalışırsın, belki böylece sen bile onlara inanırsın diye."

Öfkeyle ağzım açık kaldı. "Öyle bir şey yapmıyorum."

"Evet, yapıyorsun, aşkım."

Karnımda kelebekler uçmaya başladı. Bana öyle dediği için onu azarlamalıyım. Böyle sevgi sözcüklerinin, şu anda sahip olduğumuz platonik ilişkide uygun olmadığını söylemeliydim. Ama işin aslı, onun durmasını istemiyordum. Bu lanet şeyi seviyordum.

En son konuştuğumuzda, ondan uzaklaşmak istediğimi söyledim. Onu görmek ya da onunla konuşmak istemediğimi söyledim. O anda, ciddiydim. Her kelimesinde ciddiydim. Ondan uzaklaşmadıkça hayatıma devam edemeyeceğime gerçekten inanıyordum. Onu ve onu her gördüğümde hissettiğim acıyı unutmaya çalışana kadar.

Ama onu her düşündüğümde, her sesini duyduğumda kalbim hala çekiç gibi çarpmaya devam ederken, onu nasıl unutabilir, hayatıma devam edebilirdim ki?

"Beni sandığın kadar iyi tanıyorsun, Nicky."

"Seni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorum," diye hemen karşılık verdi, onu kızdırıp konuyu değiştirmek için yaptığım girişimimi görmezden gelerek. Onu kızdırmak, kendimi savunmasız hissettiğimde dikkatini dağıtmak için ona Nicky diyordum. Ama bu sefer buna kanmadı. "Turuncu rengi sevmediğini biliyorum, çünkü seni solgun gösterdiğini düşünüyorsun. Dean'i Sam Winchester'a tercih ettiğini biliyorum. Tarçın kokusuna dayanamadığını ama tarçınlı çörekleri sevdiğini, Twinkies'in en sevdiğin tatlı olduğunu ve telefonda konuştuğumuz andan beri ön verandanda bir aşağı bir yukarı dolaştığını biliyorum."

Şüpheyle kaşlarımı çatarak aniden durdum. "Yürüdüğümü nereden biliyorsun?"

"Dediğim gibi, seni tanıyorum."

Tabii, tabii.

Evimin dışına yüksekte asılı olan güvenlik kamerasına baktım. "Beni izliyorsun, değil mi?"

Cevap vermeden önce kısa bir süre tereddüt etti. "Evet." "Neden?"

"İyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istedim."

Kafamı sallayarak, elimi havaya kaldırdım, orta parmağımı uzattım ve geniş bir gülümsemeyle sıırttım.

Güvenlik sistemimizi hacklemesine pek şaşırmadım. Daha önce de böyle şeyler yapmıştı; kameraları ve benzeri şeyleri kullanarak nereye gittiğimi, kiminle görüştüğümü, ne yaptığımı takip ediyordu. İlk başta çok öfkelenmişim. Bu, mahremiyetimin büyük bir ihlali gibi gelmişti. Ama şimdi? Açıkçası buna o kadar alışmışım ki, artık beni rahatsız etmiyordu bile. Hiç umursamıyordum. Nikolai'nin yaptığı hiçbir şey artık beni gerçekten şaşırtmıyordu.

"Oh, Tati," dedi, sesinde bir parça heyecan vardı. "Bana en son bunu yaptığında ne olduğunu unuttun mu?"

Nefesimi tuttum, o günün hatırası yüzüme o kadar sert çarptı ki başım döndü.

"Sana hiç Blake Lively'ye benzediğini, sadece daha seksi olduğunu söyleyen oldu mu?" Gözlerimi devirdim. Yanımda yürüyen Cosa Nostra üyesi adam — Giovanni mi?

Hayır, Matteo mu? Hayır. Ah, siktir. Adı ne olursa olsun önemli değildi —

o kadar abartılı davranıyordu ki, aramızda hiçbir şeyin olması imkansızdı.

Onu ilk gördüğümde, Arturo'nun sürpriz otuzuncu yaş günü partisinde hepimiz "sürpriz" diye bağırırken alkışlayıp tezahürat ederken, onunla birlikte olma fikrini düşünmüştüm.

Tam benim tipimdi: iri, uzun boylu, biraz kasvetli. Bana Nikolai'yi hatırlatıyordu. Dürüst olmak gerekirse, sanırım beni çeken şey buydu.

*Biraz sohbet ettik, birbirimizle flört ettik ve o bana biraz "mahremiyet" için bir yere gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda, ben istekliydim - vurgu **"istekliydim"** üzerinde. Onunla yalnız kaldığımda, bunun istediğim şey olmadığını fark ettim. Onu, başka birinin boşluğunu doldurmak için kullanıyordum.*

Nikolai'den beri kimseyle fiziksel ilişkiye girmemiştim. Her denediğimde, bunu yapamadım. Sadakatsiz davranıyormuşum gibi hissediyordum, ki bu aptalcaydı. Biz birlikte değildik. Uzun zamandır birlikte değildik.

Enzo (yine, isminden emin değilim) elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine dolayarak bizi evin yan tarafına getirdi. Bu temas... yanlış geliyordu.

"Sen çok güzelsin," diye fısıldadı, yaklaşarak. Beni kendine doğru çekti, vücutlarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta kaldı.

"Dudakların görüldüğü kadar yumuşak mı diye merak ediyordum." Başını eğdi, ağzı benimkine gittikçe yaklaştı.

Ellerimi göğsüne koyup onu ittim. "Bekle..."

"Tatiana!" Derin bir ses havayı yırttı, her yerde tanıyabileceğim bir ses.

Eduardo'nun omzunun üzerinden baktım, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Oh, lanet olsun.

Nikolai, bir görevi olan bir adam gibi bize doğru koştu, elleri yumruk haline gelmiş, kasları şişmişti. Çenesi sıkılmıştı, karanlık, ilkel bir öfke yayıyordu. O bakışı daha önce de görmüştüm, tam da birinin kışımı tokatladığı için onu boğarak öldürdüğü anda.

"O kim?" Ne-Adı-Ne-Olan, bize doğru yürüyen iri yarı adamı kaşlarını çatarak sordu, vücudu hala benimkine tehlikeli derecede yakındı.

Ondan uzaklaştım, sırtım arkamdaki tuğla duvara çarptı. "Sen olsam kaçardım."

O, kırılmış gibi görünüp alaycı bir şekilde güldü. "Kaçmak mı? Ondan mı?" Başparmağını omzunun üzerinden uzattı. "Kollarının

"

Nikolai, Elias'ın saçını avuçladı ve yüzünü duvara çarptı. Kaçması için uyardığım aptal, acı içinde bağırdı, burnunun kırılma sesi havada yankılandı.

O yere yığılırken, kan duvarı aşağıya akarken iç geçirdim. "Kaçmanı söylemiştim," dedim, çimlerde ağlayan adama bakarak.

"Onunla konuşma lan," Nikolai homurdandı ve onu gömleğinin arkasından kaldırdı. Bir bıçak çıkardı ve boğazına dayadı.

"Nikolai, yapma. Sen sadece..."

Bıçağı Emilio'nun çenesine sapladı ve hiç tereddüt etmeden onu öldürdü.

"Sorun yaratacaksın," diye homurdandım, başımı sallayarak.

Az önce bir Cosa Nostra askerini, onun Don'unun evinde öldürmüştü. Onlarla aramızdaki ilişkiler zaten gergindi. İnsanlar bunu öğrendiğinde daha fazla sorun çıkacaktı.

"Lanet olsun, Nicky. O kıskanç öfkeni kontrol altına almalısın."

Nikolai, Emiliano'nun cansız bedenini kaldırdı ve onu bir çöp parçası gibi kenara attı. Sonra bana doğru geldi, vücudu benimkine yapıştı.

Onu hissettiğimde nefesim kesildi, zihnim boşaldı. Bana öfkeyle bakıyordu.

"O dudakları öptü mü?" Nikolai karanlık bir sesle fısıldadı ve çenemi kavradı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu, vücudum yanıyordu. Bana böyle dokunmayı neredeyse iki yıl olmuştu ve ilk seferki kadar muhteşem hissettiriyordu.

"Cevap ver, aşkım." Bana daha da yaklaştı, sesi tenimde kayıyordu. "Onun seni öpmesine izin verdin mi?"

"Hayır," diye yutkundum. Bu kadar yakın olduğunda, vücudunun benimkine bastırıldığını hissettiğimde ona direnemiyordum. Onun baş döndürücü kolonyasının kokusunu, çekici doğal kokusuyla karışık olarak içime çektiğimde. Aramızda olan tüm kötü şeyleri unutmak çok kolaydı.

Nikolai'nin büyüleyici mavi gözleri çıplak kollarımın üzerinde dolaştı. "Ama sana dokunmasına izin verdin, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Burada çok önemli bir bilgiyi unutuyorsun, Nicky. Bana dokunmuşsa, beni öpmüşse, bu seni ilgilendirmez.

beni öptüyse, bu seni ilgilendirmmez. Ne istersem yaparım. İstedğimle yatırım. Öyleyse, neden bu parmağını" — orta parmağımı kaldırdım — "alıp siktirip gitmiyorsun?" diye sordum, tatlı bir gülümsemeyle.

Bakışları hızla elime ve sonra tekrar yüzüme kaydı. Ölümcül bir sakinlikle hareket ederek parmaklarını benim parmaklarımın etrafına doladı. Tenlerin birbirine değmesi heyecan vericiydi.

"Ne... ne yapıyorsun?" Elimi yavaşça vücudumdan aşağı, bacaklarımın arasına indirirken titredim. Elini benimkine doladığı için orta parmağımı indiremedim.

"Senin bu küstah tavrını öylece kabul edeceğimi mi sanıyorsun, Tatiana?" diye gürlledi, diğer eli ise iç uyluklarımı okşuyordu.

Bekleyiş omurgamdan yukarı doğru yayıldı. Gözlerim etrafımıza kaydı, partiden gelen müzik ve kahkahalar havada yankılanıyordu. Tamamen açıkta kalmıştık. Herhangi biri evin yanından geçip bizi yakalayabilirdi.

"Burada durup, bana kaba bir şekilde doğrulttuğun o parmağınla kendini becereceksin," dedi boğuk bir sesle, gözlerimin içine derinlemesine bakarak.

Yemin ederim, inlememek için dudakımı ısırarak zorunda kaldım. Onun bu kadar yakınımnda olmasının, dokunuşunun bana ne kadar iyi geldiğini kelimelerle ifade edemezdim.

"Nikolai," diye yanlara bakarak, ağır ağır nefes aldım. "Biri görebilir."

Karanlık bir kahkaha attı. "Ama bunu seviyorsun, değil mi aşkım? Her an yakalanabileceğimizi bilmek hoşuna gidiyor." Parmaklarını iç çamaşırımın etrafına doladı ve yana çekerek amımı serbest bıraktı. "Birinin bize rastlayıp, benim merhametime kaldığını görmesi fikri. Bu seni tahrik ediyor, değil mi?"

Cevap verme zahmetine girmedim çünkü hoşuma gittiğini biliyordu. Aslında yakalanmak istemiyordum. Ama bu düşünce?

Evet, çok heyecan vericiydi.

Parmağımı klitorisimin üzerinde gezdirdi ve beni inlemeye başladı.

"Ne hissettiğini söyle," diye boynumun yanına fısıldadı. "Benim için ısladın mı, Tati'm?"

O anda iniltiyi tutmamın imkanı yoktu. 190 cm'den uzun, saf kaslı bir adam beni duvara bastırış, kulağıma müstehcen şeyler fısıldıyordu.

Ben çaresizdim ve o da bunu biliyordu.

"Evet," diye inledim, kalçalarımı hafifçe çevirerek baskıyı artırmaya çalıştım. Bana zevk veren kendi parmağım olabilirdi, ama onu kontrol eden Nikolai'ydi. Nereye gideceğine, hafif mi yoksa sert mi dokunacağına karar veren oydu.

"Amcığım nasıl hissettiriyor, hmm?" diye mırıldandı, parmağımı kıvrımlarımın arasına iterek. Girişimde durdu, daha ileri gitmeme izin vermedi. "Onu çok uzun zamandır dokunmadım," diye neredeyse sızlandı. "Onu özledim." Boynumu ısırды ve ben inledim. "O da beni özlüyor mu?"

"Parmağımı sokayım da sana söyleyeyim."

Hafifçe geriye yaslandı ve bana sırtarak baktı. Gözlerinde günahkar bir bakış vardı, kalbimin deli gibi atmasına neden olan bir bakış.

Elimi öne doğru itti ve parmağım hemen içeri girdi, dudaklarımdan bir inilti döküldü. Daha derine ve daha derine bastırdı, orta parmağım vajinamın derinliklerine girene kadar elini benimkinden çekti. Elini avucuma kaydırды, sıkı ve kısıtlayıcı bir şekilde, oynamama izin vermedi. Parmağımı hala ileri geri hareket ettirebiliyordum, ama bu beni orgazma ulaştırmaya yetmiyordu.

Nikolai bunu biliyordu.

Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordu ve ben de ona aradığı cevabı vermeden bunu elde edemeyeceğimi biliyordum.

İnatçı, kibirli...

"Amin seni özlüyor," diye fısıldadım.

Bana vahşi bir gülümseme attı, saf, erkeksi bir tatminle. Elim hareket ettirmeye başladı, zevkten sırtımı kavisleten bir şekilde manipüle etti. Onun adını inledim.

Nikolai gözlerini kısarak beni izledi, kolu benim kolumla birlikte sundressimin altına kayboldu.

"Daha fazla, Nikolai, daha fazla," diye yalvardım, o anın büyüüne kapılmış, kalçalarımı sallayarak.

"Parmaklarım mı istiyorsun, aşkım? Yardım etmemi ister misin?" "Evet. Evet."

Başını eğdi ve dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "Ne duymak istediğimi biliyorsun."

Bacaklarım titreyerek inledim. Başka birinin eliyle orgazm olalı çok uzun zaman olmuştu, kendimden başka biri bana zevk vereli çok uzun zaman olmuştu. Aramızda olanlardan sonra, kendime defalarca

bir daha onun büyüüne kapılmayacağımı söylemişim. Her şeyin bittiğini. Eski tarih olduğunu.

"Ben sana aitim."

Gözlerinde karanlık bir sahiplenme parlıyordu. Elimi tutuşu gevşedi, ama parmağımı amımdan çekmeye çalıştığımda beni durdurdu. Ona bağırmak üzereydim, "pislik" kelimesi dilimin ucundaydı. Parmağının benimkinin hemen yanına, içime girdiğini hissettiğim anda bu kelime kayboldu. İkimiz de inledik. Nikolai yaklaştı, penisi kalçama değiyordu. Bu, her şeyi daha da ateşli hale getirdi. Onun ne kadar sert olduğunu hissetmek, bunun tamamen benim sayemde olduğunu bilmek, çok heyecan vericiydi. Onca yıldan sonra bile.

"Çok ıslaksın bebeğim. Tanrım, bunu özlemişim. Beni içine çeken açgözlü amını özlemişim." Dokunuşları hafif ama kararlıydı. Tam da sevdiğim gibi. Heyecan damarlarımdan akıyordu. Bacaklarımdaki baskı gittikçe artarken, orgazmım hızla yaklaşırken inledim.

"Bu sesi seviyorum," diye homurdandı Nikolai, hızını artırarak. "Acele etsen iyi olur, aşkım. Sanırım biri geliyor. Tabii, parmaklarımda üzerinde boşaldığını görmelerini istemiyorsan? İstedğin bu mu? Hmm?" İçime bir parmak daha soktu ve ben çığlık attım, omzunu kavrayıp ona tutunarak kendimi bıraktım.

"Siktir, Nikolai," diye ağır ağır nefes alıp verdim, ellerimize sürtünerek.

Geliyordum. Tam oradaydı. Gittikçe yaklaştığını hissedebiliyordum. Onun sözleri, kokusu, dokunuşu, birinin bizi yakalayabileceği ihtimali... hepsi birden fazla geldi.

Siktir. Siktir.

Nikolai, içimde patlayan, beni saran, aceleci bir dalga gibi yayılan, beyaz sıcak, yakıcı zevki bastırmak için dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Ağızımdaki dilinin hissi ve tadı her şeyi daha da yoğunlaştırdı. Beni şehvetle, yavaşça ve derinlemesine öptü, parmaklarımızı birkaç kez daha içeri ve dışarı pompaladıktan sonra tamamen çıkardı.

Nefesimi yakalamaya çalışırken başım öne düştü ve göğsüne yaslandı. Tanrım, Nikolai en iyi orgazmları yaşıtıyordu. Hiç şüphesiz. Bu kısmen onun becerisiydi, ama çoğu sadece kendisiydi. Beni herkesten daha iyi tanıması. Neyi sevdiğimi tam olarak bilmesi.

Nikolai küçük bir adım geri çekilerek ellerimizi aramıza getirdi, parmaklarımız orgazmımdan dolayı parlıyordu. Gözlerinde açlık yanıyordu. Açlıktan kıvranan, tatmaya can atan bir adam gibi ıslaklığıma bakıyordu. Gözleri benimkine kilitlendi

benimkilere kilitlendi, bakışlarının yoğunluğu beni yakacak kadar sıcaktı, parmaklarımızı yavaşça ağzına çekti. Nefesim kesildi.

Uzun ve düşük bir inilti çıkardı, gözleri geriye doğru yuvarlandı. "Oh, lanet olsun," diye uzattı, yanaklarını çukurlaştırdı ve daha sert ve daha sert emdi, sanki benden her damlayı almak istercesine. Senin tadını seven bir erkekte çok seksi bir şey vardı. Ona doyamayan bir erkek. Kim...

"Sana söylüyorum dostum, kışına parmak sokmak aslında oldukça iyi hissettiriyor."

Lukyan köşeyi döndüğünde, Illayana'nın korumalarından biri olan Christian ya da Luca (hangisi hangisi olduğunu hiç anlayamadım) onun yanında dururken, ben donakaldım.

Bizi gördüklerinde aniden durdular; ben duvara yaslanmış, Nikolai ise ikimizin parmaklarını ağzına sokmuş halde.

Lukyan sadece sırıttı. "Rahatsız mı ettik?"

Sekizinci
Bölüm NIKOLAI
VOLKOV

Dizüstü bilgisayarımın ekranından TATIANA'YA BAKIYORDUM, yüzündeki hafif boş ifade bana Arturo'nun doğum günü partisinde aramızda geçen o anı yeniden yaşadığını söylüyordu.

O aradığında uyuyordum. Onun zil sesini ilk duyduğumda beni saran panik o kadar şiddetliydi ki, kelimenin tam anlamıyla ciğerlerimdeki havayı çalmıştı.

Tatiana, oğlumuzun öldüğü geceden beri beni aramamıştı. Hiç mesaj atmadı, bana ulaşmaya çalışmadı. Onunla iletişime geçme girişimlerimi aktif olarak görmezden geldi.

Bu yüzden onun aradığını fark ettiğimde, ilk düşüncem onun incinmiş olduğu oldu. Bana ulaşması için çok ciddi bir sorun yaşamış olması gerektiğini düşündüm. Yıllardır haber almamıştım. Meğer sadece konuşacak birine ihtiyacı varmış. Ve beni seçmiş.

Bu, kalbimde bir umut ışığı yakaladı. Belki de önceki gece söylediklerine rağmen, aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için hala bir şans vardı.

Annesi konusu hassas bir konuydu. Konuşma iki şekilde sonuçlanabilirdi: ya gülüp geçip konuyu başka bir şeye çevirebilirdi ya da çılgına dönüp sana saldırırdı. Her şey onun ruh haline bağlıydı aslında.

"Bunu düşünüyor musun, Tati?" diye sordum, sesimi alçaltarak.

Yatakta yerimi değiştirdim, dizüstü bilgisayarımın pozisyonunu ayarlarken bacaklarımdan birini battaniyeden çıkardım. Evlerinin güvenlik sistemine girmek iki saniye sürmüştü. Bana iyi olduğunu söylemesine rağmen, buna gerçekten inanmak için kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Tatiana irkildi, gözleri kameraya doğru kaydı. Etrafını saran karanlığa rağmen onu mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Uzun, altın rengi buklelerini

düzensiz bir topuz halinde bağlanmış, güzel ve narin yüzünü çerçeveleyen bukleleri.

Boğazını temizledi, sırtını düzeltti ve daha dik durdu. "Hayır." "Öyleyim," diye fısıldadım, onun tadını hatırlayınca penisim acı verici bir şekilde sertleşti. "

Bunu her gün düşünüyorum. Yani, tekrarlamak istemiyorsan, o parmağını çekmeni öneririm."

Gözleri havada duran eline kaydı, orta parmağı hala kameraya doğru uzanıyordu, sanki onu kaldırdığını tamamen unutmuş gibi. Gözleri bana geri döndü ve meydan okurcasına kısıldı. Telefonu kulağıyla omuzu arasına sıkıştırdı ve sonra diğer elini kaldırdı, yüzünde parlak, ıslık ıslık bir gülümsemeyle bana iki orta parmağını gösterdi. Tatiana, beni bu şekilde sınadığında ne olacağını, bunun sonucunun ne olacağını çok iyi biliyordu, ama yine de bunu yaptı.

Dikkatini başka yöne çekmek için mi yapıyordu? Annesi ile yaşadığı dramadan kafasını dağıtmamı mı umuyordu?

Çelişkiliydim. Bir yandan, bu durumdan yararlanmak ve aramızda hala alev alev yanan cinsel gerilimi harekete geçirmek dışında bir şey istemiyordum. Şehvet, tam anlamıyla on seviyeli bir migren gibi içimde atıyordu, ancak sadece kafamla sınırlı kalmayıp tüm vücudumu sarmıştı. Özellikle de penisimi. Ama diğer yandan, sınırlarını aşıp onu kendimden uzaklaştırmaktan endişe ediyordum.

Arturo'nun partisinde olanlar farklıydı. Kıskançlık, sahiplenme ve öfke beni tamamen tüketmişti. O anda beni durdurabilecek tek şey Tatiana'nın bana durmamı söylemesiydi ve cinsel bir şey olmasını istemeseydi bunu yapacağından emindim. O çok iradeli biriydi. İsteddiği şey buyusa, birine siktirip gitmesini söylemekten çekinmezdi.

Dikkatli davranmam gerekiyordu. En son istediğim şey, şimdiye kadar kaydettiğimiz küçük ilerlemeyi tehlikeye atmaktı. Neyse ki, sadece benim sağlayabileceğim bir dikkat dağıtıcı şey mi aradığını tam olarak nasıl anlayacağımı biliyordum.

"Ty khochesh', chtoby tebya nakazali, lyubimaya?" Cezalandırılmak ister misin, aşkım?

Kamera'ya bakarak, hiç kıpırdamadan durdu.

İşte başlıyoruz.

Onun cevabı, işin nereye varacağını belirleyecekti. Gülüp konuyu değiştirirse, bu kesin bir hayır anlamına gelirdi. Bana karşı tavır alıp küstahça bir şey söylerse...

Telefonu tekrar eline aldı, dudaklarında bir gülümsemeyle, "Ne yapacaksın, Nicky? Telefonda bana homurdanıp bağırarak mı? Ooo, korkudan titriyorum." dedi.

Heyecan damarlarımdan akmaya başladı. Biraz daha dik oturdum, sesimdeki heyecanı gizlemek için derin bir nefes aldım.

"Neden oraya gelip seni dizimin üstüne yatırmayacağımı düşünüyorsun?" Yüzüne yaklaştım ve dişlerini alt dudağına geçirdiğini hayranlıkla izledim.

"İçeri girip kapıyı kilitleyeceğim."

Karanlık bir kahkaha attım. Vücudunu saran titremeyi görebilecek kadar yakındım. Soğuktan mıydı, yoksa sözlerimden mi?

"Gerçekten evinin anahtarı bende yok mu sanıyorsun, Tati? Ya da sana ulaşmak için o kapıyı tekmelemeyeceğim mi?" Onun nefesinin kesilmesinden zevk alarak tsk yaptım.

"Yapamazsın. Babam evde."

"Bana o sinir bozucu tavrını göstermeden önce bunu düşünmeliydin. Kötü kızlar cezalandırılır, unuttun mu?"

Bu bir inilti miydi?

Yemin ederim, sadece inilti sesinden bile boşalabilirdim. Başka hiçbir şeye ihtiyacım olmazdı, sikimi okşamak için bile.

Başka bir şey söylemek üzereydim ki yatak odamın kapısı o kadar hızlı açıldı ki duvara çarptı. Yatağın yanındaki masada duran silahımı aldım ve bir saniye içinde kapıya doğrulttum.

"Lanet olsun Lukyan," diye homurdandım, aptal küçük kardeşime öfkeyle bakarak. "Kaç kez sana kapıyı çalmanı söyledim?"

Lukyan bana o meşhur yaramaz sırtışını attı. Gözleri kucağımdaki dizüstü bilgisayara kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. "Oh, pardon. Uygunsuz bir zamanda mı yakaladım seni?" diye sordu, kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirerek.

"Çık dışarı," diye bağırdım, silahımı indirerek.

"Oo, bu Tatiana mı?" Yatağın yanına yaklaştı ve ekrana gözlerini kısarak baktı. "Striptiz falan mı yapacak?"

"Az önce *ne* dedi?" Tatiana kulağıma bağırdı, yüzü kameraya dönük, kaşları öfkeyle çatılmıştı.

"Kahretsin, bu canlı mı?" diye sırttı. "Sapıkça. İzleyebilir miyim?" "Yeter. Şimdi kapatıyorum."

"Tatiana, bekle..."

Bip, bip, bip.

Küfrettim, telefonu kulağımdan çekip ekrana somurtarak baktım.

Lanet olsun.

Tatiana arkasını dönüp kameraya bakmadan eve doğru yürüdü.

Sinirden dizüstü bilgisayarımı kapattım. Beni rahatsız eden, cinsel ilişkiye girmeden önce kesintiye uğramış olmamız değildi. Bu, bizim için ilerleme fırsatıydı ve yanımda duran aptal yüzünden bu fırsat kaçırılmıştı. Somurtkan bakışlarım dizüstü bilgisayarımdan Lukyan'a kaydı. Ellerini havaya kaldırarak teslim olduğunu gösterdi.

"Hey, haberi getiren adamı suçlama. Ben sadece Aleksandr seni almam için gönderdiği için buradayım. Küçük 'telefon seksi' seansını böldüğü için birini suçlamak istiyorsan, o kişi odur."

Dizüstü bilgisayarımı silahımın yanındaki komodinin üzerine koyarak iç geçirdim. "Ne istiyor?"

Yüzündeki şakacı ifade kayboldu, hepimizin sahip olduğu Volkov öfkesi hızla yerini aldı. "Dominik ile ilgili. O pislik şu anda telefonda."

Daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Ne kadar zor olsa da, Tatiana'yı ve kaotik ilişkimizi aklımdan çıkardım ve kardeşimin ofisine koştum.

"Beni bu işe bulaştırmayacaksın, küçük yeğenim. Kontrolü bana ver, yoksa baban acı çekecek."

Dominik ve arkasındaki adamlara baktım, öfke vücudumda nabız gibi atıyordu. Dominik bizimle iletişime geçtiği gece Aleksandr'a, onun bire bir görüşmeyi kabul etme ihtimalinin çok düşük olduğunu söylemiştim. "*Çok düşük*" dediğimi hatırlıyorum. Sadece bu da değil, onu evin yakınına yaklaştırmamanın bir hata olduğunu da söylemiştim. Nötr bir yerde buluşmamız gerektiğini söylemiştim. Dominik en son oraya geldiğinde, evimizin yarısı havaya uçmuştu. Benzer bir şey yapmayacağına güvenmiyordum.

Ama kardeşim, amcamıza karşı birleşik bir cephe oluşturmak, Dominik'e bizi ortadan kaldırma girişiminin bizi daha da yakınlaştırıp güçlendirdiğini göstermek konusunda ısrarcıydı.

Ortam gergindi. Lukyan ve Illayana yanımda duruyorlardı, her zamanki şakacı ve yaramaz tavırları yerini tam bir ciddiyete bırakmıştı —bu ikisini tanımlamak için asla kullanmayacağım bir kelime.

Aleksandr'ın yeni karısı birkaç adım arkasında duruyordu. Amcama bakarken karanlık bir koruyuculuk yayıyordu, parmakları elindeki bıçağı sıkıca kavırıyordu, sanki onu göğsünden bıçaklamaktan kendini alıkoymakta zorlanıyormuş gibi. Aleksandr, Dominik'in sözlerine cevap vermedi, duruşu sert, bakışları keskin kaldı.

"Peki. Sana bir çıkış yolu sunduğumu unutma. Kendi yatağını yaptın, şimdi de o yatakta yatmak zorundasın. Bundan sonra olacaklar senin sorumluluğunda." Dominik ayaklarının ucunda döndü ve odadan fırlayarak çıktı, onunla birlikte gelen dört MC üyesi de onu takip etti.

Aleksandr Lukyan'a baktı. "Onu takip et," diye emretti.

Lukyan başını salladı ve Dominik'in peşinden gitti. Onu kaldığı yere kadar takip etme şansı pek yoktu. Ayrıldıktan sonra onu takip etmek için birini göndereceğimizi tahmin eder ve bizi operasyon üssüne götürmemek için gerekli önlemleri alırdı.

"Bu aptalın cesaretine inanabiliyor musun?" Illayana, ona öfkeyle bakarak homurdandı. "Gerçekten her şeyi teslim etmeyi kabul edeceğinizi mi sandı?"

Aleksandr cevap vermedi, gözlerinin derinliklerinde içsel bir kargaşa vardı. Drea ona teselli etti ve benim için büyük bir sürpriz olarak, Aleksandr bunu reddetmedi.

Kardeşimi iyi tanıyordum. Babamıza bir şey olursa, kendi hatası olmasa bile kendini suçlayacaktı. Onu kurtarma şansı olduğunu, ama bu şansı değerlendirmediyiğini düşünecekti.

Illayana ellerini beline koyarak öfkeyle nefes aldı. "Onu öldürmeliydik. Ya da en azından yakalamalıydık. Onu bırakmak bir hataydı."

"Dominik'i hiçbir işkence konuşturamazdı," dedim.

"Bunu bilemezsin. Cosa Nostra'da geçirdiğim zamanlarda bir iki şey öğrendim. Onu konuşturabilirdim. Belki."

Bundan şüpheliydim. Dominik bencil, arkadan bıçaklayan, kibirli bir pislik olabilir, ama Volkov ailesinin dayanıklılığına sahipti. Onu parça parça parçalayabilirdik, ama yine de tek kelime bile etmezdi.

"Cosa Nostra demişken," diye başladı Aleksandr, Drea'ya minnettar bir gülümseme attıktan sonra Illayana'ya döndü. "Yakında geri dönmelisin, sence de öyle değil mi? Neredeyse bir haftadır yoktun."

Arturo birkaç gün önce işlerini halletmek için New York'a dönmüştü. Illayana, babasını aramaya yardım etmek için geride kalmayı seçmişti, ama sonsuza kadar kalamazdı. Onun yeri, kocasının yanında, The Outfit'e karşı mücadelesinde ona yardım etmekte.

"Hayır." Illayana kollarını başının üzerine uzattı, kemikleri çatırdadı. "Arturo'ya babamı bulana kadar kalacağımı söyledim. Ama sorun değil. Tatiana ben dönene kadar yardım edecek."

Gerildim, şok içinde gözlerimi ona çevirdim. "Ne dedin sen?"

"Tatiana." Sanki onu tanıımıyormuşum gibi adını söyledi. "Dersleri başlamadan önce New York'a gidip The Outfit'e yardım edecek." Illayana kaşlarını çatı. "Ne? Neden böyle bakıyorsun?"

Öfke beynimi kapladı. Tatiana *ne* yapacaktı? Ona inanmadığımdan değil. Akıllı ve yetenekli biriydi. Diğer insanların fark edemeyeceği şeyleri görebilme konusunda eşsiz bir yeteneği vardı. Sorun onun yetenekleri değildi. Kendini tehlikeye attığı gerçeği damarlarımda öfkenin dolaşmasına neden oluyordu.

Ellerim yumruk oldu, dişlerimi gıcırdattım.

Aleksandr bana gergin bir şekilde baktı. "Bizi yalnız bırak."

Illayana yine kaşlarını çatı, bu sefer Aleksandr'a. Ben odada volta atmaya başladığımda gözleri ikimiz arasında gidip geldi. Yerimde duramıyordum. Tatiana'nın tehlikede olduğu düşüncesi beni öylesine korku ve huzursuzlukla doldurdu ki nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Sanki göğsümün üzerinde büyük, ağır bir yük varmış da beni boğuyormuş gibi.

"Neden?" diye sordu Illayana, sesinde şaşkınlık vardı. "Nik ile yalnız konuşmam lazım. Git.

Hemen, Illayana."

Dudakları heyecandan büzüldü ama başka soru sormadı. Drea, Aleksandr'ın gömleğini tutup onu kendi seviyesine çekti ve yanağına bir öpücük kondurdu. Kardeşim, bu sevgi gösterisinden hoşlanmamış gibi davranarak gözlerini devirdi, ama yüzündeki küçük gülümseme aksini söylüyordu. Onu bırakmadan önce kulağına bir şey fısıldadı. Bana veda etmek için başını salladı ve sonra Illayana'ya doğru yürüdü, kolunu onun koluna taktı.

"Henüz konuşma fırsatımız olmadı. Birbirimizi tanıyalım. Aleksandr, sinirlendiğinde dövüşmeyi sevdiğini söyledi. Bir raunt dövüşmek ister misin?"

Kız kardeşimin gözlerinde heyecan parladı. İyi bir kavgayı severdi, özellikle de keyfi yerinde olmadığında.

Drea, Illayana'yı odadan çıkardıktan sonra Aleksandr kapıyı kapattı ve bana döndü.

"Yapma. Duymak istemiyorum."

"Zor," diye tersledi, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Gitmen gerek."

Onun sözlerine şaşırarak, volta atmayı bıraktım. "Ne?"

"Seni tanıyorum Nikolai. Tatiana'nın tehlikeli işlere bulaştığını öğrendiğin için, onun dışında başka hiçbir şeye odaklanamayacağını biliyorum. Bu kadar dikkatin dağınıkken bana bir faydan olmaz."

"Öylece gidemem." Bu düşünce bile midemde derin bir suçluluk duygusu uyandırdı. Bunu yaparsam babamı terk etmiş gibi hissederdim.

"Burada yapabileceğin hiçbir şeyi orada da yapamazsın. İhtiyacın olan her şeyi yanına al. Dominik'in kontrolündeki MC çeteleri hakkında ne bulabilirsen bul ve verileri bana gönder. Lukyan'a tüm hazırlık işlerini yaptırabilirim. Ona daha fazla sorumluluk vermem gerektiğini söyleyip duruyorsun."

"Öyle. Ama ben..."

"Ayrıca, New York'ta bazı yeni potansiyel müşterileri incelemen gerekiyor. Yani bu, her iki taraf için de kazançlı bir durum."

Kaşlarımı çattım. "Orası Valentino'nun bölgesi."

"Artık değil. Dikkatsiz davrandı ve kendi saflarında gizli bir polis tarafından yakalandı. Silah kaçakçılığı, cinayet, haraç ve bir düzine başka suçtan yargılanıyor. O ve örgütünün tüm üyeleri ömür boyu hapis cezasına çarptırılacak. Bu da onun bölgesini boşaltacak ve ben de başkası yapmadan önce bu bölgeyi ele geçirmek istiyorum."

"Bu akıllıca mı? Babam ve Dominik'le olanlar yüzünden şu anda oldukça zor durumdayız."

"Büyükbabam, kaybettiğimiz adamların yerine yenilerini ve yeni bir malzeme sevkiyatı gönderiyor. Benim yardımcım olarak, bu yeni müşterileri incelemenizi istiyorum."

Bir şok dalgası daha içimi kapladı. Yemin ederim, bu gidişle, insanlar bana sürekli sürprizler yapmaya devam ederse, kalbim dayanamayacak.

Aleksandr gözlerini kırptı. "Sakın bana şaşırdığını söyleme? Sen olmasan kim olabilir ki, Nik?"

"Ivan olabilir mi diye düşündüm? Ya da Vladimir?"

Hafifçe eğlenerek başını salladı. "Yemin ederim, bu kadar zeki birinin nasıl bu kadar aptal olabileceğini anlamıyorum."

Gözlerimi kısarak baktım.

Masasının bir tarafını kavrayarak, başını sallayarak diğer tarafını da tutmamı işaret etti ve "İkisi de yetenekli, elbette." dedi. Masayı birlikte kaldırıp ait olduğu yere geri koyduk. "Ama sana herkesten daha çok güveniyorum ve ikinci adamım olarak başka kimseyi istemem. Babamızı geri aldığımızda her şey normale dönecek. O tekrar *Pakhan* olacak, ben tekrar ikinci adam olacağım ve sen de teknolojinin rahatlığına geri dönebileceksin. O zamana kadar, yeni müşteriler için hazırlık yapmak üzere zemin katta sana ihtiyacım var. Tatiana'nın programına göre toplantıları düzenleyebilirsin. Böylece, sen işlerle uğraşırken onun iyi olduğunu bilirsin."

Bir sandalyeyi kaldırırken burnumdan hava üfledim. "Ne yaptığını biliyorum. Beni Bratva işi bahanesiyle New York'a göndererek ayrılmanı daha kolay hale getirebileceğini düşünüyorsun. Öyle olmayacak, ama yine de gideceğim. Haklısın. Tatiana'nın güvenliği konusunda endişelenirken sana hiçbir faydam dokunmayacak."

Aleksandr, ben son mobilyasını yerine koyarken masasını düzenlemeye ve toparlamaya başladı. "Başka bir seçenek daha var. Tatiana, Ilayana burada olduğu için Cosa Nostra işlerine karışıyor. Ilayana'ya geri dönmesini söyleyebiliriz. Böylece ikiniz de gitmek zorunda kalmazsınız."

Bunu zaten düşünmüştüm ve işe yaramayacaktı. Tatiana zaten New York'a taşınmayı planlıyordu. Bir hafta içinde ayrılmaya hazırdı. Ilayana geri dönse *bile*, artık çok geç olmuştu. Tatiana yine de yardım etmek isteyecekti. Ilayana orada olsa bile yardım teklifinde bulunacaktı. Ne olursa olsun bu işe karışacaktı, bu da onun arkasını kollamak için benim de orada olmam gerektiği anlamına geliyordu.

Gürültülü ayak sesleri etrafımızda yankılandı. Aleksandr ve ben kapıya baktık, tam o sırada kapı açıldı ve Lukyan nefes nefese, soluk soluğa içeri girdi.

"Siz... çocuklar," diye soluk soluğa, hızlı koştuğu için yan tarafını tutarak dedi. "Gelin... çabuk. Ilayana... Drea... onlar..." Kelimeleri bulamıyormuş gibi başını salladı. "Sadece gelin!"

Depo kargaşa içindeydi. Kalabalık bir stadyumda olduğunuzu hayal edin. Saatte otuz saniye kalmış. Skor berabere. Herkes bağırıyor, kendi takımının kazanması için tezahürat yapıyor.

Aleksandr, Lukyan ve ben tam da böyle bir ortama girmiştik.

Deponun ortasındaki ringi çevreleyen bir kalabalık vardı. Tüm spor aletleri boş duruyordu, tek bir makine bile kullanılmıyordu. Herkes, Illayana ve Drea arasındaki dövüş gibi, gerçekleşen gösteriye çok fazla odaklanmıştı.

Aleksandr ve ben birbirimize baktık, "Bu işin sonu iyi bitemez" diyen bir bakışla, sonra ileri atıldık. Kalabalığın içinden ön tarafa doğru ilerledik ve Illayana'nın Drea'nın kafasını yana doğru savuran acımasız bir sağ kroşe attığını gördük.

Kalabalık topluca inledi, ses etrafımızda yankılandı. Aleksandr, Drea'nın kırılan dudağından çenesine akan kanı görünce yüzünü buruşturdu.

Cebime uzandım ve yüz dolarlık bir banknot çıkardım, onu havaya kaldırdım. "Illayana'ya."

Aleksandr bana öfkeyle baktı, sonra kendi parasını da ekledi. "Drea," diye homurdandı.

Tabii ki Drea'ya bahis yapacaktı. Ne de olsa o onun karısıydı. Yine de bunu düşünmek bile delilikti. Aleksandr... evli. Lanet olsun, delilik.

"İkiniz de zamanınızı boşa harcıyorsunuz," dedi Lukyan, onları işaret ederek. "Şu ikisine bakın. İkisi de pes etmeyecek. Bu dövüşün tek sonu nakavt olabilir."

Haklıydı. Drea ve Illayana'nın birbirlerine saldırışlarına bakılırsa, ikisinin de artık dövüşemeyecek hale gelene kadar durmaya niyetleri olmadığı çok açıktı. İkisi de morluklarla kaplıydı. Illayana'nın gözü şişmiş ve kapanmıştı. Drea sağ bacağını koruyor, üzerine basmamaya çalışıyordu, bu da bana kız kardeşimin onu bir tür

bir tutuşa maruz kaldığını dūřündürdü. Parmak eklemleri kanla lekelenmiş, ayaklarının altındaki zemine kan damlaları dūřmüřtü. İkisinin de yumruklarını esirgemediği açıktı.

Drea bir yumruk attı ve İllayana onu yakaladı, parmaklarını Drea'nın bileğine dolayarak sıkıca tuttu.

"Kahretsin," diye küfretti Aleksandr, yüzü endişeyle doluydu.

Nedenini anlayabiliyordum. İkisi arasında, İllayana uzun uzuvları ve daha uzun erişim mesafesiyle hafif bir avantaj sağlıyordu. Drea'nın yeteneği hızı, içeri girip çıkma becerisi, rakibi ne olduğunu anlamadan hızlı ve kesin darbeler indirme becerisiydi.

İllayana onu yakaladığı için, hızını kullanamaz hale gelmişti.

İllayana, Drea'nın kafasına yüksek bir tekme attı. Drea, serbest kolunu kaldırarak tekmeyi engelledi ve ardından İllayana'ya koşarak saldırdı ve onu yere devirdi.

İllayana'nın tutuşu gevşedi ve bu, Drea'ya kolunu kurtarmak ve her iki eliyle dönüşümlü yumruklar atarak ona vurmaya başlamak için ihtiyaç duyduğu fırsatı verdi.

Kalabalık, ortaya çıkan vahşete haykırdı. Acımasızlığa.

Drea'nın önceki dövüşlerini izlerken fark ettiğim bir şey, onun "kavgacı" bir tavrı olduğuuydu. Küçük yapısı nedeniyle hızlı olması gerektiğini biliyordu. Rakibine çok yaklaşmamalıydı. Ama rakibini köşeye sıkıştırdığında, dövüş stili ölümcül ve temkinli olmaktan çıkıp hayvani bir hale dönüşüyordu.

İllayana, Drea'nın darbeleri savuşturmak için elinden geleni yaptı. Fırsatını bulduğuunda, saldırıya geçti ve öne eğilerek Drea'yı baş kilidi ile yakaladı.

Drea, İllayana'nın yan tarafına yumruklarını vurarak onu bırakmaya çalıştı, ama kardeşim dişlerini sıkarak acıya dayanarak güçlü kaldı. Drea'nın bayılmadan önce sadece birkaç saniyesi kalmıştı. Kurtuluş yoktu. Bu dövüş bitmişti...

Drea'nın elleri, sanki bir şey arıyormuş gibi İllayana'nın vücudunda çılgınca dolaşıyordu. Sonra İllayana acı içinde bağırdı ve sırtı kamburlaştı. Tutuşundan kurtulan Drea, İllayana ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp bir kolunu beline dolarken, elini boğazına götürerek uzaklaştı.

"O da neydi?" diye Aleksandr'a fısıldadım.

Onları yakından izledi. "Drea basınç noktalarına meraklıdır."

"Ahh."

Ringde birbirlerine öfkeyle baktılar, sonra tekrar saldırıya geçtiler ve her şey baştan başladı. İkisinin de acı çektiği ve yorgunluktan bitkin düştüğü belliydi, ama sanki ikisi de ilk pes eden olmak istemiyordu. Onlar acımasız darbelerle birbirlerine saldırmaya devam ederken, Illayana'nın korumaları Christian, Luca ve Lorenzo kalabalığın arasından geçerek doğrudan bize doğru geldiler.

"Dikkatli olun." Cosa Nostra adamlarına başımı salladım.

Aleksandr inleyerek elini yüzüne götürdü. Benim gibi o da neden bize doğru geldiklerini çok iyi biliyordu. Benim gibi o da bunu duymakla hiç ilgilenmiyordu.

"Bunu durdurmalısın," ikizlerden daha akıllı başında olan Luca tısladı.

"Öyle mi?" kardeşim, gözlerini ringden ayırmadan, ağır ağır konuştu.

"Evet! Onlara bak! Oraya girip onları ayırmalısın, yoksa birbirlerini öldürecekler!"

Illayana ve Drea'nın birbirlerine ne kadar sert davrandıklarını düşünürsek, bu çok mantıklı bir varsayımdı. Birbirlerinden nefret ediyorlarmış gibi kavga ediyorlardı, ama aslında mesele hiç de öyle değildi. Mesele kimin daha iyi olduğuydu. Bu kadar basit.

"Christian'ın aptal ikiz olduğunu sanıyordum," diye araya girdi Lukyan, dudaklarında bir sırıtişla.

"Hey!" Christian, Luca'nın "Ne?" diye homurdandığı anda, kırgın bir şekilde bağırdı.

Lukyan ringi işaret etti. "Asla, *asla* kız kavgasının ortasına girme. Gözünü kaybetmek istemiyorsan tabii."

"Arturo, burada durup onun bu şekilde incinmesini izlediğimi öğrenirse gözlerimi çıkarır." Aleksandr'a baktı. "Ya oraya gidip karını durdurursun ya da ben..."

"Dikkatli ol." Aleksandr'ın sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı, gözleri öfkeyle Luca'ya çevrildi.

"Kardeşimi affet." Christian, Luca'nın omzuna elini koydu ve onun yerine geçerken onu geri çekti. "Hepimizin aldığı son cezadan sonra, neden biraz gergin olduğumuzu anlayabilirsin. Arturo, Illayana'ya zarar verilmemesi için özel talimatlar verdi ve, şey..." —eliyle ringi işaret etti, Illayana ve Drea birbirlerine sarılmışlardı— "Bence bu 'zarar vermek' olarak değerlendirilebilir, sence de öyle değil mi?"

Lukyan kaşlarını çatı. "Tamam, bu *Freaky Friday* filmindeki gibi bir durum mu? Ne zamandan beri sen" —Christian'ı işaret etti—"mantığın sesi oldun? Ve

sen" —Luca'yı işaret etti—"ateşli kafalı mı oldun?" Dudaklarını bariz bir hoşnutsuzlukla büzdü. "Bu sana yakışmıyor. Hoşuma gitmiyor. Geri dönün."

Aleksandr ve ben gözlerimizi devirdik.

"Bakın," diye başladım, konuşmayı üstlenerek. "İllayana'nın Rayna'ya ne yaptığını hatırlıyorsunuz, değil mi? Oradaydınız, değil mi?"

Üçü de yüzlerini buruşturdu.

"Bu, onu dövüşmekten alıkoymaya çalışırsan sana yapacağı şeyle karşılaştırıldığında *hiçbir şey*. Öte yandan sen," dedim, Aleksandr'a bakarak.

Kız kardeşim hiç tereddüt etmeden dinleyeceği tek bir adam vardı dünyada. O burada değildi, ama Aleksandr çok yakın ikinci sıradaydı. O, ringe belirsiz bir bakış atarak iç geçirdi. Illayana'nın öfkesinden çok karısının öfkesinden endişelendiğini hissettim.

"Lukyan haklı," diye ısrar ettim. "İkisi de biri nakavt olana kadar durmayacak. En iyisi şimdi buna bir son verin."

Aleksandr'ın onaylayan homurtusu, Illayana'nın korumalarının rahatlamaktan neredeyse dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Ring'e birkaç adım attı ve elini kanvas zemine vurdu. "Yeter, Drea. Bitir şunu."

Illayana donakaldı, yüzünde somurtkan bir ifadeyle ona baktı, kolları boksör pozisyonundaydı.

Drea dudaklarını büzdü.

"Şimdi," dedi Aleksandr sert bir sesle.

Ona dilini çıkardı. "Parti bozucu." İleri atıldı, yeni hız patlaması Illayana'yı tamamen şaşırttı. Drea, ancak "futbol faulü" olarak tanımlanabilecek bir hareket yaptı, ayağı Illayana'nın bacağına çarptı ve onu yere düşürdü. Drea bu fırsatı değerlendirdi, Illayana'nın sırtına tırmandı ve onu arkadan çıplak boğazlama pozisyonuna aldı, kolları boynuna sıkıca dolandı. Sonra bacaklarını gövdesine doladı ve geri çekti. Sertçe.

Illayana, kurtulmak için elinden geleni yaptı, bir yandan diğer yana yuvarlandı, ama nafileydi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tutuş hava geçirmezdi.

"Pes et, Illayana!" diye bağırdı Luca.

Lukyan alaycı bir şekilde güldü. "Pes etmeyecek."

Nitekim, üç saniye geçmeden Illayana'nın başı öne doğru eğilmeye başladı, kolları yanlarına düşerek gevşedi. Drea anında tutuşunu gevşeterek Illayana'nın başını yere yatırdı.

Kalabalık çılgına döndü. Bağıryorlardı. Alkışlıyorlardı. Tezahürat yapıyorlardı.

Luca'nın ağızı açık kalmıştı. "Bana onun bunu başından beri yapabileceğini mi söylüyorsun?" diye homurdandı Christian ve Lorenzo, Illayana'yı kontrol etmek için ringe atladıklarında. "Neden başından beri bunu yapmadı?"

"Çünkü Drea dövüşmeyi *seviyor*. Hızlıca bitmesini istemiyor," diye homurdandı Aleksandr.

"Bu aile deli. *Hepiniz delisiniz*. Kız kardeşine bak. Oh, lanet olsun. Arturo çıldıracak. Ben bittim. *Hepimiz bittik*. O..."

"Sakin ol," diye Lukyan sözünü keserek uzattı. "O iyi. Bak." Yavaşça oturmaya başlayan Illayana'yı işaret etti, yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Siz Cosa Nostra'cılar biraz sakinleşmelisiniz. Kadınlar, sizin düşündüğünüz gibi kırılgan küçük yaratıklar değiller. Onlar, sizin onlara attettiğinizden çok daha fazlasını yapabilirler. Onları koruduğunuz o koruyucu kutunun tek yaptığı, sizi dezavantajlı duruma düşürmek ve tüm o kullanılmamış potansiyeli boşa harcamaktır."

Aleksandr şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

Lukyan ara sıra... bilgece şeyler söylerdi. Bu çok sık olmazdı, çünkü nedense, gerçekte olduğu kadar zeki ve anlayışlı değilmiş gibi davranmayı severdi. Ama derin bir şey söylediğinde, bu her zaman herkesi şaşırtırdı.

Illayana, Christian ve Lorenzo'nun ona yardım etme girişimlerini reddetti ve ayağa kalktı.

Kız kardeşim yenilgiyi kabullenemeyen biriydi, bu yüzden dişleri kanla kırmızıya boyanmış halde kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde çok şaşırdım.

"Kendini tutuyordun," dedi Drea'ya elini uzatarak. "Azıcık," diye cevapladı Drea, elini sıkarak. "Çok iyisin."

"Sen de öyle. Ve çok hızlısın, çok hızlısın. Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyorsun?"

"Boyun 1,5 metre bile olmaması avantajları var. Neredeyse herkesten daha kısa olmanın avantajlarından yararlanmayı öğreniyorsun."

Illayana güldü ve sonra yan tarafını tutarak acı içinde inledi. "Daha önce hiç kimsenin boyunu bu kadar kıskanmamıştım. Yeniden maç yapmak istediğimi biliyorsun, değil mi? Bu sefer kendimi tutmayacağım."

Drea gülümsedi ve cevap vermek için ağızını açtı, ama Christian, Luca ve Lorenzo hep birlikte "Hayır!" diye bağırınca sözü kesildi.

Dokuzuncu
Bölüm TATIANA
ANDREEVA

ARTURO'NUN ofisine girdiğimde, damarlarım heyecanla doluydu. En sık kıyafetlerimi giymiştim. Louboutin topuklu ayakkabılar. Dar, vücudu saran siyah pantolon. Kadınsı özellikleri vurgulayan kırmızı dantel korse. Uzun kollu bir palto. Her parça benim tarafımdan tasarlanmış ve yapılmıştı.

Saçım kesilmiş, boyanmış ve mükemmel bir şekilde fönlenmiş, tek bir tel bile yerinden oynamamıştı. Yeni bir akrilik tırnak setim vardı (tabii ki kıyafetime uyması için kırmızı ve siyah) ve her iki elimdeki üçüncü parmağımın tırnağına kanlı bir hançer çizilmişti.

Kıyafetimle aksesuarlarımı uyumlu hale getirme konusunda son derece titizdim. Sonuçta ilk izlenim çok önemliydi. Kim demiş güzel görünmekle ciddi işler başaramazsın diye?

Bratva'da aktif bir rol oynamasam da, orada olmanın ne kadar heyecan verici olduğunu inkar edemezdim. Bir kez olsun gerçekten aksiyonun içinde olmak.

Hayatımdan ve seçtiğim yoldan fazlasıyla memnundum, ama bazen FOMO'dan muzdarip olduğuma yemin edebilirim. Bu hayata ilgi duymadığımdan değildi. İlgi duyuyordum. Illayana'ya yardım etme fırsatını kaçırmamamın nedenlerinden biri de buydu.

Bratva'daki tüm kadınlar gibi, benim de içimde şiddeti seven bir yan vardı.

Silahları severdim. Bıçakları. El bombaları en sevdiğimdi; bir şeyleri havaya uçurmak çok eğlenceliydi. Ellerimi kirletmek için sabırsızlanıyordum. Tabii ki mecazi anlamda.

Arturo, ben içeri girdiğimde şık, siyah masasının arkasında oturuyordu, etkileyici üç parçalı bir takım elbise giymişti. Mavi-yeşil gözleri elindeki iPad'e sabitlenmişti, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı.

Kardeşi Vincenzo, yanında duruyordu. Görünüşleri benzerdi ama aynı zamanda çok farklıydılar. Kardeşler aynı kemik yapısına sahiptiler: güçlü çene hattı, belirgin yüz hatları, düz burun. Aynı koyu saç rengi, ancak farklı şekillendirilmişlerdi. Ama benzerlikler burada bitiyordu.

Vincenzo'nun gözleri parlak yeşil renkteydi. Bakması kesinlikle büyüleyiciydi. Kendine özgü, çocuksu bir çekiciliği vardı. Bir bakışta onun "sınıfın palyaçosu" tanımının tam karşılığı olduğunu anlardınız. Dış dünya onu New York'un en gözde bekarlarından biri olarak tanıyordu. Ancak organize suç dünyası, onun görüldüğünden çok daha tehlikeli olduğunu biliyordu.

Ağabeyi gibi.

"Bayan Andreeva," diye selamladı Arturo, iPad'ini bırakıp ayağa kalkarak. "Hoş geldiniz." Elini uzattı ve ben de öne çıkıp sıkıca sıktım.

Vincenzo beni baştan aşağı süzdü, gözleri başımdan ayaklarıma kadar beni taradıktan sonra dudakları yaramaz bir gülümsemeye kıvrıldı. "Seni tekrar görmek ne güzel... Tatiana, değil mi?"

"Evet." Her şey mahvolmadan önce, Illayana ve Arturo'nun düğününde kısa bir süre görüşmüştük. Tabloidlerdeki kadar yakışıklıydı. "O sırtışın bende işe yaramaz," dedim, parmağımı havada sallayarak.

Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme attı. "Zor elde edileni oynamalarını çok seviyorum. En sevdiğim oyundur."

"Sessiz ol, Vin," diye emretti Arturo. "Lütfen otur." Elini sallayarak masasının önündeki iki koltuğu işaret etti.

Ben ayakta kalmayı tercih ettim.

Omuz silkti ve oturdu, parmaklarını birleştirdi. "Illayana sana Franco ile olan durumumuzu anlattı ve sen yardım teklif ettin, doğru mu?" "Onunla bazı sorunlar yaşadığını söyledi. Sakladığın malların ve dağıtım evlerinin yerlerini

bulup, onları soyup yakmasıyla ilgili bir şey. Derslerim bir ay sonra başlayacak, bu yüzden yardım etmeye karar verdim. Illayana çok stresli biridir. Eğer yardımcı olabilirim...

Onun stresini biraz olsun hafifletmek için, bunu yapacağım." "Evet, öyle," diye onayladı Arturo.

"Alınma Pretty, ama bize nasıl yardım etmeyi planlıyorsun? Anladığımı kadarıyla, Bratva'nın günlük işlerine dahil değilsin," dedi Vincenzo.

"Bu benim tercihim, başa çıkamadığım için değil. Geleceğim için başka planlarım var. Ama eğitimi aldım, becerikliyim ve bu duruma farklı bir açıdan bakabilecek yeni bir bakış açısına sahibim. Daha önce fark etmemiş olabileceğiniz bir bakış açısı."

"Illayana senden çok övgüyle bahsetti," diye başladı Arturo.

"Elbette övdü. Ben harikayım."

"Akıllı ve hızlı olduğunu söyledi. Baskı altında iyi olduğunu. Ve senin..." Kardeşine baktı. "Ne demişti?"

"Bratva'nın Michael Scofield'ı."

Dudaklarım kıvrıldı. O hep böyle derdi. Ben buna pek katılmıyordum. Diğer insanların gözden kaçırabileceği şeyleri fark etmekte iyiydim, ama bu Michael Scofield ile aynı seviyede olduğum anlamına gelmiyordu. Adam kurgusal bir karakterdi, ama çok havalıydı.

"Doğru. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama Illayana bunun iyi bir şey olduğunu söylüyor," diye devam etti Arturo. "Karımın görüşüne değer veriyorum, onun sözlerine tamamen güveniyorum. Senin çok değerli bir varlık olacağına kesin olarak inanıyor ve ben de ona inanıyorum."

"Ama?"

"*Ama* benim konumumdaki bir adamın, çalışanlarının işi yapabilecek kapasitede olduklarından emin olması gerektiğini anlayacağından eminim."

Bir an ona baktım. "Yani... ne? Beni sınamak mı istiyorsun?"

"Öyle de denebilir."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak onu dikkatle inceledim. İçimi bir anlık bir sinirlilik kapladı. "Tamam, peki. Testlerini yapacağım. Ama bana bir soruya cevap verirsen."

Omuzlarını silktili ve devam etmem için işaret etti. "Eğer erkek olsaydım, bu 'testler' yine de gerekli olur muydu?"

"Ha!" Vincenzo bir kez alkışladı, gözlerinde mizah vardı. "Oh, bu kız iyi."

Arturo kardeşine sert bir bakış attıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Gerçek şu ki,

Tatiana, seni tanımıyorum. Neler yapabileceğini bilmiyorum ve sadece kendini değil, La Cosa Nostra adına hareket ederken karşılaşabileceğin her türlü durumu da idare edebileceğinden emin olmam gerekiyor."

"Eğer ben erkek olsaydım, 'yeteneklerim' hakkında endişelenmezdin. Saçmalamayı kesmeye ne dersin, Arturo? Kabul et de aptal testlerine geçelim."

Gözleri sinirle kısıldı. "Peki. Bunda *biraz* doğruluk olduğunu kabul ediyorum."

Tahmin ettiğim gibi. Cosa Nostra eski kafalıydı. *Çok* eski kafalı. Kadınlar korunmalı ve kollanmalı, asla tehlikeye atılmamalıydı. Falan filan.

Illayana'nın Cosa Nostra'ya katılması sorunlara yol açtığını biliyordum. Askerler bir kadından emir almaya alışık değillerdi. Hatta

kadının günlük hayata bu kadar dahil olduğunu görmeye alışık değillerdi. Yani, evet, bir bakıma Arturo'nun cinsiyetçi düşüncesini anlayabiliyordum. Sonuçta, o ve adamları tek bildikleri buydu.

En iyi arkadaşımın bunu değiştirmeye kararlı olduğundan emindim.

"Güzel," diye başımı salladım. "O zaman başlayalım."

Arturo arkasına yaslandı ve kol dayama yerine parmağıyla hafifçe vurdu. "Karım birkaç kez senin oldukça gözlemci olduğunu söylemişti."

Buna cevap verme gereği duymadım, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"İçeri girdiğinde, Illayana'nın tanıdık olmayan bir yere girdiğinde yaptığı gibi odayı taradın. Bunun senin eğitiminin bir parçası olduğuna şüphem yok. Odada üç tane 'X' işareti gizli. Etrafına bakmadan, onları göstermeni istiyorum..."

Sağ kolumdaki mekanizmayı tetikledim ve ön koluma bağlanmış kayar ray, hızla elime bir bıçak bıraktı, parmaklarım bıçağın sapını kavradı. Bıçağı sağa doğru fırlattım ve duvara çizilmiş küçük "X" işaretine isabet ettim, sol kolumdaki aynı mekanizmayı da tetikledim ve başka bir bıçak avucuma kaydı. Döndüm, kitaplığın üçüncü rafına kazınmış bir sonraki "X"i gördüm ve bıçağımı fırlattım, bıçağım havada süzülerek hedefin tam ortasına isabet etti. Belimdeki kılıfa uzandım ve bir bıçak daha çıkardım. Bileğimi hafifçe hareket ettirerek, odaya ilk girdiğimde gördüğüm son "X"e, Arturo'nun başının hemen üstündeki "X"e fırlattım.

La Cosa Nostra'nın Don'u, bıçağım tam üstündeki duvara saplanırken gözünü bile kırpmadı.

Üç hedef. Üç isabet. Üç saniyeden az bir sürede.

Bir anlık sessizlik oldu, iki adam da şaşkınlık içinde bana bakıyordu.

Sonra Vincenzo konuştu.

"Tanrım, Bratva kadınlarını *seviyorum*." Öne eğildi, gözlerinde heves vardı. "Biriyle çıkıyor musun?"

"Sessiz ol, Vin." Arturo bana baktı. "Basit bir 'İşte oradalar' yeterli olurdu."

Omuz silktim, yüzümde şakacı bir ifadeyle. "O daha eğlenceliydi." "Evet.

Görünüşe göre sen ve karım bıçaklara karşı aynı ilgiyi paylaşıyorsunuz."

"Bu Bratva'ya özgü bir şey." Boynumu çıtlattım. "Hepsi bu mu? Öyleyse, çok hayal kırıklığına uğradım."

Arturo gülümsemek istiyor gibi görünüyordu ama kendini tuttu. "Tam olarak öyle değil. Vin, onu içeri getir."

Vincenzo çıktı ve bir dakika sonra başka bir adamla geri döndü. Adamın koyu sarı saçları ve soluk teni vardı. Elleri önünde bağlıydı ve vücuduna yapışan, ince ütülü bir İtalyan takımı giymişti.

Vincenzo onu önümde diz çöktürdü ve bana bir silah uzattı.

Silahı alıp ters çevirdim ve hayranlıkla inceledim. "Bu bizimkilerden biri."

Arturo başını salladı. "İyi gözlem."

"Peki ne yapmamı istiyorsun? Onu öldürmemi mi? Test bu mu?" "Evet."

Ona şüpheyile baktım. Bir şeyler... ters gidiyordu. Elbette sadece öldürmeye cesaretim olup olmadığını görmek için değildi. O kadar basit olamazdı. Ya da aptalca, bu konuda.

Önümde diz çökmüş adamı incelerken gözlerimi kısarak konsantre oldum. Yüzünün hatırası zihnimde canlandı. Tüm gerçekleri göz önünde bulundurduktan sonra, bir elimi belime koyarak Arturo'ya baktım.

"Onu öldürmemi *gerçekten* istemiyorsun." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Birincisi, bu silah dolu bile değil." Silahı masanın üzerine attım, Arturo'nun gözleri silahın masanın üzerinde kayarak durduğu ve namlusu ona doğru baktığı anı takip etti. "İkincisi, o senin adamlarından biri."

"Adamlarım mı?" diye tekrarladı, göğsünü işaret ederek. "Bu sonuca nasıl vardın?"

"Birincisi, takım elbise. Brioni. Mükemmel kesim, İtalyan malı. Kol delikleri biraz daha yüksek ve genel şekli daha aerodinamik. Ayrıca tüm askerlerinizin özel kıyafeti de bu. İkincisi, kulaklık. Neye bakacağını bilmezsen bazen fark etmek zor olabilir, ama o başını çevirdiğinde ben gördüm. Üçüncüsü, silahlı. Belinde en az bir silah, bir diğeri de bileğine bağlı. Öldürmeyi planladığınız birinin silahlı kalmasına izin vereceğinizi hiç sanmıyorum. Ve son olarak, sizin partinizdeydi. Hatırladığım kadarıyla güvenlik görevlisiydi. Çevre kontrolü yapıyordu. Şimdi, Illayana'nın iddia ettiği kadar gözlemci olup olmadığımı kendi gözlerinle görmek istediğini varsayabilirim. Bu küçük ayrıntıları fark edip edemeyeceğimi görmek için, ve edememe ihtimaline karşı, adamını kazara öldürmemem için bana dolu olmayan bir silah verdin.

Üç adam da şaşkın bir sessizlik içinde bana baktılar.

"Ne?" diye sordum, bakışlarım aralarında gidip geliyordu. "Yanıldım mı?"

Vincenzo güldü, kahkahasında çocuksu cazibesi ortaya çıktı. "Hiç de değil, Güzel. Aslında, tam isabet." Kardeşine baktı. "İllayana bize bunun zaman kaybı olduğunu söyledi. Kalk, Elio. Oyun bitti."

Elio ayağa kalktı, kelepçeleri bileğinden basit bir hareketle çıkardı.

"Gidebilirsin. Teşekkürler, Elio."

"Patron." Veda etmek için eğildi ve çıktı.

"İşimiz bitti mi?" diye sordum, Cartier saatime bakarak. "Acıkmaya başladım da."

"Neredeyse," diye cevapladı Arturo, arkamdan bakarak.

Yıllarca süren Bratva eğitimi bana dönmemi söyledi — ve *hemen* dönmemi — içgüdülerim kafamın içinde tehlikenin olduğunu *haykırıyordu*. Hızla döndüm, kollarımı kaldırarak Elio'nun bana doğru salladığı bıçağı engelledim. Karnına diz attım, elinden bıçağı aldım, kolunu arkasına çevirip bacağına tekme attım ve onu dizlerinin üzerine çöktürdüm. Bıçağın keskin ucunu boğazına dayadığımda tüm vücudu kilitlendi, olduğu yerde donakaldı, hayatı avucumun içindeydi.

Oda yine sessizliğe büründü.

Sessizliği yine Vincenzo bozdu, gözleri ateşle yanıyor ve tamamen bana odaklanmıştı. "Cidden, biriyle çıkıyor musun? Seni dışarı çıkarayım."

Arturo, kardeşine sinirlenerek iç geçirdi. "Artık onu bırakabilirsin."

Biraz intikamcı hissettiğim için Elio'nun kolunu daha yukarı çekerek acı içinde bağırmasına neden oldum ve sonunda onu bıraktım. Bıçağı çevirerek, o yavaşça ayağa kalkarken sapını ona uzattım. Bakışları öfke ve utançla doluydu. Elimi yakaladı ve Arturo'ya döndü.

"Patron..."

"Mazeret uydurma. Mazeretlerden nefret ederim. Git hadi."

Elio eğildi, başka bir şey söylemeye cesaret edemedi dışarı koştu.

"Tamam, yetkin olduğunu ve işini halledebileceğini bana ikna ettin. İşe koyulalım," dedi Arturo, iPad'ini eline alarak. "Tüm sistemlerimize erişim izni verilecek, soruşturmanı yürütmek için ihtiyacın olabilecek her şeye. Parmak izine ihtiyacım var." Cihazı bana uzattı ve ben de başparmağımı ekrana koydum. "Adamlarım, ihtiyacın olduğunda sana yardımcı olacaklar. Hiçbirinin bana ihanet etmediğinden eminim"

beni ihanet etmediğinden eminim. Ama daha önce konuştuğumuz gibi, Franco bir şekilde operasyonlarımla ilgili önemli bilgileri ele geçirmiş, bu da bir tür sızıntı olduğunu gösteriyor. Faaliyetlerime devam etmek istiyorsam, bu sızıntıyı bir an önce bulup ortadan kaldırmam gerekiyor. İşte burada devreye sen giriyorsun. Burada olduğun sürece sana iki koruma görevlisi atayacağım. Bunlardan biri kardeşim olacak." Vin parmaklarını bana doğru salladı, dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O benim yardımcım olduğu için, diğerlerine La Cosa Nostra adına çalıştığını doğrulayacak ve aynı zamanda ihtiyacın olursa sana ek koruma sağlayacak."

Başımı salladım. "İyi fikir." Bu, eğer biri yaptığım işi veya kimin için çalıştığımı sorgularsa, Vincenzo'nun varlığı tüm şüpheleri ortadan kaldırmaya yetecekti. "İki dedin. İkincisi kim?"

Arturo bana dönmem için işaret etti. Omzumun üzerinden baktım ve öfke beni sardı.

Dalga mı geçiyorsun lan?

Onuncu Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

TATIANA beni öldürecek.

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. *Öfkeliydi*. Kızgındı.

Aslında, öfkeden daha kötü bir duygu varsa, o da ondan üç seviye *yukarıdaydı*.

Ancak dıştan bakıldığında, benim ani gelişime hiçbir tepki göstermedi. Sadece senin görmeni istediği şeyleri gösterme konusunda çok iyiydi. Ama ben onu herkesten daha iyi tanıyordum. Dudaklarının kenarındaki o kırışıklığın ne anlama geldiğini, kaşlarındaki hafif çatlağın neyi temsil ettiğini biliyordum. Bu, herkesin önünde bana küfür etmemek için tüm gücünü topladığı anlamına geliyordu. Bu, şiddet, acı anlamına geliyordu — özellikle benim için.

Tatiana her zamanki gibi kusursuz giyinmişti. Saçları her zamanki buklelerinden farklı olarak düzdü ve sırtından güzel, altın rengi bir şelale gibi akıyordu. Duruşu mükemmel ve güçlüydü. Tamamen ve tamamen kendine güveniyordu. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyordu, çünkü kendine ve yeteneklerine inanıyordu. İhtiyacı olan tek şey buydu. Bu hayata dahil olmamayı seçmiş olsa da, tamamen kendi elementindeydi. Sanki bunun için yaratılmış gibiydi. Benim için yaratılmış gibiydi.

O içeri girdiğinden beri Arturo'nun ofisinin dışında duruyordum. Aralarında geçen her şeyi duymuştum. Onun ne kadar harika olduğu, Arturo'nun ısrarla ona uyguladığı o saçma testleri ne kadar kolay geçtiği için göğsüm gururla doldu. Ona bunun zaman kaybı olacağını söylemiştim. Tatiana'nın onun askerlerinden daha iyi olduğunu ve onu yenmesinin ya da hazırlıksız yakalamasının imkansız olduğunu söylemiştim.

O çok iyiydi.

Tatiana'nın öfkeli gözleri, avını izleyen bir yırtıcı hayvan gibi, yanına doğru ilerlerken beni takip etti. Kalbim hızla atıyor, kulaklarımda çınlıyordu. Onca yıl sonra, aramızda olan onca şeyden sonra, onun yanında içim neden hala eriyip gidiyordu?

Otuz iki yaşında bir adamdım, ama onun yanında, aşık olduğu kıza konuşacak cesareti bulmaya çalışan on altı yaşında bir çocuk gibi hissediyordum.

"Nikolai, hoş geldin," dedi Arturo ayağa kalkarak. Masasının arkasından çıktı ve bana elini uzattı.

Elini sıktım. "Beni buraya kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." Beni çok rahatsız etse de, önce Arturo'ya danışmak zorundaydık. Onun izni olmadan Tatiana'yı Cosa Nostra işlerini yürütürken koruyamazdım.

O da bana, Tatiana buradayken ona iki koruma görevlisi atamayı planladığını söyledi, ben de onların yerlerinden birini benim almamı önerdim.

"Tabii ki. Illayana'nın ailesi her zaman hoş karşılanır. Şey, bir kişi hariç."

Kimin olduğunu tahmin etmek zor değildi. Birini bu kadar kızdırabilecek güce sahip tek bir kişi vardı.

"Doğru. Lukyan insanlara böyle bir etki yapar."

"Yüzyılın en hafif tabiri. Aleksandr, buradayken bazı potansiyel müşterileri kontrol edeceğinizi söyledi."

"Evet."

"Onlar hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacın olursa bana haber ver. Teknik elemanımız Renzo sana yardımcı olabilir."

Bir kez başımı salladım. "Teşekkürler."

Tatiana'ya baktı. "Dairen hazır. Burada kaldığın süre boyunca kullanman için bir araba ayarlayacağım. Bahsetmem gereken küçük bir sorun var."

"Sorun mu?" Tatiana kaşlarını çatı.

"Daireniz binada kalan son daireydi, bu yüzden ikinizin paylaşması gerekecek. İki yatak odalı bir daire, yani bolca yer var. Bu bir sorun olur mu?"

Tatiana "Evet" derken, ben "Hayır" dedim.

Arturo'nun bakışları ikimizin arasında gidip geldi. "Tamam. Peki, o zaman bunu ikiniz halledin. İşte anahtarlar." Bir anahtar takımı çıkardı ve Tatiana'ya uzattı. "Araba ön tarafta sizi bekliyor ve bagajlarınızı da içine yükledim. Bugün yerleşmekle uğraşabilirsiniz, yarın tekrar bir araya gelip ilk adımı belirleyebiliriz."

"Gerek yok. Ben şimdi gitmeye hazırım. Eşyalarımı bırakıp hemen geri döneceğim," dedi Tatiana, anahtarları cebine koyarak. O her zaman doğrudan konuya giren biriydi. "Franco'nun baskın yapıp yaktığı nakit ve dağıtım evlerinde bulunanların listesine ve bu evlere erişimi olanların listesine ihtiyacım var. Herhangi bir video gözetleme sistemi var mı?"

"Hayır. Kameralar ve uyuşturucu evleri pek uyumlu değildir."

"Haklısın. Franco'nun sürekli evlerinizin yerini bulması, örgütünüzde bir sızıntı olduğunu gösteriyor. Eğer adamlarınızdan biri olmadığını eminseniz, bu, birinin araçlarınıza etiket yapıştırması kadar basit bir şey olabilir."

"İşaretlemek mi?"

"Bir izleme cihazıyla. Ben olsam öyle yapardım. Düşmanımın işlerinin gidişatını öğrenmek için, askerlerinin kullandığı araçları takip etmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Bu bana bilmem gereken her şeyi söyler: nereye gittiklerini, orada ne kadar kaldıklarını, bir programa bağlı kalıp kalmadıklarını. Tüm araçlarınızı kontrol etmenizi öneririm. Muhtemelen tüm eşyalarınızı da - sizin ve adamlarınızın. Günümüzde her şeye takip cihazı yerleştirmek mümkün."

Bu konuda ne kadar haklı olduğunu bilmiyordu.

"Aslında çok iyi bir noktaya değindin." Kardeşine baktı. "Bunu gerçekleştir. Tüm adamların eve gelip taramadan geçmelerini sağla."

"Emredersiniz patron." Vincenzo masadan kalktı ve beni deli eden aç bir bakışla Tatiana'ya doğru yavaşça yürüdü. "Sadece bir soru, güzelim. O silahın dolu olmadığını nereden bildin?"

"Ağırlığı yoktu," Tatiana omuz silkti, sanki bu en basit cevapmış gibi. "Standart bir Glock 19, tam dolu halde yaklaşık 1,7 pound ağırlığındadır. Bu çok hafifti."

O açgözlü bakış daha da büyüdü, gözlerini tamamen yuttu. "Sen. Ben. Bir şişe viski ve bir kutu krem şanti. Daha fazla söze gerek var mı?"

Ben homurdandım ve aralarına girmek için bir adım attım. Bu, Vincenzo'yu bir adım geriye itti, ama yüzünde hala onunla tanınan o aptalca çocuksu sırıtış vardı.

"Demek biriyle çıkıyorsun. Sorun değil. İpucunu anladım."

"Hayır, anlamadın," dedi Arturo alaycı bir şekilde.

"Haklısın," Vincenzo kıkırdadı. Kafasını çevirip Tatiana'ya baktı. "Ne dersin, güzelim? Hiç birinin vücudundaki krem şantiyi yalamasını istedim mi?"

Ne yaptığımı fark etmeden, elim boğazına dolandı ve onu geriye doğru ittim, vücudu masanın üzerine eğildi. Yine kükredim, bu sefer tam yüzüne, dişlerimi lanet bir hayvan gibi gösterdim.

O anda kendimi öyle hissettim. Duygularım çok yoğundu. Kimsenin Tatiana'yla flört etmesinden nefret *ediyordum*. Bunu kendi gözlerimle gördüğümde ise daha da çok nefret ediyordum.

Vincenzo benim olmadığım her şeydi: eğlenceli, neşeli, çekici. Tatiana'yı güldürebiliyordu. Onu öldürmek istedim.

Bir tık sesi duyuldu ve sonra şakaklarıma bir silah namlusu dayandığını hissettim.

"Kardeşimi serbest bırakmanızı rica ediyorum." Arturo sakın ve mantıklı bir şekilde konuştu. Yine de ses tonunda gizli bir tehdit hissedebiliyordum.

Görüş alanımın kenarında bir hareket dikkatimi çekti. Tatiana'yı gördüm, kendi silahını doğrudan Arturo'nun kafasına doğrultmuştu, gözlerindeki karanlık bakış, beni korumak için onun kafasını uçurmaya hazır olduğunu gösteriyordu.

Arturo'yu görmezden geldim, tüm dikkatimi Vincenzo'ya verdim, gözlerinin içine derinlemesine baktım ki ne kadar ciddi olduğumu anlasın.

"Ona bir kez daha uygunsuz bir yorumda bulunursan ya da öneride bulunursan, seni öldürürüm."

Gözlerindeki mizah kayboldu, yerine korku yerleşti. Nefes almak için yeterli havası vardı. Kan dolaşımını tamamen kesmemiştim. Ama kesinlikle nefes almakta zorlanıyordu, nefessiz kalmıştı. Boynunu kırıp işimi bitirmek benim için çok kolay olurdu.

Arturo silahını doğrulttu. "Bir daha sormayacağım."

"Kaç kez sorarsan sor, benim için fark etmez. Anlayana kadar onu bırakmayacağım," diye soğuk bir şekilde cevap verdim, gözlerim hala Vincenzo'ya kilitliydi. "Anladın mı?"

O hırıltılı bir ses çıkardı. "Anladım."

Öne eğildim ve sesimi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona indirdim, böylece sadece o duyabilirdi. "O benim. Duydun mu? Ona bir daha asılırsan, seni binlerce parçaya ayırıp New York'un her yerine saçarım, böylece asla bütün olarak gömülemezsin. Böylece ruhun asla huzur bulamaz. Anlaşıldı mı?"

"Çok açık," diye nefes nefese söyledi.

"Güzel." Onu bıraktım ve üç adım geri çekildim.

Arturo silahını kaldırdı ve kardeşinin yanına koşarak onu ayağa kaldırmaya yardım etti. Gözleri hâlâ ona silah doğrultmuş olan Tatiana'ya kaydı.

Tatiana, silahını indirirken yüzünde gergin bir gülümsemeyle garip bir şekilde kıkırdadı. "Eh, işler çabuk kızıştı." Bana suçlayıcı bir bakış attı. Odaya girdiğimden beri ilk kez varlığımı gerçekten fark etmişti. Ama yalnız kaldığımız anda bu durum değişecekti. Bana haddimi bildirecekti. Bundan emindim.

Vincenzo bir elini boğazına koymuş, Arturo kulağına sertçe fısıldarken ağır ağır nefes alıyordu. Elini omzuna koyarak Vincenzo'yu odadan çıkardı ve sonra bana döndü.

"Böyle bir şey yaparsan seni öldürürüm. İllayana'nın kardeşi olman umurunda değil. Şimdi ofisimden defol git." Kapıyı açık tuttu, mesajı açıktı.

Kaşlarımı kaldırdım. Tamamen samimi görünüyordu ama bunu yapacağından şüpheliydim. İllayana, kardeşlerinden birini öldürdüğü için onu asla affetmezdi.

Aile, bizim için her şeyden daha değerliydi. Elbette, bazen (tamam, çoğu zaman) birbirimizi dövmeyi severdik. Ama birbirimizi korumak için yapmayacağımız hiçbir şey yoktu. Arturo ne derse desin, ne yaparsa yapsın, benim için tehlikesiz olmasının nedenlerinden biri de buydu. Ona zarar vermek, İllayana'ya zarar vermek anlamına geliyordu. Kız kardeşim onu sevdiği sürece, ona zarar vermeyecektim.

Aynı şey onun sinir bozucu küçük kardeşi için geçerli değildi ama.

"Onun davranışları için özür dilerim," dedi Tatiana, kapıya doğru yürürken. "Ama onu buraya getirmek senin hatan."

"Hiç de değil. O benim için burada değil. İstedğin listeleri yakında e-postayla göndereceğim."

"Harika. Teşekkürler." Dışarı çıktı, ben de hemen arkasından. Tek kelime etmedi, ama ben de etmesini beklemiyordum. En azından, henüz. Ama söyleyecek çok şeyi olduğunu biliyordum.

Dışarı çıktığımızda, evin önünde bir araba bekliyordu, Arturo'nun askerlerinden biri arabanın yanında duruyordu. Anahtarları Tatiana'ya uzattı ve sonra eve geri döndü. Ön kapıda iki nöbetçi vardı. Bahçede de devriye gezenler vardı. Tamamen yalnız değildik, bu yüzden Tatiana dönüp yüzüme yumruk attığında çok şaşırdım.

Geriye sendeleyerek Rusça bir küfür ettim. "*Blyad, siktir*, Tatiana! Ne halt..."

Yine yumruk attı ve ben geri çekildim, yumruğunu zar zor kaçırdım. İlk yumruğundan çenemde bir acı hissettim. Yumruk atmaya devam etti, ben de geri çekilirken yumruklarını engellemek zorunda kaldım.

"Sen bencil" — yumruk — "egoist" — yumruk — "koca kemikli ahmak."

Yumruk.

Yumr

uk.

Vuruş.

"Lanet olsun, Tatiana. Yeter!" Bana tekme attı ve ben çarpmanın etkisiyle homurdandım, kolumu bacağına dolayarak onu sabit tuttum. Tek ayak üzerinde durmasına ve 15 santimlik topuklu ayakkabı giymesine rağmen dengesi mükemmeldi.

"Burada ne halt ediyorsun Nikolai?" diye homurdandı, yumruklarını kaldırarak yüzünü korudu.

"Gerçekten sormak zorunda mısın?" Bacağını benim tutuşumdan kurtarmaya çalıştı ama ben sıkıca tuttum, bırakmayı reddettim.

Karşılaşma mı istiyordu? Pekala, istediğini alacaktı.

"Bunu yapmayı kabul ettiğin anda, benim burada olacağımı bilmeliydin. Ben olmadan seni potansiyel olarak tehlikeli bir duruma girmeye izin vereceğimi mi sandın?"

"Bana izin mi?"

Kahretsin. Tatiana'ya söylenecek yanlış sözler.

Onu saran öfke fırtınası beni bile korkutmaya yetti.

"Dur bir saniye. Sakin ol..."

Vücudunu döndürdü, ellerini yere koyarak dengede kalmaya çalıştı ve serbest bacağını sallayarak beni yüzüme tekmeledi. Darbenin gücü beni sarsarak onu tutuşumu kaybetmeme ve yere düşmeme neden oldu. Ağzım kan tadı ile doldu.

Lanet olsun. Kızdığında ne kadar sert tekme attığını unutmuşum.

Tatiana üzerime atladı, keskin bir bıçağın ucu boğazıma dayandı ve beni kaskatı kesildi.

Tamam, "sinirli" aşamasını geçip "tamamen deli" aşamasına girmişti.

Bacakları vücudumun iki yanındaydı, yumuşak kıvrımları sanki benim için yaratılmış gibi bana uyuyordu, bana mükemmel bir şekilde uyuyordu. Tatiana'nın boğazıma bıçak dayadığı ilk sefer değildi ve son sefer olacağını da hiç sanmıyordum.

"Senin korumana ihtiyacım olduğunu mu

düşünüyorsun, Nicky?" Gözlerimi kısarak

ona baktım, o da bana sert bir bakış attı.

"İhtiyacım mı? Hayır." Bileğini yakaladım, bıçağı boynumdan uzaklaştırdım ve yuvarlandık, böylece şimdi üstteydim ve bıçak onun boğazına bastırıyordu.

Nefesi kesildi, gözleri büyüdü.

"Ama sen yaparsan ben de orada olmak *istiyorum*. Tehlikede olabileceğini bilerek yemek yememi, uyumamı,

"Kendimi idare edebileceğime güvenmeni bekliyorum," *diye tısladı*.

"Kendimi koruyabileceğime güvenmeni bekliyorum," diye tısladı. Dirseğini kaldırıp burnuma vurdu. Başım geriye doğru savruldu ve boğazıma yumruk attı.

Boğuluyordum, ellerim boğazımı kavrarken bıçak parmaklarımın arasından kaydı. Tatiana, vuruşunun zarar vermeyecek kadar yetenekliydi, ama yine de acıtıyordu. Çok acıtıyordu.

Göğsüme sertçe itti ve ben geriye düştüm. Karışıklık yaşandı, Tatiana ayağa kalktı ve ben ancak bir dizimin üzerine çökebildim, o da yüzüme güçlü bir tekme attı.

Ben engelledim, kolumu kaldırıp başımın yanını korudum. Sonra saldırıya geçtim, ayağa fırlayarak saldırdım. İleri geri, ileri geri, birbirimize yumruklar attık, çakıl taşlı yolda santim santim ilerledik. Arturo'nun korumaları şaşkın ifadelerle bizi izliyorlardı, olan biteni tam olarak anlamış değillerdi.

"Bunun nesi önemli ki?" diye homurdandım, onun saldırısından kaçmak için geri çekildim ve sonra bir yumruk attım.

"Önemli olan..." O, yumruğumu savuşturdu ve vücudunu çevirerek yumruğumu kendi yanından geçirdi. Sonra karnıma diz attı ve ben inledim. "...buraya senden uzaklaşmak için geldiğim."

Omzumla ona çarptım ve o dengesini kaybederek kışının üstüne dev, çamurlu bir su birikintisine düştü.

"Ugh, Nikolai!" diye korkuyla çığlık attı. "Bu kumaşın ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun?"

pahalı olduğunu biliyor musun?"

Kendimi tutamadım. Güldüm. Yüzündeki somurtkan ifade, tiksinti ile uzattığı kolları ve ellerinden damlayan kirli, kahverengi suyla çok sevimli görünüyordu.

"Sen... sen şu anda bana gerçekten *gülüyor* musun?" diye öfkeyle sordu.

"Elimde değil," diye gülerек, onun yavaşça ayağa kalkmasını izledim.

Suyu silkeledi, yüzündeki bir saç telini eliyle itti ve derin bir nefes aldı. "Daha önce söylediğim şey ciddiydi, biliyorsun. Sana zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim. Neden beni buraya kadar takip ettin?"

"Nedenini sana zaten söyledim. Sana bir şey olabileceğini düşünmek bile nefes almamı imkansız hale getiriyor. Yemek yiyemiyorum. Uyuyamıyorum.

Cosa Nostra işlerine bulaşmak tehlikeli. *Franco* tehlikeli. En son bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadım. Aynı hatayı tekrar yapmayı reddediyorum. Lütfen benden bunu isteme."

Gözleri gözlerime dikildi, aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Çok şey anlatan bir sessizlik. Tatiana'yı suskun bırakmak çok nadir bir şeydi. Kararsızlık yüzüne yansdı ve aniden onu bu duruma soktuğum için suçluluk duydum.

Sonunda, içini çekti. "Peki," diye inledi. "Ama şunu hemen netleştirelim. Sen sadece gözlemci olarak buradasın. Ve kas gücü olarak. Karışmanı ya da kontrolü ele geçirmeni istemiyorum."

"Asla yapmam."

Bana ifadesiz bir bakış attı. "Evet, yaparsın."

"Tamam, yaparım. Ama yemin ederim yapmayacağım."

"Sakın yapma. Bu *benim* eğlenme vaktim. Alfa erkek tavırlarınla, 'Bak, benim aletim daha büyük' tavrınla bunu mahvetmeni istemiyorum." Ellerini sallayarak üzerindeki suyu silkeledi ve su birikintisinden çıktı. Topuklarının altındaki çamuru görünce dudaklarını büzerek açıkça tiksindiğini gösterdi. "Bunlar yepyeniydiler," diye sızlandı ve ayakkabılarını çıkardı.

"Sana yenilerini alırım."

Gözleri şaşkınlıkla hafifçe açıldı, sonra şüpheyile kısıldı. "Ne yaptığını biliyorum. Bana bir şeyler alarak beni yumuşatmaya çalışıyorsun."

Haklıydı. Tatiana'nın uzun bir hobi listesi vardı. Koşmak. Okumak. Saçma sapan televizyon programlarını izlemek. Ve alışveriş yapmak. Yeni kıyafetler, ayakkabılar, aksesuarlar almak. Bir şekilde onu telafi etmem gerektiğini biliyordum. Orada bulunarak dengesini bozmuştum. En azından mahvolmuş ayakkabılarını yenileriyle değiştirebilirdim.

"Neyse ki umurumda değil," diye devam etti Tatiana. "Louboutins. İlkbahar Sonbahar Koleksiyonu. 40 numara." Arabaya doğru yürürken bana ayakkabıları uzattı.

Dönüp onu takip ettim, topuklu ayakkabılar parmaklarımın arasında sallanıyordu. Arturo'nun korumaları hâlâ bize tuhaf bir şekilde bakıyorlardı, yüzlerinde şaşkınlık ve şok karışımı bir ifade vardı. Umurumda değildi. Bu durum hakkında ne isterlerse düşünebilirlerdi. Kadınlara bakış açıları en azından saldırgan ve modası geçmişti. Yıl 2023'tü. Hala böyle düşünebilmeleri beni aşıyordu. İllayana ve Tatiana'yı iş başında ne kadar çok görürlerse, fikirlerini ve davranışlarını değiştirme olasılıkları o kadar artardı.

Yani, evet, Arturo'nun ön bahçesinde beni tekmelemiş olması beni pek rahatsız etmedi. Bu, gelecekte ona ve kız kardeşime en seksi tavırlarını dayatmadan önce iki kez düşünmelerini sağlayabilir.

Tatiana arabanın kilidini açıp kapıyı açtı ve ıslak paltosunu arka koltuğa attı. Kırmızı dantel korse vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmış, çekici kıvrımları tam olarak ortaya çıkmıştı. O kıvrımları kavradığım anılar... uylukları, göğüsleri, kalçaları... zihnimde canlandı ve kanımı kaydattı. O eğilip kışını havaya kaldırarak arabaya uzandığında sikim zonkladı. Siktir. Onu tam da aynı pozisyonda kaç kez sikmişim. Yatağımda. Arabamın kaputunda. Yemek masasının üzerinde...

"O düşünceleri kafandan çıkar, Nicky," dedi, arkasına bile bakmadan, sesi arabanın içinde boğuk çıkıyordu.

"Ne düşünceler?" diye sırttım, yaklaşarak. Ön kolumu arabanın tavanına dayadım ve öne eğildim, ona yaklaşarak. "Bana bakmıyorsun bile. Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?" Ona dokunmamaya dikkat ettim, alt bedenimi onunkinden bir kıl kadar uzak tutarak.

Aramızda cinsel bir enerji patladı. Dokunmasak da ne kadar yakın olduğumu biliyordu. Hissedebiliyordu.

Ben de öyle. Vücudumuz birbirini arzuluyordu ve arzuladığın bir şeye bu kadar yakın durduğunda, bunun çok farkındasındır.

Omzunun üzerinden bana baktı. Elleri arka koltuğa sıkıca yapışmış, ağırlığını destekliyordu. "Ne düşündüğünü bilmek için sana bakmam gerektiğini mi sanıyorsun?" diye sordu, sesi alçaktı.

Gözlerim onun ince sırtını taradıktan sonra yüzüne geri döndü. "Bunun bir anlamı var mıydı?" Elimi onun vücuduna doğru salladım. "Yoksa sadece bana işkence etmek için miydi?"

Geri adım attı ve sonunda arabadan indi. "İkisi de biraz." Telefonunu havaya kaldırdı ve hafifçe salladı. Ceketinin cebinde olmalıydı. "İşkence görmekten hoşlanmıyormuş gibi davranma, Nicky." Uzaklaşmak istedi ama yolunu kestim, kolumu uzatıp arabanın tavanını ve onu kapana kısırdım. "O isim,

Nicky... onu bırak." "Bunu yaparsam ne kazanacağım?"

"Ne kazanmayacağını söyleyebilirim. Örümcekler, hamamböcekleri ve aklıma gelen diğer tüm ürpertici böceklerle dolu bir daire kazanmayacaksın."

Nefesini tuttu. "Bunu yapmazsın."

"O lanet lakabı ne kadar nefret ettiğimi gerçekten test etmek mi istiyorsun, Tati?" diye tehdit ettim.

Öfkesi kızgın bir bakışa dönüştü. "Peki. 'Kullanmayı bıraktım' say," diye alaycı bir şekilde, parmaklarıyla tırnak işaretleri yaparak söyledi.

Gülümseyerek dişlerimi gösterdim. Kazanmıştım. En azından şimdilik. Tatiana'yı tanıyorsam, o çoktan benim ölümümü planlamaya başlamıştı. Daha doğrusu, bunu kaza gibi göstermeyi. Her türlü böceği *nefret ederdi*. Özellikle de çok fazla bacağı olan türleri. Illayana ve Lukyan, işkenceye dayanıp asla pes etmeyeceğini söyleyerek onu sürekli takılırlardı, ama biri odaya bir örümcek getirirse, o an çökerdi.

Tatiana sürücü koltuğuna oturdu, ben de onu takip ederek yolcu koltuğuna oturdum.

"Belki de ben sürmeliyim," dedim gergin bir şekilde, onun emniyet kemerini takmasını izlerken.

"Ele geçirmeye çalışmayacağına yemin etmiştin." "Ele geçirmeye çalışmıyorum. Sadece sürmeyi teklif ediyorum."

"Ben de sana boğazına yumruk atmayı teklif ediyorum. Yine."

Kapıyı çarptım ve o arabayı çalıştırırken hızla kemerimi taktım. Elleri hayranlıkla direksiyonu okşadı, yüzünde hevesli bir ifade vardı.

Evde, Tatiana'nın araba kullanmasına izin verilmediğine dair aramızda bir tür sözsüz kural vardı. Asla.

Tabii ki sürmeyi biliyordu. Sorun bu değildi. Sorun, hafif bir yol öfkesi sorunu olmasıydı ve hafif derken *şiddetli* demek istiyorum.

Ben dua eden biri değildim, hiç de bile. Ama lanet olsun, dua ettim. Gökyüzündeki her ne tanrı varsa, tek parça halinde varış noktamıza ulaşmamız için dua ettim.

On Birinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

"IŞIK YEŞİL, seni aptal, git!" diye bağırdım, önümdeki arabaya öfkeyle bakarak kornaya defalarca bastım. Nikolai, ben yola çıktığımda homurdandı, ayağımı gaz pedalına bastığımda vücudu koltuğuna çarptı.

Şeritler arasında zikzaklar çizerek, GPS'in yönlendirdiği apartmana doğru otoyolda hızla ilerledim. Nikolai'nin yüzü endişeyle doluydu, bir eli tavanda, diğer eli orta konsolda, sanki arabadan düşecekmiş gibi.

Onun benim sürüşümü sevmediğinin farkındaydım. Kimse sevmiyordu.

"Yavaşla, Tatiana."

"Az önce kırmızı ışıkta geçtin, Tatiana."

"Hayır, bisikletçi şeridin yarısını kaplıyor diye onu ezemezsin, Tatiana."

Falan filan.

Bir ara Nikolai, benim sürüşümden *o kadar* korkuyordu ki arabasına ekstra emniyet kemerleri taktırmıştı.

Kötü bir sürücü olduğumdan değil. Ama iyi bir sürücü olduğum da söylenemezdi. İster inanın ister inanmayın, araba kullanmak benim için terapötik bir etki yaratıyordu. Ve o anda, lanet olası bir terapiye ihtiyacım vardı.

Çelişkili duygular içimde üstünlük için savaşıyordu. Mutluydum. Kızgındım. Sinirliydim. Heyecanlıydım. Hayal kırıklığına uğramıştım. Nikolai'nin varlığı beni şaşırtmıştı. Onun beni buraya kadar takip edeceğini hiç beklemiyordum, özellikle de şu anda Bratva'da olan bitenler varken. Babasıyla olanlar varken.

Konuşmuş olması, ona karşı hala beslediğim o yakıcı öfkenin bir kısmını dindirdi. Böyle bir zamanda ailesini terk etmenin onun için ne kadar zor olduğuna emin olsam da, bunu yapmıştı. Benim için.

Bir bakıma haklıydı. Onun gelişini tahmin etmeliydim çünkü onu tanıyordum. Onun koruyuculuğunun zamanla daha da derinleştiğini biliyordum.

daha da arttığını biliyordum.

Onun evinde yaptığımız son konuşmadan sonra, neden ondan uzaklaşmam gerektiğini anlayacağını yanlışlıkla varsaymışım. Beni en çok şaşırtan şey ise, onun burada benimle olmasına ne kadar sevindiğimdi. Ne kadar... rahatlamışım. Dürüst olmak gerekirse, bu beni tamamen şok etmişti ve bu kadar kızgın olmamın nedenlerinden biri de buydu. Onu ihtiyacım varmış gibi hissetmek *istemiyordum*.

Bu yüzden her şey çok zordu. İçimdeki farklı parçalar farklı şeyler hissediyordu. Dizlerimin üzerine çöküp, duygularımın kontrol altına alınması için çılgılık atmak istedim. Binlerce farklı yöne çekiliyormuşum gibi hissediyordum ve nereye varacağımı bilmiyordum.

Ayrıca, o yanımdayken kendimi daha güvende hissettiğim çok rahatsız edici bir gerçek vardı (en azından fiziksel olarak. Zihinsel olarak ise durum tamamen farklıydı).

Ona bir daha güvenemeyeceğimi biliyordum. Son seferinde, onun beni sorgulaması için tek gereken, benim hakkımda yalanlar söyleyen bir pisliğin ortaya çıkmasıydı. Bunun bir daha olmayacağını nereden bilebilirdim ki?

Yine de her gün, yavaş yavaş, benim sıkı korunan kalbime geri dönüyordu. Bu beni korkutuyordu, çünkü ona karşı daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Özellikle de doğru şeyleri yapmaya ve söylemeye devam ettiği zaman.

"Tatiana, lütfen, Tanrı aşkına, biraz *yavaşlar* mısın? Acelemiz yok."

"Belki de acele ediyorum." O arabadan çıkmak için acele ediyordum. Ondan uzaklaşmak için.

Böylesine dar bir alanda sıkışıp kalmak, havayı dolduran kokusu başımı döndürüyordu. Onun kokusunu her zaman sevmişimdir.

Gözleri bana doğru döndü. "Neden? Saks'ta indirim falan mı var?" "Ha. Ha.

Çok komik." Aniden sola kırdım ve Nikolai'nin başı

pencereye çarptı ve acı içinde inledi. "Oops. Üzgünüm. Kaza."

Bana öfkeyle baktı, ben de gülümsedim.

Şerit değiştirmeye çalışırken bir araba önümü kesti ve ben fren yapıp kornaya bastım. "Sinyal vermeyi duydun mu hiç, seni aptal herif?!" Pencereden dışarıya bağırıdıktan sonra tekrar yola odaklandım. "Peki, seni hangi otele bırakmamı istersin?"

"Otelde kalmayacağım."

"Uh, evet kalacaksın." Benimle kalamazdı. Kalamazdı.

apartman dairesini paylaşıyoruz, Nikolai.”

"Olmaz diye bir şey yok. Beni aptal mı sanıyorsun? Beni burada istemediğini çok açık bir şekilde belirttin. Dışarı çıkıp ipuçlarını takip edersen bana söylemeyeceğini biliyorum. Dairede kalarak, gece yarısı benden habersiz gizlice dışarı çıkmayacağından emin olabilirsin."

"Bunu yapmayacağıma söz versem ne olur?"

"Yalan söylüyorsun ve ikimiz de bunu biliyoruz. O yüzden nefesini boşa harcama, çünkü fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin ya da yapamazsın. İşimizi konuşalım. Cosa Nostra'daki sızıntının nereden geldiğine dair bir fikrin var mı?"

Ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı, parmak eklemlerim beyazladı. Bu onun sert sesiydi. "Bu konuda taviz vermeyeceğim, o yüzden devam et ve unut gitsin" diyen ses. Evet, devam edecektim (şimdilik), ama unutmaya niyetim yoktu.

"Evet, birkaç fikrim var. Bazı faktörlere bağlı. Birinci senaryo: Bir veya daha fazla araçları takip ediliyor ve Franco onların her hareketini izliyor. Arturo'nun operasyonunu durdurmanın en iyi yolunun, ürününü üretmesini ve dağıtmasını mümkün olduğunca zorlaştırmak olduğunu biliyor."

"Mantıklı geliyor."

"İkinci senaryo," diye devam ettim, "gerçekten bir köstebekleri var ve Franco'nun istediği her bilgiyi doğrudan ona aktarıyorlar."

"Bu da mantıklı," diye cevapladı

Nikolai. "Ama bence daha fazlası var." Bana baktı. "Ne şekilde?"

"Bence bu sadece Arturo'yu alt etmekle ilgili değil. Franco daha fazlasını istiyor. Onu utandırmak istiyor."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bir düşün." Apartman kompleksinin yer altı otoparkına girdim. "Franco gerçekten Cosa Nostra'yı yok etmek isteseydi, neden topyekûn savaş ilan etmedi? Neden Arturo'nun evine doğrudan saldırmadı? Evinin yerini mutlaka biliyor. Hayır, olayı uzatıyor, Arturo ve ailesini olabildiğince küçük düşürmeye çalışıyor. Belki de kardeşinin ölümünün intikamını almak için?"

"Mantıklı. Eğer öyleyse, saldırıların ardındaki motivasyon değişir."

"Bu önemli mi?" diye sordum, ona bakarak.

"Önemli olabilir de olmayabilir de," diye cevapladı, arabayı park edip motoru kapattığımda yüzünde rahatlama belirdi. Benimle arabaya bindiğinde ölümcül bir tehlike altındaymış gibi davranıyordu. Büyük bebek.

"Aşağılama ihtiyacıyla yapılan saldırılar daha tehlikeli olabilir. Birisi, bir başkasını aşağılama gereği duyduğunda, bunu yapmak için ne kadar ileri gideceğinin sınırı yoktur. Onu alt etmek asla yeterli olmaz. O kişi, onun inşa ettiği her şeyi yıkmak ve lekelemek isteyecektir."

Hafifçe irkildim. "Bu, De Lucaslar için hayra alamet değil."

"Onlar ile Gambino ailesi arasındaki bu husumet *yıllar* öncesine dayanıyor. Arturo'nun babası Nero'nun gelinini çalmıştı. Bu, onun egosuna kesinlikle büyük bir darbe vurmuştu. Yıllarca Alessandro'dan bu yüzden nefret etti ve şüphesiz kardeşine de aynı nefreti aşıladı. Arturo, bu tek eylemin sonucudur. Arturo'nun Nero'yu da öldürdüğünü ekleyin, Franco'nun Cosa Nostra'ya elinden gelen her şeyle saldırmak için fazlasıyla nedeni var. Aralarında çok fazla husumet var."

Arabadan indim ve o da peşimden geldi. Bagajı açtı ve kaşlarını çatarak iki valizimi çıkardı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu. "Getirdiğin tek şey bu mu?"

"Ekstra bagaj ücreti ödemedi getirebildiğim tek şey bu."

Kaşlarını daha da çatarak, "Ne zamandan beri para senin için sorun oldu? Bratva çok iyi para ödüyor." dedi.

Evet, öyleydi. Sorun, bu paranın *benim* olmamasıydı. Babamındı.

Yıllardır özgürlüğümü, kendi hayatımı yaşamayı istiyordum. Bu, o yönde atılmış bir adımdı, ama babamın parasını almaya devam edip her şeyi ona ödetmeye devam edersem asla gerçekten bağımsız olamazdım. Kendi masraflarımı kendim karşılamaya başlamalıydım. Kendimi geçindirmeliydim.

Bu zor olacaktı. Çok, çok zor. Şımartıldığının farkındaydım. İstedğim her şeyi babam sağlıyordu. Giysiler. Arabalar. Midilliler. Maddi konularda babamın sözlüğünde "hayır" kelimesi yoktu. Bu beni belirli bir yaşam tarzına alıştırdı, vazgeçmesi zor bir yaşam tarzına.

Ama bunu yapmaya, kendi başıma başarmaya kararlıydım.

"Artık babamın parasını almayacağım," dedim gururla, omuzlarımı dikleştirerek.

"Sen... burada kaldığın süre boyunca geçimini nasıl sağlayacaksın?"

"Bir iş bulacağım."

Bana tamamen şaşkın bir şekilde baktı, tek kelime etmedi. Sonra birden kahkahaya boğuldu. Öfke omurgamı dikleştirdi ve ona sert bir bakış attım.

O lanet olası...

Bacağımı geriye doğru çekip onun bacağına tekme attım. Kahkahası bir anda kesildi ve acı içinde bağırmaya başladı.

"*Blyad! Siktir! Tatiana! Acıdı!*" Tek dizinin üzerine çökmüş, iki eliyle baldırını tutuyordu.

"İyi," diye bağırdım, valizlerimin saplarını açıp, bagajımı arkamda sürükleyerek uzaklaştım.

"Tati, bekle." Arkamda ayak sesleri yankılandı. Ona geri dönüp, yüzde doksan dokuz emin olduğum topallamasını görmek gibi bir zevk yaşatmayacaktım. "Seni aşağılamak istemedim."

Onu görmezden geldim, başımı dik tuttum.

"Sadece şaşırdım," dedi, sonunda yanıma yetişti. "Daha önce hiç çalışmadın."

"Ne olmuş yani? Bu, iş fikrinin gülünç olduğu anlamına gelmez." Asansör düğmesine bastım, ona bakmayı reddettim. Utandığım için kendimden nefret ediyordum. Evet, daha önce hiç çalışmamıştım. Ama bu, çalışamayacağım anlamına gelmezdi.

"Özür dilerim, Tati. Gülmemeliydim. Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Senin durumundaki çoğu insan bunu umursamaz bile. Aile parasıyla yaşamaktan memnun olurlar. Sen bunu kendi başına yapacaksın ve bu harika bir şey."

Nikolai'yi, ne zaman samimi ne zaman sahte davrandığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. Az önce söylediği her kelimenin arkasında duruyordu.

"Teşekkür ederim."

Asansör bir *zil* sesiyle geldi ve kapısı açıldı. Nikolai bavulları taşımama yardım etti ve sonra yedinci kata çıktık.

"Ne tür bir iş arayacaksın?" Nikolai omzuyla hafifçe dürterek sordu.

"Kampüsün karşısındaki küçük bir kafede iş görüşmem var."

"Kafe mi?" diye sordu, ama gözlerindeki ışıltı yine gülmek istediğini gösteriyordu. "Senin başkalarına hizmet ettiğini hayal edemiyorum."

"Neden? Beni o kadar yüzeysel mi buluyorsun?"

"Ne?" diye kaşlarını çattı. "Hayır. Düşündüğüm şey, sana kaba davranan ilk müşteriye yumruk atacağın."

"Ve bu... kötü mü olur?" diye sordum, gerçekten merak ederek.

"İşini kaybetmek istemiyorsan, evet, bu çok kötü olur."

Asansör bizi aydınlık bir koridora çıkardı. Nikolai valizlerimi aldı ve 7c'ye kadar önümüzden yürüdü. Anahtarları çıkardım ve kapıyı açtım. İçeri girmeye başladığımızda Nikolai'nin telefonu çaldı. Valizlerimi kapının yanında bırakıp telefonunu çıkardı ve cevap verdi.

"*Da? Evet?*"

Onu yalnız bırakıp daireye doğru ilerledim. Daire tam beklediğim gibiydi: çekici, klasik, zarif. Siyah, beyaz ve grinin hakim olduğu nötr renkler. Geniş bir oturma odası ve modern aletlerle donatılmış temiz bir mutfak vardı. Yatak odaları dairenin iki ucundaydı, bu da beni rahatlattı. En son ihtiyacım olan şey, ana karakterlerin gece geç saatlerde birbirlerine rastladıkları klişe film sahnelerinden biriydi. Bavullarımı odalardan birinin önüne koydum ve Nikolai daireye girerken ona döndüm.

"Güzel. Arturo'nun dediği gibi geniş."

"Evet. Çok güzel." Ama amaçsızca dolaşıyordu ve yüzündeki boş bakışları fark etmeden edemedim.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Yerden tavana kadar uzanan pencerenin önünde durdu ve manzaraya bakmaya başladı.

Onun uzun, kaslı vücudunu hayranlıkla seyrettim. Sert, köşeli yüzüne vuran güneş ışığı, gözlerini parlatıyordu.

"Nikolai." Bana bakmadı, düşüncelerine tamamen dalmış bir adam gibi dışarıya bakmaya devam etti. "Ne oldu? Telefonda kim vardı?"

"Aleksandr."

"Her şey yolunda mı?"

"Sanırım bu kelimenin tanımına bağlı."

Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu biliyormuşum gibi bir hisse kapıldım.

"Baban mı?"

"Mmm." Oda içinde dolaşarak mobilyalara parmaklarıyla hafifçe dokundu. "Onu bulmak konusunda şansımız yaver gitmedi. Dominik ile olan görüşmede işlerin nasıl bittiğini düşünürsek..."

"Öldüğünden endişeleniyorsun." Suçluluk duygusu kalbimi ağırlaştırıyordu. İllayana toplantının nasıl geçtiğini anlatmıştı. Dominik'in son sözlerini. Neden bu kadar endişelendiğini anlayabiliyordum.

"Henüz ölmediyse, yakında öleceğinden endişeleniyorum." Yüzünü başka yöne çevirdi. "Amcamla babamın arasındaki düşmanlık çok büyük."

Dürüst olmak gerekirse, onu eline geçirdiği anda öldürmediğine şaşırdım. Aleksandr Bratva'nın kontrolünü devretmeyi reddettikten sonra, Dominik'in ona ne yaptığını ancak tahmin edebilirim..."

"Yapma." Ona yaklaştım, yüzündeki acı beni hareketsiz kalmamı imkansız hale getiriyordu. Ellerini sıkıca tuttum. Ani temas onu şok etti, gözleri bana çevrildi. "Bunu düşünme Nikolai. Hayal etme. Sana hiçbir faydası olmaz. Illayana'ya söylediğimi sana da söyleyeceğim. Babana güven. O güçlüdür. Savaşmadan pes etmeyecektir. Bunu biliyorum."

"Ben de biliyorum," diye iç geçirdi. "Sadece kendimi çok... çaresiz hissediyorum. Daha fazlasını yapmam gerektiğini hissediyorum."

Suçluluk duygum on kat arttı. "Nikolai, eve gitmelisin. Babanın sana ihtiyacı var. Ailenin sana ihtiyacı var. Burada benimle zamanını boşa harcamamalısın."

"Öyle mi düşünüyorsun? Zamanımı boşa harcadığımı mı?" diye başını salladı ve ellerini yüzümün iki yanına koydu. "Sana göz kulak olmak *asla* zaman kaybı sayılmaz, Tati. Asla. Seni takip etmeyeceğim hiçbir yer olmadığını, seni korumak için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını şimdiye kadar anlamadın mı? Senin için her şeyi feda etmeye hazır olduğumu? Evet, babamın bana ihtiyacı var. Ama orada yapabileceğim hiçbir şey, burada yapamayacağım bir şey değil. Onun nerede olabileceğine dair en ufak bir ipucu bile bulursak, oraya giderim."

"Ben de gideceğim." Onun bileğini sıkıca tuttum ve yüzümü eline daha da yaklaştırdım. "Çünkü aramızda ne olursa olsun, bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağım. Her zaman."

On İkinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

“Yani, Franco'nun baskın düzenlediği beş nakit evinden üçünü ziyaret ettiniz, Bay Bianchi?” Arturo'nun iPad'de sağladığı bilgileri incelerken, karşımda oturan Cosa Nostra askerine sordum.

1,80 m boyunda. Otuz bir yaşında. Çocuk mirası, yani ailesi için çalışan uzun bir erkek soyundan geliyordu: babası, amcası, kardeşi, büyük dedesi.

Onunla ilgili endişe verici bir şey yoktu. Dosyasında görebildiğim hiçbir uyarı işareti yoktu. Tabii tavırları hariç. Ama bu şaşırtıcı değildi, çünkü ondan önce görüştüğüm tüm adamlar da aynen böyleydi. Hepsi kaba, iğrenç ve düpedüz pislikti.

Saat 19:00 olmuştu ve o, konuşmam gereken son askerdirdi. Arturo'nun bana verdiği erkeklerin listesini birkaç saat içinde gözden geçirmiş, her biriyle konuşmuş ve hikayelerini dinlemiştim. Önümdeki kanıtlara ve sorularıma verdikleri cevaplara dayanarak, Arturo ve Illayana'nın tarafında olmaya meyilliydi. Hiçbirinin Cosa Nostra'ya ihanet ettiğine inanmıyordum. En azından aktif olarak değil.

Özellikle keyifli bir zaman değildi, itiraf etmeliyim. Hiçbiri bir yabancı tarafından sorgulanmaktan hoşnut değildi. Hem de bir *kadın tarafından*. Beni görmezden geldiler, sanki orada yokmuşum gibi konuştular. Bazıları beni tamamen görmezden gelip, tüm bu süre boyunca korumam gibi arkamda duran Nikolai ile konuşmaya çalıştılar. Ya da telefonuna bakarak neredeyse hiç dikkatini vermeyen Vincenzo ile. Sanki bir kadının sorumlu olması onlara saçma geliyordu.

Eğer evimizde olsaydık ve Cosa Nostra askerleriyle değil, Bratva askerleriyle uğraşıyor olsaydık, çok daha farklı bir konuşma yapardık. Bıçağımın konuşmasını sağladığım bir konuşma.

Ama bu adamları yerlerine oturtmak için can atıyor olsam da, bunu yapamazdım. Ben bir profesyoneldim, işimi yapmak ve en iyi arkadaşşıma yardım etmek için oradaydım. Bana saygısızca davranan her askeri ciddi şekilde yaralayarak veya sakatlayarak dolaşamazdım. Orada ve o anda yapamazdım. Ama o gün gelecekti.

"Bay Bianchi?" diye ısrar ettim, adama dik dik bakarak.

İnce yapılıydı ve koyu kahverengi gözleri, sanki ona hitap ederek onu ağır bir şekilde aşağıladığım için bana dik dik bakıyordu.

"Ne?" diye küçümseyici bir tonla bağırdı. Masadan atlayıp bıçağımı boğazına saplamamak için kendimi zor tuttum.

"Franco'nun baskın yaptığı bazı nakit evlerini ziyaret ettiniz, değil mi?"

"Ne olmuş? Birçoğumuz ziyaret ettik. Bu bizim işimiz." İtalyanca bir şeyler mırıldandı ve Nikolai arkamda homurdandı.

İtalyanca'yı akıcı konuşmadığım için ne dediğini anlamadım, ama Nikolai'den yayılan öfkeye bakılırsa, iyi bir şey olmadığı belliydi.

"Evet, bu sizin işiniz. Franco'nun bu evlerin kurulmasından birkaç saat sonra yerlerini bulabilmesinin ne kadar garip olduğunu kabul edersiniz, değil mi?"

"Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilim ve kesinlikle burada oturup *senin* sorularını dinlemek zorunda da değilim," diye alaycı bir şekilde gülerek ayağa fırladı.

Vincenzo, "ödül" kelimesini duyan bir köpek gibi aniden dikkatini topladı ve tüm vücudu gerildi. Müdahale etmeye hazırlanır gibi bir adım öne çıktı.

Ayağa kalktım ve onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Sorun değil. Gitmek istiyorsan, buyur git."

Bana, aramızdaki bir savaşı kazanmış gibi kendini beğenmiş bir bakış attı.

Vincenzo'ya döndüm. "Arturo'ya Rocco Bianchi'nin sorularımı cevaplamak istemediğini söyler misin lütfen?"

Vincenzo hafifçe başını eğerek sırtıttı. "Elbette, Bayan Andreeva." Rocco panikle dolu sesiyle konuşmadan önce bir adım atmayı başardı.

"Dur! Hayır. Yapma." Sinirli bir nefes verip koltuğuna geri oturdu.

"Harika," dedim neşeyle, masanın etrafında dolaşarak, yürürken parmağımı masanın yüzeyinde sürükleyerek. "Nakit evlerinde tam olarak ne iş yaptığını bana söyleyebilir misin?"

"Benim işim, bayilerden parayı toplamak ve evlere bırakmak. Orada on dakikadan fazla kalmıyorum."

"Anlıyorum. Peki kaç satıcıdan sorumlusun?"

"Lower East Side bölgesinden sorumluyum. Yani yaklaşık yirmi ila yirmi beş satıcı." "Hepsiyle şahsen görüşüyor musun?"

"Evet."

"Ne sıklıkla?"

"Haftada bir."

"Aynı yerde mi? Aynı saatte mi?"

"Evet."

Başımı salladım ve masaya atlayarak oturdum. Nikolai ile kavga ettikten sonra sıırıslıklam olduğum için daireden çıkmadan önce başka bir kıyafet giymiştim. Birden fazla yerim ıslanmıştı.

Ama bunu düşünmeyecektim, çünkü düşünürsem odaklanamayacaktım. Onunla aynı odada olmak, nereye gidersem gitsem gözlerinin beni takip ettiğini hissetmek yeterince zordu.

Şu anda giydiğim siyah kalem etek dizlerime kadar uzansa da, bacaklarımı çaprazladığımda Rocco'nun dikkatini çekiyordu, gözleri baldırlarıma kayıyor ve geri dönüyordu.

"Yani, bir rutinin olduğunu söyleyebilir miyiz?"

"Uh... evet, sanırım."

"Koleksiyonlarını toplarken seni takip eden birini fark ettin mi hiç?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Kaşlarını çattı. "Takipçiyi nasıl fark edeceğimi bilirim."

"Eminim öyledir." Onu kızdırmak için sesime biraz küçümseme kattım. İşe yaradı, çenesi sıkıldı. "Franco ile tanıştın mı hiç?"

"Hayır," diye cevapladı tereddüt etmeden. Ama soruyu sorduğumda duruşundaki hafif değişiklik beni şüphelendirdi.

"Hiç mi? Bir kez bile mi?"

"Sessiz mi, aptal mısın? Hayır dedim."

Hassas, hassas.

"Cosa Nostra'da bir hain olduğu yönündeki söylentilere inanıyor musun?"

"Hiçbir söylenti duymadım, duysam bile inanmazdım.

Onları ihanet etmek için lanet olası bir aptal olmak gerekir."

"Peki ya Diego? 50.000 dolardan fazla para çaldı, sonra kaçtı."

"İşte bu mükemmel bir örnek. Onun cesedine ne yaptıklarını duydun mu?"

Evet, duydum. Bu dünyayla uzaktan yakından ilgisi olan herkes olanları duymuştu. Diego, Chicago Outift'in eski patronu ve Franco'nun kardeşi Nero, Illayana'yı kaçırdığında ona tecavüz etmeye çalışan adamlardan biriydi. Illayana, Diego bunu yapamadan onu öldürdü, bu yüzden cezası burada bitti sanabilirsiniz. Ama bitmedi. Hem de hiç bitmedi.

Arturo onun derisini yüzmüştü. Başından ayaklarına kadar kemiklerinden eti kesip ayırmıştı. Sonra dilini ve gözlerini kesip kafasını koparmış ve parçaları Central Park'ın ortasına, bir seri katil delisi gibi sanatsal bir şekilde dizilmiş olarak bırakmıştı.

Cesedi bulunduktan sonra, Arturo basına isimsiz bir haber sızdırdı ve onun yanlış insanları ihanet ettiği için intikam olarak öldürüldüğünü söyledi. Tabii ki, bunların hepsinin ölümünden sonra yapıldığını kimse bilmiyordu. O gün orada olanlar bunu biliyordu. Arturo, diğerlerinin bunun hayattayken yapıldığını düşünmesini istiyordu. Böylesi daha korkutucuydu. Mesaj gönderme konusunda konuşalım.

"Hırsızlık yapacak kadar aptaldı ve hak ettiğini buldu." Rocco omuzlarını dikleştirdi, göğsü gururla şişti. "Dört nesildir Bianchi erkekleri De Luca ailesi için çalışıyor. Onlar için canımı veririm. Onlar için öldürürüm. Benden istedikleri *her şeyi* yaparım, hatta burada oturup, bu hayata karışmaya hakkı olmayan bir kadın tarafından onurum sorgulanmasına bile razıyım. Arturo benim Don'um. Maaşımı ödüyor, bana ve aileme bakıyor. Kız kardeşimin lekesine rağmen bize saygıyla davranıyor. Diego'yu o öldürmeseydi, ben öldürürdüm, çünkü o pislik Cosa Nostra'ya ihanet ettikten sonra yaşamayı hak etmiyordu."

Omzumun üzerinden Nikolai'ye baktım, kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Rocco, Arturo ve ailesine karşı büyük bir tutku ve bağlılıkla konuşuyordu. Onlara karşı yanlış bir şey yapacağına inanmak zordu.

Nikolai omuz silkti, bu röportajlar başladığından beri yaptığı ilk hareketti.

Karışmamak konusunda oldukça başarılı olmuştu, bu da şok ediciydi. Özellikle bazı bazı bazı askerlerin asker konuşmaya boktan saçmalamaya saygısız ve aşağılayıcı şeyler söylüyorlardı. İlk hakareten sonra onun müdahale etmesini bekliyordum, ama sözüne sadık kalarak, bunu benim halletmeme izin verdi. Bunu takdir ettim. "Tamam."

Masadan atladım, önümü düzeltmek için elimi önümden aşağı doğru gezdirdim kıyafetlerimi düzeltiltim. "Sana söyleyeceklerim bu kadar. Gidebilirsin."

Rocco tereddüt etti, Vincenzo'ya bakarak izin bekler gibi gözlerini ona çevirdi. Sanki benim sözlerim ona yetmemiş gibi.

Onu öldüremezsin. Onu öldüremezsin.

Vincenzo hiçbir şey söylemedi ve odayı garip bir sessizlik kapladı. Rocco boğazını temizledi, ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. Vincenzo'ya saygıyla veda etmek için başını eğdi ve dönerek gitmeye hazırlandı.

"Bir şeyi unutuyorsun galiba, Rocco," diye uyardı Vincenzo. "Patron?"

Hiçbir şey söylemedi, adama bakarak sorunun ne olduğunu kendisinin anlamasını bekledi. Rocco, isteksizce iç çekerek bana döndü, başını hafifçe eğdi ve odadan çıktı.

"Genelde bu kadar kaba değildir," dedi Vincenzo, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. "Ne oldu acaba?"

"Diğerlerine olan şeyin aynısı." Kadınlar, Cosa Nostra'da gösteriş için sergilenen ödüllere başka bir şey değildi. Benim saygısını hak etmediğimi düşündüğü için bana saygı göstermedi. "Yaptığın şey için minnettarım, ama karışmamamı tercih ederdim."

"Bana bu işe karışmamamı söylediğinde kabul ettim, ki bu arada hala tam olarak anlamış değilim, ama buna izin veremezdim. Sana bu kadar kaba davrandıklarında onu, hatta hepsini, yerlerine oturtmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Sen burada misafir olarak bizim için çalışıyorsun. Bu da sana belli bir saygı gösterilmesini gerektirir."

"Katılıyorum," diye homurdandı Nikolai.

İç çekerek iPad'imi aldım. "Normalde ben de aynı fikirde olurdum, ama bu durum farklı. Askerlerin, kadınların iş dünyasında yeri olmadığını düşünüyor ve bunu değiştirebilmemizin tek yolu, onlara tam olarak neler yapabileceğimizi *göstermek*."

İllayana bunu başarmak için çoktan yola çıkmıştı. Arturo'nun partisinde, kendisine saygısızlık eden birkaç askeri nasıl cezalandırdığını anlatmıştı. Buraya bir yumruk, oraya iyi yerleştirilmiş bir tekme. Bayan Don olarak, bunu yapma yetkisi vardı.

"Biri bana hakaret ettiğinde bir erkeğin hemen savunmama koşması, Illayana'nın yapmaya çalıştığı tüm çabaları boşa çıkarıyor," diye bitirdim, iPad'imi çantama koyup omzuma astım.

"Tamam, ne demek istediğini anlıyorum." Vincenzo sorgu odasının geniş çift kapısını açtı ve bizi dışarı çıkardı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun? Rocco? Sence bize karşı çalışıyor olabilir mi?"

"Hayır." Bundan emindim. "Cosa Nostra'yı çok önemsiyor, ona zarar verecek bir şey yapmaz. Ama kesinlikle bir şeyler saklıyor."

"Gerçekten mi? Ne gibi?"

"Bilmiyorum. *Saklıyor.*"

Vincenzo, bizi koridordan ön kapıya doğru götürürken Nikolai'ye baktı. "Sen de aynı fikirde misin?"

"Evet," diye cevapladı.

Vincenzo, Nikolai'nin daha fazla konuşmasını beklermiş gibi, girişte durdu. Nikolai konuşmayınca, Vincenzo başını salladı. "Fazla konuşmazsın, değil mi?"

"Kiminle konuştuğuma bağlı," diye homurdandı

Nikolai. "Demek öyle, ha?" diye gülerek ekledi.

Nikolai sevmediği insanlarla konuşmaya zahmet etmezdi. Sadece temel cevaplar verirdi: "Evet." "Hayır." "Siktir git."

"Merak etme, zamanla beni seveceksin."

"Bundan çok şüpheliyim," diye yanıtladı Nikolai, yüzünde tüm bu konuşmadan duyduğu mutlak sıkıntıyı yansıtan bir ifadeyle.

"Seversin. Herkes sever," diye göz kırptı. "Hadi, sizi kapıya kadar geçireyim," diyerek kapıya doğru yöneldi.

"Aslında Illayana odasından bir şey almamı istedi." Tamamen masum davranarak parlak bir gülümseme takındım. Nikolai bana bir bakış attı. Yüzü hiç değişmedi, tamamen aynı kaldı, ama bakışlarında sorgulayan bir ifade görebiliyordum.

Vincenzo hiçbir şeyden şüphelenmedi ve omuz silkti. "Neyse. Size nerede olduğunu göstereyim." Nikolai ve beni dairesel merdivenden en üst kata kadar çıkardı ve bir çift kapının önünde durdu. "Bu onların odası. Arturo'nun eşyalarına dokunmayın. Bu tür şeylere çok sinirlenir."

"Anladık. Aşağıda buluşuruz."

Vincenzo hafifçe kaşlarını çattı. Ben gülümsemeye devam ettim ve sonunda omuz silkti, uzaklaştı. O gözden kaybolduğu anda gülümsemem kayboldu. Nikolai'nin elini tuttum ve merdivenlere doğru koştum. "Hadi."

"Ne yapıyorsun..."

"Şşş." Korkuluktan aşağıya baktım ve Vincenzo'nun son basamaktan inip fuayeye girdiğini gördüm. Hafif ve hızlı adımlarla ikinci kata koştum, Nikolai'yi de arkamdan sürükleyerek. Sağa döndüm, doğrudan üçüncü yatak odasına gittim ve içeriye koştum, arkamdan kapıyı kapattım.

"Çabuk, ışık düğmesini bul." Duvarı yoklarken, aniden oda ışıkla doldu.

"Orada. Şimdi bana neler olduğunu anlatacak mısın?" Nikolai, ellerini beline koyarak sordu.

"Vakit yok. Sen sadece göz kulak ol." Ani ışığa alışmak için hızla gözlerimi kırpıştırarak odaya bakındım.

Cosa Nostra'nın Don'undan bekleneceği gibi görkemli bir odaydı: dört direkli yatak, duvarlarda süslü altın yağlı boya tablolar, pahalı maun mobilyalar.

Hafif kadınsı dokunuşlar vardı, bu da doğru odada olduğumu doğruladı: makyaj malzemeleri, yerde topuklu ayakkabılar, yatakta pembe giysiler.

O evde sadece iki kadın kalıyordu, bu yüzden doğru yerde olduğumdan oldukça emindim. Ama her ihtimale karşı, daha kapsamlı bir kontrol yaptım. Yatağın yanındaki masanın üzerinde duran fotoğraf çerçevesini gördüğümde tüm şüphelerim ortadan kalktı. Gabriella'nın ailesiyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafı. *Yakaladım seni, kaltak.*

Çantamdan bir çift siyah lateks eldiven çıkardım ve giydim. Sonra zehirli sarmaşık yapraklarının bulunduğu küçük ziploc poşeti çıkardım ve dikkatlice içinden çıkardım.

Nikolai, odada dolaşp zehirli sarmaşığı bulabildiğim her şeye sürerken beni hesaplayıcı gözlerle izledi. Battanileri kaldırıp çarşaflara sürdüm.

Sırada yastık vardı, sonra şifonyere geçtim ve ilk çekmeceyi açtım. Çekmece dantelli iç çamaşırları ve sütyenlerle doluydu. *Mükemmel.* Onları tek tek çıkararak, her bir iç çamaşırının iç dikişine zehirli sarmaşık sürdüm.

İçimdeki o kötü, kindar tarafım güzel kafasını kaldırdı ve içimi heyecanla doldurdu.

Bu sana en iyi arkadaşımın kocasıyla flört etmemen gerektiğini öğretir, seni kaltak. Küçük bir intikam almayı seviyordum.

"Tati," Nikolai, kulağını kapıya dayayarak tısladı. "Biri geliyor."

Siktir.

Çekmeceyi kapattım ve zehirli sarmaşıkları hızla ziploc torbaya geri koydum. Nikolai'nin yanına koşarak eldivenleri çıkardım ve çantama tıktırdım. Yüksek topuklu ayakkabıların *tıklama* sesi çok netti. Yakalanacaktık. Aklıma bir fikir geldi ve kendimi bu fikirden vazgeçirmeden önce, Nikolai'yi takım elbisesinin yakasından tutup duvara yapıştırdım ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. O da hiç tereddüt etmeden, sanki başından beri planımız buymuş gibi

— sevişecek bir oda bulmak. Elleri aşağı kaydı ve kıcımı sıkıca kavradı, acı verecek kadar sıkı bir şekilde sıktı. Sonra beni kaldırdı ve bacaklarımı beline doladı. Derin, erkeksi bir inilti boğazından çıktı, bu inilti amımı ateşe verdi.

Tanrım, tadı çok güzel.

Dili yumuşaktı ve sanki beni yutmaya çalışır gibi ustaca hareket ettiriyordu.

Tek bir dokunuş yeterliydi. Ateşe gazyağı dökmek gibiydi. Sanki ilk kez yapıyormuşuz gibi birbirimize saldırıyorduk. Isırıyorduk. Öpüşüyorduk. Kuru sevişiyorduk, yukarı aşağı sürtünüyorduk.

Kapının açıldığını belli belirsiz fark ettim. Dürüst olmak gerekirse, bunu sadece bir örtbas olarak yaptığımızı düşünürsek, daha dikkatli olmam gerekirdi. Ama dudakları benimkilere değdiği anda, tüm düşüncelerim kafamdan silindi. Tek odaklanabildiğim şey, vücuduna yaslanmış vücudumdu.

"Ahhh! Sen de kimsin lan?!" Arturo'nun eski sevgilisinin tiz sesi çığlık attı.

Nikolai ve ben durmadık, onu tamamen görmezden geldik. Bunun bir hile olduğunu söylemek isterdim, ama bu büyük bir yalan olurdu.

Çünkü durmak istemiyordum.

Öpüşmemiz vahşileşti, dişlerimiz çarpıştı, ellerimiz birbirimizin derisine derinlemesine gömüldü. Eteğim yukarı sıyrılmıştı ve sahip olduğum en ince tangayı giyiyordum, bu yüzden Nikolai beni hareket ettirirken *her şeyi* hissedebiliyordum, amımı onun sert karnına sürtüyordum.

"Siktir," diye inledim ağzına. Zevk omurgamdan yukarı doğru yayıldı. "Burada ne halt ediyorsun sen?!"

Nikolai ağzını benden ayırdı ve ben kelimenin tam anlamıyla inleyerek dudaklarını tekrar dudaklarıma getirmeye çalıştım. "Ne halt ediyor gibi görünüyor?" diye hırladı, Gabriella'ya öfkeyle bakarak.

Onun acımasızlığı karşısında bir adım geri attı, gözle görülür şekilde korkmuştu. Bu beni daha da tahrik etti. Onun hırçınlaşmasını seviyordum.

Boynumu öptü, cildimi ısıtıp kemirdi. "İstersen kal ve izle. Tati'nin bir sakıncası yok, değil mi aşkım?"

Gabriella öfkeyle nefesini tuttu, yüzü kıpkırmızı oldu.

Ben güldüm. "Sence buradaki Bayan Vanilya bizi izlemeye dayanabilir mi?" Kalçalarımı daha hızlı hareket ettirdim ve dudaklarımdan çıkan iniltiyi bastırmaya bile çalışmadım.

"Odama girme!" diye bağırdı.

"Şu anda ödünç alıyoruz. Daha sonra tekrar gelebilir misin?"

Vincenzo ortaya çıktı ve olanları görünce çok şaşırdı. "Vinny! Bak ne yapıyorlar! Durdur onları!"

"Uh..." Kafası karışmıştı, bu çok açıktı. Bizi Illayana'nın odasına götürdüğü halde nasıl Gabriella'nın odasına geldiğimizi anlamıyordu. "Tamam. Hadi, siz ikiniz. Size zina yapabileceğiniz başka bir oda bulacağım."

"Ama bu odada seyirciler var," diye sızlandım, ayaklarımla yere vurarak.

"İğrençsin," diye tısladı Gabriella.

"Bizi böldüğün için zaten kızgıyım," diye homurdandı Nikoali. "Kadınımı aşağılayarak beni sınama."

"Bu benim yatak odam!"

"Sakin ol, hayatım. Sorun yok." Nikolai'nin göğsüne hafifçe vurdum ve sonra parmaklarımızı birbirine kenetleyerek onu uzaklaştırdım. "Bir iki şey öğrenmek istersen bizi nerede bulacağını biliyorsun," diye göz kırptım ve Nikolai ve Vincenzo'nun ardından dışarı çıktım.

Gabriella arkamızdan kapıyı çarptı.

Bir an sessizlik oldu, sonra ben kahkahaya boğuldum. Nikoali hafifçe güldü, bu onun için kıkırdamaya eşdeğer bir şeydi.

"İkinizin orada *gerçekten* ne yaptığını bilmek istiyor muyum?" Vincenzo kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır. Bilmek istemezsin."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye hafifçe güldü. "Zaten onu sevmiyorum, bu yüzden umurumda değil. Arturo da sevmiyor. Onu kovmak üzereydi ama Illayana ona yapmamasını söyledi."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Onun için bir planı olduğu ile ilgili bir şeydi. Bilmiyorum. Hadi, gidelim. İkinize tek başınıza evde dolaşmanız güvenilmez olduğu için, sizi arabaya kadar *ben* götüreceğim.

Arturo eve gelip sizi merdivenlerde sevişirken görmesin. Gerçi ben bu gösteriyi izlemeye razı olurum," diye göz kırptı.

On Üçüncü Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

"Bana bunun ne anlama geldiğini söyleyecek misin?" Vincenzo bizi merdivenlerden aşağıya eşlik ederken Tatiana'nın kulağına fısıldadım.

"Ne?" diye gülümsedi.

Gözlerimi kısarak baktım. "Bana masum numarası yapma. İkimiz de senin masum olmadığını biliyoruz."

Yukarıdaki gösterinin bizim için olduğunu inanmak istesem de, öyle olmadığını biliyordum. En azından, ilk başta öyle değildi. O odada olmamız için bir bahaneye ihtiyacı olduğu için başlamıştı. Ama her zamanki gibi, dokunduğumuz anda *daha fazlasına* dönüştü. Ham bir şeye. Hayvani bir şeye. Yarım saniyede sıfırdan yüzlere çıktı.

"Tamam, peki," diye homurdandı. "Neden beni zorlamıyorsun? Sadece küçük bir intikamdı. Hepsi bu."

"İntikam mı?" Kaşlarımı çattım. "Ne için? O kadınla daha önce hiç konuşmadın ki."

"Ne olmuş? Biriyle konuşmak için önce onunla konuşmam mı gerekiyor?"

"Genelde, evet."

Vincenzo, fuayeye koşarak gelen askerlerden biriyle konuşmak için durdu. Onun kolunu tutup bir adım daha atmasını engelledim.

"Anlat bakalım, Tatiana."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "O kaltak bunu hak etti."

"Eminim hak etmiştir. Nedenini söylemek ister misin?"

"En iyi arkadaşımın kocasıyla flört edip duruyordu. Ben de iç çamaşırına zehirli sarmaşık sürdüm," dedi gururla.

Tabii ki. Çok mantıklı.

"Bu Illayana'nın yapması gereken bir şey değil mi?" Kız kardeşim, sorunlarını başkalarına bırakacak türden biri değildi. Ayrıca Volkovlar'ın meşhur karanlık kıskançlığını da miras almıştı. Bu yüzden onu öldürmediğini duyduğumda şaşırdım.

onu öldürmediğini duyduğumda şaşırdım. Özellikle de Arturo'nun partisinde Aleksandr ve bana anlattıklarından sonra.

"Oh, kendi planı var. Ve bu plan şeytani. Ama sen onunla uğraşırsan, *benimle* uğraşırsın. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu benim işim, çılgın en iyi arkadaş olarak."

Tatiana'nın yanında hissettiğim o ezici gülümseme dürtüsünü hissettim.

Vincenzo bize doğru geldi ve dikkatimizi ona çevirdik.

"Neler oluyor?" diye sordu Tatiana.

"Haklıydın."

"Genelde haklıyımdır. Ne hakkında?"

"Arabalarımızda bunları bulduk." Üç izleme cihazını uzattı, her birinde yanıp sönen yeşil ışık, hepsinin hala aktif olduğunu gösteriyordu.

Tatiana ve ben aynı anda onlara uzandık, ellerimiz çarpıştı. Bir şok dalgası içimi kapladı. Gözlerimiz buluştu, yüzündeki ifade onun da bunu hissettiğini doğruluyordu. Sanki bedenlerimiz, aramızda bitmemiş bir iş olduğunu *biliyordu*. Onun dokunuşundan, tadından, varlığından hiç etkilenmeyeceğim bir günün gelip gelmeyeceğini gerçekten merak ettim. Bundan çok şüpheliydim.

Takip cihazını ters çevirip yakından inceledim. "Standart bir ürün. İnternette kolayca satın alınabilir."

"Tahrifat önleyici bir cihaz görmüyorum," diye ekledi

Tatiana. "Ben de."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Vincenzo.

"Bu, onları bulup çıkardığınız konusunda bilgilendirilmedikleri anlamına geliyor."

Tatiana onu havada döndürerek her yönden iyice inceledi. "Sence bu cihazların pil ömrü ne kadardır?"

"Çoğunun ömrü yaklaşık altı ila sekiz saat. Ama dört haftaya kadar dayandığını da gördüm. İnternette model numarasını arayıp tam olarak öğrenebiliriz."

Tatiana başını salladı. "Onları geri koymadan önce öğrenmeliyiz. Bitmek üzereyse, bitmeden önce değiştirmek isteyeceklerdir."

Vincenzo, biz konuşurken başını ikimizin arasında çevirip duruyordu.

"Durun, durun."

Neden geri koyalım ki?" diye sordu, kafası karışmış görünüyordu.

"Bunları askerlerinizi takip etmek ve nereye gittiklerini öğrenmek için kullanıyorlar. Daha spesifik olarak, evlerinizi nereye kurduğunuzu öğrenmek için." Cihazı

cihazı Vincenzo'ya geri verdi. "Artık bunu bildiğimize göre, bunu onlara karşı kullanabiliriz."

"Yani tuzak kurmak mı?" Yeşil gözlerinde heyecan parladı.

"Aynen öyle."

Gözlerimin arkasındaki zonklayan ağrıyı hafifletmek umuduyla, şakaklarımı ovuşturarak dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyordum. Tatiana ve ben daireye döndüğümüzde saat 23:00'e yaklaşmıştı. Vincenzo takip cihazlarını bulduktan sonra, Franco'ya tuzak kurmak için bir plan yaptık.

Baskınlar sırasında Franco'nun orada olup olmadığı belli değildi. Bunu öğrenme fırsatı kaçırılmayacak kadar umut vericiydi. En kötü ihtimalle, onun yerine yüksek rütbeli yardımcılarından birini yakalayabilirdik.

Tatiana hemen yatağa gitti, ama benim kafamda uyumaya çalışamayacak kadar çok şey vardı. Bunun yerine uyanık kalıp babamı ya da en azından Dominik'i bulmaya karar verdim. Şansım yoktu. Yüz tanıma programlarımın hiçbiri bir şey bulamadı. Yüzlerce "olası eşleşme" vardı, ama hepsi boş çıktı. Hepsini incelemem saatlerimi aldı, ama emin olmam gerekiyordu. Sanki yeryüzünden silinmişlerdi.

Bu mümkün olmamalıydı. Özellikle de bu çağda. Her sokağın her köşesinde bir kamera vardı. Bazen iki ya da üç tane. Onları nasıl atlatıyordu?

Hayatımda ikinci kez tam bir başarısızlık hissettim. Bratva'daki görevim güvenlik ve teknolojiydi, ancak son birkaç hafta içinde her ikisinde de feci şekilde başarısız oldum.

Mila'nın ihanetini hiç tahmin etmemiş olsam da, buna hazırlıklı olmalıydım.

Olanların sorumluluğunu üstlendim ve bunu düzeltmem gerekiyordu.

.

Derin bir nefes alarak sandalyeme yaslandım ve yüzümü avuçlarımla ovuşturdum. Ekrana o kadar uzun süre bakmıştım ki, görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Dinlenmem gerektiğini biliyordum, ama kendimi yatmaya ikna edemiyordum. Henüz değil. Bu rahatsız edici his beni kaşındırıyor, beynimi tırmalıyor ve alay ediyordu. Önemli bir şeyi kaçıırıyordum. Hayati bir şeyi. Ve bunu bulana kadar uyuyamayacaktım.

"Nikolai."

Döndüm, Tatiana'nın yumuşak sesi beni ürküttü. Kapının önünde, tişört ve kısa pijama şortuyla duruyordu, omuzlarına siyah ipek bir bornoz asılıydı. Şortu benim için giydiğini biliyordum, çünkü o her zaman iç çamaşırlarıyla uyurdu.

"Saat sabahın 2:30'u." Yüzünde endişe belirdi. Hareket ederek karşımdaki masaya oturdu. "Hiç uyudun mu?"

"Henüz."

O, başını sallayarak iç geçirdi. "Gerçekten biraz dinlenmelisin. Yorgun düşmüş olmalısın."

Omuzlarımı silktim, gözlerimi ondan ayırmadan. *Çok güzelsin.*

O sözleri söylemek istedim. Dilimin ucundaydılar. Ama ne kadar istesem de, dudaklarımdan çıkaramadım. Onu korkutup kaçırmaktan korkuyordum. Bir bakıma, bana ürkek bir hayvanı hatırlatıyordu. Geçmişimizle ilgili herhangi bir şey gündeme geldiğinde, ters yönde kaçırıyordu. Buna iltifatlar da dahildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle, gözleri dizüstü bilgisayarına kaydı ve geri döndü.

Ne yaptığımı biliyordu. Sadece beni daha iyi hissettirmek için bu konu hakkında konuşmamı sağlamaya çalışıyordu.

"Neden uyanıksın?" diye sordum, cevap vermek yerine. Dudaklarını büzdü. "Konuyu saptırıyorsun."

Öyleydi, ama buna ihtiyacım vardı. Artık bunu düşünemezdim. Ailemi koruyamadığının sonuçlarını, şu anda babama ne olduğunu düşünemezdim. Eğer hayattaysa tabii, ki dürüst olmak gerekirse, buna pek inanmıyordum.

Aleksandr, Dominik'in teklifini reddetti ve amcamın son sözleri her saniye aklımı meşgul ediyordu. "*Son şansın, küçük yeğenim. Kontrolü teslim et yoksa baban acı çekecek.*" "*Bundan sonra ne olacağı sana bağlı.*"

Tatiana yüzümde ne gördü bilmiyorum, ama bu konuyu konuşmaktan ne kadar çaresizce kaçındığımı fark etmiş olmalıydı.

"Dikkatini başka yere vermek istiyorsun," dedi başını sallayarak, gözlerinde kararlı bir ifadeyle odasına geri çekildi ve bir dakika sonra bir deste kartla geri döndü. Kartları masaya çarptı ve yerine oturdu.

"Bu ne?" diye sordum, dizüstü bilgisayarımı kenara itip dirseklerimi masaya dayadım.

"İsteddiğini vereceğim. Poker oynayacağız."

O kartları karıştırırken ben başımı eğip kaşlarımı kaldırdım. "Poker mi?"

"Evet."

"Alınma ama poker oyununun dikkatimi dağıtmaya yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Neden olmasın?" diye sordu ve kartları dağıtmaya başladı. "Geçmişte hep işe yaramıştı."

"Çünkü *striptiz* pokeri oynuyorduk Tatiana. Dikkatimi dağıtan oyun değildi. Sendin. Çıplak."

Gözleri bana dikildi, eli havada dondu. Aramızda cinsel gerilim patladı, sıcak ve yanıcı, cızırtılı bir enerjiyle dolu. Bu, eskiden sürekli yaptığımız bir şeydi. Normal çiftler gibi dışarı çıkamazdık. İlişkimizi gizlemek ikimizi de mutlu eden bir fikirdi, ama bunun olumsuz yanları da vardı. Bu yüzden kendimizi eğlendirmek için yollar bulurduk. Onu ana eve gizlice soktukten sonra (ve dürüst olalım, duvarların gizli geçitlerinde seviştikten sonra), kendimizi yatak odama kilitler ve her türlü müstehcen, ahlaksız şeyi yapardık. Bir rahibenin kalp krizi geçireceği türden şeyler. Günahkar, kirli şeyler.

Bizim "striptiz pokeri" versiyonumuz, eminim herkesinkinden farklıydı. Oyunu kaybeden kişi sadece bir giysisini çıkarmakla kalmazdı. Aynı zamanda, genellikle cinsel içerikli bir cesaret oyunu da oynamak zorundaydı, çünkü en iyileri onlardı.

Siktir, bunu düşünmek bile beni tahrik ediyordu.

Birbirimize baktık, ikimiz de tek kelime etmedik. Gerilim giderek arttı, o kadar yoğun ki etrafımızdaki havayı boğuyordu.

Tatiana dağıtmaya devam etti. "Beş kartlı poker mi? Aynı kurallar mı?"

Damarlarımda dolaşan heyecana rağmen, "bunu yapmak zorunda değiliz" demek zorundaydım. En son istediğim şey, onun beni oyalamanın göreviymiş gibi baskı hissetmesiydi. Öyle değildi.

"Kapa çenenin ve kartlarını al."

Bir kahkaha kaçtı ve ben onun istediğini yaptım.

İkimiz de kartlarımıza baktık. Tatiana bir kart attı, ben üç kart attım. Dağıtıcı olduğu için, dudaklarını büzerek eline tekrar bakmadan önce yedek kartları dağıttı.

"Çoraplarımı koyuyorum," dedi Tatiana, pek de inandırıcı olmayan bir gerginlik havası yayarak. Daha önce de bahsettiğim gibi, bizim striptiz poker kurallarımız diğer insanların oynadığı oyundan farklıydı. Bir kişi bir giysi parçası koyardı. Elindeki kartlara ne kadar güvendiğine bağlı olarak, onun bahsini eşleştirebilirdin. Kazanırsan, o kişi ilk başta koyduğu giysi parçasını çıkarmak zorundaydı. Ya da farklı bir giysi parçasıyla bahsi yükseltebilirdiniz. Mesela pantolon. Karşı taraf ya pas geçerek eli kaybettiğini kabul edip bahis olarak koyduğu giysi parçasını çıkarmak zorunda kalırdı ya da bahsi eşleştirebilirdi. En düşük kart setine sahip olan kişi pantolonunu çıkarmak zorundaydı.

Birkaç farklı şekilde oynayabilirdiniz. Blöf yapabilir, elinizin kötü olduğunu göstererek diğer kişinin fazla güvenip kazanacağını düşünerek daha yüksek bahis yapmasını sağlayabilirdiniz. Tatiana'nın o anda yaptığı şeyin bu olduğunu hissediyordum.

Ya da agresif davranıp yüksek bahis yapabilir ve elinizin daha iyi olduğunu umabilirdiniz. Onu yakından inceledim, parmaklarımı masaya vurarak. "Yükselt. Gömlekler." Tatiana gülümsedi. "Eşleştir." Kartlarını gösterdi.

Dörtlü.

İç çekerek ayağa kalktım, gömleğimin düğmelerini açtım ve kumaş vücudumdan kayarken omuzlarımı geriye doğru çektim.

On Dördüncü
Bölüm TATIANA
ANDREEVA

Sakin ol, kızım. Göğsümde bir sıcaklık yayıldı, kalbim hızla atıyordu. Sanki Tanrı'nın elinden çıkmış gibiydi. Bronzlaşmış ten. Sert, belirgin hatlar. Şişkin kaslar. Oyulmuş karın kasları.

Nikolai'nin göğsüne karşı her zaman ciddi bir zaafım olmuştu. Tek bir bakış, gözyaşlarımın bacaklarımdan aşağı akmasına yetmişti. Kalbinin üzerine dövme yapılmış "T" harfini de ekleyince, orada çökmek üzereydim. Her turu kasten kaybetmek için, onun önünde çıplak kalmak için.

Suçlayacak başka kimse yoktu, kendimden başka. Oyuna katılmayı kabul ederek, umutsuzca kaçınmaya çalıştığım duruma kendimi sokmuştum.

Ama bu, gelecekteki Tatiana'nın sorunu idi. Şimdiki Tatiana bu durumdan tam olarak yararlanacak ve sonuçlarıyla gelecekteki Tatiana ilgilenecekti.

Nikolai masanın karşısına uzanıp kartları almak için kaslarını gerdi. "Oynamaya devam etmek istediğinden emin misin?"

"Kaybeden ben değilim." Sırıttı.

"Doğru."

Şüpheyle gözlerimi kısarak baktım. Onun göğsünü ne kadar sevdiğimi biliyordu. Ona bakmayı. Dokunmayı. Yalamayı... Bu pislik bilerek kaybetti. Muhtemelen dikkatimi dağıtmak için. Peki, bunun bedelini ödeyecekti.

"Cesaretin ne?" diye sordu, kartları tembelce karıştırırken yüzünde çok kendini beğenmiş bir ifadeyle. Seçtiğim herhangi bir cesaret, onun için de bir ödül olacaktı. Onu çıldırtacak ne yaptırabilirdim?

Sandalyeyi biraz geri çekerek masadan uzaklaştım. Nikolai beni dikkatle izliyordu, bacağımı düzeltirken tüm dikkati üzerimdeydi.

"Ben dur deyinceye kadar bacağımı yala."

İlk başta kıpırdamadı, gözlerimin içine bakarak. O karanlık, vahşi bakışı tanıdım. Oynadığımız oyun çok, *çok* tehlikeliydi. Ve ben umursamıyordum.

Nikolai yavaşça ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Ayaklarımın dibine diz çöktü ve bacağıma hayranlıkla baktı. Sert, nasırlı elleri ayak bileğimi kavradı ve havaya kaldırdı. Yumuşak, hafif bir dokunuşla, o kadar çok tehlikeli şey yapabilecek güçlü, kuvvetli elleriyle beni şefkatle ve özenle tuttu. Bu beni deli gibi *yakıp*, amımda baskı oluşturdu.

Öne eğildi ve ayak bileğimin tabanını öptü.

Nefesim kesildi.

Sonra dilini hissettim, bacağımda yavaşça yukarı doğru kayıyordu. Tüm vücudum yanıyordu, sanki lanet bir Noel ağacı gibi parlıyordu. Kıpırdanmaya başladım, bir şeye sürtünme isteği o kadar güçlüydü ki, hareketsiz kalmam imkansızdı.

Siktir, bu kötü bir fikirdi, diye düşündüm.

Dili ıslak ve sıcaktı ve onu klitorisimde hayal ettiğimde, yemin ederim o anda boşalabilirdim.

Elini uzatıp diğer uyluğumu kavradı ve bacaklarımı sertçe daha da ayırdı, yukarı doğru ilerlerken dili aşırı duyarlı cildimin üzerinde kayıyordu. *Siktir... lanet olsun...* siktir. Daha yukarı çıkmaya devam ederken şortumu yukarı doğru itti.

"Dur," diye nefes nefese söyledim, o uyluklarımın tepesine ulaştığında.

Hemen durdu, ama dilini cildime bastırmaya devam etti, bacaklarımın arasından vücuduma bakıyordu. Gözleri büyümüştü, göz bebekleri o güzel, kristal maviliğin neredeyse tamamını yutuyordu. Beni canlı canlı yemek, cildimden bir ısırık almak istemiş gibi vahşi, aç bir bakışla bana baktı.

Dudaklarımı yaladım, nefes almaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Senin anlaşılan," diye fısıldadım, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Yüzünü benden uzaklaştırdı ve ayağa kalkarak üzerimde durdu. Küçük Nicky dikkatle duruyordu, gri eşofmanının içinde gerginleşmiş, her muhteşem santimi sergiliyordu.

"Bir sonraki raundu kaybetmemek için dua etsen iyi olur," diye gürledi, sesi derin ve kalındı.

Gülümsedim. "Sen de öyle." Sonra planladığım şey onu çileden çıkaracaktı. Bundan emindim.

Yerine geri döndü ve bir sonraki turu dağıttı, hareketleri sert ve katıydı.

Elim berbattı. Tek bir çift bile yoktu. Dört kartı attım, bu iyi bir görüntü değildi ve elimde hiçbir şey olmadığını gösteriyordu.

Nikolai bana vahŖi bir gülümseme attı. İki kart attı ve yerine yenilerini dağıttı. Onu dikkatle izleyerek ipuçları aradım, ama Nikolai normal günlerde bile okunması zor biriydi. Bu oyunda bahisler yüksekti. Bu yüzden onu okumak neredeyse imkansızdı.

"Pantolon bahse girerim."

Kartlarıma baktım. Artık iki iftim vardı. Kötü bir el değildi, ama harika da değildi.

EŖleŖtirebilir ve muhtemelen kaybedebilir ya da ykseltebilirdim. Onu blfle alt edebilir ve pas geçmesini umabilirdim.

Ya büyük oynayacaktım ya da eve gidecektim.

"Yükselt. Pantolon ve i amaŖırını."

KaŖlarını kaldırdı. Kartlarına baktı, sonra bana döndü, bakıŖlarında hesaplama vardı. Sakin ve rahat bir tavır takındım, umarım kartlarıma güveniyorum sanırdı. Ama daha iyi bilmeliydim. Nikolai beni lanet bir kitap gibi okuyabiliyordu.

"EŖleŖtir."

Kahretsin.

nce bana kartlarını gösterdi ve ben saçımı yolmak istedim. İllayana gibi büyük bir kaybeden değildim. Ama yine de kaybetmeyi sevmezdim. Kimse sevmezdi.

 7 ve iki K vardı elinde, yani ful. Onun ful benim boktan iki iftimi her zaman yenerdi.

Yüzündeki kurt gibi sırtıŖ kalbimi hızla arptırdı. Rahat bir Ŗekilde geriye yaslandı ve bekledi, parmakları masaya hafifçe vuruyordu. Ben geri adım atacak türden biri değildim. Ayağa kalktım ve tereddüt etmeden Ŗortumu ve i amaŖırımı aŖađı çekip çıkardım.

Nikolai'nin tüm vücudu dondu. lmcl bir Ŗekilde hareketsizdi, gözleri benim amıma yapıŖmıŖtı. Onu suçlayamazdım. Kızımı temiz ve çok bakımlı tutuyordum. Su ve ananas günlük diyetimin bir parçasıydı.

"Arkını dn," diye sertçe emretti.

"Bu senin meydan okuman mı?" diye sordum, sesim hafif ve Ŗakacıydı. "Daha çok kibar bir rica gibi."

"İstekler genellikle 'lütfen' kelimesiyle baŖlar."

"Ben 'lütfen' kelimesini kullandığımda hoŖuna gitmiyor. Senin için çok yumuŖak. Dn lanet olasıca."

Tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu. Haklıydı. Bu bağlamda, "lütfen" demesini sevmiyordum. Böyle anlarda onun sert, baskın

tarafını arzuluyordum. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi, ne zaman gelebileceğimi bana söylediği anları.

Ama emin ol ki, başka bir durumda, örneğin bana sandviç yapmamı istediğinde, "lütfen" kelimesini kullanması daha iyi olur. Aksi takdirde, hayalarını kesip Noel ağacına süs olarak asarım.

Yavaşça döndüm, manzarayı hayranlıkla izlemesi için ona bolca zaman verdim. Tekrar ona döndüğümde, elleri yumruk haline gelmiş, o kadar sıkı sıkıydı ki parmak eklemleri beyazlamıştı. Sanki tüm gücünü ellerini olduğu yerde tutmak için kullanıyordu.

Gözleri çılgındı. Açlık ve çaresizlikle doluydu. Çaresiz olduğu zamanları seviyordum. O zaman daha vahşi oluyordu.

"Senin cesaretin," diye başladı, boynunu çatırdatarak. "Bacaklarını genişçe açarak masaya otur, bana dön. O güzel pembe amcığı iyice görmek istiyorum. *Benim* güzel pembe amcığım."

Oh, sen...

Bu iyiydi. Gerçekten iyiydi. Neyse ki benim için, ve sanırım onun için de, vücudumda hiç utanma duygusu kalmamıştı. Nikolai o düşünceleri benden tamamen silmişti.

Birlikte olduğumuz süre boyunca ve hatta sonrasında bile, bana iltifatlar yağdırdı. Bunlar her zaman görünüşümle ilgili değildi. Zekamı, dayanıklılığımı, değer verdiğim kişilere olan sadakatimi övdü.

Masaya tırmandım, tam karşısına gelene kadar öne doğru kaydardım ve bacaklarımı olabildiğince açarak ona tamamen engelsiz bir görüş sağladım.

Onun ateşli bakışları sıkıca benim amıma kilitlenmişti ve ben titriyordum. Bana attığı bakışlar beni o kadar ıslattı ki, resmen masaya damlıyordu.

O kadar tahrik olmuştum ki, nefes almakta zorlanıyordum.

Nikolai öne eğildi ve parmağını ıslaklığımın oluşturduğu küçük su birikintisinin üzerinden geçirdi, sonra parmağını dudaklarına götürdü. "Senin anlaşılan," diye mırıldandı ve parmağını ağzına soktu.

Klitorisim *zonkluyordu*. Onu hiç bu kadar istememiştim. Onun sikini. Dilini. Her şeyi.

Kartları topladım ve karıştırdım, Nikolai ise parmağıyla ıslaklığımın tadına bakmaya devam etti, sanki bu, daha önce tattığı en lezzetli şeymiş gibi.

Ne kadar çok yaparsa, o kadar çok tahrik oluyordum.

Bu turu kaybetmemi umsa iyi olur, çünkü ona acı çektireceğim.

Kartları dağıttım. İstemediğimiz kartları attık ve yenilerini verdim. Bahislerimizi koyduk. Benim gömleğim onun pantolonu.

O kazandı ve ben yumruğumu masaya vurdum.

Büyük bir kaybeden olmadığımı söyledim, öyle olmadığımı değil.

Gömleğimi çıkardıktan sonra, tüm çıplaklığımla orada oturdum. Tabii, ayağımdaki kabarık çoraplar hariç. Dudaklarını yalarken göğüslerime bakıyordu. Bakışları altında meme uçlarım sertleşti.

"Yapmaktan çekindiğin bir şey yap," dedi, sesi alçaktı.

Kaşlarımı çattım. *Yapmaktan kaçındığım bir şey mi?*

Yüzündeki ifade beni cesurca bir şey yapmaya teşvik ediyordu ve ben asla cesaret gerektiren şeylerden kaçınan biri olmamıştım. O gömleğini çıkardığı andan beri yapmak için can attığım bir şey vardı ve şimdi bunu cesaret gerektiren bir şeyin bahanesiyle yapabiliyordum.

Kazanan ben olurdum.

Masanın kenarına kaydurdum ve iterek ayağa kalktım, bacaklarının arasına geçtim. Sanki dünyadaki tek kişi benmişim gibi bana bakıyordu. Hayatında gördüğü en ateşli, en seksi şey. Bu içimi ateşe verdi.

Bakışları vücudumun her santimini taradı. Yavaşça. Sistematiğe. Hayranlıkla. Tüm dikkatini vererek. O anda beş şiddetindeki bir deprem bile onun dikkatini dağıtamazdı.

Ellerim hareket etti, kaslı uyluklarını kavradım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Burun delikleri genişledi, vücudu heykel gibi hareketsiz kaldı. Karanlık gözlerinde beklenti parlıyordu. O anı biraz uzattım, beklentinin giderek artmasına izin verdim, ta ki kıvranmaya başlayana kadar, ne yapacağımı merakla bekliyordu.

Yüzümde bir sırıtişla öne eğildim ve dilimi onun oyulmuş karın kaslarından Herkül gibi göğsüne doğru gezdirdim. Ben yukarı doğru devam ederken, başını geriye attı ve dilimi boğazının ortasına kadar sürükleyip çenesine doğru salladım. Nikolai zor nefes alıyordu, vücudu altımda titriyordu. Onu bu kadar etkileyebildiğim, kelimenin tam anlamıyla titremeye başladığı gerçeği, kendimi çok güçlü hissettirdi.

Yüz yüzeydik, dudaklarımız birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Bakışlarımız kilitlenmişti, birbirimize o kadar odaklanmıştık ki, sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi.

insanlarmışız gibi.

Onun yanan mavi gözlerinde kaybolmuş, sonsuza kadar öyle kalabileceğimi hissettim.

Zaman durmuş gibiydi ve bunun hiç bitmemesini istedim.

"Bu benim anlaştırmam mı, yoksa senin mi? Açıkçası hatırlayamıyorum," diye ağır ağır nefes alıp, ağzıma bakarak söyledi.

Sırıttım. "Senin." Omurgamı düzelttim, dik durdum ve gözleri aniden tam önünde duran göğüslerime kayd.

"Bu oyun beni öldürecek," diye boğuk bir sesle konuştu, dudaklarını sanki benim meme uçlarımmış gibi yaladı.

Sırıtişım tam bir gülümsemeye dönüştü. "Henüz değil. Henüz bitmedi." Parmaklarımı sert göğsünde gezdirdim, arkamı dönüp sandalyeme geri döndüm ve oturdum.

Nikolai boğazını temizledi, kartlara uzanmadan önce dikkat çekmeden kendini düzeltmeye çalıştı. Yüzündeki rahatsız edici ifadeye rağmen, ruh halinin düzeldiğini görebiliyordum. Bunun için çok mutluydum.

Onun ne kadar gergin olduğunu, sanki tüm sorunlarının cevabı orada yazıyormuş gibi dizüstü bilgisayarına bakarken gördüğümde içimi kaplayan duyguyu tarif edemem. Ne kadar stresli olduğunu biliyordum. Babasını bulamadığı için ne kadar umutsuz hissettiğini biliyordum. Tek istediğim, onu daha iyi hissettirmektir. Onu zihnindeki o karanlık yerden çıkarıp daha aydınlık bir yere götürmek. En çok ihtiyacım olduğunda yanımda olmaması, *onun bana* ihtiyacı *olduğunda* ben de onun yanında olmayacağım anlamına gelmezdi.

O anda yaşadığı duygusal acıyı hafifletmek için her şeyi yapardım. Hatta daha sonra muhtemelen pişman olacağımı bildiğim bir duruma bile girerdim.

Bir sonraki eli dağıttı. Kartlarımı aldım ve onları gördüğümde heyecan damarlarıma doldu. Nikolai benim tavırlarımı çok iyi anladı, bu yüzden hiçbir şey anlamasın diye elimden geldiğince kayıtsız kalmaya çalıştım.

"Son bahis," dedi ve yeni kartları dağıttı. Üzerinde sadece pantolonu ve iç çamaşırı kalmıştı, ben ise ayaklarımdaki çoraplar dışında çıplaktım.

Soyunma kısmı sadece bir ön hazırlıktı, *asıl* eğlencenin başlamasından önceki bir adımdı.

eğlencenin başlamasından önceki bir adımdı.

Cesaret oyunları.

İkimizin de kıyafeti kalmadığında bile oynamaya devam ettik. Oyunun amacı, diğer kişinin sinirini bozmak, kontrolünü kaybetmesini sağlamaktır. Ben şampiyondum ve bunun nedeni, Nikolai'yi sinirlendirmek için ne yapmam gerektiğini çok iyi bilmemdi.

Önce kartlarımı açtım. Royal flush. Nikolai hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Beni yenemeyeceğini çok iyi bildiği için elini göstermeye bile tenezzül etmedi.

Ayağa kalktı ve eşofmanını çıkardı, siyah boxer şortuyla kaldı. Uylukları dağ gibiydi; kocaman ve kaslarla doluydu. "Thunder Thighs" lakabı ona çok yakışıyordu (biliyorum, çünkü ben uydurdum).

Sonra iç çamaşırındaki yılan vardı. Ya da daha doğrusu, pringles kutusu, çünkü lanet şey o kadar büyük ve kalındı. Kahrolasica *canavardı*.

Nikolai kollarını genişçe açtı. "Senin için dönmemi ister misin?" Güldüm ve parmağımı havada çevirdim. "Devam et o zaman."

Kollarını açık tutarak yavaşça döndü ve bana onun vücudunun şaheserini keyifle izlemem için bolca zaman tanıdı. Ben de kesinlikle öyle yaptım.

Yine bana döndü, dudaklarında şeytani bir gülümseme vardı.

Nikolai'nin pek çok farklı yönü vardı. Sert, baskın yönü. Kötü yönü. Saçmalığa tahammülsüz yönü. Peki ya bu? Kaygısız, eğlenceli yönü? Bu benim en sevdiğim yönüydü. Hiç şüphesiz.

Bu, başkalarından sakladığı bir yönüydü. Kardeşlerine birazcık gösterirdi, ama o zaman bile, bu geçilmez kısıtlama duvarının arkasında kısmen gizli kalırdı. Sayamayacağım kadar çok kez görmüştüm.

"Senin sıran," diye meydan okudu, ayakta kalarak.

Ne yapacağımı zaten biliyordum. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, kalçalarımı biraz daha sallayarak. Nikolai, ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışır gibi, hesaplayıcı bir bakışla gözlerini hafifçe kısarak izledi.

"Dudaklarını yalamamaya cesaret et," dedim, onun önünde durarak.

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. "Ne..." diye başladı ama elimin bacaklarımın arasına indiğini görünce sözleri kesildi. Islak amımın içine iki parmağımı soktum ve inledim.

"Tati," diye uyarıcı bir şekilde homurdandı.

Sadece gülümsedim ve parmaklarımı birkaç kez içeri dışarı hareket ettirerek iyice ıslattım, sonra da onun önünde havaya kaldırdım.

O, ağır bir nefes vererek, ben ıslaklığımı dudaklarına sürerken ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı. Çenesi gerildi, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar vahşi ve yırtıcıydı, saldırmaya hazır bir vahşi hayvan gibi.

"Henüz pes etmeye hazır mısın, *moya lyubov*?" *Aşkım?*" diye fısıldadım, parmağımı ağızıma çekerek. Bu sevgi sözcüğü, durduramadan ağızımdan kaçtı.

Onu sonunda çileden çıkaran şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Dudaklarımdaki ıslaklık mı, parmağımı emmem mi, yoksa iki yıldır ona söylemediğim bir şey söylemiş olmam mı? Belki de üçünün birleşimiydi. Bilmiyordum ve umurumda da değildi. Önemli olan, onun çileden çıkmış olmasıydı.

Beni aldı, masaya sertçe itti ve acı veren bir öpücükle cezalandırdı. Dilini ağızıma soktu ve inleyerek, ben de onu öperken yüzümü sertçe kavradı. Elleri her yerdeydi, vücudumun her santimini okşuyordu. Göğüs uçlarını çekiştirirdi. Saçımı geri çekip boynumun yanını ısırdı. Beni, vücudumda morluklar bırakacak kadar sert bir şekilde tuttu. Ben bunun için *yaşıyordum*.

"Bana seni alabileceğimi söyle," diye yalvardı, beni sertçe öperek. "Lütfen, Tati. Bana seni alabileceğimi söyle."

"Evet, Nikolai, evet. Al beni. Seni çok istiyorum."

"Tanrıya şükür." Boynumu yaladı ve dudaklarını meme ucuma yapıştırarak sertçe emdi. Diğer göğsümü avuçladı ve sıktı. "Siktir, seni özledim. Seni çok özledim. Benim güzel aşkım," diye fısıldadı, ellerini aşağı doğru hareket ettirerek.

Onun sözleri kalbimi ne kadar şişirirse şişirsin, bunun yanlış olduğunu, ona bunu yapamayacağımı biliyordum. Ona, bunun daha fazlasının filizlenebileceğine dair yanlış bir umut vermek adil değildi, çünkü bunun mümkün olmadığını biliyordum.

Aramızdaki çekiciliği inkar etmek mümkün değildi. Sadece fiziksel değil, zihinsel ve duygusal olarak da bir bağ vardı. Ama yine de ona güvenmiyordum. Kalbimle değil.

"Dur, dur, dur."

Aniden durdu, elleri kalçalarımda dondu. "Ne oldu?" diye sordu, bana bakarak.

Gergin bir şekilde yutkundum. "Bunun sadece seks olacağını biliyorsun, değil mi? Daha fazlası olmayacağını?"

Kaşları çatıldı. "Ne?" Suçluluk duygusuyla iç geçirdim. "Nikolai..."

Beni itti ve üç adım geri çekildi.

Hızla oturdum ve ona uzandım. "Bekle, durmamız gerekmiyor. Sadece bunu netleştirmek istedim."

"Oh, çok netleştirdin," dedi donuk bir sesle. "Nikolai, lütfen. Kızma."

"Kızgın değilim, Tati." Giysilerini aldı ve giyinmeye başladı.

"Değil misin?"

"Hayır." Kızgın görünmüyordu ve Nikolai'yi ne zaman kızdığını anlayacak kadar iyi tanıyordum, bu yüzden ona inanmaya meyilliydi. Ama kesinlikle *bir şeyler* vardı.

"O zaman ne yapıyorsun?" diye sordum, onu yakından izleyerek. "Durmamız gerekmiyor. Hala eğlenebiliriz."

O, mizahsız bir şekilde güldü. "Sadece seninle eğlenmek istemiyorum, Tati." Tamamen giyinik bir şekilde önümde durdu ve bana tamamen ciddi bir şekilde baktı. "Senin her şeyini istiyorum. Sadece vücudunu ya da vermek istediğin kısımlarını değil, senin her bir parçasını istiyorum. *Her şeyi* istiyorum. İyi olanı, kötü olanı ve aradaki her güzel, değerli anı. şu anda bana bunu vermeye hazır değilsin ve bunu anlıyorum. Anlıyorum. Güvenini kırdım ve beni tekrar hayatına almaktan korkuyorsun. Ama şimdi beni dinle, Tatiana Vera Andreeva. Sahip olduğumuz şeyi geri kazanmak için çabalamaktan asla vazgeçmeyeceğim. Yıkımış olduğum şeyi. Senin için tüm hayatım boyunca bekleyeceğim. Çünkü bu bekleyişin her saniyesine değersin, ne kadar acı verici olursa olsun."

On Beşinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

"PEKİ, İLK MÜŞTERİNE HİZMET VERMEYE HAZIR MISIN?"

Rise and Grind kafede bana eğitim veren Belinda'ya bakarken sahte bir gülümseme takındım ve gerçekte olduğumdan daha heyecanlı davranmaya çalıştım. Önceki gece, *uzun* zamandır yaşadığım en kötü uykudan uyanmıştım. Tam bir felakettim. Striptiz poker oyunumuzdaki tüm cinsel aktivitelerden dolayı içimde birikmiş, hiç rahatlayamamıştım.

İnanın bana, denedim.

Nikolai beni o masada çıplak bırakıp gittiğinde – ki bunu yapacağını hiç tahmin etmemiştim – güvenli yatak odama geri çekildim. İşler daha da ileri gitmeden önce durdurmaya hakkı vardı. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem geçireyim, soğuk kalbim o kadar çok eriyip gitse de, ona istediğini veremezdim. Olanlar için onu affetmeye gittikçe yaklaşmış olmama rağmen, yine de ona güvenmeyi başaramıyordum. İhtiyacım olduğunda yanımda olacağına güvenmeyi. Ona bağımlı olmayı. Bunu yapabileceğimden emin değildim.

Oyunumuzun neden olduğu yakıcı arzuyu bastırmak umuduyla soğuk bir duş aldım. Hiçbir işe yaramadı. Bir sürü Viagra almış bir erkek kadar azgın bir şekilde yatağa girdim.

Sabah, sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandık, konuyu veba gibi kaçındık ve her zamanki gibi günümüze devam ettik. Önceki gece olanlara rağmen, hiç de garip olmayan küçük sohbetler yaptık. Bana Bratva için potansiyel müşterileri kontrol etme planlarından bahsetti, ben de ona kafede ilk deneme vardiyamı ne kadar heyecanla beklediğimi anlattım.

FIT'in kampüsünü gezip, kampüsü tanıyabilmem için kısa bir tur attık. Dürüst olmak gerekirse, benimle gelmek istemesine şaşırdım. Bunun onun ilgisini çekeceğini hiç düşünmemiştim. Ama sanki başka hiçbir yerde olmak istemiyormuş gibi peşimden geldi.

Benim işaret ettiğim, heyecanlandığım her şeye ilgi gösterdi. Moda onun ilgisini hiç çekmeyen bir konu olmasına rağmen, bana soru üstüne soru sordu.

Son derece varlıklı olmasına rağmen, giyimi sadeydi —genellikle siyah veya gri— ve çok rahat giyinirdi. Markalara, tasarımcı kıyafetlerine önem veren biri değildi. Uyuyorsa giyerdi. Basit ve sade. Kıyafetleri estetik olmaktan çok pratikti. Ama her zaman öyle olmazdı. Ne giyse yakışırdı.

Kampüste birkaç tur attıktan ve bazı derslere göz attıktan sonra, öğleden sonra vardiyam bittiğinde beni almaya geleceğine söz vererek beni caddenin karşısındaki kafeye götürdü.

Sonra günümü Belinda'dan kafenin işleyişini öğrenerek geçirdim. Kahve yapmayı (ki bu konuda berbatım) ve kasayı kullanmayı (ki bu konuda da berbatım) öğrendim. Ve tepsiyi doğru şekilde taşımayı öğrendim, böylece içecekleri veya yiyecekleri dökmedim (aslında bu konuda iyiyim. Dengem mükemmeldir).

Bunların hepsi daha önce hiç yapmadığım sıradan işlerdi. Ama bu becerileri geliştirmek için irade ve kararlılığım vardı, çünkü bir şeyde kötü olmaktan nefret ediyordum. İçimdeki mükemmeliyetçilikti bu.

Kafe, lüks mobilyalar ve güzel dekorasyonlarla donatılmış şık bir yerdi. Masalar, zihnimin biraz kaotik olan kısmını yatıştıran belirli bir düzende güzelce düzenlenmişti. Kahve, çikolata ve taze pişmiş hamur işlerinin kokusu havayı dolduruyordu. Orada, sizi anında karşılayan ve saran belirli bir sakinlik ve rahatlık vardı. Sanki sevdiğiniz insanlarla çevrili, evinizdeymişsiniz gibi hissettiriyordu.

Gerçek şu ki, burayı biraz sevmiştim. Beni sinir eden şey, "insanlara hizmet etmek" kısmıydı. Şimdiye kadar gördüğüm müşterilerin çoğu pislikti. Elbette birkaç tane iyi müşteri de vardı. Ama yüzde doksanı, garsonların nazik davranılmayı hak etmediklerini düşünen küstah küçük pisliklerdi. En kötüsü neydi peki? Garsonlar, bahşişlerini veya işlerini kaybetmekten korktukları için, insanların kendilerine pislik gibi davranmasına ve konuşmasına izin veriyorlardı. Bu benim için gerçekten zor bir durumdu. İnsanlar pislik gibi davrandıklarında onları azarlamak, benim çok hoşuma giden bir şeydi.

Belinda, kalp şeklinde dudaklarında bir gülümsemeyle şakacı bir şekilde bana dirsek attı. O, kafenin müdürüydü ve deneme vardiyası başlamadan önce benimle görüşen kişiydi.

Kesinlikle benim tarzım biriydi: genç, ama biraz sert, komik, flörtöz, zeki. Mizah anlayışı benimkine çok benziyordu. Benimle aynı siyah üniformayı giymişti, beline bir önlük bağlamıştı. Güzel koyu tenli ve uzun, dalgalı siyah saçları vardı.

"Hadi ama, eninde sonunda birine servis yapman gerekecek," diye şaka yaptı, bir fincan kahve doldurup tepsiye koydu. Tepsiyi başka bir garsona verip bana döndü. "Şuradaki köşedeki çifti denesene. Hoş görünüyorlar."

Onun kadın radarının bozuk olması gerektiğine emindim, çünkü onlar kesinlikle hoş görünmüyorlardı. İçeri girdikleri anda onları fark etmiştim. Adam kibirli ve iğrençti, kadın ise kaba ve cadalozdu.

"Belki de olmaz." Sınırlarımı biliyordum. Bana bok gibi davranırlarsa beni durduracak hiçbir şey olmazdı. O kadını keserdim.

"Çok yazık. Müşterilerini seçemezsin. Git," dedi sert bir sesle, parmağıyla işaret ederek. Inledim, siparişleri vermek için kullandığımız tabletlerden birini aldım ve onlara doğru yürüdüm.

"Merhaba, benim adım Tatiana. Bugün size ben hizmet edeceğim." Bay Douche bana pis bir bakış attı. Bu bakış tüylerimi diken diken etti. "İçeceklerle başlamak ister misiniz?"

"Karamelli latte istiyorum. Krema ve üç şeker," diye talep etti Bayan Douche. *Çünkü lütfen demek çok zor.* "Ve iki dilim avokado tostı."

"Sorun değil." Siparişini tablete girip mutfığa gönderdim. "Peki ya siz?"

"Sade kahve ve bir tabak domuz pastırması, yumurta ve sosis. Çabuk ol. Geçen sefer yemeğimi getirmek neredeyse on dakika sürdü."

Evet, çünkü pişirmek zaman alıyor, pislik. Yemekler havadan gelmiyor, seni sümüklü, koca burunlu, sivilceli suratlı...

"Sizin için acele edebilir miyiz bir bakayım. Başka bir şey isterseniz, bana haber verin." Menülerini alıp tezgaha geri döndüm, arkamı döndüğüm anda yüzümdeki sahte gülümseme kayboldu.

Belinda, ön tezgahın yüzeyini silerken bana cesaret verici bir gülümseme attı. "Gördün mü, o kadar da kötü değildi, değil mi? Harika iş çıkardın. Şimdi, onların içecek siparişlerini hazırlayacağım. Sen üç ve on iki numaralı masaları temizleyebilir misin? Söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Eğilip dinlenmeye vaktin varsa, temizlik yapmaya da vaktin vardır. Aslında bu Sheldon Cooper'ın sözü."

Kaşlarını kaldırdı. "Big Bang hayranı mısın?"

"Bu hafif bir ifade. Her bölümün her kelimesini aynen ezberlediğimden eminim."

"Birkaç gün sonra Smoke and Mirrors Bar'da düzenlenecek Trivia Night'a gelmelisin." Kahve makinesinin altına iki fincan koydu, farklı düğmeleri çevirip çevirdi. "Ayda bir kez düzenleniyor ve bu ayki tema Big Bang Theory. Birisi benim takımımdan ayrıldı ve bir yerim boşaldı."

Kaşlarımı çattım. "Daha önce hiç trivia gecesine katılmadım."

"Ne?" diye haykırdı. "Aman Tanrım, şimdi gelmek zorundasın. Çok eğlencelidir. İçecekler, vasat yemekler ve çok rekabetçi bir atmosfer vardır. Geçen ay neredeyse kavga çıkıyordu."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırdım, ilgim resmen zirveye ulaşmıştı. Eski usul yumruk kavgalarını severdim. "Beni de say. Sadece nerede ve ne zaman olduğunu söyle."

Belinda zıplayarak sevinç çılgılığı attı. "Evet! Teşekkürler. Bir takım üyesi eksik gitmek istemiyordum. Bu sefer Jessica'yı yenmeye kararlıyım."

"Jessica kim?"

O homurdandı. "Düşmanım. O ve takımı *her* ay kazanıyor. Her. Lanet. Ay. Bundan bıktım. Üstelik kibar da değil. Bunu yüzüme vuruyor ve benimle alay ediyor. Bir kez, sadece bir kez, onu yenip bunu onun yüzüne vurmak istiyorum."

Gülümsedim. "Merak etme, kazanmana yardım edeceğim."

"Seninle iyi anlaşacağımızı biliyordum," dedi göz kırparak. "Şimdi, ben bu içkileri hazırlarken sen gidip masaları temizle. Lütfen ve teşekkürler."

Ona hızlıca selam verdim ve sonra istediğini yapmaya gittim. İşin yarısını bitirmişken, Bayan Douche'un tiz, sinir bozucu sesini duydum.

"Hey!"

Gözlerimi ona çevirip masayı silmeye devam ettim. "Evet?"

"Latte'mi yirmi dakika önce sipariş ettim. Neden bu kadar uzun sürüyor?"

Yirmi dakika önce kafede bile değillerdi.

Yalancı herifler...

"Gidip bir bakayım," dişlerimi sıkarak söyledim. "Acele et o zaman."

Acele edip bu sandalyeyi kafana geçireceğim.

Daha güvenli olan seçeneği tercih ettim ve gerçekte düşündüğümü söylemedim, tezgaha geri döndüm.

"Yüzün resmen cinayet işliyor gibi görünüyor," dedi Belinda, gözlerinde eğlenceyle.

"Bu işi daha ne kadar yapabilirim bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Dilimi tutan ve gerçekte düşündüğümü söylemeyen biri değildim. Biri kaba bir kaltaksa, ona kaba bir kaltak olduğunu söyledim. Hikayenin sonu.

Gözleri duvardaki saate kaydı ve geri döndü. "Beş saattir buradasın ve sadece iki müşteriye hizmet ettin."

"Ve onları boğazlamaya ramak kalmıştı," dedim, parmaklarımı birbirinden bir kıl kadar uzak tutarak. "Cidden, ne kadar kaba davrandıklarını duydun mu? Sanki lanet olası hizmetçileriymişim gibi bana emirler yağdırdılar."

"İnsanlar kabadır. Özellikle garsonlara," omuz silkti ve önüne iki kupa koydu. "İşte içecekleri. Tepsiyle götürmeyi ve gülümsemeyi unutma. Bahşiş almanda yardımcı olabilir. Güzel bir gülümsemen var."

"Bahşişleri alıp kışlarına sokabilirler, umurumda değil," dedim, yüzümde en parlak gülümsemeyle.

O gülerek başını salladı.

İçecekleri onlara götürdüm ve masaya koydum. "Buyurun beyler."

"Nihayet," diye homurdandı Bayan Douche. Bir yudum aldı ve yüzü tiksintiye dönüştü. Fincanı masaya sertçe bıraktı, sıvı masanın her yerine sıçradı. "Üç şeker dedim. Üç! Ne, sağır mısın? Düzgün bir fincan kahve yapmak ne kadar zor olabilir ki? Al şunu ve doğru yap. Yemeğimiz nerede?"

Ona baktım, gözlerim ölümcül bir öfkeyle parladı. Yüzümdeki ifadeyi saklamaya bile çalışmadım. Bu, birini öldürmeden hemen önce yüzümde beliren ifadeydi. O masada bunu yapmak için kullanabileceğim pek çok şey vardı. Bir bıçak. Bir çatal. Kahve fincanını parçalayabilir ve parçalarından birini kullanarak kadının boğazını kulaktan kulağa kesebilirdim.

Bayan Douche gergin bir şekilde yutkundu ve bakışlarını indirdi.

Aynen öyle, kaltak. Burada alfa benim.

"Yemeğinizi bulmaya gideceğim," dedim yavaşça.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, hala gözlerimden kaçarak.

Belki de yüzümdeki ifade, onu gözümü kırpmadan öldürebileceğimi ona göstermişti ve şimdi beni daha da kızdırmaktan korkuyordu. İyi.

Siparişlerimin ne kadar sürede hazır olacağını sormak için mutfağa girdim. Jeffery birkaç dakika daha süreceğini söyledi, ben de bu süreyi taze pişmiş hamur işleri, kekler ve pastaların sergilendiği vitrini temizlemek için kullandım.

Kafe çok kalabalık değildi. Bay ve Bayan Douche dışında, sadece üç müşteri daha vardı ve hepsi diğer garsonlar tarafından servis ediliyordu.

Havada bir *zil* sesi çınladı. "Sipariş hazır," diye bağırdı Jeffery, iki tabak yemeği ısıtıcı lambaların altına koydu. Müşterilerime götürmeden önce, siparişlerimin doğru olduğundan emin olmak için onları kontrol ettim. Yemekleri masaya koyduğumda ikisi de bana tek kelime etmedi.

Onların garsonu olarak, siparişlerini tekrar teyit etmem gerektiğini biliyordum, ama ağızımdan ne çıkacağından emin değildim, bu yüzden hiçbir şey söylememeyi tercih ettim.

Ben tezgahın arkasına dönerken, Belinda kasada birine hizmet etmeyi bitiriyordu. "Onu tehdit mi ettin? Hayalet gibi bembeyaz olmuş."

"Kim? Bayan Douche mı?" Belinda'nın yüzündeki gülümseme, bunu yapsam bile kızmayacağını gösteriyordu. Hatta, bunu oldukça eğlenceli bulacağını gösteriyordu. "Sözlerle değil."

Yeşil gözleri parladı. "Ona 'dinlenen kaltak' yüzünü yaptın, değil mi?"

"Hayır. Ona 'seni öldüreceğim' yüzümü yaptım."

Ben tamamen dürüst olmama rağmen, sözlerimi ciddiye almadan güldü. "Bu muhtemelen bahşişine mal olacak."

"Umurumda bile değil," diye itiraf ettim. "Boğazını bıçaklamadığım için şanslı."

Yine güldü, ama ben onunla birlikte gülmediğim için gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

O gün gelen diğer müşteriler hoş ve nazikti. Onlar benim öfkeli, cinai tarafımı ortaya çıkarmadılar, bu da benim için bir kazançtı.

O gün aldığım en yüksek bahşiş 7,64 dolardı. En düşük bahşiş ise 0,50 dolardı, Bay ve Bayan Douche'un nezaketi sayesinde. Toplamda 54,17 dolar kazandım. Beynim, günde sadece 50 dolar bahşiş kazanacaksam, ödemem gereken her şeyi nasıl ödeyeceğimi bulmaya çalışarak çılgınca çalışıyordu.

Kendi başıma başarmak, düşündüğümde daha zor olacaktı.

Diğer çalışanlarla, özellikle Belinda ile iyi anlaşıyordum. Vardiya boyunca saçma sapan şeyler hakkında konuşup şakalaşıyorduk, bu da zamanın daha hızlı geçmesine yardımcı oluyordu. Gerektiğinde "patron karısı" tavrını takınmakta hiçbir sorun yaşamıyordu, kişisel hayatını iş hayatından ayırıyordu. Bu özelliğini kesinlikle takdir ediyordum.

İşin "müşterilere hizmet etme" kısmını ne kadar sevmesem de, oldukça eğleniyordum. Tabii ki, bu sadece ilk gündü. Ama yine de hoşuma gitmişti. Bu benim ilk işimdi ve sonunda alışveriş yapıp televizyon izlemekten başka bir şey *yapmak* iyi geliyordu. Evet, moda koleksiyonum için çalışıyordum. Ama hayatımda daha önce *hiç çalışmamıştım*, düzgün bir işim olmamıştı. Hiç kendi paramı kazanmamıştım, kendime bakamamıştım.

Bu yüzden ayaklarım ağrıyor, ayakkabılarım kirli, saçımda yemek kalıntıları var ve yapış yapış terle kaplı olsam da kendimi harika hissediyordum.

"Bugün iyi iş çıkardın," dedi Belinda, önlüğünü çıkarıp çantasına koyarken.

Saat 15:00 olmuştu ve ikimiz de günün işini bitirmiştik. Öğleden sonra vardiyasına başlayan çalışanlar üniformalarını giyerken, personel odası sohbet sesleriyle dolmuştu. Dolaplar açılıp kapanıyordu. Ayakkabılar yerde gıcırdıyordu. Selamlaşmalar ve vedalaşmalar yapılıyordu. Her şey biraz fazla gelmişti, gerçekten, sanki duyularım aşırı yüklenmiş gibiydi.

"Sadece deneme amaçlı bir çalışma olmasına rağmen, işi aldığını garanti edebilirim. Çalışkan ve hızlı öğreniyorsun; bunlar benim çalışanlarda her zaman aradığım iki özellik."

Bütün gün beni boğan endişeli bir yük göğsümden kalktı. Başka bir iş aramak istemiyordum. Bu iş mükemmeldi. Kampüsten yürüme mesafesinde, hoş iş arkadaşları ve keyifli bir atmosfer. Berbat müşteriler hariç.

"Teşekkür ederim."

"Başlangıç olarak haftada üç vardiya teklif edebilirim, sonra nasıl devam edeceğimize bakarız." İş gömleğini ve eteğini çıkararak soyunmaya başladı.

"Kulağa hoş geliyor. Henüz ders programım belli değil, ama belli olur olmaz size günlerimi bildiririm."

"Mükemmel." Skinny jean pantolon ve tişört giydi. "Sen giyinmeyecek misin? Utangaçsan, tuvalet hemen orada."

"

Utangaç olmaktan çok uzaktım. "Dürüstçe söyle, şu anda nasıl görünüyorum?"

Saçlarını açtı ve parmaklarını saçlarının arasına geçirip salladı. "Dürüst bir görüş istediğinden emin misin? Oldukça açık sözlü olduğumu söylerler."

"Söyle bakalım."

"Berbat görünüyorsun. Saçların kıvrıkcık ve dağınık. Makyajın akmış. Yüzünde un var, bu beni çok şaşırttı çünkü bugün hiçbir şey pişirmedin. Peki oraya nasıl geldi? Giysilerin de yemek lekeleriyle kaplı."

Onun sözlerine gülerek, eğlenerek başımı salladım. "Mükemmel."

Nikolai, benim bir iş bulmam fikrini gülünç buluyordu. Evet, benimle gurur duyduğunu, bana inandığını söyledi. Ama onun ne düşündüğünü, asla dile getirmeyeceği şeyi biliyordum. Benim bunu gerçekten yapabileceğimi ve devam edebileceğimi düşünmüyordu. Zor bir iş gününün ardından yüzümde sadece bir gülümsemeyle onu görmek istedim.

Belinda kaşlarını çatarak cevap vermek için ağzını açtı, ama kısa, turkuaz mavisli saçlı bir adam personel odasına dalarak onu kesintiye uğrattı.

"Çabuk gelin," diye nefes nefese söyledi. "Beşinci seviye McHottie ön kasada."

"Beşinci seviye mi?" Belinda alaycı bir şekilde sordu. "Burada daha önce hiç beşinci seviye olmadı."

"Şimdi var," diye ısrar etti. Gözleri bana kaydı. "Hey, yeni kız." "Bu Darren," diye tanıttı Belinda, ayağa kalkarak. "O öğleden sonra müdürü."

"Tanışmalar sonra! Bu adam gitmeden önce onu görmelisin. Kapıdan girerken bayılmak üzereydim."

Belinda gözlerini devirdi. "Abartıyorsun. Beşinci seviye olanlar bu bok çukuruna asla gelmezler. Dördüncü seviye olanlar gelebilir belki. Ama beşinci seviye olanlar... *Aman Tanrım!*" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve personel odasının kapısının küçük aralığından dükkana bakmaya *başladı*. "*O* beşinci seviye."

"Tamam, biri bana ne olduğunu açıklayacak mı?" diye sordum, ikisinin de kafede oturan bu gizemli adamı hayranlıkla izlemelerini izlerken.

"Seviye beş, bizim ölçeğimizde bir insanın ulaşabileceği en yüksek seviye," dedi Belinda, bana bakmadan. "Seviye beş olmak için uzun boylu olmalı..."

"Koyu saçlı..." diye devam etti

Darren. "Kaslı..." diye araya girdi

Belinda.

"Tehlikeli, kötü çocuk havası olmalı..."

"Muhteşem gözleri olmalı..."

"Klasik kitap erkek arkadaşı," diye bitirdi Darren.

Sanki sadece kendilerinin bildiği bir listeden satırları okurmuş gibi birbirlerine ping pong topu gibi paslaşıyorlardı.

"Evet! Mükemmel tanım. Oh, kahretsin. Desiree geliyor. O yapışkan ellerini ona sürmeden önce dışarı çıkıp şansını denesen iyi olur," dedi Belinda, Darren'ı dirseğiyle dürterek.

"Onun eşcinsel olup olmadığını bile bilmiyoruz." Yine de saçını düzeltmeye başladı, kendini hazırlıyordu.

Şu anda olan biten her neyse, ona dahil olamamaktan bıktığım için, parmak uçlarımda yükselerek onların başlarının üzerinden gizemli Seviye beş'i görebildim. İçimden gözlerimi devirdim. *Tabii ki.*

"O eşcinsel değil."

Darren omzunun üzerinden bana baktı. "Bunu nereden biliyorsun, yeni kız?"

"Adım Tatiana."

"Ne kadar kaba biriyim," dedi alaycı bir tonla.

"Aptal olma, Darren. Onu seviyoruz," dedi Belinda, bana göz kırparak.

"Tamam, peki. *Tatiana*, Seviye beşin eşcinsel olmadığını nereden biliyorsun?"

Bu, birine bakarak anlayabileceğin bir şey değil."

"Çok doğru." Dolabıma geri dönüp çantamı aldım ve omzuma astım. "Adı Nikolai ve o benim eski sevgilim."

Ağızları açık kaldı.

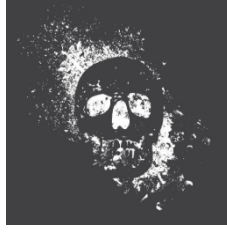
"Senin... senin eski sevgilin mi?!" Darren nefesini tuttu. "Seni şanslı piç kurusu. *Böyle bir kadını* nasıl bırakabildin?"

Her zaman geçmişimizi düşündüğümde olduğu gibi, o tanıdık kin duygusu içime sızmaya başladı. Ama Belinda konuşunca bu duygu hızla öfkeye dönüştü.

"Oh, lanet olsun. Desiree öpüşmeye gidiyor."

On Altıncı Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

"Peki, kim olduğunuz ve neye ihtiyacınız olduğunu anlatarak başlayalım mı?" diye sordum, klasörümü açarak. Aradığım isme ulaşana kadar sayfayı kalemimle taradım.

Alex Delacourt, Dark Knights Motosiklet Kulübü Başkanı. New York Şubesini yönetiyordu ve önümdeki bilgilere göre, şu anda başka bir rakip motosiklet kulübü olan Scavengers ile bir bölge savaşı içindeydi.

Tatiana'yı deneme vardiyası için kafeye bıraktıktan sonra, Aleksandr'ın bahsettiği potansiyel müşterilerle görüşmek için doğruca yola çıktım. Bu, şu anda çok ihtiyacım olan iyi bir dikkat dağıtıcıydı.

Dün gece birçok nedenden dolayı çok zorlu geçmişti. Çıplak ve istekli Tatiana'dan uzaklaşmak, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Vücudumun her parçası onun için çılgık atıyordu. Onun yumuşak, pürüzsüz tenini, amının tadını, sikimi saran hissini, neredeyse acı verecek kadar sıkı bir zevkle sıkmasını arzuluyordum. Ama bunun o kadar kolay olmayacağını bilmeliydim.

Tatiana bana bedenini vermeye hazırdı ama kalbini değil. Ruhunu. Onun bir parçası bana asla yetmezdi. Her santimini istiyordum. Kahkahalarını istiyordum. Gülümsemelerini. Küstah tavırlarını. Onun güvenilebileceği, tekrar güvenilebileceği kişi olmak istiyordum.

Bunu nasıl başaracağımı hâlâ bilmiyordum. Şu ana kadar tek planım, sadece orada olmakti. Sürekli varlığımla onu boğmak ve ona hiçbir yere gitmeyeceğimi kanıtlamak. Onun güvenini yeniden kazanmak için ne kadar sürerse sürsün, onun yanında olmayı planladığımı. Ya da denerken ölmeyi.

Alex dudaklarındaki purodan bir nefes çekti ve bir duman halkası üfledi. Üzerinde deri motosiklet yeleği ve yırtık kot pantolon vardı. Yaşlı sayılırdı. Kırklı yaşların sonlarında, kısa kestane rengi saçları ve koyu gri gözleri vardı.

"O küçük not defterin sana bilmen gereken her şeyi anlatmıyor mu, evlat?" diye sordu, bana küçümseyen bir bakış atarak.

Onun ve motosiklet kulübü hakkında kamuya açık ve özel kaynaklardan elde edilebilecek her türlü bilgiye sahiptim. Ama internette veya kulaktan kulağa yayılan bilgilerden daha fazlasını istiyordum. Tanımadığımız veya güvenmediğimiz insanlarla çalışmazdık. Böyle bir şey yaparsan öldürülürsün, ya da daha kötüsü, yakalanıp hapse atılırsın. Alex'in *tam* olarak nasıl bir adam olduğunu, güvenilir biri olup olmadığını öğrenmem şarttı. Polisler tarafından yakalanırsa, ağzını kapalı tutup malzemeyi nereden aldığını söylemeyecek türden biri miydi?

Gözlerimi ona dikip, onu süzdüm. Benden yaşça büyük olduğu için, bana çocukmuşum gibi konuşma hakkı olduğunu düşünüyordu. Bana hak ettiğim saygıyı göstermiyordu. Pozisyonumun gerektirdiği saygıyı.

Boğazını temizledi, biraz daha dik oturdu ve gözlerimden kaçındı. İnsanların beni korkutucu buldukları söylenmişti, özellikle de kurallara uymadıkları için onlara sert bakışlar attığımda.

"Ben Alex Delacourt, New York'taki Dark Knights Charter'ın başkanıyım."

"Çok iyi," diye başımı salladım. "Ne tür silahlar arıyorsunuz?"

"AK-47'ler, MP4'ler, bazı tek atışlık tabancalar, savaş bıçakları ve bowie bıçakları."

O konuşurken, onun adının yanına bunları yazdım ve zihnimde, elimizde olduğunu bildiğim envanteri saydım.

"Şu anda bir bölge savaşının ortasındayız ve onları istiyorum çünkü..."

Elimi kaldırarak onu susturdum. "Onları ne için istediğini bilmeme gerek yok. Sadece kaç tane ve ne zamana kadar ihtiyacın olduğunu bilmem gerekiyor."

"Hafta sonuna kadar her birinden bir kutuya ihtiyacım olacak."

Bu kesinlikle yapılabilirdi. İsteddiği her şey bizde vardı ve teslimatı kolayca ayarlayabilirdim. Ancak soru hala geçerliydi: O, bizim iş yapmak istediğimiz türden bir adam mıydı?

"Böyle bir sipariş için depozito elli bin dolar olur."

"Depozito mu?" Kaşlarını çattı. "Valentino ile çalışırken hiç depozito ödemem gerekmedi."

"Valentino risk aldı. Bu yüzden şu anda federal hapishanede yatıyor. Bratva risk almaz. Bizimle çalışmak istiyorsanız, bizim şartlarımızla, bizim kurallarımızla çalışacaksınız. Kabul edersiniz ya da etmezsiniz."

Dudakları bariz bir tiksinti ile büzüldü. O, kendi kurallarını dikte eden, yetkili kişi olmaya alışkındı. Kuralların kendisine dayatılmasına alışkın değildi. Özellikle de kendisinden daha genç biri tarafından. Onun gibi erkekler, kendilerinden daha genç olanların sözünü dinlemekten nefret ederlerdi.

"Peki. Anlaştık. Parayı havale edebilirim."

Kafamı salladım. "Sadece nakit. Kağıt izi bırakmıyoruz."

Gözlerinde öfke parladı ve kendi kendine mırıldandı, "Valentino her zaman banka havalesi yapardı."

Hızlıca bir not aldım, sonra defterimi kapattım ve kalemimin kapağını taktım. Derin bir nefes aldım, parmaklarımı birbirine vurarak onu yakından inceledim. İçgüdülerim bana onun güvenilmez olduğunu söylüyordu. Bu küçük etkileşime dayanarak, onun dürtüsel davrandığını, duygularının onu ele geçirdiğini anlayabiliyordum. Buna ek olarak, ne yapması gerektiğini söylenmesinden hoşlanmıyordu ve kendinden daha genç olanlardan emir almakta sorun yaşıyordu. Bu da onunla çalışmanın felaketle sonuçlanacağı anlamına geliyordu.

Lukyan ona ne yapması gerektiğini söylemeye kalkışırsa ne olacağını sadece tahmin edebiliyordum.

O, en kötü türden bir müşteri idi.

"Size açık konuşacağım, Bay Delacourt. Bratva sizinle iş yapmayacak."

Gözlerini kırpıştırarak, açıklamamı bekledi. Açıklama yapmayınca, şaşkınlığı öfkeye dönüştü. "Bu bir şaka mı? Çünkü şakaysa, hiç komik değil."

"Ben şaka yapmam."

Aniden ayağa kalktı, sandalyesi yere düştü. "Sen kim olduğunu sanıyorsun, *evlat*?" diye tısladı. Ellerini masanın yüzeyine düz bir şekilde bastırdı ve öne eğildi, kişisel alanıma girerek beni korkutmaya çalıştı. "Şimdi beni dinle, seni küçük pislik. Eğer düşünüyorsan..."

Ayağa fırladım ve yüzünü masaya çarptım, parmaklarımla ensesini sıkıca kavradım. O, bağırarak direndi, ama ensesini kavradığım için kaçması imkansızdı.

"Şimdi *beni* dinle," diye kulağına karanlık bir sesle fısıldadım, "Tehditlere ya da saygısızca davranılmaya tahammülüm yok." Bir bıçak çıkardım ve gözünün önüne tuttum. O da kaskatı kesildi, ölümcül bir sessizlik içinde kaldı. "Bir sonraki sözlerinizi *çok* dikkatli seçmenizi istiyorum Bay Delacourt, çünkü bundan sonra söyleyecekleriniz buradan canlı çıkıp çıkmayacağınızı belirleyecek."

Gergin bir şekilde yutkundu, gözü milimetrelerce uzağında gözünü delmek üzere olan bıçağa kilitlendi. En ufak bir hareketinde gözünü kaybedecekti.

"Özür dilerim."

"Ne için?" diye sordum. Ne için özür dilediğini bilmiyorsan, özür dilemenin hiçbir anlamı yoktur.

"Sana bok gibi davrandığım için, tamam mı? Bırak beni."

Onu birkaç saniye daha tuttum, sadece onun isteği üzerine bırakmadığımı anlaması için. Bunu *kendi* isteğimle yaptığımı anlaması için.

Kavramamı gevşettim ve o kendini geriye attı, aramıza mesafe koydu. Harekete geçmeye karar verdiği anı yüzünde gördüm, eli beline gitti.

"Yaparsan, silahı çekme şansı bile bulamadan seni öldürürüm," diye uyardım, kaslarımı gererek hazırlandım.

Eli kalçasının hemen yanında havada asılı kaldı, parmakları sanki silahı almak için *sabırsızlanıyormuş gibi* hafifçe ileri geri hareket ediyordu. Orada durduk, eski moda bir western düellosu gibi birbirimize bakarak, kimin ilk hamleyi yapacağını bekledik. Silahını kavraması yarım saniye sürerdi. Çıkarıp bana doğrultması için iki saniye daha. O ateş etmeden onu öldürmem için bolca zamanım vardı.

Alex hayal kırıklığıyla homurdandı, geri çekilirken ayağını yere vurmak üzereydi. Ben gardımı düşürmeden onu yakından izledim.

"Büyük bir hata yaptın *evlat*," diye alaycı bir şekilde dedi. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun. Bu şehirde bir daha asla iş bulamayacaksın. Bunun için ben garanti veriyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordum. "O zaman New York artık dünyanın en güvenli şehri olacak, değil mi? Artık hiç silah girmeyeceği için."

Kaşlarını çattı.

"Kafan karışmış görünüyor. Açıklayayım." Bıçağımı fırlattım, bıçak uyluk kemiğine derinlemesine saplandı.

Çığlık attı, yere düştü ve uyluğunu tuttu, parmaklarının arasından kan sızıyordu. "Ne oluyor lan?!" Silahına uzandı, ben de ileri atıldım ve elinden tekmeyle silahı düşürdüm.

Göğsüne bir tekme atarak onu sırt üstü yere yatırdım. "Valentino'nun operasyonu çöktü ve şimdi onun bölgesini ele geçirdik. Bratva'nın işlerine karışırsan ne olur biliyor musun?" Ayaklarımla göğüs kafesine daha fazla baskı uyguladım. Nefes alamayan adam boğuldu.

, elleriyle çaresizce bana tutunmaya çalıştı. "Ölürsün." Silahımı çıkardım, alnına dayadım ve horozu geri çektim.

"Dur! Dur! Dur!" diye boğuk bir sesle bağırdı, göz bebekleri korkuyla büyümüştü. "Lütfen."

Onun gibi bir adamın böyle bir kelimeyi söylemesi son derece zor olmalıydı.

Önümde iki seçenek vardı. Onu öldürmek ya da merhamet göstermek. Genelde merhamet, benim sahip olmadığım bir şeydi. Ama böyle durumlarda, beş hamle önceden düşünürdüm. Kimsenin görmediği ya da nedenini anlamadığı bir şekilde onu şimdi öldürmek, bize daha fazla sorun çıkarırdı. Zaten endişelenecek çok şeyimiz vardı. Listemize bir düşman daha eklememize gerek yoktu.

Yüz yüze gelene kadar öne eğildim ve gözlerinin içine bakmasını sağladım. "Bir şeyi anlayın, Bay Delacourt. Ne kadar büyük veya güçlü olduğunuzu düşünürseniz düşünün, Bratva'nın yanında *hiçbir* şeysiniz. Etki alanımız sonsuzdur. Her yerde adamlarımız var, bazıları sizin kendi örgütünüzün içinde bile. Yolumuza çıkarsanız, siz ve küçük kulübünüzdeki herkes hayal edilebilecek en korkunç şekilde öldürüleceksiniz. Ve benim hayal gücüm *çok* kuvvetlidir. Anlatabildim mi?"

"E-evet," diye inledi.

"Mükemmel." Durumun ciddiyetini anladıklarında işler çok daha kolay oluyordu.

Ayaklarımın üzerinde dikildim ve sonunda ayağımı göğsünden çektim. Derin bir nefes aldı ve acı içinde inleyerek yanına kıvrıldı. "İş yapamamamız çok yazık. Tolere edemediğimiz birkaç şeyden biri saygısızlıktır ve sen bunu bolca gösterdin. Belki bunu bir dahaki sefere ders olarak kullanabilirsin."

"İşler nasıl gidiyor?" New York şehir merkezinin sokaklarında hızla ilerlerken Aleksandr'a telefonla sordum.

Kardeşimin hemen her şeye verdiği tipik yanıt olan bir homurtu çıkardı. "Aynı. Babam ve Dominik hakkında hâlâ bir haber yok. Sanki birdenbire ortadan kaybolmuşlar gibi. Senin tarafında bir gelişme var mı?"

"Hiçbir şey." Şeridi değiştirdim ve direksiyonu sağa kırdım, ellerim direksiyonun üzerinde kayıyordu. "Yüz tanıma programlarımdan hiçbiri bir şey bulamadı. Binlerce olasılık var, ama hepsi bu kadar."

"Sence ülkeyi terk etmiş olabilirler mi?"

"Hayır. Havaalanlarındaki tüm bağlantılarımıza onun için yüksek alarm verdim ve onun özel uçağı yok. Bir tane kiralamaya çalışabilir ama bunu da işaretledim. Onun tarifine uyan bir uçağı kiralamaya çalışan olursa, bana haber verilecek."

"O zaman nerede bu herif?" Aleksandr homurdandı. Telefonda bir şeyin çarpma sesi duyuldu, muhtemelen kardeşim sinirinden bir şeye tekme atmış ya da vurmuştu. Sonra hafif, kadınsı bir ses ona İspanyolca bağırmaya başladı. Drea.

"Eja de romper mierda. Acabo de limpiar el piso, imbécil!" Bir şeyleri kırmayı bırak! Az önce yeri temizledim, pislik!

"Es mi casa maldita, yo romperé todo lo que quiero romper!" Bu benim evim lan. Ne kırmak istersem kırarım! diye İspanyolca bağırdı.

"¿Quieres dormir fuera?! Di un puto mundo más." Dışarıda mı uyumak istiyorsun?! Bir kelime daha söyle.

Kardeşim içinden homurdandı, "Beni dışarıda uyutamazsın, deli kadın."

"¿Que ha sido eso?!“ O da neydi?!"

"Hiçbir şey!" diye homurdandı.

"Eso es lo que pense." Ben de öyle düşünmüştüm.

Gülerek, tüm bu konuşma beni çok eğlendirdi. "O çok enerjik bir kadın, değil mi?"

"Sen bunun yarısını bile bilmiyorsun, *mladshiy brat*, küçük kardeş."

"Ama mutlu görünüyorsun. Çıglıklar dışında tabii."

"Mutluyum. Son zamanlarda olan biten her şeyi düşünürsek, olabildiğince mutluyum. Potansiyel müşterilerle görüşmeler nasıl gitti?"

Ona her şeyi anlattım. Şu ana kadar sadece ikisiyle görüşme fırsatım olmuştu. Alex Delacourt ve Max Ines. Alex, ne şimdi ne de gelecekte birlikte çalışabileceğimiz biri değildi, ama Max öyleydi.

saygılıydı, haddini aşmaya çalışmadı, işlerin nasıl yapılması gerektiğini bana dikte etmedi ve tedarikçilerini ele verecek türden birine benzemiyordu.

"Tamam, o zaman Max için bir sipariş düzenleyeceğiz ve Alex dışarıda. Diğer üçü ne olacak?"

Apartman kompleksinin yer altı otoparkına girdim ve arabayı park ettim, ama motoru çalışır durumda bıraktım. "Henüz onlarla oturup konuşma fırsatım olmadı, ama önümüzdeki birkaç gün içinde bunu yapacağım."

"Acele et. Üç gün içinde buraya dönmen lazım." "Ne için?"

"Gerçekten hatırlatmam mı gerekiyor?"

Kaşlarımlı çattım. *Neden bahsediyordu?* Sonra anladım. "Oh."

Suçluluk duygusu beni boğdu.

"Suçluluk duymayın," dedi hemen. Kardeşim beni çok iyi tanıyordu. "Son zamanlarda çok fazla şey oldu. Unutmanıza şaşırmadım. Sadece bu gece burada kalmanız gerekiyor, ertesi sabah Tatiana'ya geri dönebilirsiniz."

"Tabii ki orada olacağım."

Bana suçluluk duymamamı söylemesine rağmen, yine de suçluluk duydum. Hangi evlat kendi annesinin doğum gününü unuttur ki? Onun doğum gününü birlikte geçirmek bir aile geleneği haline gelmişti. Hepimiz oturup abur cubur yiyip, onun en sevdiği televizyon programlarını izlerdik. Yedi yıldır ilk kez babam orada olmayacaktı. Bu gelenek, babam cinayet serisinden döndükten sonra başlamıştı.

"Tatiana'yı bırakmak seni tedirgin edeceğini biliyorum..."

"Hayır, hayır, sorun değil," diye sözünü kestim. "İşler ilerledi ve Franco ile adamlarından bazılarını yakalamak için bir plan hazırladık. Plan bir hafta sonra devreye girecek, yani zamanım var. O zamana kadar Tatiana'nın yapabileceği bir şey yok, yani zamanlama açısından aslında mükemmel. O sadece derslerine hazırlanacak ve kafede çalışacak. Koruma gerektirecek kadar tehlikeli bir şey yok."

"Pardon, az önce kafede çalıştığını mı söyledin?" "Evet. Öyle dedim."

"Tatiana mı?"

"Evet."

"Tatiana *Andreeva* mı?"

"Benim bilmediğim başka bir Tatiana mı var? Evet, lanet olası Tatiana Andreeva."

Bir an sessizlik... sonra kahkahalar. "Şaka yapıyorsun."

"Oraya uçup dişlerini dökmeden önce çeneni kapa," diye homurdandım. "Kendi başına başarmaya çalışıyor ve bu saygı duyulmayı hak ediyor. Onunla gurur duyuyorum ve..."

"Sakin ol, sakin ol. Kadınına hakaret ettiğim için özür dilerim. Bu bir refleks tepkisiydi. Onu bir kafede kahve yaparken ve insanlara servis yaparken hayal etmek mi? Hadi ama, eminim sen bile bu görüntüye güldün."

"Hayır, hiç de komik bulmadım."

Yalancı.

"Uh-huh. Tamam." Benim yalan söylediğimi biliyordu.

"Başka bir şey istiyor muydun? Yoksa beni kızdırarak görevini tamamladın mı?"

"Görev tamamlandı. Üç gün sonra görüşürüz." "Aslında, gitmeden önce, Drea orada mı?"

"Neden?" diye şüpheyle sordu.

"Ona bir şey sormam lazım. Kız tavsiyesi, anlarsın ya?"

Kardeşimi yeterince tanıyordum, gözlerini kısmış olduğunu biliyordum.

"Onu telefona ver, Zander."

"Tamam. *Malyshka!* Nikolai seninle konuşmak istiyor."

Telefonda bir hışırtı duyuldu, sonra onun sesini duydum.

"Selam. Ne oluyor?"

"Aleksandr da beni duyabilsin diye hoparlöre bağlayabilir misin?" "Tamam. İşte oldu. Ne var ne yok?"

"Aleksandr sana deli kadın dedi ve onu dışarıda yatıramayacağını söyledi."

"Hey!" Aleksandr bağırdı.

"Oh, gerçekten mi?" Drea alaycı bir sesle sordu. "Başka ne dedi?"

"Kapa çeneni Nikolai!" diye bağırdı, sesi her kelimeyle yavaş yavaş yumuşuyordu, sanki telefon ondan uzaklaşıyormuş gibi. "Drea, buraya gel ve telefonu bana ver!"

Gülerek telefonu kapattım. *Benim kadınıma dalga geçtiğin için başına gelen budur.*

Drea kesinlikle "saçmalık kabul etmeyen" türden bir kadındı. Partnerinin saçmalıklarını, onun beş katı büyüklükte olsa bile, asla kabul etmeyen türden bir kadındı.

Umarım onu dışarıda yatırmıştır. Ahhh, ne manzara olurdu ama.

Motoru kapattım ve arabadan indim, inleyerek vücudumu esnettim. Gün uzun ve sıkıcı geçmişti ve saat daha öğleden sonra 2'ydi. Ama bu kısmen benim hatamdı. Kısa sürede o kadar çok şey yapmaya çalışmışım ki, sabah uyandığımdan beri durmadan hareket etmişim. Ama başarılı olmaya ve dün gece geç saatlerde yaptığım planı tamamlamaya kararlıyım ve hiçbir şey beni durduramazdı.

Bagajı açtım ve ellerimi belime koyarak içine baktım. Tatiana'yı almaya gitmeden önce sadece bir saatim vardı. *Bunu nasıl yapacağım?*

On Yedinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

Desiree denen sürtüğün kim olduğunu bilmiyordum. Onunla hiç tanışmamıştım, yani öğleden sonra vardiyasında gelmiş olmalıydı. Ama Belinda'nın söylediklerine dayanarak, Nikolai'ye yaklaşan kadın onun olduğunu hissediyordum.

Oh, hayır, olamaz.

Personel odasından fırlayıp doğruca onlara doğru gittim. Tabii ki öfkemin ve kıskançlığımın ne kadar haksız olduğunu biliyordum. Nikolai ve ben *benim* yüzümden birlikte değildik.

Ona defalarca, aramızda bir daha önemli bir şey olmayacağını söylemiştim. Ondan kurtulmak için çaresiz olduğumu. Bu yüzden onu ve başka bir kadını engellemeye hakkım yoktu. Bunu biliyordum. Anlıyordum. Ama umurumda bile değildi. Mantıksız olduğunu umursamadım. Adil olmadığını umursamadım. Beni psikopat eski kız arkadaş gibi göstereceğini umursamadım.

Nikolai her zaman *benim* olacaktı ve başka bir kadının onunla aynı havayı solumasını bile istemiyordum. Onu dokunmak, öpmek bir yana.

Desiree kısa boylu, kıvrımlı vücutlu, uzun siyah saçlı bir kadındı. Yüksek elmacık kemikleri ve mükemmel şekilli kaşlarıyla çok güzeldi. Her erkeğin eline geçirmek isteyeceği türden bir kadındı.

Nikolai hariç. Yüzündeki rahatsızlık, bulutsuz mavi gökyüzü kadar açıktı. Ben personel odasından çıktığımda ön masada oturuyordu, ön kolları masaya sıkıca dayalı ve vücudu öne eğilmişti. Desiree ona doğru eğilip yanağına öpücük kondurmaya çalışırken, omuzlarındaki gerginlik ne kadar rahatsız olduğunu gösteriyordu.

Aniden ayağa kalktı ve geri çekildi. "Sana uzak durmanı söyledim. İlgilenmiyorum," diye tısladı, öfkeyle titreyerek.

Bu güzel kadının ona yaklaşmasını açıkça reddettiğini görmek içimi heyecanlandırdı. Bu, onun kadının

ilgisini paylaşmıyordu.

"Bu çok saçma. Her erkek benimle ilgilenir." Kalçaları aşırı derecede sallanarak ona doğru yaklaşıyordu.

Nikolai, ben arkasına geldiğimde bana baktı, yüzünde endişe belirdi, sanki aralarında bir şey olduğunu düşüneceğimden korkuyormuş gibi. "Tati..."

"İlgi duymadığını söyledi, Half-Pint. Sana açıkça söylememi mi istiyorsun?" Desiree arkasını döndü. "Affedersiniz, siz kimsiniz?"

"Eğer geri çekilmezsen, yüzünü o vitrine çarpacak olan kişiyim."

"Rawrr, kedicik kavgası çıktı," dedi Darren, parmaklarını havada sallayarak.

Belinda, Desiree ile benim aramıza girdi. "Tamam, neden hepimiz sakinleşmiyoruz? Desiree, gidip üniformanı giy. Vardiyan çoktan başladı. Tatiana, pençelerini geri çek ve erkek oyuncağını eve götür. Darren, çeneni kapat ve işine git."

"Evet, hanımefendi. Patronluk tasladığınızda çok hoşuma gittiğini biliyorsunuz," diye göz kırptı. Desiree'nin kolunu tutup onu uzaklaştırmaya başladı, ama bakışlarımız kilitli kaldı, sanki iki üstün avcı hesaplaşmaya hazırlanıyormuş gibi.

Belinda parmaklarını yüzümün bir santim uzağında şıklattı ve dikkatimi ona çekti. "Onunla kavga etmek için başka birçok fırsat olacak. Tercihen iş yerinde olmasın. Bir tavsiye vereyim mi? Level Five'ı buraya getirme. Desiree, onun kız arkadaşı olup olmadığını umursamayan türden biridir. Yine de onu becermeye çalışacaktır."

"Onun kız arkadaşı değilim," dedim otomatik olarak, sözler dilimde zehir gibi hissettiriyordu.

"Peki, sen bir şeysin. Çoğu insan öyle davranmaz, tabii..."

"Alınma ama bu, yeni tanıştığım bir kızla konuşmak istediğim bir konu değil."

O, alaycı bir şekilde incinmiş gibi elini göğsüne koydu. "Ah, ben de en iyi arkadaşlar olacağımızı düşünüyordum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "En iyi arkadaşım var ve o kıskanç bir tip."

"Ne? Senin arkadaşın olduğum için beni öldürecek mi?" "Sen ve ben."

Gülüşü, şaka yaptığımı düşündüğünü hissettirdi. Şaka yapmıyordum. Başka kız arkadaşlarım olamazdı sanki. Ancak en üst sıradaki yer

bıçak sallayan, biraz dengesiz, Bratva prensesi olup Cosa Nostra kraliçesi olan bir kız tarafından doldurulmuştu. Ve başka türlüünü istemezdim.

"Yine şaka yapıyorsun, değil mi?" Belinda gergin gözlerle sordu.

Nikolai'ye baktım. "O *senin* kız kardeşin. Ne düşünüyorsun? Şaka mı yapıyorum?"

"Hayır," diye cevapladı açıkça.

Gözleri ikimiz arasında gidip geldi, sonra bana takıldı. "Biliyor musun, bu, birini öldürmekten bahsettiğin ikinci sefer. Seni tanımıyorsam, gerçekten bir katil olduğunu düşünürdüm," diye güldü, hala gözünün önündeki gerçeği görmek istemiyordu. Sanırım bu beklenen bir şeydi. Çoğu insan birini öldürme fikrini kesinlikle iğrenç bulurdu. Ben ise? Ben bunu eğlenceli buluyordum.

"Tamam, git artık," diye devam etti. "Numaran bende var, Trivia Gecesi'nin detaylarını sana mesaj atarım."

Nikolai ve ben arabaya binip eve doğru yola çıktığımızda, o konuştu.

"O kadınla hiçbir şey olmadı, biliyorsun, değil mi? Ona ilgilenmediğimi söyledim ama o ısrar etti..."

"Nikolai, sakın ol," dedim, sözünü keserek. Konuşurken ne kadar sevimli olsa da, onun bu kadar telaşlı halini görmek hoşuma gitmiyordu. "Bir şey olup olmadığı önemli değil. O şekilde tepki vermemeliydim. Benim hakkım yok..."

"*Her* hakkın var."

"Hayır, Nikolai. Yok. İstediyin kişiyle konuşmakta özgürsün."

Gözlerini yoldan ayırıp bana baktı. "O zaman, dünyada konuşmak istediğim tek kişinin burada, yanımda olması iyi bir şey, değil mi?"

Kalbim kelebeklerle doldu. Bu kadar az konuşan bir adam için, kelimeleri nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.

"İlk vardiyası nasıldı? Dışarıda polis görmedim, yani kimseyi bıçaklamadın herhalde?"

"Bunun için tüm irademi kullanmam gerekti, sana söyleyeyim." Ona günümü anlattım, o da bana gününü anlattı. Her şey çok... normaldi. Günün sonunda uzun bir sohbet eden ve birbirlerine günün olaylarını anlatan karı koca gibi.

Konuşurken onu yakından izledim, ona hayran kaldım. Vites değiştirirken vücudunun hareketleri. Derin, bariton sesi.

Saatlerce onu izleyebilirdim ve hiç sıkılmazdım. Yaptığı her şey beni büyüledi, kalbimi göğsümde bir çekic gibi çarptırdı.

Aklımdan bir düşünce geçti ve bir hayale dönüştü. Bunu durdurmak için hiçbir gücüm yoktu. Birlikteydik. El ele tutuşuyorduk. Öpüşüyorduk. Birbirimizin kollarında uykuya dalıyorduk. Birlikte bir ev satın alıyorduk. Evleniyorduk. Çocuklarımız oluyordu...

Acı, kalbime bir hançer gibi saplandı ve ben düzensiz bir nefes aldım. Oğlumun ağırlığını kollarımda *hissedebiliyordum*, anı o kadar gerçek, o kadar canlıydı ki, bunun gerçekten olmadığından emin olmak için aşağıya bakmak zorunda kaldım. Orada değildi, ama sanki oradaymış gibi onu hayal edebiliyordum. Yumuşak, bebek mavisi bir battaniyeye sarılmış, sanki uyuyormuş gibi gözleri kapalı. Sadece uyuyordu.

Kalbimdeki acı hafif bir zonklamadan saf, ham bir ıstıraba dönüştü ve beni felç etti. Gözlerim doldu ve durduramadan gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. Tanrım, onu özlüyordum. Onu o kadar çok özlüyordum ki, fiziksel olarak acı çekiyordum. O olmadan, sanki yarısı eksikmişim gibi hissediyordum. Ruhumun yarısı gitmişti. Nefes alamıyordum ve acıdan öleceğimden korkuyordum. Nasıl hala bu kadar acı verebilirdi?

Nikolai cümlesinin ortasında durdu, gözleri üzerimdeydi. "Tati," diye endişeyle fısıldadı. Hızla yer altı otoparkına girdi, motoru kapattı ve arabadan atladı. Yanıma koştu, kapıyı sonuna kadar açtı, yüzümü tuttu ve bana bakmamı sağladı.

"Vse v poryadke, lyubov' moya. YA zdes'. YA prav zdes." Sorun yok, aşkım. Ben buradayım. Tam buradayım.

Ne olduğunu, neden ağladığımı söylememe gerek yoktu. O zaten *biliyordu*. Her zamanki gibi.

Gözyaşlarım arttı, görüşümü o kadar bulanıklaştırdı ki, hiçbir şey göremiyordum. O zamanlar onun bu sözleri söylemesini duymak için her şeyi verirdim. Şu anda olduğu gibi beni kucaklamasını, bana gücünü vermesini. Acımı dindirmeme yardım etmesini. Beni desteklemesini. Tek istediğim buydu.

Sadece Nikolas'ı kaybetmenin acısı değil, her zaman yanımda olması gereken tek kişi tarafından terk edilmenin acısı da beni o zaman olduğu gibi derinden yaraladı. Acım öfkeye dönüştü. Başa çıkması çok daha kolay bir duyguydu, bu yüzden onu kucakladım. Onu memnuniyetle karşıladım.

"Yapma." Ellerini iterek, emniyet kemerimi çözdüm ve dışarı çıktım, kapıyı kapatmadan önce çantamı almayı da ihmal etmedim.

"İyi misin?"

"Yapma Nikolai. Git buradan. Seni burada istemiyorum." Uzaklaşmak için adım attım ama o kolumu tutarak beni durdurdu.

"Beni burada istememen umurumda değil. Bana vurabilir, bağırıp çağırıp itip kakabilirsin, ama ben *hiçbir yere* gitmiyorum. Duydun mu, Tatiana? Ne dersen de, ne yaparsan yap. Ben. Hiçbir. Yere. Gitmiyorum."

Birbirimize baktık, ağır nefeslerimiz tamamen senkronizeydi. Bana tamamen ve tamamen ciddiyetle baktı, gözleri kararlılıkla yanıyordu, sözlerindeki gerçeği görmemi sağlamak için iradeyle doluydu.

"Bana kalbini emanet edebileceğini sana kanıtlayacağım, Tati. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Ne cevap vereceğimi bilemedim. Öfkem dağılmış, geriye sadece acı kalmıştı. Bununla uğraşmak istemedim, bu yüzden uzaklaştım. Beni bırakmadı ama benimle aynı hızda yürüdü, asansörle yedinci kata çıkıp daireye girene kadar yanımda kaldı. Yatak odama girdiğimde gördüğüm manzara beni şok etti, kapıda donakaldım.

"Bu... bu da ne?" Yatağımın üzerinde kutular, kutular ve yine kutular yığılmıştı. O kadar çoktu ki, sayamadım bile. Kutuların üzerine "Christian Louboutin" yazılmıştı. Bunlar ayakkabılardı.

"Hangi rengi istediğinden emin olamadım," dedi Nikolai yumuşak bir sesle, arkamda o kadar yakındaydı ki, nefesinin enseme hissedebiliyordum.

Gözlerim tüm kutuları taradı. "Yani, hepsini mi aldın?" diye sordum inanamadan.

"Evet."

"Nikolai." Omzumun üzerinden baktım. "Bunlar beş bin dolarlık ayakkabılar. Her biri."

"Ee?"

"Ben..." Sözler ağızımdan çıkmadı. Gerçekten bir mağazaya girip hepsini satın mı almıştı? Bu görüntü tek başına bile akıl almazdı. Nikolai... alışveriş mi? Alışverişten ne kadar nefret ettiğini bildiğim halde bunu yapması benim için daha da anlamlıydı. Kendini tamamen rahatlık alanının dışına çıkarmıştı... sırf benim için.

En akıllıca olanın bunları kabul etmemek, geri götürmesini sağlamak olduğunu biliyordum. Ama *siktir et*. Artık benimdi.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Bu seni mutlu etti mi?" diye fısıldadı. "Evet."

"O zaman evet, yaptım."

Onu öpmek için içimi kaplayan yoğun bir istek beni sardı. Bazen çok tatlı olabiliyordu. Ve çoğu zaman, bu tamamen kasıtsızdı. O, tatlı olmak için bu şeyleri yapmıyordu. Onlar, ona göre doğal şeyler olduğu için yapıyordu. Ancak, bu yönünü kime göstereceği konusunda son derece seçiciydi. Onun başka biri için böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim.

Hiç kimseye.

Ve lanet olsun, bu beni çok özel hissettirdi. "Bunun için teşekkür ederim. Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Senin için her şeyi yaparım."

Kalbim hafifledi, ruhumun küçük bir parçası onun sözleri ve anlamları sayesinde iyileşti.

Yatağa doğru yürüdüm, parmaklarımı kutuların üzerinde gezdirdim.

"Bunları nereye koyacağım hiç bilmiyorum."

Nikolai kapı çerçevesine rahatça yaslandı. "Dolabına bak." Kaşlarımı çatarak odanın diğer tarafındaki giyinme odasına doğru yürüdüm ve beş dakika içinde ikinci kez şoktan donakaldım. Sabah çıktığımda orada olmayan, tavandan yere kadar uzanan ayakkabı dolapları dolabın içini kaplıyordu. Bana aldığı tüm ayakkabıları sığdıracak kadar yer vardı... hatta fazlası bile.

"Ayakkabı dolapları mı taktırdın?"

"Hayır. Ben yaptım."

"Ne?" Bu adam her seferinde beni şaşırtmaya devam ediyordu.

Omuz silkti, sanki birden utanmış gibi gözlerimden kaçtı. Ama bu doğru olamazdı. Nikolai'yi daha önce hiç utanmış görmemiştim.

"Bütün bunları ne zaman yaptın?" diye sordum, hala şok halindeydim.

"Seni bıraktıktan sonra buraya geri döndüm. Yapmak neredeyse bütün günümü aldı. Sonra toplantılarıma gittim, Christian Louboutin mağazasının neredeyse bütün ürünlerini satın aldım, buraya geri dönüp ayakkabılarını bıraktım ve seni almaya geldim."

Bu, bütün gün durmadan koşturduğu anlamına geliyordu. Muhtemelen kendini yorgunluğun sınırına kadar çalıştırmıştı. Hepsi benim için. Beni mutlu etmek istediği için bana bir şey vermek için.

Aramızdaki duvarı yavaş yavaş yıkmaya devam etti. Yakında tamamen yıkılacaktı ve onu yeniden inşa edecek gücüm olup olmadığından emin değildim.

Bunu istediğimi bile sanmıyordum.

On Sekizinci Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

"Til Death oyunlarını duydun mu?"

Kaşlarımı çatarak, kardeşimin omzunun üzerinden Mikhail'e baktım. Öğlen vaktiydi ve Aleksandr'ın ofisindeydik. Tatiana ve ben, annemin doğum günü için sabah erkenden eve gelmiştik.

Benimle birlikte gelmeyi teklif ettiğinde şaşırmıştım. Aslında, "teklif etti" demek çok hafif kalır. *Talep etmişti*. Hayır cevabını kabul etmemişti.

"Arturo'nun mallarından çalmış mıydın? Çünkü böyle bir günde benim ya da en iyi arkadaşımın yanında olmayacağımı düşünüyorsan, kafan çok iyi olmalı." Sonra ayakkabılarımın üzerine kusmuştu.

Tatiana alkolü hiç iyi kaldıramazdı. Dün gece gittiğimiz Trivia Night'ta iki buçuk kokteyl içti ve *birdenbire* sarhoş Tatiana ortaya çıktı.

Bence bu, nadiren içki içmesi ve alkole karşı toleransının çok düşük olması nedeniyle oldu. Özel uçağımızla uçmayı ayarlamış olmam iyi olmuştu, çünkü normal bir havayolu şirketinin onun o haldeki birini uçağa alacağını hiç sanmıyordum.

Uçuş boyunca kabinde horlayarak geçirdi. Tabii ki o buna asla inanmazdı. Horlamadığını ısrarla savunuyordu. Uyurken ağzı açık ve trenin raylar üzerinde geçmesi gibi yüksek sesle horladığını gösteren videoyu ona göstersem bile, yine de inkar ediyordu.

"Bu ben değilim. Sen düzenlemişsin." Sonra arkasını döndü ve horlamaya devam etti.

Kardeşimin sesi beni tekrar gerçeğe döndürdü. "Hayır, yapmalı mıydım?"

"Bu, Avrupa kıyılarındaki uzak bir adada yılda bir kez düzenlenen, ölümüne dövüşülen gladyatör tarzı bir turnuva. Dünya liderleri, politikacılar ve deli gibi zenginler bir araya gelip kimin kazanacağına dair bahisler yapıyorlar."

Aleksandr omzunun üzerinden bana sorgulayan gözlerle baktı. Omuz silktim. Daha önce böyle bir şey duymamıştım. Mikhail'in bunu bildiğini duyduğumda şaşırmadım. O adam her şeye burnunu sokardı. Onu korkutucu bulmuyordum, ama kesinlikle dikkatli olunması gereken biriydi. Önceden izin almadan mülke girme izni olan birkaç kişiden biriydi. Bu yüzden, ön kapıdan içeri girdiğinde genellikle şaşırmazdım.

Ancak bu sefer durum farklıydı. Son ziyaretinde, oğluna olanları duyduktan sonra Aleksandr'ın yüzüne yumruk atmıştı. Ben de bir çocuk kaybetmiş biri olarak, onun yaşadıklarını herkesten daha iyi anlıyordum. Bu yüzden saldırıya misilleme yapmadım. Ancak başka biri olsaydı, kolunu geri çekmeden önce ölmüş olurdu.

Aleksandr'ı korumak benim görevimdi. Sadece o artık benim *Pakhan'ım* olduğu için değil, aynı zamanda hayatı boyunca kardeşlerimi ve beni koruduğu için de. Şimdi *onu* korumak *benim* sıramdı. Mikhail'in başka bir şey yapma ihtimali neredeyse sıfırdı. Ama yine de gardımı düşürmedim ve onu bir şahin gibi izledim.

"Oyunlara gözetmenlik eden adamın adı Talon," diye devam etti Mikhail. "Oyunlar başlamadan birkaç hafta önce, yarışacakların listesini ve istatistiklerini gönderir. Böylece insanlar bahislerini bilinçli bir şekilde yapabilirler. Dövüşçülerin yeteneklerini gösteren küçük ön izlemeler gönderir. Dövüş videoları falan filan."

"At yarışı gibi mi?" diye sordum.

"Evet, ama bunun yerine insanlar var." Bir tablet çıkardı ve çalıştırdı. "Oyunlarda yer alan bu insanlar her zaman gönüllü olarak orada değiller. Bazıları öyle, ama çoğu değil. Oyunları daha eğlenceli hale getirmek için özellikle oyunlara katılmak üzere kaçırılmışlar. Boksörler. UFC dövüşçüleri. Denizciler. İyi bir dövüş garantileyen insanlar."

O konuşurken beynim parçaları bir yapboz gibi bir araya getirdi. Neden oradaydı, oysa orası olmak istediği son yerdi. Neden daha önce hiç duymadığımız bir ölümüne dövüş oyunundan bahsediyordu? İnsanların iradeleri dışında dövüşmeye zorlandıklarından bahsetmesi.

Her şey anlam kazanmaya başladı.

"Oyunlara hiç katılmadım, ama yeni bir oyun başlamak üzereyken bildirim alıyorum," diye devam etti. "Bu şifreli e-postayı

Bu yılın katılımcı listesi var içinde. Gelecek olanların küçük bir ön izlemesi. Bu, oyunlara katılan savaşıçılardan birinin videosu." Tableti Aleksandr'a uzattı. Video duraklatılmıştı.

Ne gösterileceğini biliyordum ama yine de yaklaştım, düşündüğümün doğru olup olmadığını kendim görmek istedim. O an, umutsuzca yanılmayı dilediğim anlardan biriydi.

Videoyu düzenleyen kişi, yüzleri göstermeden, sadece acımasız darbeler, sallanan kollar, yumuşak ete çarpan yumruklar ve havada uçan bacakların kesitlerini bir araya getirmişti. Belki de gerilimi artırmak için, dövüşçüleri son ana kadar göstermeyerek izleyicilerin tam ve eksiksiz dikkatini çekmek istemişti.

Bu kesinlikle işe yaradı. Gözlerim ekrana kilitlendi, gördüğüm her şeyi kataloglayarak, şüphelerimi doğrulayacak o küçük detayı bekledim.

Yorumcu olan biteni anında anlatıyordu. *"Oh, ne acımasız bir aparkat!"* dedi erkek ses, arka planda bir kalabalık alkışlıyordu. *"Bence bundan sonra ayağa kalkamayacak millet! Oh, bekleyin, tekrar deneyecek! Ne mücadele ama!"* Hoparlörden kulakları sağır eden *bir çatlak* sesi geldi, o kadar yüksek bir seski, bir grup el bir adamın kafasını tutup keskin bir hareketle bükerek boynunu tek bir hareketle kırarken, gürleyen kalabalığın sesini bastırdı. *"Ve kazananımız belli oldu!"*

Kamera uzaklaşarak ringin ortasında duran, sırtı terden parlayan ve kasları şişkin bir adamı gösterdi. Adam, kollarındaki ölü adamı yere bıraktı ve kameraya döndü.

Yenilgiyi kabul ederek nefesimi verdim.

"Kazanan, bayanlar ve baylar, Bratva Kasabı!"

Kalabalık çılgına döndü. Bağırıyor, tezahürat yapıyor, alkışlıyorlardı. Kamera birkaç saniye daha babamın üzerinde kaldı ve ben her ayrıntıyı hafızama kazıdım. Kafasının yanından akan kan. Gözlerinde yanan öfke. Zor nefes alırken göğsünün ağırca inip kalkışı.

Ekran karardı.

"Siktir," diye küfretti Aleksandr. Ekranı kaydırarak başka bir videoya geçti, ama bu başka birine aitti. "Başka var mı?" diye sordu, kaydırmaya devam ederek.

"Hayır." Mikhail tableti geri aldı. "Dimitri'nin sadece bu var. Gerisi diğer yarışmacılara ait."

"Kaç tane?"

"Toplamda yirmi dört."

"Neden bunu *sana* gönderdiler?" diye sordum, yaklaşıarak.

"Talon ve benim arasında bir tür... rekabet var, diyebiliriz. Birlikte yatılı okula gittik. Ben, o ve baban. Aslında hepimiz arkadaşık."

"Ne oldu?" diye sordu Aleksandr.

"O tür elit okullarda her zaman olan şeyler. Okulu ve içindeki herkesi, Dimitri ve beni de dahil, kendine ait sanıyordu. İlk birkaç yıl o kadar da kötü değildi, ama son sınıfa geldiğimizde bizi işçi köpeklermişiz gibi emir vermeye başladı."

Kafamı sallayarak alaycı bir şekilde güldüm. Babamın, teknik olarak kendisi de bir çocuk olmasına rağmen, rastgele bir çocuğun üzerinde böyle baskı kurmasına izin vermesi imkansızdı. O yaşta bile gururu çok fazlaydı.

"Bizim tepkimiz de aynen böyleydi," dedi Mikhail, beni işaret ederek. "Son sınıfta çok kötü bir kavga ettik. Talon kontrolü seven bir tiptir. Korku ve sindirme yoluyla başkalarını istediği şeyi yapmaya zorlama yeteneği sayesinde başarılı olur. Ama bu taktik bize işe yaramadı. Baban, Rusya'nın en acımasız adamlarından birinin oğlu. Peki ya ben? Ben de bana ne yapmam gerektiğini söylemelerinden nefret ederim. Diğerleri gibi körü körüne itaat etmediğimiz için işler şiddetli bir hal aldı. O, biz içerideyken yatakhanemizi ateşe verdi."

"Tanrım," diye haykırdı Aleksandr.

"Kaçmak için dört katlı binanın penceresinden atlamak zorunda kaldık. O pislik kapıyı barikatlamıştı, bu yüzden dışarı çıkamadık. Dimitri bacağını kırdı, ben de üç kaburgamı kırdım ve omzum çıktı. Talon bir haftalık ceza aldı."

"*Bir haftalık uzaklaştırma mı?*" diye tekrarlardım, sesim hayretle yükseldi. "Neredeyse iki öğrenciyi öldürmekten mi?"

"Talon *eski* bir aileden geliyor. Sorunları bir çırpıda ortadan kaldırabilecek türden bir aileden. Babası birkaç büyük petrol şirketinin sahibi ve tüm olay unutulana kadar okula para yağdırdı." Mikhail sarı saçlarını eliyle yüzünden çekerek düzeltti. "Mezun olduktan sonra Avrupa'ya gitti. Birkaç yıl öncesine kadar adını bir daha duymadım. O zamana kadar, tamamen babasının parasıyla kendi imparatorluğunu kurmuştu. Kendine özel bir ada satın aldı. Duyduğuma göre, oradan hiç ayrılmıyormuş."

Aleksandr masasına dirseklerini dayayarak öne eğildi. "Nerede bu ada?"

"Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi. Onu öğrendiğim ilk andan beri bulmaya çalışıyorum."

"Oyunların bu adada yapıldığını söylememiş miydin?" diye kaşlarını çatarak sordum. "O halde bir yerlerde birileri adanın yerini biliyor *olmalı*."

"Öyle düşünürsün, değil mi?" diye iç geçirdi ve arkasına yaslandı. "Güvenlik protokolleri çok sıkı. Gizli bir yere giden uçağa binmek için davetiyeye ihtiyacın var. Oradan bir rıhtıma götürülüyorsun ve bir tekneye bindiriliyorsun, o tekne seni başka bir tekneye, sonra da başka bir tekneye götürüyor. Tüm bu süreç boyunca gözlerin bağlı, böylece nereye gittiğini kesinlikle bilemiyorsun."

"Ne kadar titiz," diye homurdandı Aleksandr.

"Ve e-posta davetiyesi mi?" diye tahmin ettim.

"E-postaya her kişiye özel bir QR kodu eklenmiştir. Bu kodda alıcının resmi bulunur, böylece kod tarandığında davetiyenin sahibi olduğunuz doğrulanabilir."

"Bu süreç hakkında çok şey biliyorsun gibi görünüyor," dedi Aleksandr, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bana bir şeyi açıklayın. Bize sizin rakip olduğunuzu söylediniz. Bu adamın sizi *öldürmeye* çalıştığını söylediniz. Peki, bu konuyla ilgili bu kadar çok şeyi nasıl biliyorsunuz? Ve onun ulaşılması zor özel adasına davet edilmeyi nasıl başardınız?"

"Çünkü Talon hava atmaya çalışıyor," diye cevap verdim.

Mikhail şaşkınlıkla kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Orada olmana ihtiyacı var, böylece elini kolunu sallayıp 'Bakın benim sahip olduğum şeylere. Sizin sahip olmadığınız şeylere' diyebilsin."

"Sen gerçekten zeki birisin, değil mi?" Mikhail hafifçe güldü. Gözleri Aleksandr'a kaydı. "Alınma."

"Alınmadım," kardeşim omuz silkti. "Öyle."

"Nikolai haklı. Talon bize davetiye göndermiyor çünkü bizi orada görmek *istiyor*. Bunu yapıyor çünkü herkesten daha iyi olma konusunda patolojik bir ihtiyacı var. Odadaki en zeki, en zengin, en yakışıklı adam olmak ve herkesin ona hayranlık duymasını ve onu kraliyet mensubu gibi davranmasını istiyor. Onun güvenlik protokollerini bu kadar iyi bilmemin nedeni, onları birden fazla kez atlatmaya çalışmış olmamdır. Onun aptal özel adasına girip onu yakıp kül etmek için bir yol bulmaya çalıştım."

"Sürekli 'biz' diyorsun," dedi Aleksandr. "Bu demek oluyor ki..."

"Evet," diye başını salladı Mikhail. "Baban da davetiyeleri aldı."

Aleksandr ve ben birbirimize baktık. Gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Babam ona da bu konuda hiçbir şey söylememiştir.

"Bana oyunlar hakkında her şeyi anlat," diye talep etti Aleksandr.

"Korkarım bu konuda pek bilgim yok. Sana sadece dövüşçülerin videolarını ve istatistiklerini gösterebilirim. Hepsi bu kadar. Dediğim gibi, oyunlara hiç katılmadım, bu yüzden sadece temel bilgileri biliyorum. Yirmi dört dövüşçü var ve ölümüne dövüşüyorlar. Bu teke tek, çiftler halinde veya gruplar halinde olabilir. Baban ve ben, Talon davetiyeleri gönderdiği ilk yıl, asla gitmeyeceğimize karar verdik. O pisliğe varlığımızla tatmin olma fırsatını asla vermeyecektik. Ancak ben bu karara tam olarak katılmıyordum. Talon, Til Death Games'i yaratarak *benim* bölgeme girmişti. İş gelirlerime tecavüz etmişti. Dimitri'nin onaylayıp onaylamamasına bakılmaksızın, bunu sona erdirmek ve çabucak bitirmek için bir yol bulmak istedim. Bu yüzden, onun adasının yerini bulmaya çalışarak, durumu yakından takip ettim.

"O zaman neden daveti kabul edip gitmiyorsun?"

"Tek başıma gitmek ölüm fermanı olur. Talon'un beni canlı olarak bırakacağını hiç sanmıyorum. Ayrıca adamlarımı gizlice yanımda götürmem de imkansız. En iyi şansım adanın yerini bulup bir saldırı planlamak."

"Şimdiye kadar bir şey bulabildin mi?" diye sordum.

"Hayır. Ama umut verici sonuçlar doğurabilecek bir fikrim var. Bilmek istediğim şey, Talon Dimitri'yi nasıl ele geçirdi? Baban kolayca ele geçirilebilecek bir adam değil." Aleksandr hafifçe gerildi. Elleri masanın üzerinde sıkı yumruklar haline geldi, parmak eklemleri beyazladı. Ne hissettiğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. Kardeşim başkalarının anlaması zor bir insan olabilir, ama benim için bir kitap kadar kolay okunurdu. O videoyu gördüğü ve önemini anladığı anda, Dominik'in teklifini kabul etmediği ve babamızı kurtarmadığı için kendini suçlayarak suçluluk duygusuyla boğulmuş olmalıydı.

Destek olmak için elimi omzuna koydum ve hafifçe sıktım. "Dominik'in onu kaçırdığını biliyorsun."

"Evet," Mikhail kaşlarını çatı. "Onu Talon'a teslim ettiğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle diyorum."

"Siktir. Onun pisliğin teki olduğunu biliyordum, ama kendi kardeşine bunu yapmak?" İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Ne pislik bir hareket."

"E-postada başka bir şey var mı?" diye sordum, kafamda bir plan oluşturmaya çalışarak. Mikhail'in bahsettiği önlemler, adanın yerini bulmayı çok zorlaştıracaktı. Bir mucize eseri adayı bulabilsek *bile*, güvenlik sorunu da vardı. Talon gibi bir adamın kendi özel ordusu olurdu. Bu büyüklükte bir sızma operasyonu, sahip olduğumuzdan daha fazlasını gerektirecekti.

"Sadece uçuş bilgileri var."

"Tamam," dedi Aleksandr, boynunu çatırdatarak. Elimi omzundan çekip geri adım attım. Kendini kontrol altına almak için biraz zamana ihtiyacı vardı ve şimdi bunu başardığına göre, patlamayacağına inanıyordum. "Ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Nikolai, Lukyan'ı ara ve onu aile toplantısı için eve çağır."

Başımı salladım ve odadan çıktım. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra telefonumu çıkardım ve Lukyan'ın numarasını çevirdim.

"Ring-a-ding-ding, kralı aradın," diye cevapladı.

"Neredesin?"

"Sikimi yalattıyorum. Neden?"

Onun sözlerine şaşırılmış olmayı dilerdim, ama dürüst olmak gerekirse bu Lukyan'a yakışır bir şeydi. "Hemen eve gelmen lazım. Aile toplantısı var."

Bir an sessiz kaldı. "Önce işimi bitirebilir miyim?" Gözlerimi devirdim. "Babamla ilgili bir ipucumuz var."

"Hemen geliyorum," dedi ve ben başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Kafamı salladım ve hafifçe güldüm. Bazen aptalın teki olabilirdi, ama önemli anlarda her zaman yardımcı dokunurdu.

Telefonumu cebime geri koyup, Aleksandr ve Mikhail'in yanına dönmek için arkamı döndüğümde, bakışlarım *genellikle* kalbimi hızlandıran bir çift ela gözle karşılaştı.

Bu sefer durum farklıydı, çünkü o gözler ruhumu ele geçirmiş çılgın sarışına ait değildi. Onlar, babasına aitti. Ivan Andreeva geniş omuzlu, iri göğüslü, iri yarısı bir adamdı. Yıllarca süren kavgalarda aldığı darbelerden dolayı burnu hafifçe eğriydi ve düzgünce kesilmiş bir keçi sakalı vardı. Babamın en eski ve en sadık askerlerinden biriydi. Aslında büyükbabam Sergei tarafından işe alınmış olmasına rağmen, sadakatinin gerçekte kime olduğunu defalarca kanıtlamıştı.

Ivan beni görünce merdivenlerin başında durdu. Birbirimize baktık, aramızda sessizlik hakimdi. Bana hiçbir şey söylemedi

hiçbir şey söylememiştii, ama Tatiana ile aramda olanları bildiğini *biliyordum*. Bana karşı tavrı tamamen değışmişti. Sessiz ama dost canlısı birinden, beni her gördüğünde sadece bana dik dik bakan birine dönüşmüştü. Bana bu konuda hiç karşı çıkmamasının tek nedeninin Tatiana'nın ona karşı çıkmamasını söylemiş olması olduğunu sanıyorum.

"Ne istiyorsun, Ivan?"

"Aleksandr ile konuşmak istiyorum," diye homurdandı, vücudu gergin.

Başımı salladım. "Ona söylerim." Arkanı döndüm, kapı koluna uzanırken, onun sonraki sözleri beni dondu.

"Ondan uzak durmanı istiyorum."

Bu sekiz kelime damarlarımdan öfke akıtmaya başladı. Elbette, onun neden böyle davrandığını anlıyordum. Sadece Tatiana'yı korumaya çalışıyordu, bu özelliğini onda takdir ediyordum. Ama bu dünyada beni ondan uzak tutabilecek hiçbir şey yoktu.

"Sınırı aşttın, Ivan. Tatiana ile benim aramda olanlar seni ilgilendirmez."

Bana doğru yürüdü. "Onun babası olarak, onu korumak benim görevim ve bu da onu *senden* uzak tutmak anlamına geliyor." Karşımda dikildi. "Sana güvenmiyorum. Ona bakabileceğine ya da ihtiyacı olduğunda yanında olabileceğine güvenmiyorum. Bunu zaten açıkça gösterdin. O senden daha iyisini hak ediyor ve ben bunu sağlayacağım."

Sözlerinde beni rahatsız eden bir tehdit vardı. "Bu ne demek oluyor?"

"Onunla biriyle tanışmasını ayarladım ve her şey yolunda giderse, evlenecek

Kolumu boğazına sıkıca dayayarak onu duvara ittim. "Evleneceği tek kişi *benim*," diye hırıldadım.

On Dokuzuncu
Bölüm TATIANA
ANDREEVA

"UYAN, UYAN, KALTAK."

İnledim, yuvarlandım ve yastığı kulaklarımın üzerine bastırdım. "Git buradan."

"Bütün gün uyudun. Kalkma zamanı," dedi İllayana, yastığı almaya çalışarak.

"İstemiyorum."

"Çok yazık. Kalk. Kalk!" Battaniye aniden çekilince soğuk hava tenime çarptı.

"İllayana!" diye sızlandım ve top gibi kıvrıldım. O her zaman böyle yapardı. Bazı yönlerden çok benzerdik, ama diğer yönlerden tamamen zıttık. Bu en iyi örnekti.

Uykumu *seviyordum*. Ona değer veriyordum. Kafein bağımlısının kahveye ihtiyacı olduğu gibi ona ihtiyacım vardı. Kesinlikle sabah insanı *değildim*. Öğleden sonraya kadar uyuduğum ve biri beni uyandırdığında *hala* sinirli olduğum biliniyordu. Ancak İllayana, günün hangi saatinde olursa olsun neşeli ve enerjikti.

"Hadi, uyanman lazım. Benimle mağazaya geleceksin."

"Neden?" diye sordum. Ağzım kurumuştü ve hafif bir baş ağrısı hissediyordum. Gerçekten de alkolü kaldıramıyordum.

"Çünkü bu evde abur cubur yok ve bu akşamki film gecesi için biraz ihtiyacımız var."

Gözlerimi açtım. *Tabii ki*. Tanrım, bazen ne kadar da aptal olabiliyordum. Orada bulunmamın tek nedeni, ona bugün yardım etmektü, bütün gün kıcıımın üstüne oturmak değil.

Her yıl annelerinin doğum gününde Volkov ailesi bir araya gelip Yekaterina'nın en sevdiği filmleri izler ve en sevdiği atıştırmaııkları yerlerdi.

İllayana, annesini kaybettiğinde sadece on bir yaşındaydı. Henüz küçük bir çocuktu. Babası, sorumlu olduğu insanlardan intikam almak için kaçtığı için

sorumlu olanlardan intikam almak için kaçtığı için, Aleksandr ve Nikoali ona bakmak zorunda kalmıştı. Annelerinin dünyaya geldiği günü onurlandırmak için bu aile geleneğini başlatmışlardı ve annelerinin ölümünden beri her yıl bunu sürdürüyorlardı.

"Tamam, tamam. Kalkıyorum." Esnedim, vücudumu gerip bacaklarımı yatağın kenarına attım ve ayağa kalktım. "Ne zaman çıkıyoruz?"

"On dakika sonra." Siyah el çantasına birkaç şey koydu: ruj, telefonu, birkaç hançer ve bir Glock 19 tabanca. Kız asla silahsız bir yere gitmezdi.

"Aklını mı kaçırdın?" diye bağırdım. "Hangi evrende on dakikada hazırlanabilirim sence? *En az* bir saatiye ihtiyacım var. En az."

"Sadece markete gidiyoruz," dedi Illayana, eğlenerek başını sallayarak. "Olduğun gibi gidebilirsin. Ama saçını düzeltmelisin. Kuş yuvası gibi görünüyor."

Gözlerimi kısarak saçımı düzelttim. "Aptal." Birkaç büyük buket çiçek gözüme çarptı. Kaşlarımı kaldırdım. "Ben yokken çiçekçiyi falan mı satın aldın?"

Dudakları kıvrıldı, parlak mavi gözlerinde sevgi ve hayranlık dolu bir bakış parladı. "Arturo'dan. Bugün için."

"Aww, ne tatlı bir adam," diye hayranlıkla söyledim.

Illayana burnunu çekti. "Çabuk hazırlan. Gitmek istiyorum."

"Majesteleri emrediyor." Onun banyosuna girdim ve aynadaki yansıma baki yüzümü buruşturdu. "Aman Tanrım." Bu halde dışarı çıkacağımı düşünüyorsa, deli olmuştu. Giysilerimi çıkarıp, duşa atladım ve su sıcaklığı neredeyse kaynar hale gelene kadar bekledim. Yakıcı sıcak bir duştan daha iyi bir şey *yoktu*. Banyo anında buharla doldu. Saçımı yıkayıp vücudumu temizlerken kendi kendime mırıldandım, Illayana banyo kapısını açtığında hiç aldırmadım.

"Arturo, askerlerimizin arabalarında takip cihazları bulunduğunu söyledi?" Aynaya doğru yürüdü ve yansımayı görebilmek için aynayı sildi, saçlarını düzeltti.

"*Ben* bulmadım. Adamların buldu. Ben sadece nereye bakacaklarını söyledim."

"Takip cihazlarını aramak aklıma gelmediğine inanamıyorum," dedi, omuzları çökmüş, morali bozuk bir şekilde.

"Kendine çok sert davranıyorsun. Bratva'dan La Cosa Nostra'ya uyum sağlamak çok zor olmalı. Özellikle de

yaşam tarzlarımızdaki büyük farkları da hesaba katarsak. Tüm bunlarla başa çıkmak beni delirtirdi, bunu sana söyleyebilirim. O koşullarda neler olup bittiğini anlamaya çalışırken beynim düzgün çalışmazdı herhalde."

Kollarını göğsünde kavuşturarak homurdandı. "Yine de onu yakalamalıydım. Ya da en azından bu olasılığı düşünmeliydim."

En iyi arkadaşım, Bayan Don olduktan sonra çok değişmişti. Eskiden cılgındı. Kaygısızdı. Kaotikti. Yarattığı hasarı umursamadan bir kasırga gibi ortalığı kasıp kavururdu, aklındaki tek arzu eğlenmekti.

Şimdi ise düşünceli, ciddi ve kararlıydı. Sanki son birkaç hafta içinde bir şekilde yıllar yaşlanmış gibi, etrafında neredeyse olgun bir hava vardı.

İyi bir iş çıkarmaya kararlıydı. Cosa Nostra'daki erkeklere kendini kanıtlamaya ve onlara güzel bir yüzden çok daha fazlası olduğunu göstermeye kararlıydı. Arturo'nun yanında olmayı hak ettiğini göstermeye kararlıydı.

"Arturo'ya söylediğimi sana da söyleyeyim. Bazen bir şeyi anlamak için tek gereken yeni bir bakış açısidir." Duşu kapattım ve dışarı çıktım, kıçıma dövme yapılmış "N" harfini görmemesi için ona dönük durmaya özen gösterdim. İllayana bir havlu uzattı, ben de onu alıp vücuduma sardım. "Franco ve adamlarına kurduğu tuzağı sana anlattı mı?"

"Evet." Saçım için ikinci bir havlu uzattı. "Ama bir hafta beklemek çok uzun bir süre gibi görünüyor."

"Mantıklı düşün. Arturo'nun kurduğu son beş dağıtım merkezi basıldı ve yakıldı. Arturo'nun bir tane daha kurmadan önce önlem alması mantıklı olur. Eğer hemen işe koyulursa, Franco şüphelenip geri çekilebilir. O kadar akıllı ki, sonunda şansının tükeneceğini ve sizin onun yaptıklarını fark edeceğinizi anlayacaktır."

"Doğru. Ona geri döneceğimi söyledim." "Peki ya baban?"

Yorgun bir nefes verdi, gözlerinde suçluluk belirdi. "Burada yapabileceğim başka bir şey yok. Elimizde hiçbir ipucu yok. Hiçbir şey. Tüm kaynaklarımız ve bağlantılarımızla, şimdiye kadar *bir şeyler* bulmuş oluruz diye düşünmüştüm. Bir ipucu, bir fısıltı

—herhangi bir şey. Ama sanki yeryüzünden silinmiş gibi. Sanki o—

"Öldüğünü söyleme!" diye araya girdim, yüzümdeki havlu sesimi boğuyordu. Saçlarımı geriye attım ve hala ıslak olan saç tellerini havluyla sıktım. "O ölmedi, Illayana. Ölmedi. Bundan eminim. Dimitri gibi bir adam sessizce öldürülmez. O, büyük, kötü Bratva Kasabı. Onun gibi bir ölüm büyük bir gösteriye dönüştürülür. Amcan bu konuda kendini tutamazdı. Babamın sadece acı çekmesini değil, herkesin bunun sorumlusunun o olduğunu bilmesini isterdi. Sonunda onu yenmeyi başardığını."

"Beni rahatlatmaya mı çalışıyorsun? Eğer öyleyse, çok kötü bir iş çıkarıyorsun," diye homurdandı.

"Sözlerim sert olabilir ama doğru." Havluları çamaşır sepetine attım ve giyinmeye başladım. "Baban hayatta. Şu anda sadece buna odaklan ve başka hiçbir şey düşünme. Korku ve endişenin seni tüketmesine izin verme. Onun için güçlü ol."

Illayana homurdandı. "Deneyeceğim."

Başımı sallayarak, aynanın yanında onun yanında durdum, giyinmiş ve kafamdaki saçlarla ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. "Franco ve adamları için bu tuzağa düşmek için New York'a uçmak zorunda hissetme. Arturo burada kalırsan seni anlayacaktır."

"Ama orada olmam *gerektiğini* hissediyorum. Bu benim işim değil mi..."

"Bayan Don?" Omuz silktim. "Belki. Ama aynı zamanda ailenize karşı da bir sorumluluğunuz var. İkisi arasında seçim yapmak zorunda kalmamalısınız."

"Arturo bana planı anlattı. Sence işe yarayacak mı?" Alaycı bir şekilde, "Tabii ki işe yarayacak. Planı ben yaptım." dedim.

Plan, içinde ayrıntılı bir tuzak gizlenmiş başka bir dağıtım evi kuruyormuş gibi davranmaktı. Topladıkları bilgilere göre, The Outfit önce evlere girip değerli her şeyi alacaktı. Sonra evleri ateşe verip içinde kalan her şeyi yok edeceklerdi. Mevcut yöntemlerine sadık kalırlarsa, önce evlere gireceklerdi, bu da bize onları yakalamak için mükemmel bir fırsat verecekti. Plan çoktan uygulamaya konulmuştu. The Outfit, evler kurulduktan sadece birkaç saat sonra saldıracaktı, bu yüzden zamanlama çok önemliydi.

Bu tuzak için benim varlığım gerekli değildi. Beni orada *istemiyorlardı*. Ama ben de bunu kaçıramazdım. Ellerimi kana bulama fırsatını kaçıramazdım.

Saçımı biraz daha düzelttim ve hafif bir makyaj yaptım. Hazırlanmamı bitirirken Illayana yanımda sohbet ediyordu ve

Arturo'nun yanında olamadığı için suçluluk duymasına rağmen, eve dönmekten çok mutlu olduğunu anlattı. Tanıdık olan şeylerin rahatlatıcı bir yanı vardı. Büyüdüğünüz her şeyle çevrili olmak, ruhunuza huzur getiriyordu. Illayana'nın evi hakkında böyle hissettiğini hissettim. Orada olmak, şu anda hayatını ele geçiren bazı baskılarla başa çıkmasına yardımcı oluyordu.

"Tamam, hazırım."

Illayana saatine bakarak güldü. "Şuna bak. Sadece kırk beş dakika. Senin için bir rekor olmalı," diye göz kırptı.

"Aslında öyle, ukala."

Yumuşak kahkahası beni bir sonraki odaya kadar takip etti. Günlük sandalyelerden birinin arkasına asılı olan çantamı aldım ve ihtiyacım olan her şeyin içinde olup olmadığını kontrol ettim. İçinde 57 dolar olan cüzdanım, seyahat makyaj çantam, bir tabanca, birkaç hançer ve telefonum vardı. Ayrıca, ihtiyacım olursa diye babamın bana verdiği acil durum kredi kartı da vardı, ama onu kullanmayı kesinlikle reddediyordum.

"Doğru mu duydum, kendine bir iş mi buldun?"

Dönüp ona baktım. "Evet. Ve gülmeden önce, silahlı olduğumu bil."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı, dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Gülmeyeceğim. Ama kafam karıştı. Neden bir iş buldun? Arturo'nun Cosa Nostra için yaptığın işin karşılığını ödeyeceğini biliyorsun, değil mi? Yani, teknik olarak bu da bir iş sayılır."

"Biliyorum, ama istemiyorum. Bu, başkalarının yardımı olmadan kendi başıma yapmam gereken bir şey. Daha önce hiç gerçek bir işim olmadı ve sanırım bunu yapıp yapamayacağımı görmek istiyorum," diye omuz silktim.

"Sen garipsin, ama neyse." Yanıma gelip omzuma bir tokat attı. "Sadece şunu bil, *her zaman* buraya gelip seni sinir etmeyi planlıyorum ve 'müşteri her zaman haklıdır' diye hiçbir şey söyleyemezsin," diye göz kırptı.

"Kahvene tüküreceğim," diye tehdit ettim, sadece yarı şaka olarak.

Telefonu çaldı. El çantasını bıraktığı yatağa doğru yürüdü, çantasını çıkardı ve ekrana baktı. Gülümsedi.

"Arturo," diye sevgi dolu bir sesle cevap verdi.

Parmağımı ağzıma sokup öğürmeye başladım. O da orta parmağını kaldırdı.

"Ben iyiyim, sen nasılsın?" diye cevap verdi. Birkaç saniye sessiz kaldı, onun konuşmasını dinledi. "Hayır, birkaç dakikam var. Konuşabilirim."

"Aşağıda buluşuruz," dedim ve ona biraz mahremiyet sağlamak için kapıya doğru yöneldim. O da başını salladı ve elini ahizeye koydu.

"Uzun sürmez," diye fısıldadı.

"Acele etme. Saatlik ücret alıyorum," diye göz kırptım.

Merdivenlerden inerken yüksek, öfkeli sesler kulağıma ulaştı. Kaşlarım derin bir çatık haline geldi.

Bu sesleri tanıyordum. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Kahretsin, bu sesleri tanıyordum.* Adımlarımı hızlandırarak ikinci kata koştum ve babamın Nikolai'nin yüzüne şiddetli bir sağ kroşe attığımı gördüm.

Şoktan donakaldım. Ağızım açık kalmış, birbirleriyle boğuşup duvarlara çarparak, homurdanıp hırlayarak kavga ederken onları izledim.

Ne oluyor lan?

Bir kapı açıldı, Aleksandr ve Mikhail kapıda belirdi. Aleksandr, Nikolai ve babamın birbirlerinden nefret eder gibi birbirlerine saldırmalarını izlerken yüzünde derin bir kaş çatma vardı. Müdahale etmek için hiçbir hareket yapmadı. Bu da benim müdahale etmem gerektiği anlamına geliyordu.

"Hey!" İlk fırsatı bulduğumda koşarak onların arasına girdim. Göğüslerine iterek onları ayırdım. "Yeter!"

Babam arkamdaydı ve ben Nikolai'ye karşı karşıya duruyordum. Gözleri öfkeyle bana dikildi. Ne olduğunu, babamın ona ne dediğini bilmiyordum. Ama kötü bir şey olduğunu biliyordum. Nikolai birdenbire böyle patlamazdı. Kendisi ve eylemleri üzerinde inanılmaz bir kontrolü vardı. Birdenbire birine yumruk atmaya başlaması için çok ciddi bir şey olması gerekirdi. Özellikle de babama.

"Yeter," diye tekrarladım, sesim sertçeydi.

Çenesini sıkı, sanki bir şey söylemek, benimle tartışmak istiyormuş gibi. Ama ben yerimden kıpırdamadım, ona dik dik baktım. Homurdandı ve öfkeyle uzaklaştı,

merdivenlerden aşağı kayboldu. Onun tarafındaki hikayeyi daha sonra öğrenecektim.

Döndüm ve babamın gözlerine baktım. Yüzünde tek bir parça pişmanlık bile yoktu. Şaşırmadım. Hastanede o gün olanlardan beri Nikolai'ye elini sürmek için can atıyordu. Olanları öğrendiğinden beri. Onu engelleyen tek şey bendim. Artık bu da ortadan kalkmıştı.

Aleksandr ve Mikhail kapıda duruyorlardı, havada bir garip bir sessizlik vardı. Geçmek için yanımdan geçmeleri gerekiyordu ama tereddüt ediyorlardı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Gösteriyi izlemekten sıkıldıysan, babamla konuşmak için biraz yalnız kalmam lazım."

Aleksandr boğazını temizledi. Bir kez başını salladı ve Mikhail'i de yanına alarak yanımdan geçti.

Yalnız kaldığımızda, öfkeli bakışlarımı babama çevirdim.

"Özür dilemeyeceğim," dedi hemen, dik durarak.

Ondan özür dilemesini isteme niyetim yoktu. Bunun bir anlamı olmayacağını biliyordum. Babam da benim kadar inatçıydı.

"Ne oldu?"

Babam homurdandı ve elini çenesine götürdü. Hafifçe yüzünü buruşturdu, derisindeki kırmızı iz Nikolai'nin iyi bir yumruk attığını gösteriyordu. "Yıllar önce olması gereken şey oldu. Çok geç kalmıştı ve sen de bunu biliyorsun."

"Baba..."

"Hayır, Tatiana. Duymak istemiyorum. Onu savunmanı duymak istemiyorum. Vaazını duymak istemiyorum. *Ben* senin babanım. *Ben* senin ebeveynim. *Sana* vaaz veren *benim*, tersi değil."

Nefes verip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Devam et o zaman."

"Sana yaptıklarından sonra onu nasıl affedebilirsin? Onunla nasıl *konusabilirsin*? Onu nasıl görebilirsin? Onunla aynı odada nasıl bulunabilirsin? Nasıl..." Aniden sözünü kesti ve öfkeyle başını salladı.

Onun sert, kırıcı ses tonuna tepki vermemeye çalıştım. Bana bu şekilde konuşması nadir bir durumdu.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde.

"İnsanlar konuşur, Tatiana. Özellikle bizim dünyamızda. Seni New York'a kadar takip ettiğini biliyorum. Cosa Nostra'nın The Outfit ile yaşadığı sorun üzerinde birlikte çalıştığınızı biliyorum. Sadece tekrar incinmeni istemiyorum. Seni korumaya çalışıyorum."

"Nasıl? Onunla kavga ederek mi?"

"Senden uzak durmasını söyleyerek."

Ha! Nikolai'yi korkutup kaçırmak için aşırı koruyucu bir ebeveyn olmaktan fazlası gerekir. Aslında, o adamı korkutup kaçırabilecek hiçbir şeyin olmadığını düşünüyorum.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu."

"Sen benim kızımsın. *Tek* kızım. Sana bakmak benim görevim. Ne olursa olsun, seni korumak benim görevim. Ne kadar inatçı olursan ol."

"İnatçı değilim baba," dedim, aniden üzerime çöken yorgunluk dalgasıyla. "Nikolai ile olan bu durum... çok karmaşık."

"Nesi karmaşık, Tatiana? O *seni terk etti*..."

"Annemin yaptığı gibi mi? Ama sen bunu unutmakta hiç sorun yaşamıyorsun."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Göğsümde suçluluk duygusu belirdi. Adil değildi, bunu biliyordum. Yine de söylemiştim. Elimde değildi. Ağzımdan kaçırverdi.

"Annenle benim aramda olanlar tamamen farklıydı."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tabii. O sadece *karındı* ve yeni doğmuş bir bebeği terk etti. Tamamen farklı."

"Öyle," diye homurdandı babam. "Nikolai seni hastane yatağında, içindeki artık yaşamayan canı doğururken acı içinde kıvrılırken bıraktı. Nasıl..."

Yüksek sesli, duyulabilir bir nefes sesi duyuldu. Donakaldım. Babamın gözleri yukarı kaydı ve yüzü ölümcül bir beyazlığa büründü.

Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır. Arkanı dönmek istemedim. Dönmedim. Dönersem neyle karşılaşacağımı biliyordum ve buna hazır değildim. Kahretsin. Nasıl bu kadar aptal olup da bu konuşmayı orada, o anda yapabildim? Hem de tüm yerler arasında? Kendime yumruk atmak istedim.

"Tatiana?" En iyi arkadaşımın sesi yumuşaktı, karışık duygular ve incinmişlikle doluydu.

Babam bana baktı, gözleri pişmanlıkla doluydu. "Üzgünüm, Tatiana.

Ben..." "Senin suçun değil," diye fısıldadım. "Sadece... git." Suçlayacak kimse yoktu

Kendimden başka suçlayacak kimse yoktu. İllayana ile bunu konuşmak için yıllarca vaktim vardı ama konuşmadım. Bununla başa çıkamayacak kadar korkak olduğum için bu konuyu kaçındım. Geçmişim şimdi beni yakalamıştı ve bundan kaçamazdım. Saklanamazdım. Bununla yüzleşmek zorundaydım.

Yirmi. Bölüm TATIANA
ANDREEVA

İKİ YIL ÖNCE

"İt, Tatiana. İtmelisin."

Acı dayanılmazdı. Sadece fiziksel acı değil, kalbimin, ruhumun acısı da.

Bunu yapmak istemiyordum. Sadece karanlık, sonsuz bir deliğe girip ölmek istiyordum. Oğlum gitmişti. Onu geri getirmek mümkün değildi. Ne anlamı vardı? Bunların ne anlamı vardı?

Bir başka acı dalgası beni vurdu ve ben gözlerimi sıkıca kapatarak çığlık attım. Tanrım, çok acıyordu. Acıyı dindirmek için epidural anestezi önerdiler ama ben istemedim. Ne kadar acı verse de, her saniyesini hissetmek istedim. Onu bu dünyaya getirmek için en azından bunu yapabilirdim.

Tek bir görevim vardı. Tek bir görev. İçimde büyüyen hayatı korumak ve beslemek... ve ben başarısız oldum. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Hala ne olduğunu anlamıyordum. Kederden boğulmuş durumdaydım, doktorun söylediklerini gerçekten anlayamıyordum. Tek bildiğim, doğum yapabilmem için doğumu başlatmak istedikleri idi. Hamileliğimin çok ilerlemiş olduğu ve onu dışarı çıkarmam gerektiği idi. Bunu duymak çok üzücüydü. Zaten paramparça olan ruhuma bir darbe daha vurulmuştu.

Dalga dalga gelen acı verici ağrılar beni sıkıca kavradı, pençeleriyle tuttu ve bırakmadı. Ağladım, gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Onu tekrar ara," diye yalvardım yanımdaki hemşireye, yatağın korkuluğunu tüm gücümle sıkarak.

Yüzünde acıma ifadesi belirdi. "Onu iki düzineden fazla aradım, canım. Telefonu hala kapalı."

"Lütfen," diye hıçkırarak ağladım. "Lütfen, tekrar dene. Tekrar dene. Ona ihtiyacım var. Burada olması lazım. Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var... ahhhh." Bir başka acı dalgası beni vurdu, bastırmak için dayanılmaz bir dürtü beni ezdi. Kıvrılıp döndüm,

Acıdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum, ama hiçbir şey işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramadı.

"Tamam, Tatiana. Ağrı tekrar başladığında, ıkınman gerekiyor, tamam mı?" Dr. Spendel'in sesi sakindi ama kararlıydı. Elleri bacaklarımın arasındaydı, kaşları endişeyle çatılmıştı ve tüm dikkatini olan bitene vermişti.

Kafamı salladım. "Yapamam." Nikolai olmadan bunu yapamazdım. Kendimi bir erkeğe ihtiyaç duyan biri olarak hiç düşünmemiştim, ama tanrım, ona ihtiyacım vardı. Elim tutmasına ihtiyacım vardı. Beni kollarına alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı, her şeyin yoluna girmeyeceğini bilsem de.

Neredeydi? Neden burada değildi? Beni sevdiğini, her zaman yanımda olacağını sanıyordum. Sanıyordum ki...

Vücudumu daha fazla acı sardığında çığlık attım. "Onu tekrar çağırın!"

Hemşire Dr. Spendel'e danışmak için ona baktı. Dr. Spendel başını salladı. "Denemeye devam et," diye emretti.

Hemşire telefonda tekrar arama tuşuna bastı. Telefon çalmadı, hoparlörden genel bir mesaj servisi sesi geldi.

"Hayır, hayır," diye acı içinde inledim. Bunu nasıl yapabiliirdi? "Nikolai, lütfen." Başka bir hemşire gelip alnıma nemli bir bez koyarken bana su içmemi önerdi.

"Sizin için arayabileceğim başka biri var mı?" diye sordu hemşire. "Anneniz? Babanız? Bir arkadaşınız?"

Tek istediğim kişi Nikolai'ydi. Bana yardım edebilecek tek kişi oydu. Babamı ya da belki Illayana'yı arayabileceğimi biliyordum. Ama ikisinin de burada olması düşüncesi bana rahatlık vermiyordu. Nikolai. Nikolai'ye ihtiyacım vardı.

Ne kadar ağlarsam, kalbim o kadar kırılıyordu. O beni terk etmişti. Onsuz bunu yapamazdım, yapamazdım...

"Tatiana!"

Gözlerim Dr. Spendel'e çevrildi.

"Acı çektiğini biliyorum. Biliyorum." Gözlerinde yaşlar mı vardı? "Ama ıkınman gerekiyor. Maureen onu aramaya devam edecek ama sen bana odaklanman gerekiyor, tamam mı? Sadece bana odaklan ve ıkın."

Tüm gücümü kullanarak onun dediğini yaparken boğazımdan bir çığlık çıktı. Kasılmalar tsunami gibi içimi parçalıyordu ve kırık kalbimin acısını görmezden gelmeye çalışarak sadece Dr. Spendel'e odaklandım.

"İşte böyle. Devam et."

Ne kadar zorlasam da, o kadar çok ağladım, Nikolai'yi defalarca çağırdım, bir şekilde beni duyabilmesi için dua ettim. Birdenbire o kapıdan içeri girip beni kucaklayacağını, öpeceğini ve bana gücünü vereceğini umdum. Çünkü bunu kendi başıma yapamazdım. Tüm bunlardan sonra, oğlumun gülümsemesini asla göremeyeceğimi bilmek çok acı vericiydi. Onun kahkahasını ya da ağlamasını asla duyamayacaktım. Onun gözlerini açtığını ya da bana anne dediğini asla göremeyecektim. Bu çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı.

"Nikolai, lütfen. Sana ihtiyacım var," diye ağlayarak yalvardım. O bana bunu yapmazdı. Benim Nikolai'm yapmazdı. Benim şövalyem yapmazdı.

"Neredeyse bitti. İşte bu. Bir kez daha kuvvetlice ıkın."

Hemşire Nikolai'nin numarasını tekrar tekrar aramaya devam etti, mesaj servisinin sesi odada yankılanıyordu, bunu tek başıma yaptığımı sürekli hatırlatıyordu. O gelmiyordu.

Onu kaç kez aramıştı? Bilmiyordum bile.

"Ahhhhhh!" Son bir kez daha acı verici bir ağrı hissettim ve sonra hiçbir şey kalmadı. Anında rahatlardım. Ağır ağır nefes alıp vererek yatağa yığıldım.

Dr. Spendel ayakta duruyordu, oğlumu kollarında tutuyordu.

O kadar çok ağladım ki, gözyaşlarım görüşümü engelledi ve düzgün göremedim. Bebeğim. Benim değerli, küçük bebeğim. Hamile olduğumu öğrendiğim andan itibaren, tam da bu anı hayal etmiştim. Çocuğumun dünyaya geldiği anı. Bu, hayatımın en güzel anı olmalıydı.

Ama bunun yerine, en kötüsü oldu.

Ona uzandım ve Dr. Spendel onu nazikçe, büyük bir özen ve şefkatle kucağıma koydu, kafasını destekledi, ikimiz de bunun gerçekten önemli olmadığını bilmemize rağmen.

O çok güzeldi. Kesinlikle çok güzeldi.

Parmağımı nazikçe yüzünün yanından aşağı doğru gezdirdim. "Merhaba, Nikolas."

İllayana yatağında sessizce oturuyordu, gözlerinde yaşlar vardı. Ona olanları anlattım. Hiçbir ayrıntıyı atlamadan her şeyi anlattım. Nikolai ile nasıl tanıştığımızı anlattım. Hamile olduğumu öğrendiğimde ona söyledim. Nikolai ile kavga ettiğimizi anlattım. Her şeyi anlattım. Her şeyi.

O, tüm bu süre boyunca tek kelime etmedi. Ben tüm kalbimi ve ruhumu döküp dururken, o sadece oturup dinledi. Yüzünde öfke yoktu, yargılama yoktu. Sadece tam ve mutlak bir üzüntü vardı.

Anlattıklarım bittiğinde, hemen ayağa kalktı ve bana sarıldı. Beni o kadar sıkı sarıldı ki, nefes alamıyordum. Bu konuşmayı

konuşmayı o kadar uzun süre ertelemiştim ki, sonunda ona söylediğimde ne tepki vereceğini gerçekten bilmiyordum.

"Neden bana söylemedin?" diye saçlarıma fısıldadı ve beni daha sıkı sarıldı.
"Neden?"

Sadece başımı salladım. Neden bu kadar uzun süre ondan sakladığımı ben de tam olarak bilmiyordum. İlk başta, sadece bu konuyu konuşmak istemiyordum. *Kimseyle*

—sadece ona değil. Zaman geçtikçe, bunun olmamış gibi davranmanın daha kolay olduğunu fark ettim. O günün korkunç anılarını yeniden yaşamaktansa, hiç düşünmemek daha kolaydı.

Geri çekildi ve gözlerimin içine derinlemesine baktı. "Anlamıyorum. Nasıl hamile kaldın da ben bilmedim? Farkına varmayacak kadar kötü bir arkadaş mıyım?"

"Birkaç aylığına teyzem ve amcamı ziyarete gittiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Yüzünde bir anlama geldi. "O zaman mıydı?"

Başımı salladım.

"Sonra Avrupa'yı sırt çantasıyla gezmeye gideceğini söyleyip ortadan kaybolduğunda mı?"

Gözlerimi ellerime indirdim. "Zamana ihtiyacım vardı... o olaydan sonra. Aslında sırt çantasıyla seyahat etmiyordum. Buradaydım, babamın evinde. Aylarca odamdan çıkmadım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tatiana, neden? Neden bana gelmedin? Senin için orada olurdum."

"Biliyorum, Illayana. Biliyorum." Gerçek şu ki, onun orada olmasını istemiyordum. Teselli edilmeyi istemiyordum. Kucaklanıp, her şeyin yoluna gireceğine dair sahte sözler söylenmesini istemiyordum. Sadece ölmek istiyordum. Bu kadar basitti.

Konuyu daha fazla zorlayacak gibi görünüyordu, ama sonunda vazgeçti. "Kurt, seninle Nik arasındaki tüm bu karışıklığı başlatan adam. Neden böyle yaptı? Neden yatmadığınız halde yatmışsınız gibi konuştu?"

"*Eskiden* yatıyorduk, hatırladın mı? Sana bahsettiğim stajyer var ya?"

"O muydu?"

"Evet. İkimiz de Bratva eğitimine katılırken birkaç ay boyunca seviştik. Sonra..."

"Nik mi?" Onunla bu konuyu konuşmak çok garip geliyordu, ama bunun tek nedeni bu konuyu çok uzun süre saklamış olmamdı.

"Evet. Nikolai ile ilişkimiz başladığında, Kurt'tan hemen ayrıldım. O çok kızdı ama Nikolai..."

"Dur, dur." Ellerini kaldırdı. "Bu ayrıntılara ihtiyacım yok. O benim kardeşim. Sizin neler yaptığınızı bilmek istemiyorum."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Haklısın. Neyse, Kurt terk edilmeyi pek hoş karşılamadı. Bana öç almak için Nikolai ile aramı bozduğunu düşünüyorum."

Illayana kaşlarını çatı. "Peki ikinizin ilişkisini nasıl öğrendi?"

"Bizi yakaladı. Bir keresinde. Bir gece geç saatlerde depoda sevişirken içeri girdi. Nikolai, bir kelime bile ederse onu öldüreceğini söyledi. Nikolai bunu çok ciddiye aldı çünkü, merhaba, kardeşin istediğinde çok korkutucu bir herif olabilir."

Illayana homurdandı.

"Bir süre her şey yolundaydı. Yaklaşık bir yıldır birlikteydik ki hamile kaldım. Ama sanırım Kurt drama yaratmak istedi, bu yüzden son zamanlarda onunla yattığımıza dair ipuçları vermeye devam etti. O kadar yakın zamanda ki Nikolai bebeğin Kurt'un olduğunu ve kendisinin olmadığını düşündü. Gerisi, bilirsin..."

Öfkeyle başını salladı. "Tanrım, bazen çok inatçı olabiliyor. Kurt'la yatmadığını söylediğinde seni dinlemediğine inanamıyorum. Neden böyle davrandığına dair hiç bir açıklama yaptı mı?"

Gözlerimi kaçırđım. Öyle yapmıştı. Nikolai bana Galina ve "bebeğin büyük olasılıkla başka birine ait olduğunu bildiğı halde onu kendi çocuğı olarak gösterme" olayını anlattı. Bu, Kurt ağzını açtığında Nikolai'nin neden öyle davrandığını nihayet anlamamı sağladı. Nikolai geçmişte incinmişti ve benim de ona aynı şeyi yaptığımı düşünüyordu. Bu, onun davranışını bir dereceye kadar mazur gösteriyordu.

Ama bunu Illayana'ya söyleyemezdım. Bu benim sırrım değildi.

Cevap vermediğimde Illayana, "Ona ne oldu? Kurt'a?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Nikolai ve ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Nikolai'nin onu aradığı söylentisi yayıldı. Sanırım ne kadar büyük bir hata yaptığını fark etti ve ilk fırsatta kaçtı. O gitmeden önce onunla kısa bir konuşma yapma fırsatı buldum. Hamile olmasaydım,

onu öldürmeye çalışırdı. Meğer aylardır beni takip edip gözetliyormuş. Kıçımındaki dövmeyle de bu şekilde öğrenmiş. Odamda beni izliyormuş.

"Ürkütücü," diye titredi. "Bana söylemediğin başka bir şey var mı?" Yüzü gergindi, gözleri sertleşmişti.

Vardı mı? Beynimi zorlayarak, ondan sakladığım başka bir şey olup olmadığını düşünmeye çalıştım. Her şeyi şimdi ortaya döküp, bu konuyu kapatmak en iyisiydi.

"Annem birkaç hafta önce beni aradı." "Annen mi?" Kaşlarını çatı.

Başımı salladım. "Bana ulaştı. Beni görmek istediğini söyledi."

"Ne?" diye bağırdı. "Son yirmi dört yıldır neredeydi?"

"Sormadım. Sadece siktirip gitmesini söyledim ve telefonu kapattım. Babam saldırı sırasında onu görmek için Rusya'ya gitti. Babamı benimle konuşması ve onu görmem için ikna etmeye çalıştı, ama onun söyleyecekleri ya da bana sunacağı bahanelerle ilgilenmiyorum."

Illayana birkaç soru daha sordu. Bazıları annemle ilgiliydi. Bazıları Nikolai, ilişkimiz ve bunu bu kadar uzun süre nasıl gizleyebildiğimizle ilgiliydi. Mümkün olduğunca dürüst cevap vermeye çalıştım. Kişiliğindeki değişim ilk başta o kadar yavaştı ki fark etmedim bile. Gösterdiği üzüntü ve şefkat yavaş yavaş kaybolmaya başladı ve yerini o meşhur Volkov öfkesi aldı.

Konuşma durma noktasına geldiğinde, ona bir bakış attım. Evet, kızgındı.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa, o anda kavga etmeye hazırlandığını söyleyebilirdim. Bunu bekliyordum. Buna hazırlıklıydım. Kardeşlerini ringe davet etmeden önce, gözlerinde o tehlikeli parıltıyı onlarca kez görmüştüm. Bu olacaktı. Öyleydi...

Illayana aniden ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Kapıyı o kadar sert açtı ki, yüksek *bir sesle* duvara çarptı ve arkasına bakmadan köşeyi döndü.

Kaşlarımı çattım. Kavga etmek için can atıyordu, ama bunu görmezden mi geliyordu? Bu, tanıdığım Illayana'ya benzemiyordu. Yoksa *beni* dövmekten alıkoyan bir şey mi vardı? Belki benim için üzülmişti. Belki ona olanları anlattıktan sonra bana kızmanın doğru olmadığını düşünmüştü.

Geriye tek bir şey kalıyordu...

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Kahretsin*. Ayağa fırladım ve kapıdan dışarı koştum.

Yirmi Birinci Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

Dizüstü bilgisayarımın ekranına bakarken, hafif bir heyecanla dudaklarımı sıkılaştırdım. Çenem ağrıyordu, içkimi bitirmek için ağzımı açtığımda yüzüme hafif bir acı yayıldı. Lanet olsun, Ivan sert vurmuştu. *Başka biri* olsaydı, böyle haddini aşmaya cüret ettiği için onu öldürürdüm. Ivan, sırf Tatiana'nın babası olduğu için paçayı kurtardı. Ve... şey... çünkü o darbeyi hak etmiştim. O haklıydı. Tatiana'yı hayal kırıklığına uğratmışım. Onu hak etmiyordum, ama sence bu onu almamı engelleyecek miydi?

Hayatta olmaz.

Tatiana, Ivan'la kavga ettiğim için muhtemelen beni öldürecekti. Normalde, ona karşı misilleme yapmaktan kendimi alıkoyabilirdim. Bana tiksinti ve hor görerek bakışını görmezden gelebilirdim. Yanından geçtiğimde mırıldandığı saygısız sözleri görmezden gelebilirdim. Görmezden gelemediğim tek şey, Tatiana'yı evlendirmeyi planladığını söylemesiydi.

Beni saran öfke beni tamamen yuttu. Bundan kendimi alıkoymamın imkânı yoktu. İstesem bile... ki istemiyordum.

Sadece bu *düşünce*... onun başka bir adama bağlanacağı, onu öpeceği, ona dokunacağı, onunla sevişeceği düşüncesi...

Elimdeki bardak *parçalandı*, öfkem kontrol edilemez hale geldi. Küfrettim, parmaklarımın arasından kalan cam parçalarını yere düşürerek diğerlerinin yanına katılmalarına izin verdim.

Tatiana izin verse, o anda, orada onunla evlenirdim. Onun layık olduğu büyük, görkemli, özenle hazırlanmış bir evlilik teklifi planlardım, diz çöküp onun ayaklarının dibine çöküp, evet diyecek en ufak bir ihtimal bile olduğunu düşünsem, hayatının geri kalanını benimle geçirmesini isterdim. Ama öyle bir ihtimal olmadığını biliyordum. Bunun için çaba göstermem gerekiyordu ve bunu yapmaya kararlıyım.

Dizüstü bilgisayarım bip sesi çıkardı, indirdiğim dosyanın tamamlandığını bildiriyordu. Dosyayı açtım ve bilgileri hızlıca gözden geçirdim. Talon hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Güçlü yanlarını. Zayıf yanlarını. Lanet olası ayakkabı numarasını. Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyordum. *Hiçbir şey* sınır dışı değildi.

Talon Scardo. Elli dört yaşında. Sunset Erkek Yatılı Okulu'na gitmiş ve sınıfının birincisi olarak mezun olmuş.

Alaycı bir şekilde güldüm. Babasının parasının bir başka avantajı.

Üniversite bilgisi yoktu, bu da muhtemelen üniversiteye gitmediği anlamına geliyordu. ABD'deki birkaç büyük Fortune 500 şirketinin yanı sıra, dünyanın dört bir yanındaki birçok başka şirketin de CEO'su. Özel güvenlik şirketlerinden sıradan temizlik işlerine kadar her şeye parmağını sokmuştu. Aklımda bir fikir belirdi ve gülümsememi tutamadım. Eğer mümkünse, eğer bir şekilde bunu başarabilirsem, işim bitmişti.

Önce Mikhail'e danışmam lazım, eğer hala buradaysa. Bakalım o biliyor mu...

Bir el dizüstü bilgisayarımı kapattı. "Kalk lan."

Başımı kaldırıp kız kardeşimin öfkeli mavi gözlerine baktım. Boğazımı kesmek istercesine bana dik dik bakıyordu.

"Sağır mısın? Kalk lan dedim," diye homurdandı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Kızıl Ejder'in ziyareti için biraz erken değil mi? Lukyan ve benim yaptığımız adet takvimi genellikle oldukça doğrudur."

Yüzü kızardı, dişlerini o kadar sıkıyordu ki, kırılacağından emindim. Fiziksel olarak mümkün olsaydı, kulaklarından buhar çıkardı.

"Şaka yapma," diye tükürdü. "Nasıl yaparsın?"

İç geçirdim ve gözlerimi devirdim. "Daha açık olmalısın. Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Illayana kolayca sinirlenirdi. Herhangi bir şeyden bahsediyor olabilirdi. Belki onun eşyalarından birini hareket ettirip tam olarak bulduğum yere geri koymamıştım. Ya da belki buzdolabında onun yemek istediği bir şeyi yanlışlıkla yemiştim (ama kimseye söylememişti). Bunlar, geçmişte bana kızdığı birkaç örnekten sadece birkaçıydı.

"Şu anda gerçekten aptal rolü mü oynayacaksın?"

Sinirlenerek şakaklarımı ovuşturdum. "Illayana..."

Lukyan, ağır ağır nefes alıp vererek ön kapıdan içeri girdi. Ceketini omuzlarından sarkıyordu, sanki onu düzgünce giymek için harcayacağı birkaç saniyeyi boşa harcamak istemiyormuş gibi, ve ayakkabı bağcıkları da çözülmüştü. "Tamam,

tamam, buradayım. Ben..." Kaşlarını çattı, gözleri İllayana ile benim arasında gidip geliyordu. "Uh, neler oluyor?"

İkimiz de onu görmezden geldik.

"Böyle bir şeyi benden nasıl saklayabildin, Nikolai? *Nasıl?*"

Bütün vücudum soğudu, kaskatı kesildim. Gözlerindeki o bakış... sesindeki o incinmişlik...

Omzumun üzerinden bakınca, gözlerim Tatiana'nınkilerle buluştu. Ellerini önünde ovuşturuyor, alt dudağını sinirli bir şekilde ısıırıyordu. Kızım sinirlenmezdi, bu yüzden bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Derin bir nefes verip İllayana'ya döndüm. "Sonunda sana söyledim."

"Ne söyledim?" diye sordu Lukyan.

"Bana bunu senin söylemen gerekirdi, Nik. *Sen!*" Beni göğsümden sertçe itti, beni kanepenin arkasına çarptırdı. "Böyle bir şeyi benden saklayacağınıza inanmıyorum. İkiniz de!"

Öfke içimi kapladı. "Bunu kendine mal etme, İllayana.

Yapma. Bu Tatiana ile benim aramda bir şeydi. Seninle hiçbir ilgisi yoktu."

"Benimle ilgisi yok mu?" diye hayretle soluklandı. "Sen *benim* kardeşimsin. O *benim* en iyi arkadaşım. O benim..." diye devam etti, sonra başını sallayarak sözünü kesti. "Bu beni ilgilendirmiyormuş gibi davranma. İlgilendiriyor lan."

Aleksandr, muhtemelen İllayana'nın yüksek sesli, öfkeli sesinden yaklaşan çatışmayı fark ederek odaya girdi. "Burada ne oluyor?" Karısı onun yanında durmuş, yüzünde kaşlarını çatmış bir ifadeyle olanları izliyordu.

İllayana ona dönerek, "Biliyor muydun?"

diye sordu. "*Neyi?*" diye sordu Lukyan.

Aleksandr, durumu değerlendirmek için ikimizin arasında bakışlarını gezdirdi. Karısının neyi kastettiğini anlamış olmalıydı, çünkü omuzları hafifçe düştü ve başı öne eğildi.

İllayana'nın nefesi kesildi. "Biliyordun," diye şok içinde boğuk bir sesle söyledi. "Biliyordun... ve hiçbir şey söylemedin mi?!"

"İllayana..." Aleksandr başladı.

"Sana söyledim mi?" Tatiana sözünü yarıda kesti.

"Ne söyledim?" Lukyan tekrar sözünü keserek, gözlerini odanın içinde dolaştırdı. "Yemin ederim, biri bana *şu anda* neler olduğunu anlatmazsa..."

"Kapa çenenin, Lukyan!" diye bağırdık hepimiz.

Dudakları sıkı bir çizgiye dönüştü ama başka bir şey söylemedi, ağzını kapalı tuttu.

"Kendi isteğimle değil," dedi Aleksandr hızla Tatiana'ya. "Ben... birkaç hafta önce burada yaptığınız tartışmayı kulak misafiri oldum." Beni savunuyordu, Tatiana'ya, onun güvenini boşa çıkarmadığımı ve kimseye tek kelime etmememi açıkça söylediği halde ona anlatmadığımı açıklamaya çalışıyordu. Yine aynı şeyi yapıyordu, her zaman beni koruyordu.

"Bu inanılmaz," diye tısladı Illayana, öfkesi artarken. "Ailemizin böyle bir aile olduğunu bilmiyordum. Birbirlerinden hayatlarını değiştirecek büyük sırları saklayan bir aile. Eh, şimdi öğrendiğime sevindim."

"Çocukça davranmayı kes," diye bağırdım. "Bu yürek parçalayıcı an *Tatiana ve benim* başıma geldi. Her şeyi *kendine* odaklamayı kes."

"Oh, bu kadar yeter." Illayana iki adım geri çekildi ve yumruklarını kaldırdı. "Ayağa kalk lan. Seni ringe davet ediyorum."

"Illayana, hayır," dedi Tatiana, başını sallayarak, ellerini havaya kaldırarak sakın ve teslimiyetçi bir jest yaptı.

Kız kardeşim bu ruh halindeyken onunla mantıklı konuşmaya çalışmanın ne kadar zaman kaybı olduğunu bilmeliydi. Onu sakinleştirebilecek tek kişi binlerce kilometre uzaktaydı.

"Seninle dövüşmeyeceğim, Illayana." Bunun bir anlamı olmazdı. Kazanamazdı ve kaybetmek onu daha da kızdırdı. Her zaman onun kazanmasına *izin verebilirdim*, ama ben de kızgındım ve onun şımarık davranışlarına boyun eğmeye niyetim yoktu.

"Sanki seçim şansın varmış gibi davranıyorsun. Yok. Ya kalkıp depoya gel ya da burada kavga edelim."

Onun söylediklerine hiç inanmadım ve alaycı bir şekilde güldüm. O da benim kadar iyi biliyordu ki, o odada kavga etmemiz yasaktı...

Illayana üzerime atladı, ellerini boğazıma doladı. Kanepe geriye devrildi ve biz yere yuvarlandık, çarpmanın etkisiyle homurdandık.

Orospu çocuğu...

Illayana çeneme yumruk attı, yüzümde bir acı hissettim, sonra tekrar beni boğmaya başladı. Avantajı vardı, göğsümün üzerine oturmuş, ağırlığını kullanarak beni yerde tutuyordu. Ama onu yatıştırmaktan bıkmıştım.

Her iki bileğini de acı verecek kadar sıkı bir şekilde kavradım. O da acı içinde yüzünü buruşturdu. Dışarı doğru döndüm, onu bırakmaya zorladım ve sonra öne doğru eğildim, alnımı dudaklarına sert bir kafa vuruşuyla çarptım. Illayana çığlık attı ama çabucak toparlandı, dişlerini ön koluma geçirdi ve beni ısırdı.

"Ah! Illayana!" Onu çıkarmak için ön kolumu salladım. Sanki kuduz bir köpek gibi çenesini kilitleyip bırakmak istemedi. Kesinlikle bir kaltak gibi davranıyordu.

Yüzünün yan tarafına bir, iki kez vurdum. Sonunda dişlerinin ölümcül kavramasından beni kurtardı ve ben ona tekrar vurmaya gittim.

"Dostatochno!" Yeter!

Yıllarca süren şartlanma beni anında donduracak kadar etkiledi, yumruğum Illayana'nın yanağından bir santim uzakta asılı kaldı. Tanrım, babamın orada olmadığından tamamen emin olmasaydım, onun babam olduğuna yemin edebilirdim. Ses tam olarak onun sesine benziyordu. *Tamamen*. Illayana'nın da donmasının tek nedeninin bu olduğunu biliyordum.

Yüksek sesli ayak sesleri artık sessiz olan odada yankılandı ve sonra Illayana gömleğinin arkasından çekilerek benden uzaklaştırıldı. Hızla ayağa kalktım ve Aleksandr'ın hayal kırıklığına uğramış bakışlarını yakaladım. Hâlâ Illayana'yı gömleğinin arkasından tutuyordu.

"Bana öyle bakma. *O* başlattı." Illayana'yı suçlayıcı bir şekilde işaret ettim.

Cevap vermek için ağzını açtı, ama Aleksandr onu sertçe salladı.

"Sessiz olun," diye bağırdı. *"İkiniz de annemin kuralını biliyorsunuz. Aile odasında kavga etmek yok."*

"O..."

Aleksandr homurdandı ve elini havada sallayarak beni susturdu. *"Sessiz ol dedim. Daha önemli işlerimiz var, bu yüzden bu konuyu hemen halledeceğiz. Illayana sana meydan okuma hakkına sahip ve sen onu reddetme hakkına sahip değilsin. Babamın kuralları."*

Yumruklarım yanlarımda sıkıştı. Haklıydı. Babam birkaç nedenden dolayı ring kavramını icat etmişti. Bunlardan biri, aramızdaki anlaşmazlıkları çözmekti. Birbirimize kin veya garaz beslememizi istemiyordu. Onlara meydan okuyup dövüşerek çözüyorduk. Dövüş bittiğinde, her şey bitmiş oluyordu. Konu kapanmış sayılıyordu ve ikimiz de hayatımıza devam etmek zorundaydık.

Aleksandr sonunda Illayana'yı bıraktı ve ona gözlerinin içine bakmasını zorladı. *"Hâlâ..."*

"Tabii ki seviyorum," diye dişlerini sıkarak cevap verdi. *"Peki."*

Boynumu çıtlattım. *"O zaman bitirelim şunu."*

Illayana'nın yumruğundan kaçmak için geriye doğru eğildim, kolunun altından geçtim ve kaburgalarına yumruk attım. Acı dolu bir nefes aldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Düşüp bacağımı uzattım ve döndüm, ayaklarını altından tekmeledim ve onu yere çakıldım. Tam boyuma kalktım ve ayağımı göğsünün ortasına koyarak onu yerde tutmaya devam ettim. *Çok* fazla baskı uygulamadım. Onu öldürmeye çalışmıyordum. Ama beni o kadar kızdırmıştı ki, en azından biraz acı çektirmek istedim. Ya da çok.

Neredeyse bir saattir kavga ediyorduk ve bunun sonu gelmeyecek gibi görünüyordu. Kız kardeşim *kızgındı*. Kızgınlığın ötesindeydi. Bence bu öfkenin çoğu incinmiş olmasından kaynaklanıyordu. Bu duyguyla başa çıkmak yerine, öfkesine kapıldı ve kendini ona teslim etti.

Onu daha fazla tutmakta zorlanıyordum. O ise pes etmeyi ya da vazgeçmeyi reddederek sürekli saldırmaya devam ediyordu.

Meydan okuyan taraf olarak, o pes edene veya nakavt olana kadar dövüş bitemezdi. Ve bu dövüşü güvenli bir şekilde bitirmek için seçeneklerim tükeniyordu.

"Pes et, Illayana." Aynı üç kelimeyi defalarca söylemiştim ve o da her zamanki gibi dişlerini gösterip başını sallayarak reddediyordu.

"Senin lanet dişlerini dökene kadar durmayacağım."

İç geçirdim ve biraz daha baskı uygulayarak onu boğdum. "Bu anı geriye dönüp baktığında, ne kadar aptalca davrandığınızı pişman olacaksınız."

Nefes nefese kaldı. "Hayır, pişman olmayacağım."

"Evet, pişman olacaksınız. Aşırı tepki veriyorsun."

"Aşırı tepki mi?" diye bağırdı. "*Yıllarca* bana *yalan söyledin*. Bu büyük, travmatik olayı benden sakladın..."

"Nasıl davrandığına bir bak!" diye bağırdım. "Bizi suçlayabilir misin?"

Arkamdaki hareket beni omzumun üzerinden bakmaya itti ve Tatiana'nın ringe tırmanışını gördüm. İnsanlar dışarıda durmuş izliyorlardı. Aleksandr, Drea, Lukyan, Illayana'nın muhafızları ve birkaç asker daha. Kalabalığın en arkasında Ivan duruyordu, ayakları yere sağlam basmış, kolları göğsünde kavuşturulmuştu.

"Onu bırak Nikolai," diye emretti Tatiana.

Ayağımı Illayana'nın göğsünden çektim ve geri adım attım. O hemen ayağa kalkıp tekrar bana doğru koşmaya başladı, ama Tatiana aramıza girerek onu durdurdu.

"Gerçekten savaşmak istediğin kişi *benim*, Illayana. Nikolai değil. Ona kalsaydı, olanları sana hemen anlatırdı. Ona tek kelime bile etmemesini söyleyen benim."

"Tatiana..."

"Hayır, Nikolai." Elini kaldırarak bana başka bir şey söylemememi işaret etti. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. İlişkimizi gizli tutmak isteyen bendim. Onlara söylemek istemeyen bendim. Burada suçlanacak tek kişi benim."

Suçlanacak *kimse* yoktu. Tatiana ve benim aramızda olanları gizli tutma hakkımız vardı. Kimseye bir şey söylemek zorunda değildik. Bunu söylemek istedim. Ağzımı açtım bile, ama Tatiana'nın bir bakışı ağzımı kapatmamı sağladı.

Illayana'ya doğrudan baktı. "Bunu yaptığımızda, her şey bitecek. Her şeyi burada bırakacağız. Hayatımıza devam edeceğiz. Anlaştık mı?"

Illayana tiksintiyle dudaklarını büzdü, gözleri hala öfkeyle yanıyordu. Bir kez başını salladı. "Anlaştık." Geri adım attı ve yumruklarını kaldırdı.

Tatiana boynunu çıtlattı. İnce parmaklarını kaydırarak yüzüklerini çıkardı ve bana uzattı. Onları ondan aldım, sonra küpelerini çıkardı ve açık avucuma bıraktı.

"Tati..." diye başladım.

"İkimiz de bunun sona ermesinin tek yolu olduğunu biliyoruz. O bununla mücadele etmek zorunda. Ben de ona izin vereceğim."

"Bunu yapmamalısın."

Omuz silkti ve bana göz kırptı. "Aklı başında, mantıklı bir en iyi arkadaş isteseydim, Illayana'yı seçmezdim." Başını yana çevirdi. "Git, çabuk. Fikrini değiştirmeden."

Fikrini değiştirip değiştirmedeği umurumda değildi. Hâlâ kızgın olup olmadığı umurumda değildi. Kendi başına ayakta duramayana kadar savaşmak istese de umurumda değildi.

artık iki adım bile atamıyordu. O anda tek umursadığım şey Tatiana'ydı.

Cesur bir yüz takınıyordu, ama geçmişini yeniden yaşamak onun için acı verici olduğunu ve Illayana'nın vereceği her cezayı kabul etmeye hazır olduğunu biliyordum, çünkü içten içe, bunca yıl bunu ondan sakladığı için bunu hak ettiğini düşünüyordu. Illayana onun en iyi arkadaşıydı. Bu sırrı saklamanın suçluluğu her gün onun üzerinde ağır bir yük oluşturunuyordu ve birdenbire her şey ortaya çıkmıştı.

Sinirli bir homurtuyla nefes verip, döndüm ve ringden indim. Tatiana ve Illayana birbirlerine doğru koşarken, odada yüksek ve gürültülü tezahüratlar yükseldi.

"Al. Gözün için." Lukyan, ringe bakmaya devam ederek, bana bakmayı bile reddederek, göğsüme bir buz torbası tutuşturdu. O da Illayana gibi benim ona olanları anlatmadığım için kızgındı. Ancak onun cezası, sessiz kalmaktı (Lukyan'ın sessiz kalabildiği kadar tabii). O, "göz kamaştırıcı kişiliğini" (bu onun sözleri, benim değil) kaybetmeyi ölümden daha kötü bir ceza olarak görüyordu.

Tatiana acımasız bir sağ kroşe indirdiğinde kalabalık inledi, Illayana'nın başı yana doğru savruldu ve ardından göğsüne hızlı bir ön tekme attı, onu geriye doğru uçurdu. Bu kadar yaramaz olmasaydı ona acırdım.

Aleksandr yanıma geldi. "İyi misin?"

"İyiyim," diye homurdandım, buz torbasını cildime koyduğumda yüzümü buruşturarak. Kahretsin, beni iyi yakaladı. Yüzüm, kolum, omzum ve karnım ağrıyordu. Öfkesi rağmen, kalıcı bir hasar vermedi. Ama bir sürü morluk olacak.

Aleksandr iç geçirdi. "Nikolai..."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Şu anda değil."

Gözlerini kısarak, "Peki. Ama sonra konuşuruz," dedi. Ses tonu bu konuda tartışmaya açık değildi, ben de sadece başımı salladım ve kavgaya odaklandım.

Yirmi İkinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

Bir tekme attım ve Illayana onu savuşturup kendi tekmesini savurdu. Kolumu kaldırıp başımın yanını korudum ve sonra öne doğru eğilip alnımı burnuna çarptım. Birbirimize arka arkaya darbeler indirdik. Saldırılarımızda incelik ya da strateji yoktu. Sanki eski usul bir bar kavgasındaymışız gibi birbirimize saldırdık.

O günün geleceğini biliyordum; Illayana'ya en derin, en karanlık sırrımı anlattığım an. Öfkenin yüzünde belirip onu ele geçirdiğini gördüğüm anda *anladım*. Bundan daha azını kabul etmeyeceğini biliyordum.

Onu ihanet etmiştim, en yakın arkadaşından saklanmaması gereken şeyleri ondan saklamıştım. Bunun için beni cezalandırmak istiyordu. Olanları duyduktan sonra hissettiği üzüntüye rağmen, beni kucaklayıp teselli etmesine rağmen, beni cezalandırmak istiyordu. Onu tüketen acı ve öfke, daha azını yapmasına engel oluyordu.

Illayana bana çarptı ve beni yere devirdi. Sırtım mindere çarptı ve omurgamdan bir acı hissederek inledim. Illayana, hızını kesmeden defalarca yan tarafıma yumruk attı. Sağa doğru ittiğimde, yerde yuvarlandık. Kalabalık çığına döndü, bizi tezahüratlarla destekledi ve daha fazla şiddet istedi. Oysa biz zaten bolca şiddet göstermiştik.

Birbirimize homurdanıp hırlayarak üstünlük için mücadele ettik. Vücudumdaki acıyı görmezden geldim, zihnimin kapısının arkasına kilitledim ve tüm gücümü kullanarak onu sırt üstü yatırdım. Hızla hareket ederek bacaklarımı kafasının etrafına üçgen boğma pozisyonunda kilitledim ve *sıktım*. Illayana nefes almaya çalışarak boğuldu, serbest eliyle boşuna cildimi tırmaladı ama ben bırakmayı reddettim. Asla pes etmeyecek, asla teslim olmayacaktı. Bunun tek bir sonu vardı. Onu bayıltırmam gerekiyordu.

Üçgen boğma hareketi doğru uygulandığında, birini bayılmak için ortalama dokuz buçuk saniye gerekiyordu. Yavaş yavaş o noktaya yaklaşıyorduk.

Illayana'nın vücudunun gevşemeye başladığını hissettiğim anda, hemen bıraktım, boynundaki kollarımı çözdüm ve sırt üstü uzandım, yorgunluktan nefes nefeseydim.

Illayana derin bir nefes aldı, elleri boğazına giderken ağır ağır nefes alıyordu.

"Bitti mi?" diye sordum, nefesimi toparlamaya çalışarak. "Neredeyse."

Kaşlarımı çattım. Daha fazla düşünebilmeden, uzanıp yüzüme bir tokat attı.

"Ah!"

"Şimdi bitti," diye inledi ve sırt üstü yuvarlandı.

Lanet olası kaltak.

Kaybettiğinde bile son darbeyi her zaman o vurmak zorundaydı.

Vücudumu saran acıya rağmen gülümsemeden edemedim. En iyi arkadaşım da sevdiğim çok şey vardı. Vahşi, çılgın, biraz dengesiz kişiliği. Sarsılmaz sadakati. Azmi. Ama en çok sevdiğim şey, yüzde yüz kendisi olabilme yeteneğiydi. Onunla gördüğünüz neyse, o kadardı. Tamamen samimiydi. Size kızmış ya da üzülmüşse, bunu size söylemekten çekinmezdi. Bu konuda biraz mantıksız davrandığını bilse bile. O zaman olduğu gibi.

Ringde yere uzanmış, ikimiz de ağır ağır nefes alıp tavana bakıyorduk.

"Özür dilerim, tamam mı? Her şeyi senden sakladığım için özür dilerim."

Illayana başını çevirip bana baktı. "Özür dilediğini biliyorum," diye fısıldadı, az önceki öfke ve kavga neredeyse tamamen yok olmuştu. "Özür dilediğini biliyorum." Sesi...

"Ama hala beni affetmedin, değil mi?" "Artık kızgın değilim."

"Benim sorduğum bu değildi."

İçini çekti. Oturup bacaklarını çaprazladı ve bana döndü. Ben de aynısını yaptım ve birbirimize baktık. Saçları dağınıktı, vücudunda morluklar yayılmıştı. Benim de pek iyi görünmediğimi hissettim. Bana birkaç iyi darbe indirmişti.

Gözümün ucuyla Nikolai'nin herkesi uzaklaştırdığını gördüm, bize kulak misafiri olmadan konuşabileceğimiz bir alan yaratmaya çalışıyordu. Karşı koyan tek kişiler Illayana'nın muhafızlarıydı. Söylediklerini duyamayacak kadar uzağa gitmişlerdi, ama içimden bir his bunun şöyle bir şey olduğunu söylüyordu:

"Arturo, onu gözümüzün önünden ayırmamız gerektiğini söyledi." "Onu korumamız gerekiyor."

"Ah, neden bana zarar veriyorsun?"

Sonuncusunu kesin olarak biliyordum çünkü Nikolai ikizlerden birini ensesinden tutmuş ve onu zorla depodan çıkarmaya çalışıyordu.

Sonunda sadece Illayana ve ben kaldık.

"En iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum..." diye başladı. "Öyleyiz," diye ısrar ettim ve sözünü kestim.

O başını salladı. "Hayır, değiliz. En iyi arkadaşlar birbirlerinden *bu kadar* büyük bir şeyi saklamazlar. Saklamazlar. Beni aramaktansa her şeyi tek başına yaşamayı tercih ettin. Neden?" Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Anlamayacağımı mı sandın? İhtiyacın olduğunda yanında olmayacağımı mı sandın? Ne?"

"Illayana, ben... şey..." Doğru kelimeleri bulamıyordum. En azından doğru olanları. Aklıma gelen hiçbir şey doğru gelmiyordu, her şeyi açıklamaya yetmiyordu. Ama denemeliydim.

"O anda tek istediğim kişi Nikolai'ydi. Elbette aradığımda geleceğini biliyordum. Bu konuda hiç şüphem yoktu. Hiç. Ama..." Çok tanıdık bir acı göğsümde patlayarak nefes almamı imkansız hale getirdiğinde sözlerim kesildi. "O anda tek istediğim Nikolai'ydi. Görmek istediğim tek kişi. Teselli bulmak istediğim tek kişi. Lütfen bunu anlamaya çalış."

"Anlıyorum." Öne eğildi ve elini elime koydu. "O zaman bana neden söyleyemediğini anlıyorum. Çok fazla şeyle uğraşıyordun. Büyük bir kayıp." Başını salladı. "O acıyı hayal bile edemiyorum. Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok, çok üzgünüm."

Rahat bir nefes aldım. Her şey yoluna girecekti. Biz... "Anlamadığım şey, neden *daha sonra* bana gelmediğin. İki yıl oldu Tatiana. *İki yıl* ve sen hiçbir şey söylemedin. Bana söylemeyi hiç düşündün mü? Seninle babanın konuşmasına rastlamasaydım, bu sırrı mezara götürür müydün?"

"Hayır!" diye cevap verdim hemen, sonra kaşlarımı çattım. Şimdi o soruyu sorunca, tam emin olamadım. Söyleyecek miydim? Yakın zamanda ona söylemeye niyetim olmadığı doğrudu, ama eninde sonunda söyleyecektim... değil mi?

İllayana gülümsedi ama gülümsemesi sıcaklık içermiyordu. Sadece acı ve üzüntü vardı. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, değil mi?"

Ağzım açıldı ama hiçbir şey çıkmadı. Kabul etmek ne kadar acı verse de, o haklıydı. Ona söylediğim bir senaryo hiç aklıma gelmemişti. Bu konuşmayı mümkün olduğunca uzun süre ertelemek istediğimi fark ettim. İstemedenden de olsa, bu sırrı mezara götürmeyi planlamıştım.

"Bundan bahsedemedim, İllayana. Ben... yapamadım." Gözlerimden yaşlar aktı ve onları tutmaya bile çalışmadım.

Yüzünde şefkat belirdi ve dizlerinin üzerine çökerek bana doğru süründü. Beni kucakladı, yüzümü omzuna gömdü ve ben daha da çok ağladım. Nefes alamayacak kadar çok ağladım, sanki o benim can simidimmiş gibi ona sarıldım. Hiçbir şey söylemedi, ellerini saçlarımın arasında gezdirerek beni yavaşça ileri geri salladı.

Ne kadar süre öyle kaldığımızı bilmiyorum. Saatler olabilir, dakikalar olabilir. Tek bildiğim, sonunda duygusal olarak o kadar yorgun düşmüştüm ki, bayılmak üzereydim.

Ağlamam dinip sessiz hıçkırıklara dönüştüğünde, İllayana geri çekildi. Başparmaklarıyla yüzümdeki gözyaşlarını sildi ve o zaman onun da ağladığını fark ettim.

"Sana söylemediğim için özür dilerim. Gerçekten özür dilerim."

Bana yarım bir gülümseme attı. Gözlerinden daha söyleyecekleri olduğunu anlayabiliyordum, ama benim yıkıldığımı görünce bunu söylemeye çekiniyordu.

"Devam et. Söylemek istediğini söyle."

Başını salladı. "Merak etme..."

"Söyle, İllayana. Şimdi her şeyi açığa çıkarmamız gerekiyor. Hiçbir zaman düşüncelerini söylemekten alıkoyan bir şey olmadı. Şimdi de başlamayın. Söyle gitsin."

Sinirli bir şekilde alt dudağını ısırdı. Teşvik etmek için bir kez başımı salladım ve o da içini çekti. "O anda neden bir şey söylemediğini anlıyorum. Anlıyorum. Ama biz en iyi arkadaşız, Tatiana. Birbirimize destek olmalıyız. Zor ve çetin zamanlarda birbirimizi teselli etmeliyiz. Bana gelip

bana güvenemediğini hissetmen... bu canımı yakıyor. Hayatının bu kadar önemli bir kısmını benden sakladın.

Bana yıllarca *yalan söyledin*. En iyi arkadaşlar böyle şeyler yapmaz."

Haklıydı. Durum tersine olsaydı, benden bu kadar çok şey sakladığı için inanılmaz derecede incinirdim.

"Bana açılmak için pek çok fırsatın vardı. Ben seninle her şeyi paylaşıyorum. *Her şeyi*. Ve bunca zaman, sen çok büyük, çok önemli bir şeyi sakladın. Şimdi sana nasıl güvenebilirim?"

Ona bir daha asla böyle bir şey yapmayacağımı, bundan sonra ona karşı her zaman dürüst olacağımı söyleyebilirdim. Ama bana inanmazdı. Onun güvenini kırmıştım ve bunu geri kazanmak zordu. Tecrübelerimden biliyordum.

Başımı eğdim. "Bundan sonra ne yapacağımızı bilmiyorum." İllayana bir an sessiz kaldı. "Ben de bilmiyorum."

Sonra kalktı ve gitti, beni ringin ortasında tek başıma bıraktı.

"Gitmek istediğinden emin misin?" diye sordu babam, endişeli bir ebeveynin gözleriyle yatak odamın kapısında durarak.

Son giysilerimi çantama tıktırarak başımı salladım. İllayana uzaklaştıktan sonra, durumu düzeltmek için çaresizce onu aradım.

Beni görmek istemedi.

Bugün onun için zaten yeterince zor bir gündü. Benim yaptıklarımın daha fazlasını eklemek istemedim. Yapabileceğim en iyi şey gitmekti. Onun yanında olmak istedim. Nikolai'nin de. Ama varlığımın onu daha da üzeceğinden korktum.

Mesaj attım, aradım. Cevap yoktu. Bugünü tamamen kendime odaklamak istemedim, bu yüzden ona, beni orada istiyorsa, bana söylemesi yeterli olduğunu, hemen geleceğimi söyledim. Ne olursa olsun. Ve onu rahat bıraktım.

New York'a geri dönüp giyim koleksiyonum için bazı tasarımlar üzerinde çalışmaya başlayacağımı düşündüm. Sorun şu ki, çalışma alanım yoktu. Evde, boş odalardan birini ele geçirip "tasarım odam" haline getirmiştım. Endüstriyel bir masa, dikiş makinesi, manken, cetveller, mantar panolar, eskiz defterleri... Kendi kıyafetlerimi yaratmak ve tasarlamak için ihtiyacım olan her şey vardı. New York'ta böyle bir şeyim yoktu.

"O benim burada olmamı istemiyor, baba."

"Sadece üzgün. Biraz sakinleşmesi için ona zaman tanı, eminim her şey yoluna girecek."

"Ben de öyle yapıyorum."

"Bunun için binlerce kilometre uzağa kaçmana gerek yok. Burada kalabilirsin."

Yine başımı salladım. "Gitsem daha iyi olur."

O da homurdandı ve gelip yatağının kenarına oturdu. Benimle tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. "Özür dilerim. Demek istediğim..."

"Baba, bu *kesinlikle* senin hatan *değil*. Burada suçlu olan tek kişi benim. Ona *çok uzun* zaman önce söylemeliydim."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bir süredir sana cesaretini topla ve ona söyle demiştım. Beni dinleseydin, kendine bir sürü sorundan kurtulabilirdin."

Ben ona sert bir bakış attım, o da güldü.

"Sadece söylüyorum. Baban yaşına göre çok bilge. Ara sıra onu dinlesen ölmezsin."

Kafasına bir yastık attım. "Kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeyi bırak. Çok tuhaf oluyor."

Yine güldü. "Tamam. Şaka bir yana, senden bir ricam var."

"Ne?"

"Biriyle tanışmanı istiyorum."

"Biriyle mi...?" diye sordum.

"O benim arkadaşlarımdan birinin oğlu."

"Senin arkadaşın yok ki," dedim otomatik olarak. Sonra onun sözleri beynimde yerini buldu ve şok içinde geri çekildim. "Bir dakika, bana *randevu* ayarlamaya mı çalışıyorsun?!" diye bağırdım.

"Hayır! Yani, eğer ondan hoşlanırsan, evet, buna randevu diyebilirsin. Ama

"Baba! Hayır!"

"Sadece beni dinle! Adı Steve. Yirmi altı yaşında, uzun boylu, yakışıklı ve komik. Bence ikiniz çok iyi anlaşırsınız."

"Rastgele biriyle çıkmayacağım," dedim, yüzümü buruşturarak.

"Rastgele değil. Steve."

"Oh, o zaman sorun yok. Beni de yaz."

Babam gülümsedi. "Harika! Seni buna ikna etmek için daha fazla uğraşmam gerekeceğini düşünmüştüm

"

"Şaka yapıyorum!" Onun koluna vurdum. "Çıkmakla ilgileniyor olsam *bile* — ki ilgilenmiyorum — birini bulmak için senin yardımına ihtiyacım yok. Kendi başıma yapabilirim."

"Biliyorum. Ama Steve'i gerçekten seveceğini düşünüyorum." Ağzımı açtım ama o elini kaldırarak beni susturdu. "Önce beni dinle, sonra konuşabilirsin. Onunla çıkmayı istemiyorum. İstemiyorum. Sadece onunla *tanışmanı* istiyorum. Bir şeyler yiyip onunla sohbet et. Hepsi bu. Başka bir şey değil."

"Bana randevu gibi geliyor," diye mırıldandım. "Neden?"

"Çünkü ikinizin gerçekten iyi anlaşacağınızı düşünüyorum ve romantik bir şey çıkmasa bile, en azından bu hayatın dışında bir arkadaşın olur. Volkovlar dışında."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "O Bratva üyesi değil mi?"

"Hayır," diye başını salladı, koyu sarı saçları yüzüne düştü. "Dediğim gibi, o benim Rusya'daki eski bir arkadaşımın oğlu. Seyahatim sırasında onları gördüm. Steve Bratva'yı biliyor ama aktif bir üyesi değil. Senin gibi. New York'a geleceğini söyledi ve ikinizin akşam yemeğinde bir araya gelebileceğinizi düşündüm. Hepsi bu. İstemiyorsan randevu olmak zorunda değil."

"Ama senin umudun öyle olması."

Masumca omuz silkti. "Onu seversen, seversin. Bilgin olsun, Nikolai'nin yaptığı gibi sana asla zarar vermez."

Onu şüpheyle inceledim. Burada başka bir şey dönüyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım, ama kesinlikle bir şeyler çeviriyordu.

"Üzgünüm baba, kimseyle çıkmak istemiyorum. Ya da yeni arkadaşlar edinmek. Zaten olanları korumak bile yeterince zor. Daha fazlasına ihtiyacım yok."

"Tatiana, lütfen." Elini benimkinin üzerine koydu, gözlerimi yakaladı ve yoğun, yalvaran bakışlarla bana baktı. "Senden çok şey istemiyorum."

Aslında, senden hiçbir şey istemiyorum. Ama bunu istiyorum. Benim için yap. *Lütfen.*"

"Ah, baba," diye inledim ve başımı eğdim. Suçluluk duygusunu oldukça yoğun bir şekilde kullanıyordu. Onun için yapmayacağım hiçbir şey olmadığını biliyordu, özellikle de böyle yalvardığında. Dayanılmaz yaşlı adam.

"Tamam," diye sızlandım. "Ama bu bir randevu *değil*. Ona bunu söylediğinden emin ol. *Ve* yılın geri kalanında bunu bir daha kullanmana izin yok. Aslında, önümüzdeki iki yıl boyunca!"

"İyi." Elinin tersiyle alnını sildi, yüzünde rahatlama belirdi. "Çünkü ona numaranı verdim ve yakında sana mesaj atacak."

"Ne yaptın?!"

Yirmi Üçüncü Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

ODA SESSİZDİ. O kadar sessizdi ki, iğne düşse duyulurdu. Ertesi sabah hepimiz Aleksandr'ın ofisinde oturduk, tıpkı önceki gece olduğu gibi gergin ve garip bir hava vardı. Annemizin doğum gününü böyle geçirmeyi planlamamıştık. Lukyan benimle konuşmuyordu. Illayana da benimle konuşmuyordu. Aleksandr da. Televizyonun etrafında toplanıp annemizin en sevdiği filmleri izliyor ve en sevdiği atıştırmalıkları yiyorduk. Bizi doğuran ve büyüten bu muhteşem kadına saygımızı göstermenin bizim yolumuz buydu. Onun hayatını kutlamanın bizim yolumuz. Ancak, önceki yıllarda gecenin kahkahalar, bağ kurma ve yemek savaşlarıyla geçtiği aksine, bu yıl sadece öfkeli bakışlar ve alaycı sözler vardı.

Aleksandr ve benim bu gece için özel olarak yaptırdığımız *Prag* doğum günü pastası bile gerginliği azaltmadı. Oysa kardeşlerim çikolatalı pastayı *çok severlerdi*.

Tatiana bütün gece bana mesaj atarak beni kontrol etti ve iyi olduğumdan emin oldu. Bu günün ezici acısından dikkatimi dağıtmak için şakalar yaptı. Bunu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok takdir ettim.

Normalde o da bizimle birlikte olurdu. Ama olan biten her şeyden dolayı, mesafesini korumak en iyisi olacağını düşündü. En azından Illayana sakinleşene kadar.

Ona da mesaj atmıştı, ama kardeşim küçük bir velet gibi davranmakla meşgul olduğundan cevap verememişti. Ertesi gün olması ve bütün gece sakinleşmek için zamanı olması da hiçbir işe yaramamıştı. Aksine, o kadar zaman geçmesine rağmen daha da sinirlenmişti.

Aleksandr, Mikhail'in bize getirdiği haberleri Illayana ve Lukyan'a aktarmayı yeni bitirmişti. Sessizce oturup her kelimeyi dinlediler, bu da durumun ciddiyetini gösteriyordu. *Hiç* durmadan hareket ediyorlardı. Bu çok endişe vericiydi. Yan yana

uzaktaki duvara yaslanmış kanepede oturuyorlardı, yüzleri asıktı. Aleksandr masasının arkasında, ben de masanın önündeki koltuklardan birinde oturuyordum. Aleksandr, hissettiği kadar endişeli görünmemeye çalışıyordu. Uzun zaman önce kardeşimin vücut dilindeki ince ipuçlarını anlamayı öğrenmiştim: omuzlarındaki gerginlik, çenesinin hafifçe sıkılması, soluk mavi gözlerindeki tedirginlik. Bunların hepsi bana onun umutsuzca saklamaya çalıştığı şeyi gösteriyordu. Illayana ve Lukyan'ı endişelendirmemek için tüm bu olaydan etkilenmemiş gibi görünmek istiyordu.

Mikhail, onun büyük üzüntüsüne rağmen, hâlâ oradaydı. Talon'dan bahsettikten sonra ayrılmaya çalıştı, ancak Aleksandr, şu anda bize karşı ne hissederse hissetsin, Dimitri'nin en eski arkadaşı olduğunu hatırlatarak onu kalmaya ikna etti. Onu geri getirmek istiyorsak, onun yardımına ihtiyacımız vardı.

Oğluna olanlar yüzünden bize karşı hala çok fazla suçluluk ve kin besliyordu. Kesinlikle gerekli olmadıkça hiçbirimizle konuşmak istemiyordu ve hatta Dayton'ın kaldığı odada kalmakta ısrar etmişti.

Odanın Aleksandr'ın odasının hemen yanında olması, bu sabah ikisi karşılaştıklarında durumu biraz garip hale getirdi.

"Tamam," dedi Lukyan, geriye yaslanarak. "Yani Squid Game gibi bir şey mi?"

Aleksandr kaşlarını çatı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bir televizyon programı." Illayana gözlerini yere dikmiş, kollarını uyluklarına dayamış, ellerini birbirine kenetlemişti. "Bir grup insan para için ölümcül mücadeleler yaparken, diğerleri izleyip kimin kazanacağına bahis oynuyor."

"O zaman evet, sanırım öyle bir şey."

"Til Death Games'e katılan insanlar bunun için kayıt yaptırmamışlar," diye ekledi Mikhail.

"Plan nedir?" Lukyan'ın sesinde daha önce hiç duymadığım bir çaresizlik ve aciliyet vardı. "Onun adası bulunamazsa, babamı nasıl kurtaracağız?"

"Aslında bunun için bir fikrim var." Mikhail'e döndüm. "Talon'ı nereden alıyor?"

"Çalışanlarını mı?" Kaşlarını çatı.

"Evet. Zengin ve varlıklı insanlara hizmet veren, yönetmesi gereken koca bir adası var. Onu idare etmek için işçilere ihtiyacı var. Garsonlar, aşçılar, bahçıvanlar, hizmetçiler, güvenlik görevlileri. Onları nereden bulduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ama öğrenebilirim."

Lukyan başını eğdi. "Gizli görev mi yapmak istiyorsun?"

"Bence bu, adayı bulmamız için en hızlı ve en etkili yol. İçimizden biri işçi kılığına girip arka planda çalışır. Mümkün olduğunca fazla bilgi toplarız. Adanın yerleşim planı, kaç çalışanı olduğu, güvenlik önlemleri ve tutukluları nerede tuttukları gibi ayrıntıları öğreniriz, böylece adaya sızdığımızda körü körüne dolaşmayız."

"Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" Ilayana bakışlarını yerden kaldırdı. Gözleri öfkeyle doluydu (bana mı yoksa duruma mı öfkелendiğini bilmiyordum). "Talon denen adamın aldığı önlemleri düşünürsek, işe almayı planladığı kişileri iyice araştırmayacağını mı düşünüyorsun? Dimitri'nin çocuklarından birinin kendisine iş başvurusunda bulunduğunu görünce şüphelenmeyeceğinden eminim."

Bunu zaten düşünmüştüm. "Dünyadaki en paranoyak kişiyi bile kandıracak kadar kapsamlı bir geçmişe sahip bir takma ad kullanacağız. O sadece iş arayan normal bir insan görecektir."

"Hala adayı *bulma* sorunu var," diye ısrar etti Mikhail. "Talon, çalışanları ve eşyaları dahil olmak üzere herkesi takip ve dinleme cihazları için taratacaktır. Bir tane bulursa, anında beynine kurşun sıkacaktır."

"O zaman bizde olmayacak," diye omuz silktim. "Orada bir tür komuta merkezi olmalı. Onu kullanarak adanın enlem ve boylamını bulabiliriz. Sonra tek yapmamız gereken bu koordinatları iletmek."

Aleksandr başını salladı. "Hoşuma gitti. Bu takma adı oluşturman ne kadar sürer?"

"Zaten var. Yıllardır üzerinde çalışıyorum." Yanımdaki küçük masadan iPad'imi aldım ve birkaç dokunuşla Damien Czar'ın bilgilerini ekrana getirdim. Aleksandr'a uzattım. Ekrana göz gezdirdi ve onaylayan bir homurtu çıkardı. Arkasında duran Mikhail'e uzattı.

"İyi görünüyor," dedi Mikhail, yakından inceleyerek. "Suç geçmişini de ekleyebilir misin? Çok çılgınca bir şey olmasın. Belki bir saldırı ve darp suçlaması ya da onun gibi bir şey? Talon'un bir iki kuralı çiğnemekten çekinmeyen tiplere daha çok eğilimli olacağını hissediyorum."

O adada gerçekleşen yasadışı faaliyetleri düşününce bu mantıklıydı. Kimsenin polise koşmayacağından emin olması gerekiyordu.

Başımı salladım. "Kolay."

"Ve onun yerine benim resmimi koy," diye emretti Aleksandr. "Gizli göreve ben gideceğim."

Ben burnumdan soludum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kaşları birleşti. "Hayır, şaka yapmıyorum."

"Aleksandr, hepimiz arasında bunu yapamayan tek kişi sensin. Sen babamın tıpatıp aynısın."

"O haklı," dedi Lukyan. "Sana bir bakışta Dimitri Volkov'un oğlu olduğun açıkça belli oluyor."

Sinirlenerek homurdandı ama inkar etmedi. Haklı olduğumuzu biliyordu.

"Hepimiz en iyi seçimin ben olduğumu biliyoruz. Ben her zaman babamdan çok anneme benzemişimdir," dedim.

"Tamam, peki. Olduğu gibi bırakalım." Ama kesinlikle bundan memnun değildi. Mikhail'e baktı. "İhtiyacımız olanı bulman ne kadar sürer?"

"Çok uzun sürmez." Duvardan itti ve telefonunu çıkardı. "Hemen adamlarımı bu işe koyacağım. Birkaç gün içinde sana bir şeyler bulmuş olacağım." Başka ekleyecek bir şeyi kalmayınca, ayrıldı.

"Tekrar görmek istiyorum," dedi Illayana.

Aleksandr ve ben birbirimize baktık. Babasının dövüşünü gösteren videodan bahsediyordu. E-postayla gönderilen videodan. Üçüncü kez izlemenin ne faydası olacağını bilmiyordum, ama yine de Aleksandr'a ona tekrar göstermesi için başımı salladım. O da iPad'i ona uzattı. Lukyan da izlemek için omzunun üzerinden eğildi, gözleri ekrana odaklanmıştı. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim, hiç bu kadar uzun süre aptalca şakalar yapmadan durduğunu görmemiştim. Bu beni endişelendirdi.

Ayağa kalktım ve Aleksandr'ın yanına gittim, bir elimi masaya koyup öne eğildim, böylece kardeşlerimiz konuşmamızı duyamayacaktı. "Onlara çok dikkat etmeliyiz. Bu durumun üstesinden gelmeleri çok zor olacak."

Hayatlarında ilk kez babaları dövülmüştü.

Hayatları boyunca saygı duydukları adam esir alınmış ve diğerleri izleyip tezahürat ederken, hayatı için savaşmaya zorlanıyordu.

Aleksandr onaylayarak homurdandı. Gözleri, videoyu tekrar tekrar izleyen Illayana ve Lukyan'a kilitlenmişti. "Merak etme. Onlara ben bakarım."

Başımı salladım. "Hanımefendi nerede?"

"Kardeşini görmeye gitti. İhtiyacımız olursa masaya kaç kişi oturtabileceğine dair bir fikir edinmeye çalışıyor."

"Kardeşi buna gerçekten izin verecek mi? Onunla son görüşmemiz pek iyi geçmemişti."

"Drea öyle düşünüyor gibi görünüyor. Ama bence bunu *bizim için* yapmayacaktır. Onun için yapacaktır. Küçük bir örgüt olabilirler, ama sayıları yardımcı olacaktır." Omzunun üzerinden bana baktı. "Bir düzine asker alıp benim için bir işi halletmeni istiyorum."

"Ne?"

"Evimize yapılan baskında yardım eden iki MC çetesinin yerini buldum. Onlarla ilgilenmeni istiyorum."

Dudaklarım gülümsedi. "Özel bir şekilde mi?" Gözleri soğuk bir karanlıkla kaplandı. "Onlara acı çektir."

Eve vardığımda saat geç olmuştu. Tüm vücudum ağrıyordu, yorgunluk her kemiğime işlemişti, uzuvlarım jöle gibi hissediyordu. Saımda kan vardı. Tırnaklarımla altında. Giysilerim kanla ıslanmıştı. Cildime sızıyordu.

Gece çok uzun sürmüştü. İlk motosiklet çetesi, Kaos Lordları, kulüp evlerini bir uyuşturucu yuvasına kurmuştu. İdrar ve kusmukla ıslanmış zeminler. Kırık pencereler. Küflü duvarlar. O lanet yere adımımı attığımda tetanos aşısı olmam gerektiğini hissettim.

Dominik'in onları kendisi için çalışmaya nasıl ikna ettiğini anlamak kolaydı. Tek yapması gereken onlara bir tomar para atmaktı, onlar da onun istediğı her şeyi yapmaya hazır olurlardı. Bağımlılar bir sonraki dozları için her şeyi yaparlardı.

Yedi üyeden oluşan küçük bir kulüptü. Saldırıdan önce muhtemelen daha fazla üye vardı, ama şimdi sadece yedi kişi kalmıştı ve geldiğimizde hepsi Tanrı bilir neyle kafayı bulmuşlardı.

Sızmak kolaydı. Karanlığın örtüsü altında gizlice içeri girdik ve baygınken boğazlarını kestik, tek bir kayıp bile vermedik. Aramızda hırsızlar arasında onur diye bir şey yoktu. O pislikler evimize girip bizi öldürmeye çalışmıştı. Biz de aynı şeyi yapıyoruz. Tek fark, bizim başarılı olmamızdı.

Başkan ve başkan yardımcısını en sona bıraktık. Aleksandr'ın tek isteği, onların acı çekmesiydi. Diğerleri sadece piyonlardı, uşaklardı. Sadece emirleri uyguluyorlardı. Ancak bu ikisi, aktif olarak bize karşı çıkmaya karar vermişti. Bunun bedeli de gözleri, dilleri, elleri ve ayakları oldu. İşimiz bittiğinde, tanınmaz hale gelmişlerdi. Sadece cansız, kanlı cesetler, sanki Edward Scissorhands tarafından parçalanmış gibiydiler.

İkinci MC çetesi, The Brotherhood, ilkinden biraz daha organizeydi.

Öncelikle, kanlı kapılarını kilitlemişlerdi. MC'de on bir üye vardı. Hala gecenin karanlığı ve sürpriz unsurunun avantajı vardı, ama The Brotherhood saldırımıza hızlıca adapte oldu ve sert bir şekilde savaştı. Neredeyse... takdire şayandı. Başkan ve Başkan Yardımcısı çatışmada öldürüldü, bu yüzden onları The Chaos Lords'a yaptığım gibi işkence edemedim. Hayal kırıcı ama kaçınılmazdı.

Dört askerimi kaybettim, bu dört fazla oldu. Zaferle ve yarasız çıkmayı ummuştum. İkisi birden olmazsa, biri de olur.

Ayrılmadan önce, tüm Kaos Lordları üyelerine yaptığım gibi, hepsinin alnının ortasına büyük bir 'V' işareti kazıdım, böylece hayatlarının neden sona erdiği konusunda hiçbir şüphe kalmasın diye.

Ön kapıdan içeri girdiğimde doğrudan odama gidip düş almayı planlamıştım, ama oturma odasındaki kanepede oturan yalnız figür beni durdurdu. Aleksandr'dı. Karanlıkta, hareketsizce oturuyordu, tek ışık kaynağı önündeki televizyondur. Televizyon çalışmıyordu, sadece bir TV programı duraklatılmıştı.

Birkaç saniye daha bekledim, ama o izlemek için hiçbir hareket yapmadı. Sadece orada oturmaya devam etti, ekrana bakarak.

Yorgunsun. Açsın. Ağrın var. Kanla kaplısın. Yukarı çık, düş al ve sonra aşağı gel. Git hadi. Sadece...

Kendi kendime küfrettim ve odaya girdim. Kanepenin yanındaki koltuğa çöktüm ve memnuniyetle inledim. Ayaklarımın üstünden kalkmak iyi geldi. Adrenalin etkisini kaybetmeye başladığı andan itibaren bana acı veren, uyuğumda korkunç bir bıçak yarası vardı.

Aleksandr'ın bakışları bana kaydı, sonra tekrar televizyona döndü. "Babam burada olsaydı, kanla kaplı annemin mobilyalarına oturduğun için kafanı uçururdu."

"O zaman burada olmaması iyi bir şey, değil mi?" Yüzündeki ifadeyi, sesindeki duygusuz tonu sevmedim. Her zamankinden daha soğuktu.

"Nasıl gitti?" "İyi."

"Kayıp var mı?"

Omuzlarımı silktim ve arkama yaslanarak tavana baktım. "Dört. Shane, Lev, Nina ve Dima."

"Çok yazık. Dima gelecek vaat ediyordu."

Onaylayarak başımı salladım. "Aileleri onları toprağa verebilsin diye cesetlerini geri getirdim."

Cevap gelmeyince, başımı çevirip ona baktım. Hâlâ zombi gibi televizyona bakıyordu.

"Ne oluyor?"

"Hiçbir şey," diye otomatik olarak cevap verdi. "Annenin üzerine yemin eder misin?"

Hiçbir şey söylemedi.

Sinirli bir şekilde nefes vererek, sehpa da duran uzaktan kumandayı aldım. "Eh, burada sessizce oturup beklemeyeceğiz..." Eli hızla uzandı ve bileğimi tutarak oynat düğmesine basmamı engelledi.

"Yapma."

Şüpheyle gözlerimi kısarak baktım. *Ne sorunu var bu adamın?* Ond an öfke hissediyorsam, muhtemelen boşverirdim. Aleksandr her zaman öfkeli ve huysuzdu. Ama bu öyle değildi.

Yemin edebilirim ki... üzüntüydü.

"*Konuş benimle, Zander.* İkimiz de biliyoruz ki, sen konuşana kadar ben hiçbir yere gitmeyeceğim. Bana merhamet et, çünkü yorgun ve açım ve sadece uyumak istiyorum." O sadece sevdiği kişilere merhamet ve şefkat gösterirdi. Onu suçluluk duygusuyla konuşmaya zorlamaktan çekinmedim.

Tsk diye ses çıkardı ve beni bırakıp kanepeye geri oturdu. Boynunu çıtlattığında kazandığımı anladım. Rahatsız edici bir şey hakkında konuşmak zorunda kaldığında hep bunu yapardı. Sanırım bu bir aile özelliği, çünkü ben de yapardım.

"Bunu Dayton'la birlikte izlerdim. Öldürülmeden önce."

Tabii ki. Bu çocukla ilgiliydi. Tahmin etmeliydim. O olaydan beri bu konuyu kaçınıyordu.

"Onsuz izlemek istemiyor musun?"

"Bana ilk kez bir şey izlememi istediğinde, o kadar gergindi ki neredeyse altını ıslatacaktı, biliyor musun?" diye sorumu görmezden gelerek cevap verdi.

"Bunu bilmiyordum."

"Peki ben evet dediğimde?" diye sordu ve gülmeden güldü. "Sanki ona bir milyon dolar falan teklif etmişim gibi, çok heyecanlanmıştı. Sanki daha önce kimse onunla oturup film izlememiş gibi."

Çocuğun hayatı hakkında duyduğum şeylere dayanarak, bu doğru olsa bile hiç şaşırmazdım.

"Buraya ilk geldiğinde tam bir pislikti. Saygısızdı. Kin doluydu. Kötü bir tavrı vardı. Böyle insanlara ne yaptığımı biliyor musun?"

"Onları döverek." Bunu kişisel deneyimimden biliyordum.

"Ama bu taktik Dayton'da asla işe yaramayacaktı. O çocuk hayatı boyunca ezilmişti. Bunu anladığımda, onun gerçekte ne istediğini anladığımda, tüm tavrı değişti."

"Peki neydi o?"

Gözleri bana kaydı ve sabitlendi. "Sadece birinin onu umursamasını istiyordu."

Başımı yana eğdim ve onu dikkatle inceledim. "Onun nesi vardı, Zander? Onun gibi yürek burkan hikayeleri olan birçok çocuk gördün. Neden *bu çocuk* seni bu kadar etkiledi?"

Başını eğdi, parmağının kol dayanağında yavaşça daireler çizdiğini izledi. "Bence bunun bir kısmı, bana Lukyan'ın gençlik yıllarını *çok hatırlatmasıydı*. Ama Lukyan'ın aksine, onda insanı engellerini yıkacak bir utangaçlık vardı. Onun için üzıldüm. Tek istediği bir aileydi. Onu önemseyen biri. Düşündüm ki..."

"Sen onun için o kişi olabilir misin?"

Cevap vermedi ama doğru tahmin ettiğimi hissettim. Kardeşimin kocaman bir kalbi vardı. Büyük, *korunaklı* bir kalp, ama yine de kocaman. Eğer bir şekilde o kalbi aşmayı başarırsan, ölene kadar sana değer verirdi.

Sessizlik çöktü. Başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Bunun onun için söylemesi zor bir şey olduğunu biliyordum, bu yüzden dikkatini başka yöne çekmenin en iyisi olacağına karar verdim. Uzaktan kumandanın oynat tuşuna bastım.

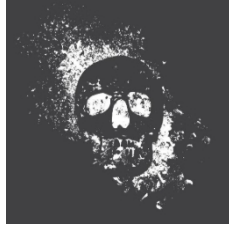
Aleksandr hemen iç geçirdi. "Nikolai..."

"Sus, izlemeye çalışıyorum."

"Neredeyse tüm ilk sezonu kaçırdın. Ne olup bittiğini anlayamazsın."

Ayaklarımı sehpaye attım ve ayak bileklerimi çaprazladım. "O zaman bana anlatman gerekecek."

Yirmi Dördüncü Bölüm NIKOLAI VOLKOV

"BİNİNCİ KEZ SÖYLÜYORUM, lanet hançerin nerede olduğunu bilmiyorum. Ona dokunmadım bile," diye bağırdı Illayana, mutfak masasının karşısından Lukyan'a öfkeyle bakarak.

"Dün gece yatmadan önce odamdaydı. Bu sabah uyandığımda *gizemli bir şekilde* ortadan kaybolmuştu. Bununla hiçbir ilgin olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Ha?"

"Aynen öyle diyorum, seni uzun boyunlu ucube," diye tısladı.

Lukyan öfkeyle nefesini tuttu, eli boğazına gitti. "Benim boynum uzun değil!"

Kardeşlerimin bir grup... daha iyi bir kelime bulamadığım için, aptallar gibi tartışmalarını dinlerken, mısır gevreğimden bir kaşık daha aldım. Sabah uyandıklarından beri tartışıyorlardı ve bir an bile durmamışlardı. Sanki hiç ayrılmamışlar gibiydi.

Görünüşe göre Lukyan'ın en sevdiği hançeri kaybolmuştu ve bunun için Illayana'yı suçluyordu. Çocukken sık sık yaptığı bir şey olduğu için, suçlu olması muhtemeldi; onun eşyalarını alıp evin bir yerinde saklardı. Ama o, bunu yapmadığını sağda solda yemin ediyordu ve ben ona inanmaya meyilliydi.

Genelde böyle bir şey yaptığında övünür ve onunla alay ederdi. "*Hayır, hayır, na-nah-nah, asla bulamayacaksın.*" Ya da buna benzer bir şey. Şu anda bunu yapmaması, onun sorumlu olmadığını düşündürdü bana.

"Ben yapmadım," diye hırladı Illayana.

"Başka kimse yapamaz!" Lukyan agresif bir şekilde ağzına bir parça tost tıktırdı ve bir parça kopardı. "Tabii biri evin yan tarafına tırmanıp, pencereden gizlice girip, ben uyurken odamda sessizce dolaşıp, yatağımın başucundaki masadan çalmış ve sonra *da* beni uyandırmadan *gizlice çıkmışsa başka*. Sen böyle mi diyorsun?"

"Senin ne kadar sinir bozucu olduğunu düşünürsek, biri sana sataşmak için bu kadar zahmete girse hiç şaşırmazdım," diye tısladı.

"Sen oldukça sinir *bozucusun*," dedi Christian, yumurtalarından bir ısırık alarak. Lukyan kafasına bir tokat attı. "Kimse sana sormadı."

"Yanlış yere koymadığından emin misin?" diye sordum.

Lukyan doğruldu ve bana sırtını dönerek hafifçe döndü. "Christian, lütfen kardeşime, ikiyüzlü davranışları nedeniyle artık onunla konuşmayacağımı iletir misin? Ve ortaya çıkan gerçekler beni üzdüğü halde, yine de suratına yumruk atmak istediğimi de."

Gözlerimi devirdim.

Christian omuz silkti ve bana dönerek ağzını açtı.

"Anladım," dedim, elimi kaldırarak onu susturmak için. Eğer oynamak istediği oyun buysa, sorun yoktu. "Christian, lütfen kardeşime hançerini kaybetmiş olup olmadığını sorar mısınız?"

Christian Lukyan'a döndü ama o bir şey söylemeden Lukyan, "Lütfen kardeşime söyle..." dedi.

"Oh, lanet olsun, *sen* söyle ona," Christian hafifçe omzuna itti. "Ben senin ayakçın değilim. Ve bu çok aptalca." Bir kez olsun, adamla aynı fikirdeydim.

"Bekle, senin eşyaların New York'ta kaybolmamış mıydı?" Luca kahvesinden bir yudum aldı, kaşları derin bir çatık haline geldi. "Evet, birinin diş fırçasını falan çaldığı için şikayet ettiğini hatırlıyorum?"

Kaşıkla kahveyi karıştırırken durdum, kaşığımdan kaseye süt damlıyordu. Bakışlarım Lukyan'ın kilerle buluştu.

"Hayır... sence?" diye fısıldadı, sanki cevaptan korkuyormuş gibi.

"*Benimle konuşmadığını sanıyordum*" demek istedim, ama mızımızlanan çocuğu kızdırmamak en iyisiydi.

"Olabilir." Meğer en küçük kardeşim de bir stalker'ı varmış. Her şey, Illayana ile New York'a taşındıktan sonra başlamış. Biri ona küçük aşk notları bırakıyormuş, ruh ikizi olduklarını, kaderlerinde birlikte olmak yazdığını söylüyormuş. Birkaç eşyası da kaybolmuş. Onu Vegas'a geri taşıyarak stalker'ın radarından çıkmasını ummuştuk, ama belli ki stalker onu takip etmiş.

"Hayır," Lukyan yine reddetti. "İmkânsız. O kadın eve nasıl girmiş ki?!"

Eğer bu onun takipçisinin işi ise, o zaman bizim tahmin ettiğimizden çok daha kurnaz ve becerikliydi.

Birinin güvenliğini atlatması kesinlikle mümkündü. Olası değildi... ama mümkündü. Arazide, her biri altı kişiden oluşan iki vardiya halinde, yirmi dört saat, yedi gün boyunca devriye gezilmesi gerekiyordu. Birinin çiti aşp, bahçeyi geçip, köpekleri atlatıp, evin yan tarafına tırmanıp, Lukyan'ın yatak odasına girip, fark edilmeden kaçma ihtimali çok düşüktü. Düşükten de düşüktü. İmkansızdı. İmkansızdı.

Siktir.

"Git güvenlik kameralarını kontrol et, bir şey yakalamışlar mı bak," dedim Lukyan'a. İçimde, ihtimal ne kadar düşük olursa olsun, Lukyan'ın gizemli takipçisinin bir şekilde bunu başardığına dair içgüdüsel bir şüphe vardı. O da başını salladı, son tostunu ağzına tıktırdıktan sonra ayağa kalktı.

"Uh, pardon?" İllayana, Lukyan uzaklaşmaya başlarken seslendi.

"Özür dilerim," diye omzunun üzerinden bakmadan cevap verdi.

"Bana bir özür borçlusun!"

Lukyan... özür dilemek mi? İllayana'nın o pisliğin herhangi bir şey için özür dilemesini sağlamaktan daha kolay, benim boktan bir şey yapmam daha olasıydı. Mısır gevreğimin kalanını bitirdim ve boş kasemi lavaboya götürdüm, hızlıca yıkadıktan sonra tezgahın üstüne koydum. Luca ve Christian yemek yerken aralarında konuşuyorlardı, İllayana ise telefonuyla oynuyor ve yemeğini hafifçe karıştırıyordu.

Lukyan birkaç dakika sonra elinde bir iPad ile geri geldi. "Bak." Cihazı bana doğru çevirdi.

"Burada neye bakmam gerekiyor?" Ekranda altı ayrı kamera görüntüsü vardı, hepsi evin dışını farklı açılardan gösteriyordu. Bazıları mülkümüzü çevreleyen kapıya doğru bakıyordu. Bazıları doğrudan evin kendisine bakıyordu. Şüpheli veya yerinde olmayan hiçbir şey yoktu.

Sonra gördüm. Sadece siyah bir hırsız kıyafeti olarak tanımlayabileceğim bir şey giymiş küçük bir figür çimlerin üzerinde koşuyordu. Kıyafet vücuda yapışmıştı. İnce bel ve kıvrımlara bakarak, Lukyan'ın takipçisinin bir kadın olduğu yönündeki ilk değerlendirmesine katılmaya meyillendim.

Hızlı ve verimli hareket ediyordu, gerektiğinde devriye gezen askerlerden kaçmak için saklanıyordu. Köpeklerden biri — renginden Boris olduğunu tahmin ettim — onu gördüğünde, onun işi bittiğini düşündüm. Ona saldırmak yerine

saldırmak yerine, herhangi bir davetsiz misafire karşı eğitildikleri gibi, doğrudan ona yaklaştı ve kafasını okşamasını sağladı.

Bu bana iki şey söyledi. Birincisi: köpek, kadını tehdit olarak görmeyecek kadar ona aşinaydı. İkincisi: bu, kadının ilk kez yaptığı bir şey değildi.

Bu kadın kim?

Boris'e çiğ et parçası gibi görünen bir şey attıktan sonra, evin yan tarafına tırmandı, Lukyan'ın penceresini açtı (bu da aptalın pencereyi kilitlemediği anlamına geliyordu) ve içeri girdi. Görüntülerdeki zaman damgası 1:59'du. 3:17'ye kadar tekrar ortaya çıkmadı.

O kadar zaman boyunca ne yapıyordu ki? Onun uyumasını mı izliyordu?

Odanın iç kameralarına bakarak odadan çıkıp evi karıştırmaya falan gitmediğini kontrol ettim.

Gitmemişti. İçeride bulunduğu yetmiş sekiz dakika boyunca, odasından bir kez bile çıkmamıştı. Rahatsız edici.

Pencereden dışarı çıktı ve evin yan tarafına doğru inmeye başladı. İnerken bir an durdu ve kameranın hemen önünde durdu. Tek eliyle düşmemek için tutunurken, diğer eliyle takım elbisesinin önünü açtı ve bir kağıt parçası çıkardı, kameranın görmesi için havaya kaldırdı:

Uyurken çok tatlı görünüyorsun.

Notu cebine koydu ve Lukyan'ın bütün sabah şikayet ettiği hançeri çıkardı. Maskesinin altını kaldırarak dudaklarını ortaya çıkardı ve cinsel imalarla bıçağın keskin olmayan tarafını diliyle yaladı. Kameraya veda öpücüğü gönderdikten sonra yere atladı ve geldiği gibi sessizce ve fark edilmeden ayrıldı.

Kardeşıme baktım. "Bunu gördün mü?"

"Evet." Ve bu durumdan hiç de korkmuş görünmüyordu. Hayır. Heyecanlı görünüyordu. Coşku dolu.

Sadece kardeşim, çılgın bir takipçisi olacağı ihtimalinden heyecanlanabilirdi.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Nasıl?" diye sordu masumca.

"Heyecanla başın dönüyormuş gibi. Öyle olmamalısın. Bu kadın odana girip bir saatten fazla seni uyurken izlemiş. Tehlikeli biri. Ve deli."

"Biliyorum." Gözleri adeta *parlıyordu*. "En sevdiğim iki şey. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Lukyan," diye inledim, yüzümü ellerimle kapattım.

O güldü. "Bak, tabii ki o kadın ölmeli. Ben aptal değilim. Onun her yerde beni takip etmesine izin veremeyeceğimizi biliyorum. Henüz görmemişse bile, eninde sonunda görmemesi gereken bir şey görecektir. Ama önce kesinlikle onu becereceğim. Belki iki kez. Bir kez de o hırsız kıyafetiyle, kesin."

"Görmek istiyorum, görmek istiyorum," diye şarkı söyleyerek Christian yanımıza geldi.

"Neyi göreceksin? Bizim sevişmemizi mi?" Lukyan omuz silkti, hiç etkilenmemiş gibi. "Evet, istersen.

Eğer o da isterse, sen de katılabilirsin."

"Hayır, görüntüleri... Bekle, ne?"

"Oh, tanrım." iPad'i Christian'a uzattı ve mutfak adasından bir elma aldı. Bir ısırık aldı ve Christian az önce benim izlediğim videoyu izlerken sinir bozucu bir şekilde yüksek sesle çiğnedi.

"Kahretsin. O gerçekten deli."

Luca da bize katıldı. "Sıra bende. Gösterin bana."

"Olmaz." Christian'ın elinden iPad'i almadan önce onu elinden aldım. "Çılgın sapık kaltağı yüceltmeyeceğiz..."

"Hey, bu çok kaba. Onun bir kaltak olduğunu ya da tehlikeli olduğunu bilmiyoruz. Hiçbir zaman tehditkar bir şey yapmadı." Lukyan elmasından bir ısırık daha aldı.

"Senin yattığın kızlardan birinin parmaklarını kesmemiş miydi?" Luca kaşlarını kaldırarak sordu.

"*Bana*," diye düzeltti, göğsünü işaret ederek, ağzı doluydu. "*Bana karşı* tehditkar bir şey yapmadı."

Sinirlenerek başımı salladım. Böyle anlarda Aleksandr'ın Lukyan'a daha fazla sorumluluk vermekte neden tereddüt ettiğini anlamak kolaydı. Hayatı potansiyel tehlike altındaydı ve en azından şaka yapmayı bırakacak kadar ciddiye alamıyordu. Christian ve Luca odada olmasaydı, onu azarlardım. Ancak bu aile meselesiydi ve başkalarının önünde bunu ortaya dökmeye niyetim yoktu. Ama bu meselenin halledilmesi gerekiyordu, hem de *hemen*.

Bu yüzden ikizleri ortadan kaldırmayı garantileyen tek şeyi yaptım. "İllayana nerede?"

İkisi de döndü ve Illayana'nın oturduğu boş koltuğa dehşet dolu bakışlarla baktı. Birkaç dakika önce ikizlerin dikkati dağılmışken onun dışarı çıktığını görmüştüm.

"Oh, lanet olsun," dediler ikisi de aynı anda. Luca kardeşini işaret etti. "Sen üst kata bak. Ben alt kata bakarım. Git." Farklı yönlerle koştular.

Onu asla bulamayacaklardı. Tabii o bulunmak istemedikçe. Bu evi avucunun içi gibi biliyordu. Saklanmak isterse, kimse onu bulma şansına sahip değildi.

"Söyleyeceğin şeyi beğenmeyeceğim gibi bir his var içimde." Lukyan elma çekirdeğini yanındaki çöp kutusuna attı. "Yüzünde, onuncu sınıf tarih öğretmenimin, ödevimi yapmadığımı söylediğimde gördüğüm ifade var. Öfkeli bir hayal kırıklığı."

"Bu durumu daha ciddiye almalısın."

"Hangi durumu?" Gerçekten kafası karışmış gibiydi ve bu beni onu boğazlamak istememe neden oldu.

"Takipçi durumu," diye tısladım. "Bunu şaka gibi görmeyi bırak ve bu kadının hayatını tehlikeye atabileceğini anla. Takipçiler takıntılarının nesnesini elde edemediklerinde şiddet uygulayabilirler. Bu kadın senin için bir kez öldürdü bile. Ya seni tamamen kendine ait yapmak isterse ne olacak? Anya ile evleneceğini öğrenirse ne olacak?"

Yüzü soldu.

"Bu evlilik Illayana'yı güvende tutan tek şey. Anya'ya bir şey olursa, büyükbabam bunun bizim sorumluluğumuzda olup olmadığını umursamayacak. Sadece düzenlemesinin bozulduğunu görecektir ve bizi cezalandıracaktır. Aleksandr'ın seni beceriksiz bir sınıf palyaçosu gibi görmeyi bırakıp seni ciddiye almasını mı istiyorsun? Ona bunun için bir neden ver."

Öfkeyle oradan ayrıldım, sözlerimin suçluluğu çoktan kalbime yerleşmeye başlamıştı. Onu azarlamak ya da moralini bozmak hoşuma gitmemişti. Onun kaygısız doğasını seviyordum, ama bunun da bir zamanı ve yeri vardı ve o bunu öğrenmeliydi.

Aleksandr'a güvenlik ihlalini anlatmam gerekecekti. Bu durumdan pek hoşnut olmayacaktı. Masasına yumruklarını vururken homurdandığını ve hırladığını gözümün önüne getirebiliyordum. Lukyan, Aleksandr sinirlendiğinde ona "Hulk" derdi... çok uygun bir isim.

Köşeyi dönüp fuayeye girdim ve Aleksandr'ın ofisine çıkmak için merdivenlere yöneldim, ama birinin bağırması beni durdurdu.

"Dur! Sakın yapma! Hayır!"

Kaşlarımı çattım, başımı yana eğip daha dikkatli dinledim. Bu... Drea mıydı?

"Hayır! Yapma! Git buradan!"

Ses yemek odasından geliyordu. Silahımı çıkardım ve koridora geri koştum. Drea ve ben pek iyi arkadaş sayılmazdık, ama kardeşim onu seviyordu. Eğer tehlikedeyse, onu kurtarmalıyım. Onun için.

Yemek odasına yaklaştıkça çığlıklar daha yüksek ve daha belirgin hale geldi. Kesinlikle bir şeyler oluyordu. Bacağımı kaldırıp kapıyı tekmeledim ve odaya koştum. Gördüğüm şey beni aniden durdurdu, şoktan ağzım açık kaldı.

Drea, yemek masasına bağlanmış, kolları ve bacakları iple bağlanmıştı. Aleksandr, onun alt yarısının önünde duruyordu ve vücudunu görüşten koruyordu, ama ben onun belden aşağısının çıplak olduğunu hissediyordum. Ve elinde bir dövme tabancası vardı.

"Nikolai. Oh, Tanrıya şükür. Yardım et bana. Kardeşin delirmiş!" Drea, bağlarını çekerek tısladı.

"Delirmedim," diye sakın bir şekilde cevapladı Aleksandr. "Sana söyledim, vücudunda başka bir erkeğin adını görmekten bıktım. O yüzden onu ortadan kaldırıyorum."

"*Ben de sana onu kapatacağımı* söyledim! Sadece zamanım olmadı. Logan benim dövme sanatçımdı. Bu iş için ona gitmemi istemeyeceğini düşündüm, bu yüzden başka birini bulmam gerekiyor."

"Doğru tahmin ettin." Dövme makinesinin *vızıltısı* odada yankılandı ve Drea çığlık attı.

"Aleksandr, sakın yapma! Ne yaptığını bilmiyorsun! Her şeyi mahvedeceksin."

O, ona kaşlarını çatarak baktı. "Ne yaptığımı biliyorum.

Google'da araştırdım." "Google'da araştırdın..." diye hayretle soluklandı. "Aman Tanrım."

"Sakin ol." Elindeki dövme makinesine baktı, onu bir o yana bir bu yana çevirip yakından inceledi ve sonra başını salladı. "Evet, doğru monte ettim... Sanırım. Başlamaya hazırız."

"O şeyle bana dokunursan, bir ay boyunca amıma giremezsin!"

Aleksandr gerçekten tereddüt etti, yüzünde üzgün bir ifade belirdi. Sonra kendini topladı. "Bu olacak, *malyshka*. Sana kendin kurtulman için zaman verdim ama yapmadın. İşleri kendi ellerime alıyorum. Benim kadınlarımın vücudunda başka bir erkeğin adı olmayacak."

Drea'nın ağızından bir dizi İspanyolca küfür çıktı. Lukyan yanımdan yaklaştı, odaya baktığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra ayaklarının ucunda döndü ve geldiği yoldan geri gitti.

Geri çekildim ve kapıyı kapattım. Açıkçası, Aleksandr'ın bu kadar uzun süre direndiğine şaşırdım. Küçük Kartel karısına karşı gösterdiği sahiplenme duygusu, benim Tatiana'ya karşı sahip olduğum sahiplenme duygusu kadar güçlüydü. Onun vücudunda başka bir erkeğin adının olmasını asla tolere edemezdim. Açıkçası, bence Aleksandr zaman konusunda oldukça cömert davranmıştı. Drea, adı kapatmazsa veya sildirmezse, kardeşim bu işi kendi halledeceğini bilmeliydi.

Tatiana'yı düşünmek kalbimi çarpıyordu. Tanrım, onu özliyordum. Gözümün önünden kaybolduğu anda onu özlemiştim. Tek istediğim ona gitmekti, ama o zaman New York'a uçamazdım. Yapılması gereken çok fazla planlama vardı.

Düşüncelerim onunla doluydu. Ne yapıyordu? Kiminle birlikteydi? Mutlu muydu, üzgün müydü? Yeterince yemek yiyor mu, yeterince su içiyor muydu?

O anda onunla birlikte olamıyor olabilirdim, ama onu kontrol etmenin bir yolunu bulmuştum. Sadece iyi olup olmadığını görmek için. Onun haberi olmadığı bir yol. Her zaman şarjlı ve yanımda tuttuğum yedek telefonu çıkardım. Bazı uygulamaları gözden geçirdim, sadece üstünkörü bir bakış attım, ama o anda tüm vücudum dondu, karanlık bir öfke dalga dalga üzerime çöktü.

Bu da ne lan?

Yirmi Beşinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

OH, BU ÇOK KÖTÜ bir fikirdi.

Masada karşımda oturan Steve'e baktım ve babama bu aptalca iyiliği yapma kararımdan ciddi şekilde pişman oldum. Bu bir randevu değildi. Steve bana mesaj attığında bunu ona çok net bir şekilde belirtmiştim.

Steve. İçimden alaycı bir şekilde güldüm ve suyumdan bir yudum aldım. "Steve" ne biçim bir isimdi ki? Babamın söylediği her şeydi. Uzun boylu. Yakışıklı. Komik. Açık renkli, kıvrıkcık sarı saçları, koyu kahverengi gözleri ve güzel bir yüzü vardı. Kravatsız, sade ve şık bir takım elbise giymişti. Açık yakası ona çok yakışıyordu.

Ama daha iyi görünen birini tanıyorsun, değil mi?

Suçluluk duymamalıyım. Bunu biliyordum. Yanlış bir şey yapmıyordum. Bu bu bir randevu *değildi*. Ona da, babama da, *kendime* de öyle söyledim.

Yine de, bu güzel, biraz lüks restoranda Steve'in karşısında otururken, kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamadım. Durum tersine olsaydı, Nikolai burada başka bir kadınla akşam yemeği yiyor olsaydı, çok *kızardım*. Koşullar ne olursa olsun.

Ben tam bir ikiyüzlüyüm.

Steve bana ilk mesaj attığında, cevap bile vermedim. En azından hemen cevap vermedim. Mesajı görmezden geldim, mesajı almamış gibi davranırsam, tüm bu olayı önleyebileceğimi umuyordum.

Sonra tekrar mesaj attı ve daha önce hiç tanışmadığı biri tarafından hiç ghostlanmadığını söyleyerek şaka yaptı. Bu beni güldürdü... ben de cevap verdim. Beni öğle yemeğine davet etti (dürüst olmak gerekirse, bunu çok tercih ederdim, çünkü o zaman randevu gibi görünmezdi). Ama Belinda ile birlikte kafede gündüz vardiyasında çalışıyordum ve eğitimimi tamamlamak için bu daveti kesinlikle reddedemezdim. Neden mi? Çünkü son iki gecedir akşam yemeği için paramın yettiği tek şey

balık çubukları alabilirdim.

Balık. Çubukları.

Kendi başıma idare etmek *zordu*. Sadece kendime değil, herkese bunu yapabileceğimi kanıtlamaya bu kadar kararlı olmasaydım, pes edip acil durum kredi kartımı kullanırdım.

Hafif sohbetler, çatal bıçak sesleri ve lezzetli İtalyan yemeklerinin kokusu etrafımda dolaşıyordu. *L'ultima Cena* güzel bir restorandı. Gürültülü, eğlenceli bir atmosferi, sevimli, rustik bir havası vardı ve tamamen La Cosa Nostra'ya aitti ve onlar tarafından işletiliyordu. Onu seçmemin nedenlerinden biri de buydu. Bu, Steve'in fazla dokunaklı davranması nedeniyle onu çatalla bıçaklamak istersem, bunu yapabileceğim anlamına geliyordu. Restoranın tamamı, garsonlardan şeflere ve arka tarafta görevli güvenlik görevlilerine kadar mafya mensuplarından oluşuyordu. Bu, biraz kan dökülse bile kimsenin gözünü bile kırpmayacağını garantiyordu. Diğer müşterilerin çoğunun da mafya üyesi olması beni hiç şaşırtmazdı. İçeri girdiğimde, Arturo'nun evinde gördüğüm birkaç askerini masalarda otururken tanıdım.

Bütün bu yerin bir paravan olduğundan, kirli paralarını akıtıp temiz, yasal para birimine dönüştürmek için kullandıkları bir iş olduğundan oldukça emindim. Bu nedenle çeşitli farklı işlere sahip olduklarını biliyordum. Vergi dairesi çok zorluydu.

"Baban, moda bölümü okuduğunu söylemiş miydi?" Steve, elindeki şık, siyah menüyü rahatça karıştırarak, aramızdaki garip havayı görmezden gelerek nazik davranıyordu. Oturduğumuz andan itibaren garip bir sohbet yapıyoruz.

Temel bilgileri konuşmuştuk: isimlerimiz, yaşlarımız, hava durumu hakkında birkaç yorum. Sorduğumuz her soru ile ortamın yavaş yavaş daha rahat hale geleceğini düşünürdün... ama öyle olmadı. Aksine, daha da kötüleşti.

"Evet. Şey, neredeyse. Derslerim henüz başlamadı." Bir an sessizlik oldu. "New York'a iş için mi geldin? Yoksa sadece ziyaret mi?"

"İkisi de biraz. Babam Amerika'ya taşınmak istiyor, ben de buraya gelip biraz keşif yapıyorum, bir yer bulmaya çalışıyorum."

"Oh. Güzel."

Garson geldi ve bir şişe şarap ve masaya atıştırılmalıklar sipariş etti.

"Burası güzel bir yer," dedi, etrafına bakarak. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Hayır, ama iyi şeyler duydum." Ona, gerekirse onu öldürebilmek için burayı seçtiğimi söyleyemezdim.

Sanki daha fazla konuşmamı bekler gibi bekledi. Konuşmayınca bana dostça bir gülümseme attı. "Aslında burada olmak istemiyorsun, değil mi?"

Garip bir şekilde güldüm. "O kadar belli mi?"

"Biraz," diye gülerek bana eşlik etti ve ben de yavaş yavaş rahatlamaya başladım. "Sakıncası yoksa, gelmek istemediysen neden buradasın?"

"nk babam çok burnunu sokan biridir ve seninle iyi anlaşmamı ve eski sevgilimi tamamen unutmamı umuyor."

"Ah, müdahaleci ebeveynler. Onlar hakkında bir iki şey bilirim."

"Niyeti iyi," diye iç geçirdim. "Sadece çok fazla geçmiş var. Bazıları iyi, bazıları kötü."

Garson şarap ve yemeklerle geri geldi ve masaya koydu.

"Sanki seni korumaya çalışıyor gibi," omuz silkti ve bir dilim bruschetta'yı aēzına attı. "Biliyorum, kız kardeşim eski sevgilisiyle benzer bir şey yařadıēında, babam..." Gözleri bir anlıēına arkama kaydđ ve sertleşti, sonraki sözleri yarım kaldđ.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, onu dikkatle inceleyerek.

Boēazını temizledi ve koltuēunda yerini düzeltti. "Her şey yolunda."

"Kıına sımış gibi grnmeseydin buna inanırdım. Ne oluyor?"

"Seni endişelendirmek istemem." Elini uzattđ ve elimi tuttu, eminim ki bu hareketiyle beni rahatlatmak istemişti, ama bu dokunuş bana yabancı geldi. Yanlış geldi. Elim i hemen çektim, o da hafifçe kaşlarını attđ ama devam etti. "Arkanda bir adam var ve buraya bakđp duruyor, ama dostça bir bakış deēil. Belki de başka bir yere gitmeliyiz? Onda bir şeyler var, pek... doēru gelmiyor."

Ne?

Koltuēumda döndüm ve bakışlarım, tüm vücudumu ateşe veren buz mavisi gözlerle karşılaştı.  masa ötede oturmuş, bize odaklanmış bir şekilde bakan... Nikolai'ydi. Siyah dēmeli bir gömlek giymişti, ilk birkaç dēmesi aıktđ ve güzel, bronzlaşmış gēsn ortaya çıkarmıştı. Derisine dövme yapđlmıř "T" harfinin kenarları gmleēinden dışarı çıkmış, her zamanki gibi dikkatimi çekmişti. Kolları sıyrđlmıř, çok sevdiēim kalın, kaslı n kollarını sergiliyordu. Kadınsđ yanlarım adeta *karıncalanıyordu*. Tanrım, o kadar çekici görünüyordu ki, sanki karanlık ve günah tek bir büyük, kaslı pakette toplanmış gibiydi.

Restoran insanlarla doluydu, gürültü ve dikkat daēıtıcı unsurlarla doluydu, ama yine de sanki odada sadece biz varmışız gibiydik. Sanki

gibi.

Gördüklerime alışmam için bana biraz zaman verdikten sonra, Nikolai sırtıtarak bana iki parmağıyla selam verdi, son derece rahat bir şekilde.

Aklım karışmıştı. Orada ne yapıyordu? Orada olduğumu nasıl biliyordu? Neden *bu kadar yakışıklı* olmak zorundaydı? Neden orada oturmuş, bizi bir tür sapık gibi izliyordu?

O anda ona sormayı planladığım tüm sorular.

Steve'e döndüm. "Gitmelisin." Belki de çok geç kalmıştım. Nikolai bunun bir randevu olduğunu düşünürse, Steve'i öldüreceğinden hiç şüphem yoktu.

"Gitmek mi?" Kafası karışmış bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Seni yalnız bırakmayacağım, özellikle de orada bizi öldürmek istercesine izleyen bir adam varken."

Sen. Biz değil. Sadece sen.

"Adı Nikolai. Benim eski sevgilim."

Steve'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Öne eğildi ve sesini alçaltarak, "Seni takip mi ediyor?" diye sordu.

Evet, ve bundan hoşlanıyorum.

"Bu... karmaşık bir durum." O anda aklıma gelen en iyi cevap buydu.

Çenesi sertleşti. "O Bratva'dan, değil mi?" Cevap vermediğimde alaycı bir şekilde güldü. "Tabii ki öyle. Onun gibi Bratva'lılar her zaman dünyayı yönettiklerini ve eski kız arkadaşlarını taciz etmek gibi istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünürler. Kız kardeşime de aynen böyle oldu. Oraya gidip..."

"Ben olsam bunu yapmazdım."

"Ne yapacak ki? Beni öldürecek falan değil ya. Burası halka açık bir yer, etrafımız insanlarla çevrili. Hiç sanmıyorum..." Gözleri arkama kayd ve şok ve korkuyla büyüdü.

Şimdi ne olacak?

Omzumun üzerinden baktım ve gözlerimi devirmek için dayanılmaz bir dürtü hissettim. Nikolai silahlarını masanın üzerine dizmişti — saydığım kadarıyla üç tane — hepsi parçalara ayrılmıştı. Tamamen rahat bir şekilde oturmuş, her bir parçayı temizlerken Steve'e bakmaya devam ediyordu, ellerinin meşgul olmasına rağmen zihninin meşgul olmadığını açıkça belli ediyordu. Tamamen ve tamamen ona odaklanmıştı, sanki tüm işi sadece kas hafızasıyla yapıyormuş gibi, neredeyse robotik bir şekilde çalışıyordu.

Steve, masamızın üzerindeki örtü kadar bembeyaz olmuştu. Sanki korkudan hareket edemeyecek kadar donakalmıştı. Nikolai, silahlarından birinin namlusunu temizlerken, fırçayı birkaç kez içeri ve dışarı itip çıkardıktan sonra, onu yerine koyup silahı ustaca yeniden monte ederken, bakışlarını Steve'e kilitlemişti. Çalışma verimliliği, silahlarla ne kadar eğitilmiş ve yetenekli olduğunu gösteriyordu. Bu odadaki herhangi birini tereddüt etmeden tam alından vurabilme yeteneğine sahip olduğunu gösteriyordu.

Restorandaki diğer müşterilerin hiçbiri Nikolai'ye aldırış etmedi. Yanına gelip masasına şeffaf bir bardak içki koyan garson da öyle.

"Uh, belki de gitmeliyim," diye Steve gergin bir şekilde fısıldadı. Gülümsedim. "Bence en iyisi bu olur."

"Kalkarsam beni vurur mu?"

Muhtemelen.

"Sorun olmaz. Ben kalktığımda sen de kalk, ben onun görüş açısını engellerim."

Biraz mide bulandırıcı bir ifadeyle başını salladı. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu olayı oldukça komik bulmuştum. Meğer Steve, havlayan ama ısırmayan insanlardandı. Sert davranmayı seven, ama aslında hiç de öyle olmayan tiplerden. Tehlikeli bir durum olduğunda, etrafındaki herkesi insan kalkanı olarak kullanıp ters yöne kaçan tiplerden.

Nikolai asla böyle bir şey yapmazdı. Yüzünde bir gülümsemeyle tehlikeye doğru koşardı.

El çantamın askısını omzuma attım ve ayağa kalktım. Steve de peşimden geldi, vücudunu benim arkama saklamak için kendini içe doğru katladı.

"Belki biz..."

Kafamı salladım. Bu adamla bir daha asla görüşmeyecektim, özellikle de bu olaydan sonra.

Pişman görünüyordu, gerçeklik geri dönmeden önce gözlerinde bir saniye kararsızlık parladı.

"Sizinle tanışmak güzeldi." Bana elini uzattı.

Sahte nezaketlerin bir anlamı olmadığını düşündüğüm için hiçbir şey söylemeden elimi uzattım.

Bir şey kırıldı, cam kırılma sesi Steve'i ellerimiz birbirine değmeden önce çılgın atarak geriye sıçratmıştı. Omzumun üzerinden baktım ve Nikolai'nin sandalyesinin etrafında kırık cam parçalarıyla bana çok kendini beğenmiş bir şekilde baktığını gördüm.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandım.

O sadece masum bir şekilde omuz silkti. Nikolai'nin sahiplenme duygusu sınır tanımıyordu.

Arkamı döndüğümde Steve gitmişti.

Onu kapıdan dışarıya kadar takip etmeliydim ve Nikolai'nin davranışını, onun umduğu ilgiyi ona göstererek ödüllendirmemeliydi. Bu durumu binlerce farklı şekilde halledebilirdi, ama o orada oturup Steve'i izleyerek ve korkutarak kendi kendine gitmesini sağladı. Bu adamın sahip olduğu güç... çok tahrik ediciydi.

Oraya gideceğini biliyorsun, o zaman git hadi.

İçimden iç geçirdim. Evet. Evet, gittim. Nikolai'ye olan çekim o kadar güçlüydü ki, ona karşı koymaya bile çalışmadım. Her yanım onun yanında olmak istiyordu. Sanki onun varlığı bir uyuşturucu gibiydi ve ben bir doz daha almak için can atıyordum. Onun yanında olmak, onun varlığının bağımlılık yaratan doğasını hissetmek için can atıyordum.

Nikolai, ona doğru ilerlerken beni yakından izledi. Gözleri, bir aslanın bir sonraki yemeğini ölçüp biçmesi gibi, yavaş ve ateşli bir okşama ile beni baştan aşağı süzdü. Gözlerinin tenimdeki izi kanımı kaydattı. Gözlerindeki vahşi bakıştan başım döndü.

Onun karşısında durdum. Son silahını tekrar bir araya getirmeyi bitirdi ve sonra bana baktı. Aramızda sessizlik hakimdi, ama bu garip bir sessizlik değildi. Aramızda büyük bir şey olmak üzereymiş gibi, giderek artan bir sessizlikti.

"Burada ne yapıyorsun, Nicky?"

Gözleri hafifçe kısıldı. Başını yana eğdi ve beni yırtıcı bir bakışla inceledi. "Bence bu soruyu *ben sana* sormalıyım, sevgilim."

Karnım bir takla attı. Tanrım, bana öyle seslendiğinde çok hoşuma gidiyordu. "Senin küçük numaran bana bedava yemeği mal oldu."

Elini kaldırıp garsona gelmesini işaret etti. Garson masaya dumanı tüten sıcak karbonara makarnasını koyup uzaklaştı. En sevdiğim yemek. Bunu benim için hazırlamıştı. *Tabii ki öyle yapardı.*

Kaşlarımı kaldırdım. "Biraz küstahça. Az önce yaptıklarından sonra oturup seninle akşam yemeği yiyeceğimi mi sanıyorsun?"

Masaya tekme attıktan sonra önümdeki sandalye kaydı. Gözleri sandalyeye kaydı ve tekrar bana döndü, oturmamı söyledi, hayır, emretti. Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana bakarak bekledi. Aramızdaki cinsel gerilim her geçen saniye artmaya devam ediyordu.

"Otur," diye emretti, sesi sert ve tehlikeli.

Oturdum.

O memnuniyetle başını salladı ve silahlarını kenara itti. Başka bir garson ortaya çıktı, onun önüne yemeğini bıraktı, sonra hızla yerdeki camları temizledi ve ortadan kayboldu.

"Burada olduğumu nasıl bildin?" diye sordum, yemeğime dalarak. Neredeyse inleyecektim. Kremalı ve lezzetliydi.

Telefonunu çıkarıp masanın üzerine koydu. Kaşlarımı çattım. "Bu senin telefonun değil." Kilidi açtı ve kaşlarım daha da çatıldı. Bu *benim* ekran koruyucumdu. Benim ve babamın fotoğrafıydı. Çantamı karıştırıp telefonumu çıkardım ve onun yanına koydum. Uygulamaların yerleşimi ve tema ayarları dahil, ikisi de aynıydı.

Ne oluyor lan?

Onunkini aldım ve hızlıca göz gezdirdim, bir ton tuğla gibi üzerime çöken bir farkındalıkla. "Telefonumu *kopyaladın mı?*"

Elbette, mesajlara baktığımda, Steve ile aramızda geçen birkaç mesajın olduğu ekranı gördüm. Nerede ve ne zaman buluşacağımız. Telefonumda yaptığım her şey o telefonda da görünüyordu. *Her şey.*

"Şaşırmış gibisin," dedi rahat bir şekilde, risottosundan küçük bir lokma alarak. "Ama gerçekten şaşırdın mı?"

Bunu görmezden geldim, çünkü hayır, aşırı şaşırmamıştım. Aslında Nikolai ile aynı seviyedeydi. "Bunu ne zaman yaptın?"

"Nikolas öldükten sonra ortadan kayboldun ve seni bulamadım. Bunun bir daha asla olmayacağına yemin ettim, bu yüzden sonunda geri döndüğünde telefonunu alıp klonladım, böylece her zaman nerede olduğunu bilecektim. İçinde bir izleme cihazı da olduğunu bilsen iyi olur." Benim ortadan kaybolmadığımı bilmiyordu. Aslında. Sadece babamın evinde saklandım ve o, benim olabildiğince uzağa kaçtığımı *sandı*, ama gerçekte ben oradaydım. Onun burnunun dibinde.

Bu büyük mahremiyet ihlaline kızmam gerekirdi. Esasen yaptığım *her şeyi* izliyordu. Gece gündüz, istediği zaman buna bakıp ne yaptığımı öğrenebilirdi. Kızgın olmalıydım. *Delicesine kızgın.* Normal *bir* kadın kızardı. Ama ben kızmadım. Çünkü bu tam da Nikolai'nin klasik davranıştıydı. Onun aşırı sahiplenici olduğunu ve sınır tanımadığını zaten biliyordum. Sevdiği insanlar söz konusu olduğunda, onları korumak için her şeyi yapardı, mahremiyetlerini ihlal etmek dahil.

Makarnamı yemeye devam ettim. "Yani, Steve ile aramızdaki mesajları gördün ve buraya gelmeye karar verdin?"

"Başka bir erkekle randevuya çıkabileceğini ve benim buna izin vereceğimi mi sandın?" Şarabından bir yudum aldı, yutarken adem elması yukarı aşağı hareket etti. Kafasını sallayarak güldü. "Tati, beni daha iyi tanıdığını sanıyordum."

"Randevu değildi. Sadece babama bir iyilik yapıyordum."

"Oh, bunu çok iyi biliyorum." Tabii ki biliyordu. İllayana benimle konuşmasa da, ona mesaj attım ve babamın benden istediği aptalca iyiliği anlattım. Cevap vermedi, ama bu beni ona tekrar tekrar mesaj atmaktan alıkoymadı. Nikolai o mesajları görmüş olmalı. "Ve Ivan'la ben ilgileneneğim."

Bütün vücudum gerildi. "Ne?"

Gözlerimin içine bakarak, bakışları hiç sarsılmadan, "Duydun beni." dedi.

Bıçağımı ve çatalımı düşürdüm. "Nikolai," diye homurdandım. "Aklında ne varsa yapmaya cüret etme. Seni asla affetmem."

"Onu öldürmeyeceğim." Sözleri beni rahatlattı. "Ama onu cezalandıracağım. *Sen benimsin*. Ne dediği ya da ne hissettiği umurumda değil. Seni başka bir adamla birlikte olmaya zorladı. Bunun için cezalandırılacak."

Yüzündeki o ifadeyi tanıdım. Sözlerinde kesinliği hissedebiliyordum. Söylediğim hiçbir şey onun fikrini değiştirmeyecekti, ama belki eylemlerim değiştirebilirdi.

Ona karşı hissettiğim tüm öfkeyi, ayağa kalkarken yapabildiğim en öfkeli bakışa dönüştürdüm. Biraz tedirgin görünmekte haklıydı. *İyi*.

Nikolai'ye sözler işe yaramazdı. Eylemler işe yarardı. Yapmayı düşündüğü şeyi yaparsa ne olacağını görmesi gerekiyordu.

Tek kelime etmeden uzaklaştım.

Yirmi Altıncı Bölüm

TATIANA ANDREEVA

Nikolai bana yetişmeden kapıdan zar zor çıkabildim.

"Tati..." Dönüp karnına yumruk attım. Acı içinde iki büklüm oldum.

"Bu, telefonumu kopyaladığın için." Yumruğumu yüzünün yan tarafına indirdim ve başı yana doğru savruldu. "Bu da babamı tehdit ettiğin için." Onu ittim ve dengesini kaybedip yere düştü.

Bununla her şeyin biteceğini düşünerek yürümeye devam ettim, ama güçlü eller beni sardı ve restoranın arkasındaki sokağa sürükledi. Çok kızgındım, mantıklı davranmaya çalışamıyordum, tekmeliyor ve bağırıyordum, ama Nikolai ağzımı kapatarak dudaklarımdan çıkan küfürleri bastırdı. Beni tuğla duvara itti, göğsünü sırtıma sıkıca bastırarak beni kendisiyle duvar arasında sıkıştırdı.

"*Dostatochno*," *Yeter*, diye kulağıma hırladı. Omurgamdan bir ürperti geçti. Şu anda kesinlikle vahşi bir ses tonu vardı. "Bana sırtını dönmenden bıktım. Benden uzaklaşmandan. Artık yeter."

Elini ısırardım ve o tıslayarak elini çekti. Ama yakınımda kaldı, vücuduyla beni olduğum yerde tuttu, bir santim bile hareket etmeme izin vermedi. "Babama dokunmayacağına söz ver."

"Eğer dokunursam, benden bir daha uzaklaşmayacağına söz verir misin?"

"Evet." Dediğim gibi, Nikolai için eylemler sözlerden daha güçlüydü. Günlerce bağırıp çağırarak babama zarar vermemesini söyleyebilirdim, ama o beni dinlemezdi. Onu dinlemesini sağlamanın tek yolu, eylemlerinin sonuçlarının ne olacağını ona *göstermekti*. Ben... gitmek.

"Tamam," Nikolai hiç de memnun olmayan bir sesle homurdandı. Beni bırakıp geri çekileceğini sanmıştım, ama öyle yapmadı. Tam olarak olduğu yerde kaldı, bana sıkıca yapıştı, vücudunun her kıvrımı benimkine uyum sağladı, sanki bir yapbozun parçaları gibi.

Kocaman ve kalın bir şeyin kıcıma girdiğini hissettim ve kalçalarımı döndürmeden edemedim. Nikolai titredi ve eli başımın hemen yanındaki duvara çarptı.

"Öyle hareket etme," diye homurdandı.

Ben yine aynı şeyi yaptım ve o inledi. "Senden beni hemen burada, şimdi almanı istesem, yapar mısın?" diye fısıldadım, haftalardır aramızda biriken şehvet yüzeye çıkıyordu.

Hislerimi yoğunlaştıran pek çok faktör vardı. Onunla kavga etmenin verdiği adrenalin. Halka açık bir yerde olduğumuz gerçeği. Bizi gizleyen, etrafımızı saran karanlık sokak, ama yine de girişten geçen insanları görebiliyordum. Birine yakalanma tehlikesi. Bunların hepsi yanan arzusun ateşi daha da körükledi ve bir şey yapmazsam patlayacakmışım gibi hissettim.

Onu kışkırtmam, sınırını aşması için onu uçurumun kenarına itmeme gerekiyordu, böylece kendini kontrol etme gücü kırılacaktı ve içindeki canavar ortaya çıkacaktı.

"O adam sevimliydi, değil mi?" diye alay ettim ve o gerildi, vücudu arkamda buz gibi dondu. "Uzun boylu. Yakışıklı..."

"*Dikkatli ol, aşkım,*" diye karanlık bir sesle uyardı ve beni duvara daha sıkı bastırdı. "Beni zorlamak istemezsin."

Ama ben zorladım.

Onun için hiç bu kadar ateşli olmamıştım. Onu tenimin her santiminde hissetmeye, hatırlayabildiğim kadarıyla hayalini kurduğum gibi beni almasına o kadar çaresizce ihtiyacım vardı ki. Aramızdaki bu tutku asla sönmeyecekti. Asla azalmayacaktı. Sonsuza kadar *yanacaktı*.

"Sadece teslim ol, Nicky," diye nefes nefese, kıvranarak, bacaklarımın arasında oluşan acıyı dindirmek için bir çare arıyordum. "Sadece ikimizin de istediğini ver bize."

"Daha fazlasını istiyorum," diye inledi, sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi.

Ben de öyleydim.

"Şu anda sana verebileceğim tek şey bu. *Al şunu,*" diye yalvardım, kıcımlı arkamdaki sikine doğru ittim. Onun teslim olmasını garanti edecek üç kelimeyi söyledim. "*Sana ihtiyacım var.*"

Elini yine sinirle duvara vurdu ve ağzından Rusça küfürler döküldü. Kazandığımı biliyordum. Sonunda istediğimi elde edeceğimi biliyordum.

Sanki kendini kontrol altına almak istercesine derin bir nefes aldı ve sonra dudaklarını kulağıma değdirdi. "Nasıl istersin, aşkım? Hızlı ve kirli mi?" Dilini boynumun yan tarafına yavaşça, şehvetle gezdirdi.

"Karanlık ve tehlikeli mi?" Bacağımın içini keskin bir bıçakla kazıdığını hissettiğimde nefesim kesildi. "Yoksa" —yüzümü sertçe kavradı ve başımı yana çevirerek bana bakmaya zorladı—"*tamamen pis mi?*" Dudaklarımı ayırdı ve ağzından benim ağzıma bir damla tükürüğünü damlattı. İnledim, gözlerim geriye doğru yuvarlandı. Kahretsin, tüm vücudumu *titretti*. Arzu damarlarımdan akıyordu.

"Karanlık ve tehlikeli." Boğazından düşük bir kahkaha attığında, bedenim beklentiyle titredi.

"Kızımın emriyle," diye fısıldadı, dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Ellerini duvara koy. Ve *kıpırdama*."

Evet... evet.

Heyecan içimi kapladı, o kadar ki vücudum titremeye başladı. Emrettiği gibi yaptım, avuç içlerimi tuğla duvara dayadım. Beni bıraktı ama yakınımda kaldı, vücudunun ısısı sırtımı yakıyordu.

Bacaklarımı ayırdı ve parmaklarını kalçalarımın etrafına dolayarak beni sıkıca tuttu. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Ne yapacaktı? Nikolai ile *her şey* mümkündü.

"Güvenli kelimenizi hatırlıyor musunuz?" diye kulağıma fısıldadı, omurgamdan aşağı titreme geçirdi.

Sanki unutabilirmişim gibi. "*Pauk*." *Örümcek*.

"Güzel." Kulak mememi ağzına aldı. "*Ty khotela tomnogo i opasnogo, lyubimaya? Nu, ty eto poluchish'.*" *Karanlık ve tehlikeli bir şey mi istedin, aşkım? Pekala, istediğini alacaksın.* Elbisemin arkasını kaldırdı ve dişlerinin arasından hava emdi. "Bunu *onun için* mi giydin?" Siyah dantel tangamı kast ediyordu.

"Kendim için giydim." Hareket etmemek, kıcımlı onun araştırmacı ellerine daha fazla itmemek için sahip olduğum tüm gücümü kullanıyordum. Bana hareket etmememi söyledi. Emirlerine uyarsam ödüllendirilecektim ve Nikolai *en iyi* ödülleri verirdi.

Sırtımdaki vücudunun ısısı kayboldu ve sonra dilinin kıcımlı yan tarafında, dövmemin olduğu yerin üzerinde dolaştığını hissettim. 'N' harfi. Dudaklarımı ısırardım, ellerimi yumruk yaptım.

"Bu kıcı kaç kez düşündüğümü biliyor musun?" diye inleyerek, etimi ısırdı. "*Bu kıcı* derinlemesine girmeyi hayal ederek kaç kez boşaldım?"

"Nikolai," diye inledim, bacaklarım titriyordu. Amım ıslaktı. Sıcak. Doldurulmak için can atıyordu.

O, sanki kıcıımı taparcasına yalamaya, öpmeye, emmeye ve ısırmaya devam etti, tüm dikkatini ona verirken ben lanet olası bir santim bile kıpırdamadan durmak zorunda kaldım. O bana daha fazlasını vermeye hazır olana kadar, bana verdiği şeyi almak zorunda kaldım.

Bu muhteşem işkence, sonunda kalçalarımı tutup beni döndürdüğünde sona erdi. Göğsüm inip kalkarken ona baktım. Dizlerinin üstüne çökmüş, gözleri çılgınca, göz bebekleri tamamen büyümüştü. Zar zor dayanıyor gibi görünüyordu. Zar zor kontrolünü koruyordu. Sanki bir saniye sonra çıldırıp bana saldırmak üzereymiş gibi. Tabii ki benim için sorun olmazdı.

"Yüzüme boşalana kadar bu amcığı yalayacağım." Elleri bacaklarımdan yukarı kaydı, elbisenin altına kayboldu. Parmakları tangamı kavradı ve aşağı çekti, çıkmama yardım etti. Onları cebine koyduğunda gözlerimi kısarak baktım, ama hiçbir şey söylemedim.

"Beni izlemeyeceksin. Hayır. Şuraya bakacaksın." Sokağın girişini işaret etti. "Oradan geçen tüm insanları izleyeceksin, her an birinin bu sokağa girip bizi görebileceğini bilerek. *Beni*, bu güzel, ıslak amcığı yalarken izleyecek ve bunun yerine bunu yapma ayrıcalığına sahip olanların onlar olmasını dileycekler."

Tanrım. Ağzı çok pis konuşuyordu. Buna bayıldım.

"Bunu yapabilir misin, aşkım?"

Hevesle başımı salladım. "Ne istersen yaparım. Sadece ağzını bana koy. Artık dayanamıyorum. Dilini çok özledim."

Nikolai'nin sevdiğim birçok yeri vardı — uylukları, pazıları, gözleri — ama dili? Hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı.

"Öyle mi?" Sesinde şakacı bir ton vardı. "Belki de sana bir Queening Chair almalıyım. Böylece, istediğin zaman beni çağırıp sana hizmet etmemi isteyebilirsin."

"*Şimdi* bana hizmet etmeni istiyorum," diye sızlandım. "Yeterince uzun süre benimle dalga geçtin." Elbisenin önünü kaldırıp çıplak amımı ona gösterdim.

Yüzünde aç bir ifade belirdi. Uyluklarımdan içini kavradı ve daha iyi görebilmek için bacaklarımı daha da ayırdı. "İşte benim güzel, pembe amcığım," diye hayranlıkla fısıldadı. Ve sonra ağzı üzerimdeydi. *Tam* da ihtiyacım olan yerde. Beni tatmak için bir saniye bile bekleyemeyecekmiş gibi öne doğru eğildi ve dudaklarını klitorisimin etrafına kapattı. Ani temastan dolayı ırkildim ve çığlık attım.

Nikolai, sanki *ona* zevk veren benmişim gibi boğazının derinliklerinden inledi. Gözleri geriye devrildi ve *ziyafet çekmeye başladı*. Bunu tarif etmenin en iyi, hayır, tek yolu buydu. Yaladı, ısırdı, emdi... Sanki açlıktan kıvranan bir adam ve ben de beş çeşitlik bir yemekmişim gibi beni tamamen becerdi.

"*Siktir, Nikolai.*" Ellerim saçlarında, kafasını amıma bastırırken kendimi ona sürüyordum. "Dizlerinin üzerine çökmeni seviyorum."

O takdirle mırıldandı ve ağzını daha hızlı hareket ettirdi. İki eliyle kıcımlı sıkıca kavradı ve beni daha sert olmaya teşvik etti. Zevk o kadar yoğunlu ki, nefes almakta zorlanıyordum.

Bana girişı izlememi, insanların geçip gitmesini izlememi söylediğini biliyordum. Çünkü yakalanma fikri beni çok tahrik ediyordu. Ama Nikolai daha da tahrik ediciydi.

Çok daha tahrik ediciydi.

Onu izlemek en büyük tahrik kaynağıydı. Bazı erkekler sadece karşılık görmek istedikleri için am yalarlardı, gerçekten yapmak *istedikleri* için değil. Ama Nikolai... oh, o bunu çok seviyordu. Kendini bu işe tamamen adanmış, hiç çekinmediği tavırlarından bu çok belliydi.

Dili kıvrımlarımın arasına daldı ve amıma girdi. "Mmm, bu sıkı küçük deliği özlemişim."

"Devam et. Daha fazla, daha fazla," diye nefes nefese kaldım.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Eli arkasında kayboldu ve sonra elinde bir silah belirdi. Ağzını amımdan çekip bana sırtıttı. Sonra silahın namlusunu dudaklarımdan geçirdi, girişime kadar indirdi. Damarlarımdan sıcaklık akmaya başladı.

Oh, işte geliyor. Bana söz verdiği karanlık ve tehlikeli kısım.

Nikolai'ye hayatımı emanet etmişim. Beni kurtarmak için ateşe atlayacağından, bana ulaşmak için bir orduyu bile yok edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Bu yüzden, emniyet kilidini açıp silahı yavaşça amıma sokmaya başladığında korkmadım. Kazara ateş alacağından korkmadım çünkü Nikolai'nin ellerinin çok sağlam olduğunu ve hayatımı tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağını biliyordum.

Tabii, dolu bir silahı amına sokmak hariç.

Yine de parmaklarını tetikten uzak tutması rahatlatıcıydı.

"Bu senin için yeterince tehlikeli mi, Tatiana?" diye sordu, silahın içimde kaybolmasını büyülenmiş bir şekilde izlerken. "Yoksa daha fazlasına mı ihtiyacın var? Hmm?"

Dilini klitorisimin etrafında acı verici bir yavaşlıkla döndürdüğünde inledim. Tüm bu pislik, zevkimi daha da artırdı ve ben, silahının her itişine uyumlu olarak kalçalarımı hareket ettirerek inledim.

Artık kendimi tutamıyordum. Beyaz sıcaklıkta, kavurucu bir zevk içimde patladı, o kadar yoğun ki bacaklarımın tutmayacağından korktum ve karanlıkta Nikolai'nin adını haykırdım.

"*Sen. Nefes. Kesen birisin,*" diye fısıldadı Nikolai, silahı çıkarmadan önce amımı birkaç kez daha öptü. Yavaşça ayağa kalktı, gözlerimi hiç bırakmadan, silahı ağzına soktu ve temizleyene kadar emdi.

Eminim ki az önce bir orgazm daha yaşadım.

"Kedi yalama becerilerinin hala birinci sınıf olduğunu görmekten memnunum," diye nefes nefese, nefesimi toparlamaya çalışarak söyledim.

Yüzünde çok kendini beğenmiş, kendini tatmin etmiş bir ifadeyle sırıttı. Silahı arkasına sakladı ve kemerini çözmeye başladı. "Şimdi seni sikeceğim ve seni uyarmalıyım, bu çok çabuk olacak."

Beni kaldırırken, bacaklarım beline dolanırken, ben hafifçe güldüm. "Uzun zaman oldu, değil mi?"

Dişleriyle prezervatifi yırttı ve penisini kapattı. "Senden beri kimseyle seks yapmadım."

"Ne?" Beni pozisyona getirirken kalın, kaslı omuzlarına tutundum. "İki yıldan fazla süredir seks yapmadığını mı söylüyorsun? Bir kez bile mi? *Kimseyle mi?*"

Dürüst olmak gerekirse, ben de yapmamıştım. Nikolai dışında birine dokunmak... yanlış geliyordu, birlikte olmasak bile. Ama *onun da* aynı şekilde hissettiğini, ayrıyken en az bir kez seks yapmadığını düşünmüyordum.

"Tek istediğim sendin." Sonra ileri doğru itti ve beni penisiyle derinden deldi.

İkimiz de inledik.

Onun sözleri üzerinde düşünmeye vaktim olmadı çünkü *acımasızca* içime girmeye başladı. Çok iyi hissettiriyordu, zevk bedenimi ve zihnimi tamamen ele geçiriyordu, onun dışında başka hiçbir şeye odaklanmamı imkansız hale getiriyordu.

"Siktir, seni özledim. *Bunu* özledim. Çok iyi hissettiriyorsun bebeğim. Çok sıcak, ıslak ve dar."

Sırtım, onun penisinin her vahşı darbesi ile tuğla duvarda yukarı aşağı sıyrılıyordu. İnledim, aşırı zevk ve acı duyularımı saldırıya uğrattı, sinirlerimi yok etti.

"O lanet ağzını bana ver," diye homurdandı. Emrini yerine getirmemi beklemedi bile. Yüzümü sert ve acımasız bir şekilde kavradı ve dudaklarını benim dudaklarıma çarptı. Dilini ağzıma sokarken inledi, benim dilimle savaştı. Sanki son kez öpüşüyormuşuz gibi öpüştük, ateşli, yoğun ve tamamen tüketici bir şekilde. Sonunda ikimizin de morlukları olacağından emindim.

"Evet... evet. Oh, lanet olsun. Nikolai. Durma," diye dudaklarına fısıldadım. Ellerim ensesine kaydı, tırnaklarım derisine batıyordu. "Daha sert, Tati," diye inledi. "Beni kanat."

Zaten alev alev yanıyordum, tüm vücudum gergin ve patlamaya hazırды, ama onun inlemelerini, zevk dolu sözlerini duymak beni cehenneme doğru sürükledi. Tırnaklarımı daha derine batırdım ve dudağını *sertçe* ısırdım. Gözleri parlayarak tısladı. Ağzımda kan birikti. Onu yaladım, dilimi alt dudağına gezdirip her damlasını yaladım. Hızı arttı, itişleri çılgınca oldu. Kaotik. Penisi içeri girip çıkıyordu, içeri girip çıkıyordu ve ben kendimi kaybettim. Başımı geriye attım ve zevk dalgası beni sararken onun adını haykırdım.

"Tanrıya şükür," diye boğuk bir sesle söyledi. Sonra onun boşaldığını hissettim, benim amım onu sıkıca kavrayıp sıktıkça penisinin nabzını hissettim.

Nikolai, partnerinin de orgazm olmasını isteyen türden bir adamdı. Benim de orgazm olmama kararlıydı, bu yüzden kendini tutuyor olmalıydı.

Düşük ve uzun bir inilti çıkardı, kalçalarını birkaç kez daha pompaladıktan sonra bana yaslandı ve zor nefes alıyordu. Bütün bunlardan sonra beni nasıl hala tutabildiğini bilmiyordum. Yorgundum ve sikişmekten başka bir şey yapmamıştım.

Penisi yumuşamaya başladı ama geri çekilmeye niyeti yoktu. Beni tutmaya devam etti, yüzünü boynumun kıvrımına gömdü, sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, ben de bırakmak istemiyordum.

Nikolai ve ben, ikimizin de tam olarak anlamadığımız bir şekilde birbirimize bağlıydık. Ruh eşlerine, iki ruhun bir madalyonun iki yüzü gibi bir bütün olduğuna inanıyorsam, o zaman birbirimiz için yaratıldığımıza hiç şüphem yoktu.

O an, sadece iki insanın sevişmesinden daha önemliydi. Başladığımız anda bunu anlamıştım. Aramızda tuttuğum duvar yıkılıyordu. Benim için yaptığı her tatlı şey, bana söylediği her sevgi dolu sözle duvar daha da çatlıyordu. Yakında tamamen yıkılacaktı ve o zaman ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Cinsel birleşmenin ardından gelen mutluluğu biraz daha uzun süre yaşamayı umuyordum, ama derin, tehditkar bir ses beni sertleştirdi.

"Sıra bizde mi?"

Yirmi Yedinci Bölüm NIKOLAI
VOLKOV

KANIM DONDU.

O sesin kime ait olduğunu bilmiyordum, ama yılların tecrübesi ve içgüdülerim bana bunun iyi birisi olmadığını söylüyordu.

Tanrıya inansaydım, onu lanetlerdim. Sorunsuz bir gece bile geçiremez miyiz? Gerçekten mi?

Tatiana ve ben göz göze geldik. Bakışları sol omzumun üzerinden geriye doğru kayd ve sonra altı kez gözlerini kırptı.

Altı saldırgan. Tamam. Başa çıkılabilir.

Eğer içlerinden en ufak bir dövüş becerisi olan biri bile varsa, boku yemiştik.

Onu yere indirdim ve hızla penisimi sakladım. Geriye dönüp bakınca, en azından işimizi bitirmemizi bekledikten sonra varlıklarını belli ettikleri için minnettar olmam gerektiğini düşünüyorum.

Ama bu da şu soruyu akla getiriyordu... Ne zamandır oradaydılar? Benim hiçbir fikrim yokken *altı adam* ne zamandır bizi izliyordu?

Kendimi suçlamanın sırası değildi, ama daha sonra kesinlikle yapacaktım. Tatiana'ya, etrafımı izlemeyecek kadar kendimi kaptırdığım için bir şey olursa, kendimi asla affetmeyecektim.

Arkamı döndüm ve hızlıca durumu değerlendirdim. Altı adam, önümüzde geniş bir yay şeklinde dağılmışlardı. Her biri üzerinde "THE BROTHERHOOD" yazan motosiklet yelekleri giiyorlardı.

Kahretsin.

The Brotherhood, Vegas'ta uğraştığım motosiklet çetelerinden biriydi. New York'ta da bir şubeleri olmalıydı ve kardeşlerine olanları duyduktan sonra intikam almaya karar vermişlerdi.

Adamlardan biri öne çıktı. Uzun, dağınık saçları ve büyük, gür sakalı vardı. "Kendimi tanıtayım. Ben Bern," dedi ve

elini göğsüne koyarak, "Ve sen Nikolai Volkov'sun," dedi. Benden onay bekledi ama ben hiçbir şey söylemedim.

Benim yerimde Lukyan olsaydı, muhtemelen bir şaka yapıp ukala bir yorumda bulunurdu. Aleksandr olsaydı, sadece homurdanırdı. Ben mi? Gerekli olmadıkça, özellikle de bir düşmanla konuşarak zaman kaybetmezdim.

Ve bu adamlar kesinlikle düşmandı. Orada hoş ve keyifli bir sohbet etmek için bulunmuyorlardı. Beni öldürmek için oradaydılar.

"Nikolai." Tatiana korkmuş küçük bir güvercin gibi arkamdan başını çıkardı. "Korkuyorum," diye fısıldadı, vücudu gözle görülür şekilde titriyordu.

"Sorun yok, bebeğim. Her şey yoluna girecek," dedim, ona ayak uydurarak. Ağlayarak, gözünden bir damla yaş düştü. Kolumu sıkıca tutmuş, önümüzdeki adamlara tam bir korku dolu bakışla bakıyordu.

Onu tanımiyorsa, zayıf ve savunmasız görünmek için bu rolü oynadığını ve böylece onun hafife alınmasını sağladığını yüzde yüz emin olmasaydım, ben de buna inanırdım.

"Korkma, güzelim," dedi sağdaki, şekilsiz kafalı adam. "Biz sadece onun için buradayız. Sana zarar vermeyeceğiz. Neden buraya, bana gelmiyorsun? Seni buradan götüreceğim. Hadi."

Ondan uzaklaşması, o adamların yanına gitmesi düşüncesi içimdeki her şeyi isyan ettirdi. Ama o adamların yanına giderse hayatta kalma şansımız büyük ölçüde artacaktı. Onlar sadece ağlayan, korkmuş küçük bir kadın görecekları için, o da onları tamamen hazırlıksız yakalayarak saldıracaktı. Tatiana bu rolü olağanüstü iyi oynuyordu.

"Onu rahat bırak. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Katılıyorum," dedi Bern başını sallayarak. "O zaman neden Al'ın onu götürmesine izin vermiyoruz? Olanları görmesine gerek yok."

Tatiana'nın elleri sırtımdan aşağı kaydı ve belime sıkıştırdığım silahı kavradı — az önce onu siktiğim silahın aynısı.

"Peki o ne olacak?" diye sordum, adamları dikkatle izleyerek. Santim santim ilerlemeye başlamışlardı, o kadar aldatıcı bir yavaşlıkla ki, eminim fark etmeyeceğimi düşündüler. Ama fark ettim.

"Bizim adamlarımızın peşine düşüp, bizim misilleme yapmayacağımızı mı sanıyorsun?" Bern tsk etti. "Siz Bratva'lıların akıllı olduğunu sanıyordum. Ama öyle olmadığınızı görüyorum, çünkü öyle olsaydınız, buraya tek başınıza gelmezsiniz. Artık siz bizim malımanızsınız." Vücudumun arkasından Tatiana'nın gözlerine bakmak için başını uzattı. "Çık dışarı, hayatım. Hadi. Sana zarar vermeyeceğiz."

Alt dudağı titredi ve çekinerek arkamdan çıktı. Silahı nereye sakladığını bilmiyordum. Göremiyordum, ama onu aldığını hissetmişim.

"Sadece eve, annemle babamın yanına gitmek istiyorum. Lütfen. Bana zarar vermeyin." Sesi o kadar titriyordu ki, gerçekten ağlamaya başlayacağını sandım. Oyunculuk yeteneği gerçekten olağanüstüydü.

"Kimse sana dokunmayacak, prenses. Sadece erkek arkadaşınla konuşmak istiyoruz. Hepsi bu."

"Sadece konuşmak mı?"

Bern, hiç tehditkar olmayan bir şekilde gülümsedi. "Sadece konuşmak. Bilirsin, erkek erkeğe." Elini uzattı. O lanet eli kesmemek için tüm irademi kullanmam gerekti, özellikle de Tatiana benden uzaklaşıp elini uzattığında.

Belli ki bu durumdan kurtulmak için bir planı vardı ve benim görevim, o planı uygulamaya koyduğunda hazır olmakti. Tatiana doğuştan bir taktikçiydi. Beyninin çalışma şekli, on hamle öncesini düşünebilme ve hızlı, etkili stratejiler üretebilme yeteneği, Bratva'nın ele geçirmek için can attığı bir şeydi. Bratva askeri olmak için kabul törenine katılmamaya karar verdiğinde, babam hayal kırıklığının ötesindeydi. Onun o dahi zekasını işine koymak istiyordu.

Bern'in onu Al'a doğru götürmesini acı içinde izledim. O bana omzunun üzerinden baktığında, onun gitmesine izin verme kararından pişman olmak için tam üç saniyem vardı.

Tatiana geri dönmüştü. Gözlerinde, tüm o gözyaşlarının arkasında sakladığı, benim çok sevdiğim o ateş, o çılgınlık vardı. Dudakları karanlık bir sırtışa bürünmüştü ve saldırmayı planladığı anı tam olarak gördüm. Bern, onun ifadesini görünce yüzü biraz düştü, ama artık çok geçti.

Tatiana *harekete geçti*. Bern'i onu şaşırtan bir güçle kendine doğru çekti ve Bern, Tatiana'nın çıkardığı silahın namlusuna çarptı, namlu doğrudan karnına bastırdı. Tatiana ateş etti, döndü ve tekrar ateş etti, Al'ın alnını temiz bir atışla deldi.

Her şey bir anda hızlandı. Silahlarımı çıkardım ve iki el ateş ettim, ikisi de hedefini vurdu, sonra Tatiana'ya atladım ve onu ateş hattından uzaklaştırdım.

Mermiler yanımızdan vızıldayarak geçti, tuğla duvarlardan sekip metal çöp konteynırlarına çarptı. Son iki MC adamı acımasızca ateş ederken, çömelip yere yatarak saklandık.

Sokakta çınlayan *tıklama sesleri*, mermilerinin bittiğini gösteriyordu. Tatiana ve ben göz göze geldik. Çöp konteynerinin üstünden bakarak, "Saat 11 ve saat 3 yönünde" dedi.

Ben başımı salladım. "Ben 11'i alayım. Sen 3'ü al. Hazır mısın? Başla."

Fırladık ve saldırıya geçtik. İki silahla da ateş ettim ama o eğildi ve kurşunlardan kaçmayı başardı. Birisi yanımdan bana çarptı ve beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Siktir. Görünmeyen bir yerde başka biri daha saklanıyor olmalıydı.

Sırtım yere çarptığında silahlarımı tutamayıp düşürdüm. Omurgamdan bir acı yayıldı ama bıçağın boğazıma saplanmasını engellemek için bunu görmezden geldim.

Diğerleriyle aynı motosiklet yeleği giyen bir adam üstüme oturdu, parmakları bıçağın sapını kavradı ve bıçağı derime saplamak için çaresizce uğraşıyordu. Kontrolü ele geçirmek için boğuştuk, ileri geri itişip kakıştık, keskin bıçak tehlikeli bir şekilde beni kesmeye yaklaştı.

Seni orospu çocuğu.

Bir kolumu kaldırarak bıçağı engelledim ve hızla eğilip kendi bıçağımı çıkardım. Sonra onu böbreğine, göğsüne ve boynunun yanına arka arkaya hızlıca bıçakladım. Kan her tarafıma sıçradı. Adam boğuk bir ses çıkardı ve vücudu gevşedi. Onu üstümden attım ve ayağa kalkarak Tatiana'yı aradım.

O, sokağın ilerisindeydi, kalan son iki MC üyesi onu köşeye sıkıştırmıştı. Elbisesi yırtılmıştı, yüzünün yanından kan damlıyordu. Kızıldan görmedim. Derin, karanlık bir öfke beni ele geçirdi ve onlara doğru koşarak saldırdım.

Nasıl cüret ederler?

Nasıl *benim* Tatiana'ma saldırırlar? Benim güzel, ıslıl ıslıl Tatiana'ma. Nasıl onu köşeye sıkıştırırlar? Onu incitirler? Onu kanatırlar? Bunun için onlara *acı çektireceğim*.

Adamlardan biri dönüp geldiğimi gördü. Bana doğru gelerek yumruk attı. Ben eğilip, elimdeki bıçağı ters tutarak, onun arkasından çıkarken pazı içini kestim. O küfürler savurarak kolunu geriye doğru çevirip bir geriye doğru yumruk attı. Ben geri çekilip darbenin önünden kaçtım ve bıçağımı fırlatarak onu tam gözlerinin ortasına vurdum.

Onun düşüşünü izlemek için hareket etmeyi bırakmadım. Tatiana'ya yardım etmek için döndüm, ama tabii ki kadınının yardıma ihtiyacı yoktu. Son MC üyesinin midesine

son MC üyesinin karnına defalarca bıçak saplıyordu. Onu daha da güzel gösteren, gerçekten şeytani, sadist bir gülümseme. Dürüstçe söylemek gerekirse, bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim.

Hâlâ bıçaklamaya

devam ediyordu. Altı.

Yedi. Sekiz.

Kan, etrafında bir daire oluşturarak birikiyor, cildini

lekeliyordu. Dokuz. On. On bir.

Çılgınca gülmeye başladı. On iki. On

üç. On dört.

Onun birini tamamen parçalamasını izlemeyi ne kadar *sevdiysem* de - ve sevdim, o kadar ki her geçen saniye sikim sertleşiyordu - onu durdurmam gerektiğini biliyordum. Birisi kesinlikle o silah seslerini, o acı çığlıklarını duymuş olmalıydı. Polis gelmeden oradan çıkmamız gerekiyordu.

Ona yaklaştım ve elimi omzuna koydum. "Tati..."

O kadar hızlı döndü ki, ben ne olduğunu bile anlamadım ve beni duvara itti, bıçağı boğazıma dayadı. Ağır ağır nefes alıyordu, gözleri ateş gibi yanıyordu. Sonra bıçağı düşürdü, iki eliyle yüzümü tuttu ve beni yakıcı bir öpücüğe çekerek kendine doğru çekti. Ben inledim, kollarımı ona doladım ve onu kendime daha da yaklaştırdım. Dili ağzıma daldı, benim dilime sürtündü ve beni titretti.

"Bir tur daha yapmaya vaktimiz var mı sence?" diye sordu öpüşmelerin arasında.

Tanrı'ya keşke zamanımız olsaydı diye dua ettim. Kavga, benim gibi onun da adrenalini yükseltmiş gibiydi. Ama uzaktan gelen siren sesleri, kesinlikle zamanımız olmadığını söylüyordu.

Ne kadar zor olsa da, dudaklarımı onunkilerden ayırdım, elini tuttum ve koştum.

Tatiana'nın uyumasını izlerken, tamamen büyülenmiş bir şekilde parmağımı yavaşça koluna doğru kaydırdım. Ne kadar küçük olursa olsun, her ayrıntı beni kendine çekti. Uzun kirpikleri. Şirin düğme burnu. Ne kadar yumuşak ve pürüzsüz bir cildi vardı.

Sokaktan kaçtıktan sonra, onun dairesine geri döndük ve tekrar seviştik. Ve tekrar, ve tekrar.

Sanki yeniden başladığımız için duramıyorduk. Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyormuşuz gibi.

Kapıdan içeri girer girmez birbirimizin kıyafetlerini yırtıp attık. Orada, yerde seviştik, sonra duşa girip kanı yıkadık ve yine seviştik, sonunda yatak odasına geçip bir kez daha yaptık.

Tatiana kısa süre sonra tamamen bitkin düşerek bayıldı. Onu suçlayamazdım. Ben de bitkindim, ama uyumaya çok korkuyordum. Uyandığımda her şeyin bir rüya olacağından çok korkuyordum. Bütün gece. Bu rüyayı bırakmaya hazır değildim, bu yüzden bütün gece uyanık kaldım ve sadece onun uyumasını izledim.

İkimiz de çıplaktık, battaniyesine sarılmıştık, başı göğsüme yaslanmıştı. Siyah perdelerinin arkasından ışık sızıyordu ve yatağının başucundaki saate bakmadan da sabah olduğunu biliyordum.

Bütün gece uyanık kaldığım için hiç pişmanlık duymadım. Dünyanın en parlak kadını yanımda uyurken, nasıl pişmanlık duyabilirdim ki? Fiziksel olarak mümkün olsaydı, bunu her gece yapardım.

Tatiana, bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde horlayarak dönüp bana sırtını döndü. Yumuşak bir kahkaha attım, ipeksi altın sarısı saçlarından bir tutam alıp parmaklarımın arasında ovuşturdum.

Ve kadın horlamadığını ısrarla savunuyordu.

Telefonum yanımdaki komodinde titredi. Ses onu uyandırmadan önce hızla telefonu aldım. Gerçi, düşündüğümde, o horlamanın üstüne başka bir sesin duyulabileceğini sanmıyordum. Sanki biri bir karıştırıcıya taş atmış ve tam hızda çalıştırmış gibiydi.

Ekrana baktım.

Mikhail.

Tısladım, içimi bir parça sinir bozukluğu kapladı. En son yapmak istediğim şey kalkmaktı. Yıllardır hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bu mükemmel anı biraz daha uzatmak için onu görmezden gelmeyi düşündüm, ama yapamayacağımı biliyordum.

Beni aramasının tek bir nedeni olabilirdi.

"*Podozhd,*" *Bekle,* diye Rusça fısıldayarak telefonu açtım. Öne eğildim, Tatiana'nın omzuna hafifçe bir öpücük kondurdum ve sessizce yataktan çıktım. Pantolonumu bulup giydim ve odadan çıktım odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

"Tamam, neler oluyor?" diye sordum, daireye doğru ilerleyerek. "Senin için bir yol buldum," dedi Mikhail, hemen konuya girerek. Tatiana uyanmadan yatakta olmak istediğim için , çünkü Tatiana uyanmadan yatmaya dönmek istiyordum. "Detayları anlat."

"Talon birkaç büyük özel güvenlik şirketine sahip. Onları arayıp Mayıs'ın ilk haftası için birini işe almak istediğimi söylediğimde, bana hemen kimseyi bulamadıklarını söylediler."

"Sence adam, güvenlik şirketlerindeki insanları adasında çalıştırmak için mi kullanıyor?"

"Evet. Geri dönüp onların istihdam geçmişlerini biraz daha derinlemesine araştırdım. Her yıl, Nisan'ın son haftası ve Mayıs'ın ilk haftasında, hiçbir çalışanı işe alınamaz durumda. Diğer işlerini, hizmetçi hizmetlerini, restoranlarını bile kontrol ettim. Hepsi o iki hafta boyunca kapalı. Önümüzdeki yılların programlarının yazılı olduğu takvimlerde bile o tarihler karartılmış."

Çalışanlarını normal işlerinden alıp adada çalıştırıyordu. Bu da her seferinde aynı kişileri kullandığı anlamına geliyordu. Bu durumda işçi kılığına girmek işe yaramazdı.

"Beni içeri sokabileceğini mi söyledin? Nasıl?"

"Acil durumlar için bir bekleme listesi var. Diyelim ki biri bacağını kırdı ve çalışmıyor ya da birisi bu oyun ile bir önceki oyun arasında öldü. Gerekirse, onları aramak ve yerlerine geçecek kişilerin bulunduğu bir bekleme listesi var."

"Ah," dedim, anladım. Konuşurken dairede boş boş dolaştım. "Çalışanlardan birini denklemden çıkarmak ve onun yerine beni koymak istiyorsun."

"Zaten yaptım. Frederick Anderson dün gece geç saatlerde trajik bir vurkaç kazasında zamansız bir şekilde hayatını kaybetti."

Sırttım.

"Ama ben onların sunucusuna girip senin takma adını güvenlik bekleme listesinin birinci sırasına yerleştirmeden önce. Her an seni çağırmak için bir telefon alabilirsin."

"Ama insanlar şüphelenmez mi? Mesela güvenlik şefi? Beni daha önce hiç görmediklerini düşünürsek."

"Hayır. İnsanları işe almak Talon'un özel olarak yaptığı bir şey. O, başka türlü olmasına izin vermeyecek kadar kontrol delisi. Senin adının listede olması, insanların senin büyük patron tarafından incelendiğini ve seçildiğini düşünmesi için yeterli olacaktır."

Eskiden kaldığım yatak odasına girdiğimde kaşlarımı çattım. Yatak ve tüm mobilyalar odanın bir tarafına itilmişti. Diğer tarafta ise Tatiana'nın tüm tasarım ekipmanları vardı. Eskiz defteri, kalemleri, makasları, kumaşları, dikiş bandı. Her şey düzensiz bir şekilde dağınık haldeydi.

Odaya baktıkça kaşlarım daha da çatıldı. Tatiana'nın evindeki tasarım alanını görmüştüm. Burası ona hiç benzemiyordu. Tatiana bu tür konularda titizlikle düzenliydi. Her şeyin belirli bir yeri vardı ve kesinlikle başka bir yere konulamazdı.

Bunu görünce çok şaşırdım. Neden o... "Nikolai? Hala orada mısın?"

Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Buradayım. Özür dilerim. Bir an dalmışım."

"Sorun değil. Zaten söyleyeceklerim bu kadardı. Arayınca bana haber ver, bir sonraki adımı planlayalım."

"Tamam. Teşekkürler Mikhail," dedim ve telefonu kapattım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup önümdeki odaya baktım, içimde bir tiksinti oluşmaya başladı. Bu durum hoşuma gitmiyordu. Tatiana daha iyi bir çalışma ortamını hak ediyordu.

Çalışanlarıma birkaç mesaj attım ve yatmaya dönmek için arkanı döndüm. Ama tabii ki planlarım hiç istediğim gibi gitmedi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

Nikolai yataktan kalkar kalkmaz gözlerimi açtım. Hareketsizce yatarken, odada pantolonunu giyip çıkarken çıkardığı sesleri dinledim.

Bana "vur ve kaç" taktiğini mi uygulamaya çalışıyordu? Onun hayalarını kesecektim! Aslında önce onları emerdim, çünkü bunu yaptığımda çok erkeksi bir inilti çıkarırdı ve bu, hayatımda duyduğum en seksi sestti. Sonra hayalarını keserdim.

Ve ona yedirirdim.

İç çamaşırımı bacaklarıma, kollarımı da tişörtüme geçirirken onun ölümünü planlamakla meşguldüm ki, kapıdan gelen boğuk sesini duydum. Biriyle konuşuyordu.

Ohhh, telefonu açmak için odadan çıktı.

Kendime güldüm ve başımı salladım. Bazen gerçekten aşırı tepki veriyordum.

Bir saniye... Sabahın 4:30'unda kiminle konuşuyordu? Gözlerim alarm saatine kaydı ve şüpheyile kısıldı.

Parmak uçlarımda öne doğru sürünerek kapıyı açtım ve kafamı dışarı çıkardım. Nikolai, telefonun diğer ucundaki kişiyle konuşurken dairede yavaşça bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Sadece onun cevaplarını duyabildiğim için konuşmayı takip etmek benim için zordu, ama Bratva işleri hakkında konuştuğu belliydi.

Midemde oluşmaya başlayan endişe topu kayboldu. Nikolai söz konusu olduğunda neden otomatik olarak olumsuz düşünmeye başladığımı bilmiyordum. Hayatında başka bir kadın olmadığını defalarca açıkça belirtmişti. Sadakatsizlik onun zaafı değildi.

Ama ben de onun kadar kıskanç ve sahipleniciydim. Bu yüzden bazen, ne kadar saçma görünseler de, zihnim çeşitli senaryolarla çılgına dönüyordu.

Telefon görüşmesi bittiğinde, yatağa geri koşup uyuyormuş gibi yapmayı düşündüm. Dün gece aramızda olanların bitmesine hazır değildim. Bunun anlamı hakkında konuşmamıştık. Sanırım konuşmayı kaçınıyordu çünkü benim ne diyeceğimi biliyordu. Bunun sadece seks olduğunu. Tekrar bir araya gelmediğimizi. Bu yüzden o konuyu açmadı, ben de açmadım. Sadece sevişmeye devam ettik, sevişmeye ve sevişmeye, bu konuyu konuşup anı mahvetmeyi reddettik.

Nikolai döndü ve bakışlarımız kesiştiği anda yatağa dönme kararını vermekten vazgeçtim. Gözlerim o kusursuz vücudu taradı, her kıvrımı ve belirgin çizgisini hayranlıkla izledi. *Vücutu... Lanet olsun.* O sağlam sekizli karın kasları. Kasları. O lanet olasıca mükemmeldi. Her santimetresi.

Birbirimize baktık, aramızda sessizlik oluştu, odadaki fili ortaya çıkardı. İkimizin de kabul etmek istemediği konu.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu, telefonunu gri eşofmanının cebine koyarken.

"Sorun değil. Kiminle konuşuyordun?"

"Mikhail. Babamı bulma konusunda bir gelişme oldu."

"Gerçekten mi? Bu harika bir haber. Ne tür bir gelişme?"

Nikolai mutfığa geçip yiyecek aramak için dolapları açmaya başladı. Bana ortaya çıkardıkları tüm bilgileri anlattı. Babasının kavga ettiği e-posta. Aniden katılmaya zorlandığı oyunlar. Takma adla bu gizemli adaya sızma planı.

O konuştuğunda ben daha da endişeleniyordum. Her şey inanılmaz derecede tehlikeli geliyordu. Ona güvenmediğimden ya da inanmadığımdan değildi. İnanıyordum. Ama o, hiçbir desteği olmadan canavarın karnına giriyordu. Bir şey ters giderse, ona yardım edecek kimsesi yoktu.

Buzdolabını sertçe kapattı ve ellerini beline koyarak bana döndü. Sol göğüs kası gerildi ve ben dudağımı ısırdım. "Tatiana, yiyeceklerin nerede?"

"Orada," dedim ve mutfak adasının önündeki tabureye oturdum.

O sinirli bir şekilde nefes verdi ve birkaç şey çıkarıp elinde tuttu. "Yarım somun ekmek, bir kavanoz fıstık ezmesi ve biraz ramen noodle yemek *sayılmaz.*"

"Semantik," diye omuz silktim. Ona yiyecek alacak paramın zar zor olduğunu söylemek istemedim. Durumu düzeltmek için kendini görevlendirirdi. Adam,

beni mutlu etme ihtimaline karşı düzinelerce Louboutin ayakkabı almıştı. Yiyecek almakta zorlandığımı bilseydi, sonunda bana bir market falan alırdı.

"Babanla ilgili haberler harika," dedim, konuyu değiştirerek. Sonra ne dediğimi fark ettim ve utandım. "Haberin kendisi değil. O harika değil. Haberin *olması* gerçeğini kastettim. Illayana, babanla ilgili hiçbir haber olmadığı için çıldırıyordu. Onun öldüğünü düşünüyordu. Ama şimdi onun hayatta olduğunu biliyorsun ve bu..."

Nikolai, benim saçmalıklarımı dinleyip hafifçe güldü, telefonuna bakarken dudaklarında şakacı bir gülümseme belirdi.

"Harika," diye bitirdim nefes vererek.

"Öyle." O sırtış hala yüzündeydi. "Oyunlarla ilgili bilgi şaşırtıcıydı." Parmakları birkaç dakika daha ekrana hızlıca dokundu, sonra telefonu cebine geri koydu. "Hayal ettiğim tüm olası senaryolar arasında, bu kesinlikle yoktu."

"Aynı. Daha önce böyle bir şey duymamıştım. Yani, Mikhail'in dövüş çukurları var. Ama orada ölümüne dövüşülüyor. Ve oradaki her dövüşçü kendi isteğiyle orada."

"Ben de. Ama sanırım zengin insanlar kanlarını kaynatacak heyecan verici bir şeye ihtiyaç duyuyorlar. İstedğin her şeyi satın alabilme gücüne sahipsen, çok çabuk sıkılırsın."

"Sen zenginsin," dedim. Bu, sıkıldığı anlamına mı geliyordu?

"Sen varsın ve ben insanları öldürerek geçiniyorum. Bu beni ömür boyu eğlendirmek için yeterli. Hatta daha fazlası."

Cevap vermek için ağzımı açtığımda, bana keskin bir bakış attı ve ben de ağzımı kapattım. Ne söyleyeceğimi biliyordu ve duymak istemiyordu.

"Ne zaman gideceksin?" diye sordum, konuyu yine değiştirdim. Bu hızla benim uzmanlık alanım haline geliyordu.

"Mikhail'e göre, oyunlar her zaman Mayıs'ın ilk haftasında düzenlenir." Mutfak eşyalarını çıkarmaya ve tezgahın üzerine dizmeye başladı. Tabaklar, tavalar, kesme tahtaları, bıçaklar. Ne için olduğunu hiç bilmiyordum. Benim mutfağımdakilerle bir şey pişirebileceği de yoktu. "İşçilerin hazırlıkları ne kadar erken yapmasını istedikleri bağlı olarak, şu andan birkaç hafta sonrasına kadar herhangi bir zaman olabilir."

Göğsümü sıkı bir baskı sardı ve sternumumu ovuşturdum. Bundan hoşlanmadım. Bundan hiç hoşlanmadım. Bir şeylerin ters gitme ihtimali

çok yüksekti. Birinin onu tanıması ya da birinin onun takma adını araştırması yeterdi, o zaman işi biterdi.

Siktir, o ve ailesi Google'da aranabilirdi. Kimse bunu düşünmedi mi? Bu aptal planı kim yaptı? İşe yaramayacaktı. Bu plan başarısız olacaktı. Yakalanacaktı. Onu yakalayıp öldüreceklerdi...

"Sen çıldırıyorsun."

"Tabii ki kafam karışık," diye tısladım, ona öfkeyle bakarak. "Nikolai, sen ve ailen bu planın işe yaraması için çok tanınırsınız. İnternette sizin fotoğraflarınızın her yerde olduğunu unuttun mu? 'Las Vegas'ın sahibi zengin Rus aile'? Üç gün önce sizinle ilgili bir haber çıktı. Okudum. Nasıl... Ben... Bu...

Beni döndürdü ve bacaklarımın arasına sıkıştı, iki eliyle yüzümü tutup bana bakmamı sağladı. "Tati, *nefes al*. Rahatla ve nefes al."

Dokunuşuyla vücudum titredi ama bunu görmezden geldim. "Nefes alıyorum, seni aptal," dedim ve ellerini iterek uzaklaştırdım. Hiç caymadan derin bir kahkaha attı. Tam olarak olduğu yerde kaldı, dayanılmaz derecede yakın, ve arkamdaki ada tezgahını vücudumun iki yanından kavradı. Beni kafese kapatmış, gidecek hiçbir yerim, saklanacak hiçbir yerim kalmamıştı. O kadar yakındı ki, nefesinin yüzümde yayıldığını hissedebiliyordum. Tamamen erkek olan o sarhoş edici kokuyu kokluyordum. Tamamen Nikolai.

"*YA tsenyu, chto ty bespokoish'sya za menya, lyubimaya. No tebe ne sleduyet etogo delat'.*" Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim, aşkım. Ama endişelenmemelisin, diye fısıldadı yumuşak bir sesle.

Yutkundum, dudaklarına bakarak. Gözlerimi onlardan ayıramıyordum.

"*YA ne dolzhen?*" Yapmamalı mıyım?

"*Nyet.*" Hayır. Başını yana eğdi ve tüm dikkatini bana vererek beni izledi. "Çünkü bu dünyada beni senden uzak tutabilecek hiçbir şey yok. Aşamayacağım hiçbir engel yok. Tamamlayamayacağım hiçbir görev yok. Sana geri dönmek için öldürmeyeceğim hiçbir insan yok. Sen, benim güzel Tatiana'm, benim evrenimin merkezisin." Dudaklarıma en yumuşak öpücüğü kondurdu. "*Moye vse.*" Benim her şeyim.

Şey... kahretsin. Kalbim resmen *eridi*. Bu adam beni tamamen ve tamamen suskun bıraktı (bu kolay başarılabilecek bir şey değildir). Sadece sözleri değildi. Onları söylerkenki samimiyeti de vardı.

Her kelimesinin içten olduğuna hiç şüphem yoktu ve kalbim biraz daha iyileşti, geçmişimizden bir başka çatlak daha kayboldu.

Kapı çalındı ve ben küçük bir rahatlama nefesini verdim. Buna ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Yani, sana tüm ruhunu döken birine ne söylersin ki?

Aklıma gelen hiçbir şey yeterince iyi gelmedi, bu yüzden kapımı çalan kişiyi dikkatimi başka yöne çekmek için mükemmel bir bahane olarak kullandım.

"Gitmeliyim," dedim, dudaklarımı yalayarak. Orada sıcak mıydı? Orada sıcak hissediyordum.

O sırtıttı ve yemin ederim kalbim durdu. "Evet. Açmalısın." Ama hareket etmedi. Sadece bana o geniş, seksi ve saçma sırtışını göstermeye devam etti.

Bana öyle bakmaya devam ederse onu öldürecektim. Bu bakışlar düşünmemi imkansız hale getiriyordu. Kapı çalınmaya devam edince ellerimi göğsüne koyup onu geri ittim. O da bana izin verdi, yüzünde hala aynı sırtış vardı.

Ön kapıyı açtığımda, orada dört adam duruyordu, hepsinin elinde birkaç büyük çanta vardı.

"Nikolai Volkov?" ortadaki adam sordu. "Uh, içeride," omzumun üzerinden işaret ettim.

Adam başını salladı. "Bu taraftan beyler." Beni geçip daireye girdi, diğer adamlar da onu takip etti.

"Hey!" Onlara Xena gibi saldırmak üzereydim, ama Nikolai konuştu ve sözleri beni durdurdu.

"Güzel. Geldin."

Kaşlarımı çattım. *Ne oluyor lan?*

Köşeyi dönüp mutfağa girdiğimde tüm çantalar bankın üzerinde duruyordu. Toplamda on tane vardı.

"Çabuk geldin," dedi Nikolai, cüzdanından birkaç yüz dolarlık banknotları çıkarırken.

"Ödediğin parayla bu neredeyse garantiydi."

Nikolai, "Verimliliğin için," diye homurdandı. Adamlara üçer banknot uzattı.

Adamlar minnettarlıkla birbirlerinin üzerine düştüler. "Teşekkürler, Bay Volkov! Teşekkürler! Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, biz buradayız!"

"Aklımda tutacağım. Teşekkürler."

Adamlar gittikten sonra, çantaları açmaya başladı.

"Gerçekten mi, Nikolai?" Ellerimi belime koydum. "Market alışverişi mi yaptın?"

"Şaşırmış gibi davranma. İkimiz de şaşırmadığını biliyoruz."

"Ne zaman..." Sonra, buzdolabımda hiçbir şey olmadığını fark ettikten kısa bir süre sonra telefonuyla oynadığını hatırladım. "Oh, sen çok sinsiymişsin."

Onu azarlayacaktım, ama dürüst olmak gerekirse, ne anlamı vardı ki? Nikolai, ikimiz de çölde susuzluktan ölsek bile, son damla suyu benimle paylaşmak yerine zorla içime sokacak türden biriydi. Ne dersem desem, bir kulağından girip diğerinden çıkacaktı.

"Benim için böyle şeyler yapmayı bırakmalısın," dedim yine de, yiyecekleri kaldırmaya yardım etmek için harekete geçerek.

"Ölmeyi tercih ederim," dedi tamamen ciddi bir şekilde. Gözlerimi devirdim. "Biraz dramatik, ama tamam."

İşimiz bittiğinde, daha önce çıkardığı pişirme gereçlerini kullanarak kahvaltı hazırlamaya başladı. Bu benim için sorun değildi, çünkü hayatımı kurtarmak için yemek yapamazdım.

"Peynirli ve domatesli omlet hala en sevdiğin mi?" diye sordu, birkaç yumurta kırarken.

"Mm-hmm," diye cevap verdim, çizim defterime odaklanarak. O yemek yapmaya başladığında gidip onu almıştım. Tasarladığım şeyi olabildiğince çabuk bitirip zamanında yapılabilmesini sağlamaya kararlıydım.

"Orada neye bu kadar yoğun çalışıyorsun?" Yumurtaları kızgın tavaya döktü.

"Sana bir takım elbise tasarlıyorum."

"Takım elbise mi?" Kaşlarını çattı. "Neden?" "Düğünümüz için."

"Ne?!" Şoktan elindeki kaseyi düşürdü. Ben gülmeye başlayınca gözlerini kısarak "Sen çok acımasısın" dedi.

"Öyleyim." Ona kocaman bir gülümseme attım. "Ama beni bu yüzden seviyorsun."

Kafasını salladı ve gülerek eğilip kaseyi aldı. "Öyle. En azından nedenlerden biri."

Göz kırptım. "Şaka bir yana, senin bu intihar görevinde güvenliğini sağlayacak bir şey tasarlıyorum."

"Meraklandım." Soğan, frenk soğanı ve domatesleri doğradı ve tavaya attı.

"Henüz mümkün mü bilmiyorum, ama tamamen Kevlar'dan yapılmış bir kıyafet yapmayı denemek istiyorum. Böylece, bir sorun çıkarsa, kaçmak ve ben gelip seni kurtarana kadar dayanmak için yeterli zaman kazanabilirsin."

O hiçbir şey söylemeyince, çizim defterimden başımı kaldırdım, kalemim havada donakaldı. Bana şaşkınlık ve sevgi karışımı bir bakışla, gözleri hafifçe açılmış olarak baktı. "Bu jestin için çok teşekkür ederim Tati, ama onu giyebileceğimi sanmıyorum. Muhtemelen bana bir tür üniforma verilecek."

"O zaman üniformanın *altına* giyebilirsin. Bin derece sıcaklıkta terden boğuluyor olsan da umurumda değil. Bunu bir şekilde işe yarar hale getirebilirim, onu giyeceksin. Tartışma bitmiştir." Bunun gerçek bir Kevlar kurşun geçirmez yelek kadar etkili olacağından şüpheliydim, ama az da olsa bir direnç sağlayabilseydi, bu hayat ve ölüm arasındaki farkı belirleyebilirdi. Onun gözlerinin içine baktım. "Bana söz ver."

O, tıkırdadı ve yemeği servis etti. "Tamam, söz veriyorum.

Al, ye." "Neredeyse bitirdim..."

"Hayır. Şimdi." Eskiz defterimi elinden aldı ve tabağı tam önüme koydu. "En son ne zaman düzgün bir yemek yediğini Tanrı bilir."

"Aslında dün gece." Gerçi, hepsini yiyemedim. Ben bunu yapamadan o gidip beni kızdırdı.

Gözlerini kısarak, bu açıklamadan benim sandığım kadar memnun olmadığını gösterdi. Bir bardak portakal suyu ve bir bardak su koyduktan sonra boş tabureye oturup bana döndü.

"Yemeyeceksin mi?" Bir ısırik aldım ve inlememek için kendimi zor tuttum. Ne kadar da lezzetliydi.

"Sonra yerim." Taburemi tutup beni bacaklarının arasına çekti, kocaman, kaslı uylukları beni hapsetti.

Omuz silktim ve yemeğe devam ettim, tabağı bitirene kadar durmadım. Bitirince tabağı ittim. "İşte. Mutlu musun? Artık çizimimi bitirebilir miyim?"

"Henüz değil." Portakal suyu bardağını bana doğru itti. Gözlerimi devirdim ama bir yudum alıp geri koydum. Sonra su bardağını bana doğru itti ve ben başımı salladım.

"Son birkaç günde ne kadar su içtin?"

"Tonlarca. En az dört şişe," dedim, yalan söyleyerek. O ise bana bakıp, tek kelimesine bile inanmamış gibi duruyordu. "Tamam, peki, üç şişe."

Parmakları bankta tıklanarak bekledi. "İki," diye düzelttim. Hâlâ kıpırdamadı, gözleri benimkilere kilitliydi. "Tamam! Hiçbiri, tamam mı?"

Sanki başından beri cevabın bu olduğunu biliyormuş gibi başını salladı. Suyu tekrar bana doğru itti, içmem için sessiz bir emir gibi. Homurdanarak bardağı aldım ve bir dikişte hepsini içip bardağı masaya çarptım. Sonra bana attığı gülümseme kalbimin hızla atmasına neden oldu.

"Şimdi çizimimi bitirebilir miyim?"

"Hayır." Beni kaldırıp ada tezgahının üzerine oturtup bacaklarımı genişçe açtığı anda ağzımdan bir çığlık çıktı. "Şimdi yemek sırası bende."

Birkaç gün sonra, tamamen bitkin bir halde daireme girdim. Düzgün bir işte çalışmak *berbat bir şeydi*. Birkaç ekstra vardiya almayı başarmıştım, bunun için minnettardım. Bu, bu hafta manikür masraflarını karşılayabileceğim anlamına geliyordu. *Çok* ihtiyacım olan bir manikür. Yemin ederim, tırnaklarıma her baktığımda ruhumun bir parçası ölüyordu. Kendime hiç bakmadığım en uzun dönemdi ve bundan hiç hoşlanmıyordum. Bu beni sinirli yapıyordu.

Geçen gün, Nikolai'nin beni üç kez orgazm olana kadar yaladığı o *unutulmaz* sabahın ardından, o ayrıldı ve New York'a geri döndü. Hazırlanması gereken çok şey vardı. Kalmasını ne kadar istesem de, gitmesi gerekiyordu. Onu çok özledim.

Komikti, o kadar uzun süredir aramızda mesafe koymuştum ki, onu ne kadar özlediğimi neredeyse unutabiliyordum. Onun yanında olmaktan ne kadar keyif aldığımı. Ama son birkaç hafta boyunca sürekli onunla birlikte olduktan, dokunuşlarını ve milyonlarca şeyi anlatan o ateşli bakışlarını gördükten sonra, onu unutmak imkansız hale geldi. Ondan uzak olmak fiziksel olarak *acı veriyordu*. Bir sonraki dozu için çaresizce bekleyen bir uyuşturucu bağımlısı gibi hissediyordum.

Mesajlaşıyor ve görüntülü görüşüyorduk, ama bu yeterli değildi. Asla yeterli olmayacaktı.

Ayakkabılarımı çıkardım ve yumuşak halının üzerinde ayak parmaklarımı uzattım. Gece bittiği için çok mutluydum. *Kendime akşam yemeği hazırlayıp, duş alıp, sonra da yatakta iyi bir kitap okuyarak kıvrılacağım.* Evet. Kulağa iyi bir plan gibi geliyordu.

Beni bu kadar yoran sadece iş değildi. Her gece saat 1'e kadar uyanık kalıp, Nikolai'nin babasını kurtarma görevine götürebilmesi için aklımdaki Kevlar kıyafeti bitirmeye çalışıyordum. Sonunda bitirmeyi başardım, ama kolay olmadı. Kevlar dikmek çok zordu. Ama önemli olan bitmiş olmasıydı ve Nikolai'ye en ufak bir koruma bile sağlayabilirse, ben mutlu olurum. Zaten ekspres kuryeyle ona gönderilmişti.

Mutfağa doğru bir adım attım ve donakaldım. Yedek yatak odasının ışığı açıktı. Sabah çıktığımda açık olmadığına emindim. Yüzümde bir kaş çatma ile odaya doğru ilerledim ve kapıyı daha fazla açtım. Ağzım açık kaldı. *Ne oluyor lan?* Oda tamamen yeniden düzenlenmişti. Yatak, komodinler, şifonyer... hepsi gitmişti ve yerine herhangi bir moda öğrencisinin sahip olmak için canını vereceği bir tasarım stüdyosu gelmişti.

Evimdeki odadan bile daha iyiydi.

Duvara dayalı sağlam bir çalışma masası vardı ve optimum aydınlatma için üzerine spot ışıklar yönlendirilmişti. Bunlar daha önce yoktu. Olsaydı fark ederdim. Son teknoloji bir dikiş makinesi vardı — tam olarak MT-KCO1-ZPL SEG Çok Fonksiyonlu Silikon Kenarlı Dikiş Makinesi — fiyatı kolaylıkla 10.000 doları buluyordu.

Her şey titizlikle düzenlenmişti. Duvarda, seçilmeye hazır bir dizi farklı kumaş asılıydı. Çalışma masasının iki yanında iki elbise mankeni duruyordu. Makaslar, kalemler, tükenmez kalemler ve ölçü şeritleri düzgünce dizilmişti. Burası... hayalimdeki tasarım stüdyosu gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, orada ne kadar süre durup önümdeki manzaraya hayranlıkla baktığımı bilmiyorum.

Ağzım açık kalmış bir şekilde durduktan sonra, telefonumu çıkardım ve dünyada bunun sorumlusu olabilecek tek kişiyi aradım. İlk çalışışta cevap verdi.

"İyi günler, canım."

Ağzım bir gülümsemeye dönüştü. Sürekli iletişim halinde olduğumuzdan beri, Nikolai sadece tüm aramalarımın cevap vermekle kalmayıp

aynı şeyi mesajlarım için de yapıyordu, hemen cevap veriyordu. Hatta bir keresinde Lukyan ile antrenman yaparken gardını tamamen indirip aramama cevap vermiş ve bunun sonucunda çenesine sağlam bir yumruk yemişti. Bunu biliyorum çünkü aramayı kabul ettiği anda ağzından çıkan acı dolu iniltiyi duymuştum.

Aşırı telafi etmeye çalıştığının farkındaydım. Ne olursa olsun, ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olacağını kanıtlamaya çalışıyordu. Bu durum içimde büyük bir kargaşaya neden oldu.

"Ne yaptın Nikolai?"

"Daha açık olmalısın."

Şüpheyle gözlerimi kısarak baktım. "Kaç tane şeyden bahsediyor olabilirim? Başka ne yaptın?"

"Daha fazla bilgi edinene kadar, susma hakkımı kullanacağım." Bir homurtu ve Rusça bir küfür duyuldu, ama ondan gelmiyordu. Muhtemelen yine dövüşüyordu.

"Tasarım alanı, Nikolai."

"Ah." Bu tek heceli kelimedede ne kadar çok mizah vardı. "Beğendin mi?"

"Sevdiğimi biliyorsun." Odayı dolaşarak, her şeye sevgiyle parmaklarımı gezdirdim. "Ama benim için bir şey yapmamamı söylemiştim."

"Ben de sana ölmeyi tercih ederim demiştim." Bir homurtu daha. Bir küfür daha. "Eskiden olanlar senin yaratıcı zihnine iyi gelmiyordu, Tati, bunu sen de biliyorsun. En iyi işini yapabileceğin bir alanın yoksa, nasıl bir sonraki Vera Wang, Donatella Versace veya Christian Dior olabilirsin?"

Dudaklarımı ısırdım. Biraz araştırma yapmış. O insanları tanımasının tek yolu buydu. Nikolai moda ya da giydiği kıyafetler umrunda değildi. Uyuyorsa giyerdi.

"Yaptıklarını ne kadar sevdiğim bir yana, burası benim dairem değil Nikolai. Arturo ve kız kardeşinden kiraliyorum. Bu arada, kız kardeşin hala benimle konuşmuyor. Sen öylece..."

"Yapabilirim," diye sözünü kesti. "Arturo'yu aradım ve ne yapacağımı söyledim. Tüm mobilyaları depoya taşıttım ve sen ayrıldığında hepsi geri getirilecek."

Bu sözleri fark etmemek zordu. "Ona söyledim," değil, "Ona sordum." Arturo hayır dese, Nikolai'nin onu dinleyeceğini sanmıyorum.

Nefes verdim ve odanın köşesindeki rahat koltuğa çöktüm. Yanında mini bir buzdolabı vardı. Açtığımda, en sevdiğim içecekler ve atıştırmalıklarla dolu olduğunu gördüm. Adam gerçekten *her şeyi* düşünmüştü.

"Açıkçası, ne diyeceğimi bilemiyorum. Benim için burada yaptıkların, tek kelimeyle muhteşem. Teşekkür ederim. Benim için gerçekten çok anlamlı."

"Seni mutlu etmek beni mutlu ediyor."

"Ya byla by schastliva, yesli by ty perestal delat' chto-to dlya menya."
Benim için bir şeyler yapmayı bıraksan mutlu olurum.

"Vidimo, togda oba budut neschastny." O zaman ikimiz de mutsuz olacağız galiba. O da hemen cevap verdi. Ben hafifçe güldüm. Denemeye değerdı.

Telefonum bip sesi çıkardı. Ekranı baktım ve Arturo'nun beni aramaya çalıştığını gördüm. Garip.

"Gitmem gerek. Oda için tekrar çok teşekkür ederim. Çok güzel."

"Ostavaytes' v bexopasnosti, do vstrechi." Kendine iyi bak.

Yakında görüşürüz. "Ty tozhe." Sen de.

Telefonu kapattım ve Arturo'nun aramasını kabul ettim. "Selam. Neler oluyor?" "Bir saat sonra Franco'ya gidiyoruz. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm TATIANA

ANDREEVA

OH, TANRIM. NIKOLAI beni kesinlikle öldürecek.

Arturo'nun yeni sahte dağıtım evinin mutfağındaki küçük masanın arkasında tek dizimin üzerine çökmüştüm.

Plan basitti. Franco ve adamlarının içeri sızmasına izin verecektik. Onları gafıl avlayacaktık. Adamlarını öldürecektik. Franco'yu canlı yakalayacaktık. Hemen kaçacaktık.

Basit, değil mi? Yanlış!

Bu konuda basit olan hiçbir şey yoktu çünkü, nedense, plan öne alınmıştı ve Nikolai orada değildi. O orada değildi, ben oradaydım ve o beni öldürecekti.

Evet, tamam, orada olmam gerekmediğini biliyordum. Ama bunu sonuna kadar görmek istedim ve ona söylersem, bağırıp çağırıp gitmememi isteyeceğini biliyordum. Tabii ki onu dinlemeyecektim ve Nikolai, Vegas'tan New York'a bir saatte gitmek fiziksel olarak imkansız olduğu için, gece boyunca endişeden deliye dönecekti. Bu yüzden, olanları ona olay bitene kadar söylememeyi tercih ettim. Zaten uğraşması gereken bir sürü sorun vardı. Tamamen önlenebilirken neden omuzlarına gereksiz stres ve endişe yükleyeyim ki? Hiçbir şey ters gitmeyecekti. Ben iyi olacaktım ve buradan tek bir çizik bile almadan ayrılacaktım. Neden mi?

Çünkü beni olayların uzağında, arkada tutmuşlardı. Bir şey söyleyemezdim. Benim görevim değildi, bu yüzden Arturo arkadan kimse yaklaşmasın diye arka kapıyı korumamı istediye, ben de öyle yapacaktım. Ve elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Silahımın namlusunu arka bahçeye açılan kapıya doğrultarak pozisyonumu hafifçe değiştirdim. Arturo burayı işlevsel gösterme konusunda harika bir iş çıkarmıştı. Hatta The Outfit baskın yaptığında şüphe çekmemek için, gerçek bir uyuşturucu dağıtım evinde kullanacağı tüm ekipmanlarla donatmıştı. Hatta evin her yerine, sahtekarlığı inandırıcı kılmak için

giydirilmiş mankenler bile vardı. Tam bir pislik.

En iyi patron kadını kıyafetimi giymiştim, tamamen siyah, dar ve hareket kabiliyetimi kısıtlamayan bir kıyafetti. Arturo bana silah teklif etmişti ama ben kibarca reddettim. Kendi silahımla çalışmayı tercih ediyordum. Her iki uyluğuma birer tabanca ve bıçak bağlamıştım, bir bıçak da bileğime, bir tane de arkama bağlamıştım ve omzuma tam dolu, yarı otomatik bir Scorpion EVO 3 makineli tüfek asmıştım. Bir orospuyu mahvetmeye hazırdım.

"Geliyorlar. Tahmini varış süresi iki dakika." Kulaklığımdan bir ses geldi. Arturo'nun adamlarından biri sokakları izliyor ve Franco'nun gelişini bekliyordu.

Heyecan damarlarımdan akıyordu. Silahımı bir kez daha kontrol ettim, her şeyin çalışır durumda olduğundan emin olduktan sonra tekrar kapıya odaklandım.

"Koruma köpeğin burada olur sanıyordum," dedi Vincenzo yanımda. İçimden bir ses, Arturo'nun beni korumak için onu buraya gönderdiğini söylüyordu, ama tam emin değildim.

Gözlerim ona kaydı, sonra tekrar kapıya döndü. "Yeterli zaman yoktu, yoksa o da senin olduğun yerde olurdu."

"Bundan hiç şüphem yok. Sizin çıktığınızı bilmiyordum."

"Neden bilesin ki? Bizim işimiz bizim işimizdir." Onu göz ucuyla dikkatlice izledim. Onda bir şey... farklıydı. Kalbi atan her şeyle flört eden alaycı playboy artık yoktu. Onun yerine, soğuk, odaklanmış bir avcı vardı. Tamamen farklı bir kişiliğe bürünmüştü.

"Hedef doğrulandı. Yola çıkıyor," dedi ses yine kulağımda cızırdadı.

İşte başlıyoruz. İşte başlıyoruz.

Sonraki birkaç dakika dayanılmaz bir yavaşlıkla geçti. Vincenzo ve ben sessizce bekledik. Avuç içlerim terlemeye başladı. Silahımın kabzasını parmaklarımla sıktım ve derin bir nefes aldım. Beklemek beni öldürüyordu.

Silah sesleri beni gerginleştirdi. Sesler evin önünden geliyordu. Vincenzo ve ben birbirimize baktık. İkimiz de gidip neler olduğunu görmek, yardıma ihtiyaçları olup olmadığını öğrenmek istiyorduk. Ama görev yerimizi terk edemezdik. Bu, arkadan saldırıya uğramamıza neden olabilirdi.

Pencerede hareket vardı, birkaç karanlık, gölgeli figür geçip kapıya doğru ilerliyordu.

"Saat 1 yönünde," dedim, Vincenzo'nun onları görmemiş olması ihtimaline karşı onu uyarmak için. "Anladım." Silahının dürbününden baktı ve nişan aldı.

"Bu bir pusu! GİT!" diye bağırdı biri evin önünden.

Kapıyı, pencereyi, kapıyı, pencereyi izledim, bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. Pencereden gümüş rengi bir şey parladı ve içgüdülerim koşmamı haykırdı. Nedenini bilmiyordum, ama içgüdülerim beni daha önce hiç yanıltmamıştı, bu yüzden kesinlikle onlara kulak verecektim.

Bir saniye bile kaybetmeden döndüm ve Vincenzo'yu odadan çıkarıp bitişik odaya ittim, aynı anda pencereden bir şey içeriye doğru hızla geldi.

Bir *ışık parlaması* ve kulaklarımı çınlatan yüksek bir *patlama* oldu. Görüşüm bulanıklaştı, hiçbir şey göremiyordum.

O pislikler bir flaş bombası kullanmıştı.

Oryantasyon kaybı yaşadım. Bratva ile eğitimim sırasında bu pisliklerden biriyle vurulmuştum. Bu seferki on kat daha kötüydü. Beni o kadar sersemletmişti ki, mantıklı bir düşünce bile kuramıyordum. Yan odaya atlamak etkisini azaltmış olmalıydı, ama yine de duyularımı bozacak kadar belirgindi. Kulaklarım hala çınılıyordu. Görüşüm hala bulanıktı. *Hemen* harekete geçmezsem, o flaş bombasını atan kişi hemen üstüme çullanacaktı.

Kalk.

Omzumdaki kayışı parmağım ile okşayarak silahımı buldum. Hışırdayarak ayağa kalktım ve nişan aldım. Önümde bulanık bir silüet belirdi. Ateş ettim ve silüet görüş alanımdan kayboldu.

Her geçen saniye görüşüm düzeliyordu. Duvarı siper olarak kullandım ve sonunda bulanıklığın ötesini görebildiğimde rahat bir nefes aldım. Saklandığım duvarın üzerine mermiler yağdı. Mermiler sıvayı delmeden bir saniye önce çömelerek yere yattım.

Bir saniye daha geçse beynim yere saçılacaktı.

Vincenzo ile göz göze geldim. O da benim gibi aynı duvarı siper olarak kullanarak çömelmişti, ancak o girişin diğer tarafındaydı.

Askeri el işaretleriyle, benimle aynı anda ileri atılmasını söyledim, böylece yollarımız X şeklinde kesişecek ve mutfağın her iki tarafını da koruyabilecektik.

tarafını koruyabilirdik.

O da başını salladı.

"Git, git, git," diye dudaklarımla söyledim.

Harekete geçtik ve mutfğa geri koşarken birbirimizin önünden geçtik. Ateş etmekte tereddüt etmedim ve bir dizi mermi sıktım. Görüşüm hala biraz bozuktu, ama onların siper almak için daldıklarını gördüm. Üçü, belki dördü. Emin değildim. O aptal flaş bombası gerçekten duyularımı altüst etmişti.

Mermi hızla bitti ve omzumdaki askıyı çözüp silahı düşürdüm. İki adam bana saldırdı. Düşünmeden önce hançerlerim elimdeydi ve savaşmaya başladık. *Sert bir savaştı.*

Şanslıydım ki, onlar "becerikli savaşçı" türünden çok "kollarımı sallayıp bir şeye vurmayı umut eden" türden adamlardı. Eğildim ve kestim. Engelledim ve bıçakladım. Büküldüm ve tekmeledim. Uyluklarıma gelen bir tekme beni sendeletti ve sonra sırt üstü yere düştüm, yere yapıştırıldım. Düşerken bıçaklarımı kaybetmemek için sıkıca tuttum, çünkü kaybedersem işimin bittiğini biliyordum.

Eller boğazımı sıktı. Paniklemedim. Paniklememin bir faydası olmazdı. Parmaklarım silahımın kabzasına daha sıkı sarıldı ve onu gözüne sapladım. O çığlık attı ve ben onu itip ayağa kalktım.

Bir ayak yüzüme doğru uçu. Sola kaçtım, kolumu bacağına doladım ve ileri atıldım, dengesini bozdum. Ne olduğunu anlamadan bıçağım boğazındaydı. Gülümsedim, bıçağı sağa sola çevirerek öldürmeyi uzattım, bu dünyadaki son anlarını olabildiğince acı verici hale getirmeye çalıştım.

Vincenzo'nun acı çıığı başımı kaldırdı. Sırt üstü yatıyordu, bir bıçak omzunda, diğeri ise gözüne tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu, göğsüne oturan adam bıçağı gittikçe daha da yaklaştırıyordu. Etrafında üç ceset yatıyordu.

"Hey!" Adam bana dönüp baktı. Bıçağımı fırlattım ve kafası geriye doğru savruldu, bıçak alnına derinlemesine saplandı.

"Durdurun onu! Franco'nun kaçmasına izin vermeyin!" diye bağırdı biri. Bir saniye sonra Franco mutfğa koştu ve arka kapıya doğru kaçmaya çalıştı.

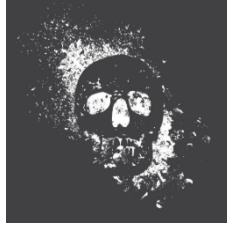
Ayağa fırladım, onu kovalamaya hazırlanıyordum ama gözlerim Vincenzo'ya takıldı. Tereddüt ettiğimi gördü. Onu savunmasızken yalnız bırakmak istemedim.

"Git, git!" diye ısrar etti, yüzünü buruşturarak oturmaya çalıştı.

Koştum, tabancalarımından birini çıkardım. Soğuk havaya çıktım, başımı sola, sonra sağa çevirdim. Orada. Köşeyi döndü ve gözden kayboldu. Küfrederek, korkulukların üzerinden atladım, çömelerek indim ve onun peşinden koştum. Kararlılığım beni bir vites daha yükseltip daha hızlı koşmaya itti. Onu yakalamak istedim. Illayana için onu alt etmek istedim. O piç kurusu en iyi arkadaşıma verdiği tüm acı ve sıkıntılar için.

Köşeyi çok hızlı döndüğüm için vücudumun ivmesini durduramadım ve Franco'nun elindeki şok tabancasına çarptım. Güçlü bir elektrik akımı beni sarsarken, tüm duyularımı saran acı içinde çığlık attım. Kaslarım kilitlendi ve tamamen sersemlemiş bir halde Franco'nun kollarına düştüm. Tekrar şok tabancasını kullandığında bir başka acı dalgası beni vurdu. Çığlık attım. Karanlık görüşümü kapladı, her santimini ele geçirerek sonunda hiçbir şey göremez hale geldim.

Otuzuncu
Bölüm NIKOLAI
VOLKOV

"PAKETLEME NASIL GİDİYOR?"

Omzumun üzerinden baktım ve Illayana'nın kapımda durduğunu gördüm, kolları göğsünde kavuşturulmuştu. Birkaç gün önce eve geldiğimden beri bana tek kelime etmediğini düşünürsek, burada olup benimle konuşmasına şaşırdım.

Dün, hepimizin beklediği telefon geldi. Andrea adında bir kadın, başvurduğum özel güvenlik şirketinde bir pozisyon açıldığını ve hala ilgilenip ilgilenmediğimi sordu. Talon'un, telefon görüşmelerinin dinlenilme ihtimaline karşı aldığı bir önlem olarak, şifreli bir dil kullanıyordu. Bekleme listesindeki biri olarak, sözlerinin anlamını bilmem gerekiyordu, bana mantıklı gelmese bile.

Her şey yolunda gidiyor gibiydi, çünkü bana yolculuğuma çıkmam için gerekli uçuş bilgilerini verdi. İki gün sonra o adaya gidecek ve görev başlayacaktı.

İçimde karışık duygular savaşıyordu. Heyecan. Beklenti. Heves. Korku. Kendim için değil, Tatiana için.

Uzaklaşmaktan, ona ulaşamaz hale gelmekten ve onun ihtiyaç duyabileceği her şeyin, kaydettiğim ilerlemeyi geriye götürebileceğinden korkuyordum. Ya ben yokken bir şey olursa? Ya bana ihtiyacı olursa? Gittiğim yerden geri dönüş yoktu. Görevimizi tamamlayıp babamı kurtarmadıkça, ki bu son derece zor bir şeydi. Aşılması gereken birçok engel, ters gidebilecek birçok şey vardı. Babamı kurtarmazsak başına gelecekleri bilmeme rağmen, gitmek konusunda tereddüt ettim.

"Şimdi benimle konuşuyorsun, değil mi?" Geri döndüm ve kıyafetlerimi valizime koymak gibi sıradan bir işe devam ettim.

Illayana öfkeyle odaya girdi. Yatağımın kenarına oturdu ve bana dik dik baktı. "Aramızdaki sorunları çözmeden gitmeni istemiyorum

"

"Bunu zaten yapmadık mı? Evet, çok net hatırlıyorum. Yüzündeki morluk, ringde seni tekmelediğim için oldu."

Siyah bir pantolon aldı ve bana fırlattı. Onu yakaladım ve valizime koydum. "Bir şey olursa, geri dönmezsen, son sözlerimizin öfke dolu olmasını istemiyorum. Bunu çözmek istiyorum."

Bir haftadan az bir süre önce tam bir çocuk gibi davranan birinden çok olgun sözler. Ama çabalıyordu, bu yüzden bunu söylemedim.

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum, İlayana. Ya da daha doğrusu, ne duymak istediğini. Özür dilemeyeceğim..."

"Ben de istemiyorum," diye sözünü kesti. "Sadece olanlar hakkında senin tarafını duymak istiyorum. Tatiana'nınkini duydum. Şimdi seninkini duymak istiyorum."

Bunu yapabilir miydim? O günün anılarını aktif olarak düşünmemeye, yeniden yaşamamaya çalışıyordum. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Değiştirilemezdi. Yeniden yaşamak sadece acı veriyordu, bu yüzden kendime, elimden gelirse bunu düşünmeyeceğime söz vermiştim.

Ama küçük kız kardeşim ve o büyük, yalvaran mavi gözlerine baktığımda, hayır diyemeyeceğimi biliyordum.

İki yıl önce

"Gördüğünüz gibi Bay Cliveson, ihtiyaçlarınızı karşılayacak kadar fazlasıyla yeterli stoğum var."

Gözlerimi devirmemek için bilinçli bir çaba sarf ettim. Babamın karşısında oturan Delano Campos, bizim bölgemizde silah satan pislikti. Onun yaptığını şüpheleniyorduk, ama o bunu doğruladı ve böylece ölüm fermanını imzaladı. Bratva'nın Pahkan'ıyla aynı masada oturduğunun farkında değildi. Bizim sadece kendimizi ve ürünlerimizi korumak için silah arayan birkaç uyuşturucu kaçakçısı olduğumuzu sanıyordu. Onun rakibi olduğumuzu değil.

Telefonum cebimde titredi. Çıkardım ve ekrana baktım, çenem sıkı sıkıya kapandı.

Tatiana.

Aramayı görmezden geldim.

Henüz onunla konuşmaya hazır değildim. Olanlardan sonra olmazdı. Ne kadar aptal olduğumu, nasıl aşırı tepki gösterdiğimi söylemesini duymak istemiyordum. O sadece benim duygularımı geçersiz kılmaya çalışıyordu. O pislik Kurt'ün, kendi kulaklarımla, birlikte geçirdikleri 'zamanı' ayrıntılı olarak anlattığını duydum. Onun, benimle birlikte yaptığı

benimle birlikte yaptığı kışındaki dövmeyi anlatmasını duydum. Zaman çizelgesi uyuyordu. Başka bir şey bilmeme gerek yoktu. Bebek benim değildi, tıpkı Galina'da olduğu gibi. Yine umutlanıp sonra da kalbimin paramparça olmasını istemedim. İstemiyordum.

Yine de kafamın içinde sürekli "Ya eğer?" diyen küçük bir ses vardı. Ya doğruyu söylüyorsa? Ya hepsi büyük bir yanlış anlaşılma ise ve bebek benimse? Ya beni aldatmadıysa? O ses yavaş yavaş daha yüksek, daha belirgin hale geliyordu. Daha talepkar.

Ona inanmak, onu dinlemek istedim. Tatiana'ya karşı hissettiklerim, daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Bir süpernova kadar güçlü, yakıcı bir aşk. Her şeyi tüketen. O benim her şeyimdi. Bu yüzden onun ihaneti beni bu kadar incitmişti.

Telefonum titredi, Tatiana tekrar aramaya çalışıyordu. Yine görmezden geldim.

Bratva işleriyle uğraştığım için aramalarını görmezden geldiğimi kendime söyledim, ama içten içe gerçek nedeni biliyordum. Şu anda bunlarla uğraşmak istemediğim içindi. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Durumumuzla ilgili ne yapacağımı tam olarak belirlemem gerekiyordu. Ona inanıp geri dönmek mi, yoksa onu bırakmak mı?

Üçüncü aramadan sonra telefonumu kapattım ve toplantıya odaklandım.

Delano, kendini alfa erkek gibi göstermeye çalışarak, sanki o büyük adammış da bizler bir hiçmişiz gibi konuşup duruyordu. Onunla aynı masada oturup beynine kurşun sıkmamak gittikçe zorlaşıyordu. Ama babam beklemek istiyordu. Bizim bölgemizde silah satan kişinin o olduğunu doğrulamıştık, ama babam silahları nereden temin ettiğini öğrenmek istiyordu.

Bunu gerçekten durdurmak için satıcıyı olduğu kadar tedarikçiyi de ortadan kaldırmak gerekiyordu. Aksi takdirde, başka biri Delano'nun yerini kolayca alabilir ve biz de başladığımız yere geri dönebilirdik.

Saatler sürmüş gibi gelen bir süreden sonra nihayet işimiz bitti ve birkaç gün sonra buluşmak üzere vedalaştık, biz nakit parayla, o da envanterle. Saldırımız orada olacaktı.

Babam arabasına binip ayrılmadan önce birkaç kelime konuştuk. Kendi arabamın sürücü koltuğuna oturdum ve derin bir nefes aldım, ellerim direksiyonu kavradı.

Telefonumu tekrar açtığımda neyle karşılaşacağımı merak ediyordum. Muhtemelen Tatiana, onu görmezden geldiğim için bana küfrediyor olacaktı. Muhtemelen hak ettiğim bir şeydi.

Aylardır onun konuşma girişimlerini görmezden geliyordum.

Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, sorunlarımla yüzleşmek için cesaretimi toplarken arabam boşa çalışıyordu. Artık onları görmezden gelemezdim. Onu görmezden gelemezdim. Ne kadar korkarsam da konuşmamız ve sorunları çözmemiz gerekiyordu.

Telefonumu tekrar açtım. Cihazıma bir sürü kısa mesaj ve birkaç sesli mesaj gelmişti.

Onları okuduğumda paniğe kapıldım. Tanrım. Neler oluyordu? Sesli mesajlardan birini açtım ve telefonu kulağıma dayadım.

*İlk başta pek bir şey duyamadım. Belki de cebimden yanlışlıkla aramışımdır diye düşündüm, ama sonra duydum. Tatiana'nın ağladığını, hıçkırarak beni çağırdığını duydum. Bana **yalvarıyordu**. Kalbim resmen parçalandı, içim yanıyordu.*

Onu daha önce hiç böyle duymamıştım. Sesinin bu kadar acı dolu olduğunu hiç duymamıştım. Bu kadar çaresiz. Bu kadar ıstırap dolu. Bir şeyler ters gitmiş olmalıydı. Korkunç, çok korkunç bir şey olmuş olmalıydı. Tatiana tanıdığım en güçlü kadındı. Bana yalvarması...

Başka sesler de vardı. Bir adam ona ıkınmasını söylüyordu. Bir kadın, onun için arayabileceği başka biri olup olmadığını soruyordu. Tüm bunlar olurken, arka planda Tatiana ağlıyordu... benim için. Adımı tekrar tekrar söylüyordu, her seferinde kalbimi bıçak gibi deliyordu.

*Doğum mu yapıyordu? Kahretsın. Doğum yapıyordu ve beni aradı ve... ben **görmezden geldim**. Ne yapmıştım ben?*

Arabayı çalıştırdım ve lastiklerim gıcırdayarak yola çıktım. Mesajlardan birinde Saint Royal Hastanesinde olduğu yazıyordu. Sadece birkaç saat uzaklıktaydı.

Sürerken geri aramaya çalıştım. Cevap verdiğinde içim rahatladı.

"Tatiana? Tatiana, orada mısın? Yoldayım. Geliyorum." "A-merhaba. Ben Maureen."

Trafikte dengesiz bir şekilde direksiyonu kırarak, kendimi öldürmeden oraya hızlıca ulaşmak için elimden geleni yapıyordum. "Tatiana nerede?"

"O... burada." Başka bir şey söylemeyince, patladım. "Onu telefona ver!"

Kadın benim patlamama şaşırarak bağırdı ama umurumda değildi. "Hayatım, al. O cevap verdi. Telefonda." Tatiana ile mi konuşuyordu? Neden cevap vermiyordu?

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve sesimi yumuşatmaya çalıştım. "Tati?" Hala cevap yoktu.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Neden konuşmuyor?" "Çok üzgünüm efendim..."

"Üzgün müsün? Ne için üzgünsün? O iyi, değil mi?" Lütfen Tanrım, bana onun iyi olduğunu söyle. Eğer iyi değilse... eğer başına bir şey geldiyse... eğer öldüyse...

Kafamı salladım. Eğer ölürse, ben de onu takip ederim.

"Tatiana iyi," dedi Maureen ve ben büyük bir rahatlama ile iç geçirdim.

"Peki ya bebek?" Cevap gelmeyince, daha sert bir şekilde tekrar sordum.

"Ve. Bebek?"

"Mümkün olduğunca çabuk buraya gelmelisin." Sonra telefonu kapattı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Telefonu fırlattım, direksiyona yumruk attım ve ayağımı gaz pedalına bastım.

Aklım çıldırıyordu, her biri bir öncekinden daha kötü olan farklı senaryolar uyduruyordum. Henüz sekiz aylık hamileydi. Doğum için çok erkendi.

Suçluluk duygusu beni boğdu. Neden? Neden onun aramalarını görmezden geldim? Neden telefonumu kapattım?

Hastaneye vardığımda, ön kapıya kadar sürdüm ve arabadan atladım, sürücü kapısını açık bırakıp motoru çalışır halde bıraktım. İçeri koştum, çılginca hemşire odası veya resepsiyon masası gibi bir yer aradım.

Çift kapının önünde duran bir kadın beni gördü ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nikolai misiniz?"

"Evet." Hemen yanına koştum. "Nerede o? Tatiana nerede?"

"Bu taraftan." Duvardaki bir düğmeye bastı ve kapılar açıldı. Onu takip ettim, hemen arkasında, o kadar yakındım ki neredeyse onun gölgesiydim.

Neden bu kadar yavaş yürüyor? Acele et!

Endişe göğsümü sıkıştırdı, artan baskı nefes almamı ve sakinleşmemi zorlaştırıyordu. Tanrım, neden onun lanet telefonlarına cevap vermedim ki?

Sonunda, kapalı bir kapının önünde durdu ve bana dönüp baktı, gözleri hüznle doluydu. "Seni hazırlamam gerektiğini düşünüyorum..."

Bunun için vaktim yok.

"Çekil." Onu kenara itip kapıyı açtım ve içeri girdim.

Tatiana yatakta oturmuş, kollarındaki küçük bebeğe bakarak yavaşça ileri geri sallanıyordu. Yalnızdı. Odada onlardan başka kimse yoktu. Alt kısmı battaniyeyle örtülüydü ve hastane önlüğü değil, sokak kıyafetleri giyiyordu. Ne

olmuşsa, çok hızlı olmuş olmalıydı. Saçları alnına yapışmış, terden sırılsıklamdı.

Onu sağ salim gördüğüm için hissettiğim rahatlama kısa sürdü.

Beni fark etmedi, başını kaldırıp bana bakmadı. Kollarındaki bebeğe bakmaya devam etti, sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi.

Ona yaklaşarak, ürkek bir hayvan gibi yanına yaklaştım. "Tati?"

Hiçbir şey.

"Tatiana?"

Hareket etmedi, konuşmadı. Sadece ileri geri sallanıyordu. Yanında durdum ve bebeğe baktım.

Tıpkı bana benziyordu. Tanrım, **tıpkı** bana benziyordu. Koyu saçları. Burnu. Dudakları. İnkâr edilemez, şüpheye yer yoktu. Onun benim oğlum olduğuna hiç şüphem yoktu.

"O çok güzel," diye fısıldadım, sevgiyle kafasını okşayarak.

Göğsümde o kadar güçlü bir sevgi patladı ki, beni sarsacak kadar güçlüydü. Daha yeni tanıştığım birini nasıl bu kadar sevebilirdim? Nasıl olur da kalbimin bu kadar büyük bir kısmını şimdiden kaplamıştı? Tek bir bakış... Tek bir bakış yeterliydi. Bu küçük çocuk için öleceğimi anlamam için tek bir bakış yeterliydi. Hayatımı binlerce kez feda ederdim...

"Neden hareket etmiyor? Uyuyor mu?"

Tatiana hala konuşmuyordu. Öne eğildim, gözlerine bakmaya çalıştım ve gördüğüm şey beni dondu. Gözleri boştu. Işık ya da hayat yoktu. Sadece... boşluk. Saf boşluk.

Öne uzandım ve çenesini nazikçe kavrayarak yüzünü bana doğru çevirdim. "Tati." Gözleri benimkilerle buluştu ve sanki kalbim bıçaklanmış gibi hissettim. Çok sevdiğim o muhteşem ela gözleri donuk ve cansızdı. Kırılmış gibi görünüyordu. Sanki bedeni oradaydı ama zihni gitmişti. Onu hissedebiliyordum, tam önümde otururken görebiliyordum, ama yine de orada değildi.

Gözlerim kollarındaki bebeğe kaydı ve parçalar bir araya geldi. "Hayır." Kafamı salladım, zaten doğru olduğunu bildiğim şeye inanmayı reddettim. "Hayır." Bacaklarım tutmadı ve dizlerimin üzerine çöktüm, daha önce hiç yaşamadığım bir acı kalbimi parçaladı.

Nasıl? Nasıl oldu bu? Düşünemiyordum. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Oğlum. Tanrım, oğlum. Acı... ıstırap... suçluluk. İçimde kıvrılıyor, göğsümü tırmalıyordu.

Gözlerim Tatiana'ya kaydı. Hâlâ kıpırdamamış, hâlâ konuşmamış olan güzel, güçlü Tatiana'ma. O anda onun için güçlü olmam gerektiğini anladım. Çökemezdim. O bana ihtiyaç duyduğunda yanında olamamıştım - kendimi asla affedemeyeceğim bir şeydi bu - ama şimdi onun yanında olabilirdim. Onun dayanağı olabilirdim ve ona destek olabilirdim. **Bana ihtiyacı vardı.** Çökmek için daha sonra zamanım olacaktı.

O an, ertesi gece hastaneden eve döndüğümde geldi. Otomatik pilota eve sürmüştüm. Dürüst olmak gerekirse, yolu bile hatırlamıyordum. Oğlumuzun öldüğünü öğrendikten sonra olanları zar zor hatırlıyordum.

Sanırım her şeyi çok acı verici olduğu için zihnimden silmiştim. Tek hatırladığım Tatiana'nın yanında olmaya çalışmak. Onu kucaklamak. Hemşireler onu götürene kadar oğlumuzu kucaklamak.

Onu bırakmak istemediğim için onu kollarımdan zorla aldıklarını hatırlıyorum. Tatiana'nın onu almamaları için bağırdığını hatırlıyorum. Onun yerine beni almalarını. Omzumda ağladığını, bana sarıldığını, acıyı dindirmem için yalvardığını hatırlıyorum.

Sonra, üzüntüsü o kadar hızlı bir öfkeye dönüştü ki, bana saldırdığında hazırlıklı değildim. Bana yumruk attı, tekmeledi, bağırdı. Ve ben her darbeyi kabul ettim... çünkü hak etmiştim. Bir saniye önce bana sarılmam için yalvarıyordu, bir saniye sonra gitmem için yalvarıyordu, beni bir daha görmek istemediğini söylüyordu.

Onu terk etmek istemiyordum. İstemiyordum. Ama bana bakışını kaldıramıyordum. Gözlerindeki hor görme, incinme ve ihanet. Dayanamadım. Zaten paramparça olan kalbimin geri kalanını da parçaladı.

Babası hastaneye geldiğinde, onun istediği gibi yaptım ve gittim. "Nik?" Sürücü tarafındaki camı tıkırdattı. "Nik, Ne yapıyorsun, arabada oturup?"

Aleksandr mıydı? Bilmiyordum. Sesi ona benziyordu.

Siyah, kalın bir karanlığın denizinde boğuluyordum. Beni çevreliyor ve boğuyordu. Beni dibe çekip ezmek istiyordu. Ben de buna izin vermek istedim.

"Nikolai?" Kapı açıldı. Eller yüzümü kavradı. "Hey. Ne oluyor?"

Sözlerini duyabiliyordum, sesindeki endişeyi duyabiliyordum, ama cevap veremiyordum. Gittikçe daha da derine batıyordum, göğsümdeki acı beni o kadar tüketiyordu ki, oğlumun yüzünden başka hiçbir şey göremiyordum.

Güzel oğlum.

Ya Tatiana'nın aramasını görmezden gelmeseydim? Ya orada olsaydım? Bir fark yaratır mıydı? Dünyanın en büyük pisliği olmasaydım, oğlum şu anda kollarımda hayatta olur muydu? Son birkaç ayda Tatiana'nın yanında olsaydım? Ona tüm o gereksiz stresi yaşatmasaydım?

*Olur
muydu?
Olur
muydu?*

Midemdeki boşluk daha da büyüdü. Utanç ve suçluluk duygusunun ezici, kaçınılmaz ağırlığı beni neredeyse tüketiyordu. Beni yiyip bitiriyordu. Nefesimi çalıyordu. Sözlerimi. Hareket etme ve düşünme yeteneğimi. Arabadan dışarı sürüklendim. Bir şekilde bacaklarım çalışıyordu. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ben... uyuşmuştum.

"Nikolai. Beni korkutuyorsun. Hey. Hey!" Beni sallıyor muydu? Vücudum sanki sallanıyormuş gibi ileri geri hareket ediyordu. "Nik? Nik?!" Bir el yanağıma tokat attı ve bu darbe yüzüme buzlu su dökülmüş gibi beni uyandırdı.

Gözlerim, başımı iki eliyle tutan ve mavi gözlerinde derin bir korku ile bana bakan Aleksandr'a çevrildi. Her şey bir anda üstüme çöktü. Acı. Kayıp. Keder. Yaptığım şey.

Suçluluk. Tanrım, suçluluk.

Bu çok fazlaydı. Her şey çok fazlaydı.

Yüksek, keskin bir çığlık attım, çığlığım geceye yankılandı, ağaçlarda yankılandı. Bacaklarım artık beni taşıyamayacakmış gibi çöktü ve yere düştüm.

"Whoa-Nik." Aleksandr beni yakalamaya çalıştı, kollarıyla bedenimi sardı, ama çok geçti. Birlikte dizlerimizin üzerine çöktük.

Tekrar tekrar çığlık attım. Defalarca. Ellerimle göğsümü tırmaladım, beni boğan baskıyı hafifletmeye çalıştım.

Durdurun bunu. Durdurun bunu. Lütfen. Durdurun bunu.

Aleksandr benimle konuşmaya çalışıyordu ama ben çığlık atmaya devam ediyordum. Ağlıyordum. İçime çöktüm, kendimi bir top gibi sarıp sarmaladım ve hıçkırarak ağladım.

"Ahhhhhhh!!!!" diye haykırdım. Sesim kısıldı ama durmadım. Çığlık atmaya bırakmadım.

Gözyaşları akıyordu, ama yerini yenileri alıyordu. Ağlarken tüm vücudum titriyordu ve Aleksandr beni tutarak neyin yanlış olduğunu söylemem için yalvarıyordu, ama yapamıyordum. Acı beni içten dışa parçalarken, çığlık atmaktan başka bir şey yapamıyordum. Oğlum için ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Oh, Nik." Illayana'nın kolları beni sardığında, geçmişten geri döndüm. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Derin bir nefes alıp duygularımı kontrol etmeye çalıştım. Acı hala oradaydı, bugüne kadar bile. Hiç geçmedi. Onunla yaşamayı öğrendim, ama göğsümde sürekli bir ağrı vardı. Her zaman.

Onun sırtını okşadım ve boğazımı temizledim. "Bu konuyu konuşmayı bitirdik mi?" Bitirmiş olmayı umuyordum. Dayanabileceğim kadar dayanmıştım. Oğlumu seviyordum, ama onu düşünmek bana o kadar çok acı veriyordu ki, karanlığın beni yutmasını ve bir daha bırakmamasını istiyordum.

O burnunu çekip geriye yaslandı ve gözlerinden yaşları sildi. "Evet. Özür dilerim. Sana bunu yeniden yaşatmamalıydım."

"Tatiana ile aranızı düzeltirsen seni affederim." O da başını salladı. "Düzeltilirim."

"Güzel." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Şimdi acıktım. Gidip buzdolabında ne var bir bakalım mı?"

"Evet. Lütfen."

Merdivenlerden inerken biraz sohbet ettik. Fuayeye adım attığımızda, ön kapı çalındı.

"Ben açarım," dedi ve kapıya doğru yürüdü. "Sen gidip çikolatalı kek kalmış mı bak."

Ben burnumdan soludum. "Sanmıyorum. Lukyan hepsini yemiştir." "Yememiş olsa iyi olur!"

Kafamı sallayarak döndüm ve mutfığa doğru yöneldim.

"Arturo! Gelmişsin!" Illayana'nın selamını duydum, ben buzdolabını karıştırırken. Haklıydım. Lukyan hepsini yemişti, pislik. Ama bir torba M&M vardı. Omuz silktim.

Yeterince yakındı.

Torbayı dişlerimle yırttım ve fuayeye dönerken yemeye başladım. Arturo kapıda duruyordu, kardeşi kolu askıda yanındaydı. Yüzlerinde morluklar vardı. İkisi de büyük bir kavgaya karışmış gibi görünüyorlardı.

Arturo'nun bakışları bana çevrildi ve gözlerindeki ifade beni donduracak kadar etkiledi. Illayana döndü ve yüzünden gözyaşları akıyordu. Kötü bir şey olmuştu.

M&M'lerin bulunduğu poşeti yere bıraktım. "Tatiana nerede?" diye sordum, sesim soğuktu.

Arturo eve girdi. Dudaklarını yaladı, kelimelerini dikkatlice seçmeye çalışıyordu. "Franco'ya kurduğumuz tuzak öne alınmak zorunda kaldı..."

"Franco'yu mu sordum, Tatiana'yı mı sordum?" Arturo
çenesini sıktı.

"Nerede o, Arturo? *Tatiana nerede?*"

Biraz daha dik durdu ve boğazını temizledi. "Franco onu kaçırdı."

Ona baktım, sözleri kafamda dönüp duruyordu. Karanlık bir öfke beni sardı
ve kükreyerek ona saldırdım.

Otuz Birinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

AĞRI, benim için tanıdık bir şeydi. Hayatım boyunca hem fiziksel hem de duygusal olarak çok fazla ağrı yaşadım. Ama elektroşok mu? Bu en kötülerinden biriydi. *Çok acıtıyordu.*

Öksürdüm ve inledim, kurumuş dudaklarımı yaladım. Gözlerimi yavaşça açtım ve bir masaya bağlandığımı fark edince anında dehşet kapladı beni. Kalın deri kayışlar ayak bileklerime ve bileklerime bağlanmıştı, bu yüzden bir santim bile kıpırdayamıyordum.

Oh, bu hiç iyi değil. Hiç iyi değil.

Odaya bakındım, nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Son hatırladığım şey Franco'yu kovaladığımdı... ve elindeki şok tabancasına doğru koştuğumdu.

Siktir, nasıl bu kadar aptal olabildim?!

Bratva eğitiminde öğrettikleri ilk şeylerden biri, her zaman çevreni farkında olmak ve bir köşeyi dönmeden önce her zaman kontrol etmektir. *Özellikle* de birini kovalıyorsan.

Karanlık bir odadaydım. Kötü, kirli bir koku vardı. Küflü bir banyo ile portatif tuvaletin karışımı gibi bir koku. Yanımda iki masa daha vardı, ikisi de beni tutsak edenlerle aynı kelepçelere sahipti. İkisi de kurumuş kanla kaplıydı ve muhtemelen benim altımda da aynı şeyin olduğunu düşünmemeye çalıştım. Önümdeki tepside çeşitli işkence aletleri duruyordu, paslı ve kanla kaplıydılar. Tavandan sarkan tek bir ampul, odanın her yerine gölgeler düşürüyordu. Beni anında rahatsız eden gölgeler.

Karanlığı sevmezdim.

Karşımda kocaman bir metal kapı vardı. O kapıyı kırmak için kocaman bir koçbaşı gerekirdi.

Mahvoldum. Tek iyi yanı, hala tüm giysilerimi giyiyor olmamdı.

Bağlarımı çekerek, bir şekilde sihirli bir şekilde açılıp kaçabileceğimi umuyordum. Tabii ki açılmadılar, ama yine de denemeye devam ettim. Boynumun arkasında bir ağrı hissettim ve bu beni inlemeye zorladı. *Kavga sırasında bir yaralanma mı olmuştu ve adrenalin bunu hissetmemi engelliyor muydu?*

Franco beni neden kaçırmıştı? Hiç mantıklı değildi. Ben değerli biri değildim. Bratva'da hiçbir konumum yoktu. Ona sunabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir bilgiye sahip değildim. Beni umursayan tek kişi...

Nikolai. *Kahretsin*. Oradan çıkmam gerekiyordu. Çıkmak zorundaydım. Kendimden çok onun için. Olanları öğrendiği anda, kafayı yiyecekti. Bunu gece gökyüzü kadar net bir şekilde hayal edebiliyordum. Nikolai, ben kağıt kesiği aldığımda bile çıldırmıştı. Chicago Outfit'in Don'u tarafından kaçırıldığımı duyunca kalp krizi geçirebilirdi.

Ağır metal kapı açılırken gıcırdadı ve dikkatimi çekti. Franco, arkasında iki adamla birlikte içeri girdi. Omuzlarına kadar uzanan açık kahverengi saçları ve düzgün kesilmiş sakalı vardı. Ortalama görünümlü bir adamdı. Biraz kısa ve biraz tombul, ama ortalama. Nero'ya hiç benzemiyordu. Dürüst olmak gerekirse, ikisinin kardeş olduğunu asla tahmin edemezdim.

"Güzel. Uyanmışsın." Odaya doğru ilerledi. "Bir süredir baygındın. Uyanmayacağından endişelenmiştim."

Onun beni gerçekten önemseydiğini ya da ölürsem umurunda olacağını düşünecek kadar saf değildim. Ben onun için bir tür pazarlık kozuydum. Endişelenmesinin tek nedeni buydu.

"Beni kaçırarak çok büyük bir hata yaptın."

Onunla birlikte içeri giren iki adamdan biri, tehlike radarımı çalmaya başladı. Gözleri iğrenç bir değerlendirmeye vücutumu baştan aşağı süzdü, ateşle parladı. Franco'nun arkasında kendini ayarladı, dili aç bir köpek gibi ağzından dışarı sarkıyordu.

Bir kadın, kendisine tehdit oluşturan birinin yanında olduğunu içgüdüsel olarak anlar. Bu hissi yaşarız. Tüm vücudumuzu titretiren soğuk, korkutucu bir his.

O adama baktığımda hissettiğim duygu buydu. Sanki yalnız kalmak istemeyeceğiniz türden biriydi.

Franco önümde durdu ve beni inceledi. "Sanmıyorum. Seni izliyordum."

"Bu hiç de ürkütücü gelmiyor," diye mırıldandım. Sözlerimi dikkatli seçmek zorundaydım. Orada ciddi bir dezavantajdaydım.

Franco bana kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapabilirdi ve ben onu durdurma gücüm yoktu.

Hissettiğim savunmasızlık kalbimin panik içinde çarpmasına neden oluyordu, ama bunu görmezden gelmeye çalıştım.

"Şey, özellikle seni değil. Sen sadece oradaydın. Ben Volkovları izliyordum." Öne doğru eğildi. Gerildim ama o tehditkar bir şey yapmadı. Sadece masanın yanındaki bir düğmeye bastı. Birdenbire hareket etmeye başladım. Yatarken tavana bakmaktan tamamen dik durmaya geçtim.

Yerçekimi beni aşağı çekmeye çalıştı ve bağlar derimi acı verici bir şekilde deldi. Bu yeni pozisyonun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyordum. Gözlerim odanın içinde dolaştı, bu karmaşadan kurtulmama yardımcı olabilecek herhangi bir şey arıyordu. "Kardeşine olanlara hala kızgın mısın?"

Adam alaycı bir şekilde güldü. "Lütfen. Sizler bana bir iyilik yaptınız. Nero liderlik yapmaya uygun değildi. Hiçbir zaman olmadı. Liderlik her zaman *bana* aitti."

Bu beni şaşırttı. Arturo ve Cosa Nostra'ya bu kadar çok sorun çıkardığı için kardeşinin intikamını almaya çalıştığını sanıyordum.

"Kafanın karıştığını anlıyorum, izin ver açıklayayım." Oh, o *da onlardan* biriydi. Uzun, görkemli konuşmalarla büyük planını açıklamayı seven türden. *Beni şimdi öldürün.* "Nero en büyüğüydü, bu yüzden geleneklere göre Don rolü ona düşüyordu, buna uygun olmasa bile."

"Sizler geleneklerinize sinir bozucu bir şekilde bağlısınız."

Gülümsedi. "Öyleyiz. Ve katılıyorum, bu inanılmaz derecede sinir bozucu. Her neyse, ağabeyim hiçbir şeyden anlamayan, iş kafası olmayan ve bir çocuk gibi öfke nöbetleri geçiren biri olmasına rağmen, babam Don rolünü ona devretti. Ama bu sadece unvandı. İmparatorluğumuzun çökmemesi için her şeyi yapan bendim. Sadece perde arkasında." Parmaklarını tepsideki aletlerin üzerinde gezdirdi. "Sadakat, The Outfit için kesinlikle çok önemli bir şey. Organizasyonumuzun temelini bir arada tutan bir şey. Nero'ya karşı bir hamle yapsaydım, kimse beni desteklemezdi. Danışmanlar, capolar, askerler. Hiç kimse. Bu yüzden, o öldürüldüğünde, kutladım."

Tüylerimi diken diken eden adam gözlerini benden ayırmamıştı ve bu beni tedirgin ediyordu. Gözümün ucuyla onu, şüpheli bir bakışla beni izlediğini görebiliyordum. Saçları kirli sarı renkteydi ve

aylardır yıkanmamış gibi görünüyordu. Aslında, kendisi de aylardır yıkanmamış gibi görünüyordu. Cildi kirliydi. Dişleri sararmıştı. Ona bakınca kusmak istedim.

"Nero'nun ölümü benim için son derece yararlı olsa da, bu suçu görmezden gelemezdim. Onur ve The Outfit'in hayatta kalması, sorumluları cezalandırmamı gerektiriyordu. Aksi takdirde, başkalarının da aynı şeyi yapmasını engelleyecek ne kalırdı?"

Haklı bir noktaya değinmişti. Bratva, kendi adamlarından birini öldüren birinin yaşamasına asla izin vermezdi.

"Yani Arturo'nun işini mahvederek onu küçük düşürmeye mi çalışıyorsun?"

Şaşkınlıkla kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Evet. Aşağılama, tamamen yok etmekten çok daha eğlenceli, sence de öyle değil mi?"

"Peki Volkovlar bu işe neden karıştı? Nero'nun ölümünden onlar sorumlu değildi. Onu öldüren Arturo'ydu."

"Onların yardımıyla." Başını yana eğerek işaret etti. "Onların müdahalesi olmasaydı, La Cosa Nostra'nın bunu başarabileceğini hiç sanmıyorum. Sadece bu da değil, bizim kozumuzu da ellerinden aldılar."

Geri dönüş imkânı mı? Drea'dan mı bahsediyordu?

"Kartel Kraliçesini kaçırmak *senin* fikrin miydi?"

Göz kırptı. "Sanki işe yaramaz kardeşim böyle kurnazca bir şey düşünebilirmiş gibi. Çok büyük bir şey. Ona, fikri kendisinin bulduğunu düşünmesi için yeterince ipucu verdim, ama aslında fikir benimdi. Meğer kartel üyelerinden biri o küçük sürtüğü ortadan kaldırmak istemiş, bu yüzden onu öldürmek isteyen var mı diye etrafı yoklamış. Onu hayatta tutmayı planlamamıştı. O öldüğünde, kartelin liderliği onun görüştüğü bir adama geçti, bu yüzden ondan kurtulmak istediğini düşünüyorum. Ama düşündüm ki, Los Zetas'ı kontrolümüz altında tutma fırsatını neden kaçıralım? Sayımız arttığı için, La Cosa Nostra'yı sonsuza kadar yok etmeye hazırдық. Tüm ipleri elinde tutan kukla ustası bendim." Yüzündeki kendini beğenmişlik inanılmazdı.

"*Pakhan'ın* kızını kaçırmak da *senin* fikrin miydi?" O kendini beğenmişlik bir anda kayboldu.

Bunu hayır olarak kabul ediyorum.

"Sana aptal bir adam gibi mi görünüyorum, Tatiana?" Dürüst olmak gerekirse, hayır. Çok zeki ve yetenekli görünüyordu. O anda bana kesinlikle zarar veren iki özellik. "Nero, Los Zetas üzerinde işe yarayan planın Bratva üzerinde de işe yarayacağını düşündü."

Planını öğrendiğimde, onu durdurmak için çok geçti. Plan çoktan harekete geçirilmişti. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu." Tepsiden bir bıçak aldı ve hayranlıkla inceledi. "Ne olacağını biliyordum. Bratva'nın acımasızlığı bizim küçük çevremizde çoktan yayılmıştı. Özellikle Dimitri Volkov. Onun Bratva Kasabı olduğu söylentileri benim için dikkatli davranmam için yeterliydi. Bu yüzden, Nero onu ıssız bir yerde bulunan küçük evine götürdüğünde, ben orada olmadığımdan emin oldum, arkanıza yaslandım ve onun çapraz ateşte öldürülmesini umdum."

"Peki şimdi planın ne? İsteddiğini elde ettin. Sen Don'sun. Arturo'yu küçük düşürdün. Benden ne istiyorsun?"

Bıçağın ucunu burnuma dokundurdu. "Sen benim kurtuluşum olacaksın."

Kaşlarımı çattım. Bu bana benzemiyordu.

"Dediğim gibi, Volkovları yakından izliyorum. İkinci en büyük olanın sana nasıl baktığını görüyorum. Sana nasıl davrandığını görüyorum. O seni seviyor."

Bunu inkar etmeye gerek görmedim. Söyledikleri doğruysa ve Volkovları izliyorsa, her şeyi görmüş olmalıydı. Nikolai bana olan duygularını pek gizlemiyordu.

"Seni canlı olarak geri istiyorsa, Bratva'yı geri çekecek. Benim çatışmam onlarla değil. Arturo ve Cosa Nostra ile. Onlarla daha fazla sorun yaşamak istemiyorum. Kardeşimin yaptıkları, günahları onunla birlikte öldü. Temiz bir sayfa açmak istiyorum. Hatta Arturo'nun karısı olan kızına zarar vermemeyi bile kabul ederim. Bilirsin, iyi niyet göstergesi olarak."

Gülmeme engel olmaya çalıştım. Gerçekten, gerçekten denedim. Franco gibi bir adam, yüzüne gülünmesini sevmezdi. Ama dürüst olmak gerekirse, kendimi tutamadım. "Beni kaçırdığın anda ölüm fermanını imzaladın. Nikolai seni öldürecek. Beni bulacak, buraya gelecek ve hepinizi öldürecek."

"Öyle mi?" Sırtışı beni sinirlendirdi. "Merak ediyorum, boynunun arkasındaki o küçük takip cihazı olmadan seni nasıl bulacak sence?"

Gerildim. Bu, daha önce hissettiğim acıydı. Takip cihazını benden çıkarmıştı. Bunu nasıl biliyordu ki? Nikolai, o takip cihazı olmadan beni bulamazdı. *Oh, başım büyük beladaydı.*

"Evet, bunu biliyorum," diye devam etti. "Bratva'nın takip cihazlarına meraklı olduğunu artık herkes biliyor. Arturo'nun arabalarını takip etme fikrini nereden aldığımı sanıyorsun?"

"O seninle asla anlaşma yapmaz. Nikolai bana elini sürersen seni öldürür."

"Merak etme. Sana zarar vermeyi düşünmüyorum."

Bana zarar verip vermemesi önemli değildi. Nikolai, sırf prensip olarak onu öldürecekti. Beni kaçırdığı için. Bundan emindim.

Bıçağı tepsiye geri koydu ve ceketinin yakalarını düzeltti. "Birkaç gün bekleyeceğim, endişesi o kadar artacak ki seni geri almak için her şeyi yapmaya hazır olacak. Sonra, senin serbest bırakılman için pazarlık yapmasına izin vereceğim. O zamana kadar, umarım rahatsındır. Öngörülebilir gelecekte, burası senin yeni evin olacak."

Metal kapının yavaşça açılmasının çıkardığı gıcırta sesi, beni çok rahatsız bir uykudan uyandırdı. Franco gittikten sonra, kurtulmak için tüm enerjimi harcamıştım. Tamamen boşunaydı. Oradan asla çıkamayacaktım. Beni yakalamak için çok iyi bir iş çıkarmıştı. Başım öne eğilmişti, kaldırmaya çalıştığım da boynumun yan tarafında acı verici bir ağrı hissettim.

O odada zaman bozulmuştu ve ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, o şekilde asılı kaldığım için tüm vücudumun ağrıdığıydı. Bağlar derime o kadar acı verici bir şekilde batıyordu ki, morlukları hissedebiliyordum. Her hareket ettiğimde, dişlerimin arasından hava çekmeme neden olacak kadar şiddetli bir acı hissediyordum.

Gözlerim odaya giren adamlara kaydı. Gözlerimi kırpıştırarak, bulanık görüşümü netleştirmeye ve karanlığı görmeye çalıştım.

"Bundan emin değilim, Dario," diye fısıldadı bir erkek sesi. "Franco'nun söylediklerini duydun. Ona zarar verilmeyecek."

"Sakin ol, Fabroni. Ona zarar vermeyeceğiz. Sadece onunla biraz eğleneceğiz. Franco'nun bilmediği şey, ona zarar vermez." Ayak sesleri

etrafımda yankılandı, gittikçe yaklaşıyordu. Bir yüz ışığa çıktı ve tüm vücudum soğudu.

Bu, Franco'nun yanında gördüğüm adamdı, beni gözleriyle zihinsel olarak soyuyormuş gibi bakan adam. Korku beni sardı. Onun orada olmasının iyi bir nedeni yoktu, özellikle Franco olmadan. Damarlarımda dolaşan paniği kontrol etmeye çalıştım ama o kalın metal kapı çarparak kapandığında ve beni onlarla birlikte odaya kilitlediğinde bu neredeyse imkansızdı.

Arkasında iki adam belirdi, biri solunda, biri sağında. Soldaki adam orada olmak istemiyor gibiydi. Gözleri kapıya bakıp duruyordu, rahatsızlığı adeta her yerinden sızıyordu. Gençti, kısa kıvılcık saçlı, soluk tenli ve koyu kahverengi gözlüydü. Diğer adam daha yaşlıydı ve olacıklardan hiç rahatsız görünmüyordu. Ve ben bunun ne olduğunu biliyordum.

"Bunu yapmak istemezsin." İçimi kaplayan korkuya rağmen sesim güçlüydü. Beni en çok korkutan şey, karşı koymak için yapabileceğim hiçbir şeyin olmamasıydı. Eğer bağlanmamış olsaydım, en azından işlerini zorlaştırabilirdim. Onlarla savaşabilirdim. Onlara zarar verebilirdim. Ama tek yapabildiğim, tamamen çaresiz bir şekilde orada yatmaktı.

"Oh, bence yapacağız." Dario dudaklarını yaladı. "Acıtması gerekmez, biliyorsun. Karşı koymazsan, hatta keyif bile alabilirsin." Parmağını yüzümün yanından aşağı doğru kaydırды. Dokunuşu beni tiksindirdi. "Ne kadar yumuşak, güzel bir cilt."

Başımı çevirdim ve dişlerimi parmağına geçirdim, sertçe ısırdım. Ağzım kanla doldu ve o küfürler savurarak çığlık attı. Parmağını çekmeye çalıştı ama ben daha da sert ısırdım, lanet olası parmağını koparmaya çalışıyordum.

Yaşlı adam koşarak geldi ve bıçağı boğazıma dayadı. "Bırak onu," diye tısladı.

Daha sert ısırdım. *Dişlerimin altında hissettiğim kemik mi?*

Yapmak üzere oldukları şeyi yapmaktansa, beni öldürmelerini tercih ederdim. Dario tekrar bağırdı, diğer adamdan bıçağı aldı ve sapının altıyla yüzüme vurdu.

Ben çığlık attım ve parmağı ağzımdan kaydı.

"Seni lanet olası kaltak!" Yine bana vurdu, yumruğu çenemin yan tarafına isabet etti. Acı beni sarsarken inledim ve vücudum çöktü.

Dario pantolonumu indirmeye başladı.

"Bence bunu yapmamalıyız," dedi Fabroni, başını sallayarak ve geri çekilerek.

Dario döndü ve bıçağı ona doğrulttu. "Bu kadar korkak olma! Bakire olarak ölmek mi istiyorsun? Ha? Şuna bak." Amımı avuçladı ve ben, kelepçelerin verdiği acıyı umursamadan öfkeyle çırpındım. "Tam burada, Fab. Tam burada. Onu alabilirsin ve sonunda güzel, sıcak ve dar bir şeyin içine boşalmanın nasıl bir his olduğunu görebilirsin." Bana döndü. "Dar mısın, değil mi?" Sonra omuz silkti. "Cevap vermek zorunda değilsin. Bir saniye içinde öğreneceğim."

"Hepiniz öleceksiniz!" O benim iç çamaşırlarımı keserken ben bağırdım. Alt tarafım artık tamamen çıplaktı.

Dario güldü ve kemerini çözmeye başladı. "Ne yapabilirsin ki? Bağlısın. Bizi durduramazsın, öldürmek bir yana." Bir adım öne çıktı ve vücudu benimkine yapıştı. Dudakları kulağıma yaklaştı ve fısıldadı, "Seni bu masada bağlı gördüğüm andan itibaren, seni ele geçireceğimi biliyordum. Sen çok güzelsin, elimde değil. Özellikle de böyle bağliken, alınmak için yalvarırken." Elleri uyluklarımı kavradı, ne kadar direnmeye çalışsam da onları daha da ayırdı, dili benimde dolaştı. "Hoşuna gidecek. Güven bana. Hepsi hoşuna gider."

Hazır ol, Tatiana. Ağlamayı reddettim. Ona bu zevki tattırmayacaktım. Direnmek onu daha da tahrik ediyor gibiydi, bu yüzden tamamen hareketsiz kaldım.

Kendini hazırla.

Başımı çevirdim ve gözlerimi kapattım. *Başka bir şey düşün.*

Başka herhangi bir şey.

Yapma... Boom!

Gözlerimi birden açtım. Bu... bir patlama mıydı?

Ardından silah sesleri ve çığlıklar geldi. Dario hayal kırıklığıyla homurdandı ve Fabroni'ye döndü. "Ne olduğunu git bak."

Genç adam başını salladı ve kapıdan dışarı fırladı, kapıyı arkasında kapattı.

"Belki de durmalıyız," dedi yaşlı adam, biraz tedirgin görünüyordu. "Siktir et," diye tükürdü Dario. "Geldiğim şeyi alacağım. Muhtemelen önemli bir şey değildir. Askerler dalga geçiyor falan." Bacaklarımın arasına sert bir şey girdiğini hissettim. Öfke ve tiksinti içinde çığlık attım. Midemde yoğun, ağır bir baskı hissettim. Kusacaktım. Bundan emindim.

Dario güldü. "Uzun sürmez. Sonra sıra sana gelir..."

Bang!

Bang!

Bang!

Dario kapıya bakmak için döndü. "Ne oldu şimdi?! Bir adam huzur içinde sikişemez mi?!" diye homurdandı.

Kapı acımasız bir güçle açıldı ve duvara çarptı. Kapının önünde Nikolai duruyordu.

Beni bulmuştı.

Baştan aşağı kanla kaplıydı, sanki kan banyosu yapmış gibi görünüyordu. Kan yüzünden damlıyordu. Saçlarını ıslatmış, giysilerine yapışmıştı. Gözlerinde yanan öfke nefesimi kesmişti. Onu *hiç* bu kadar kızgın görmemiştim. Göğsü derin ve sert nefeslerle inip kalkıyordu, dişlerini göstermiş ve yüzü öfkeyle çarpılmıştı, sırf o bakışıyla bütün odayı yakıp kül edeceğini düşündüm.

Neler olduğunu anladı — alt tarafım tamamen çıplak halde masaya bağlanmış, Dario pantolonu indirilmiş halde bana yapışmış — ve sonra kükredi, tüm vücudu titreyerek bu canavarca, kulakları sağır eden çılgılığı attı. Üzerine atladı. Yaşlı adam ona doğru koştu ve Dario küfretti, hızla penisini pantolonuna geri soktu.

Yaşlı adam bıçağını savurdu ve Nikolai, bıçağın yolundan sıyrılarak kaçtı. Bacağını döndürerek adamın bacaklarının arkasına tekme attı. Adam dizlerinin üzerine çöktü. Nikolai bir bıçağı adamın sırtına sapladı ve sonra diğer bıçağı da göğsüne sapladı. Bıçakları aynı hızla çıkardı ve adamı tekmeledi, sonra Dario'ya döndü.

Dario tepsiden silahlarından birini almış, onu havaya kaldırmış, çömelmiş ve saldırmaya hazırды. Nikolai, onunla herhangi bir oyun oynamak için çok kızgındı. İleri atıldı ve onu koşarak yakaladı, duvara çarptı.

Dario inledi, silahı yere düştü. Nikolai onu omzuna attı, bıçağını havaya kaldırdı...

"Dur!" diye olabildiğince yüksek sesle bağırdım.

Nikolai dondu, bıçak Dario'nun gözünün hemen üzerinde duruyordu. Bakışları bana çevrildi. Mavi gözlerinde yanan öfkeye bakılırsa, herhangi bir şeyi anlayabildiğine şaşırdım.

"Öldürme hakkı benim." Kelepçeleri çektim. "Lütfen, beni indirin." Daha fazla bir şey olmadan ortaya çıktığı için ona ne kadar minnettar olsam da, içimi ne kadar rahatlık kaplasa da, yapamadım.

O şekilde bağı kalmaya daha fazla dayanamazdım. Aşağı inip kendimi korumam gerekiyordu.

Nikolai'nin yüzünde bir anlık endişe belirdi. Dario'nun kolunu düz bir şekilde çekip, avucunu yere koydu, avucunu yukarı doğru çevirdi ve bıçağını avucuna derin bir şekilde saplayarak onu yere sabitledi. Dario çığlık attı. Nikolai diğer eline de aynı şeyi yaptı ve onu olduğu yerde etkili bir şekilde tutsak etti.

"Lukyan!" diye bağırdı.

Kardeşi elinde makineli tüfekle odaya koştu. Nikolai yerde yatan Dario'yu işaret etti ve Lukyan başını sallayarak koştu. Nikolai bana doğru koşarken silahını ona doğrulttu.

"Tati," diye nefes nefese söyledi, gözleri vücudumu baştan aşağı süzdü. Çenesi sıkılaşıarak pantolonumu yukarı çekti, sonra elleriyle yüzümü tutarak beni şefkatle kucakladı. Alnını alnıma dayadı ve derin, rahatlamış bir nefes verdi.

Gözlerimi kapattım ve ona yaslandım, kokusunu içime çektim. O oradaydı. Gelmişti. Her şeye rağmen, bir şekilde beni bulmuştu.

Benim şövalyem.

Bana nazikçe, tüm sevgi ve özenle, saygıyla yanağımdan öptü, sonra hızla bağlarımı kesti. Öne doğru düştüm ve o beni yakaladı, güçlü kollarıyla belimi sardı. Uzunlarım güçsüz hissediyordu, bileklerim ve ayak bileklerim ağrıyordu. Beni masadan çekip yere indirirken ağırlığımı destekledi.

"Ben iyiyim. Bir şeyim yok," diye onu sakinleştirdim, ama o, benim zarar görmediğimi kendi gözleriyle görmek için ellerini vücudumun üzerinde gezdirmeye devam etti.

"Çok endişelendim. Çok korktum. Lanet olsun, Tatiana." Beni sıkıca tuttu, yüzümü omzuna gömdü, beni o kadar sıkı sıktı ki nefes almakta zorlandım. "*Ty v poryadke. Ty v poryadke.*" *İyisin. İyisin,* diye saçlarıma fısıldadı. Bunu bana söylemiyordu. Hayır. Kendine söylüyordu, sanki benim hayatta olduğumu kendine kanıtlamaya çalışıyormuş gibi. Ben de ona sarıldım, bana verdiği rahatlık ve destek anında içimi rahatlatı.

Korkunç bir saniye boyunca, her şeyin bittiğini düşündüm. Dario'nun bana tecavüz edeceğini ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını düşündüm. Hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Bu kadar çaresiz. Bundan hiç hoşlanmadım.

Gözlerim ona çevrildi, elinde bıçaklarla yere çivilenmiş, hala acı içinde bağııyordu.

İntikam damarlarımdan akıyordu, o aşağılık insanı kanatıp acı çekertmek için beni tüketen bu ezici arzu. Onun

Ona, güçsüz olmanın, birinin sana engelleyemeyeceğin bir şey yapmasının nasıl bir his olduğunu göstermek istedim. Benim gibi çaresiz hissetmesini istedim.

"Zamanımız var mı?" diye sordum, gözlerimi Dario'dan ayırmadan.

Nikolai beni dikkatle izledi. Beni çok iyi tanıdığı için, *benim* Nikolai'm olduğu için, sözlerimi duymadan ne istediğimi biliyordu. Neye ihtiyacım olduğunu.

Omzunun üzerinden kardeşine baktı. "Lukyan. Zamanımız var mı?" Lukyan saatine baktı. "İki dakika."

Nikolai başını salladı. Kendi başıma yapabileceğimi söylememe rağmen, ayağa kalkmama yardım etti ve beni Dario'nun yanına götürdü. Ellerini benden hiç çekmedi, sanki bana dokunmayı bırakırsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi.

"Onu sabit tutun," diye emrettim.

Lukyan makineli tüfeğini arkasına attı, tüfek yere düşmemesi için bağlı olduğu kayışla sabitlendi ve ayak bileklerinden tutup onu yerde tuttu. Dario çığlık atıp tekmeliyor, küfredip tükürüyordu ama her hareket ettiğinde avuçlarındaki bıçaklar derisini daha da kesiyor ve acı içinde bağırmasına neden oluyordu.

Onun yanına diz çöktüm. "Pantolonunu çıkarmama yardım et." Nikolai tereddüt etmeden pantolonunu aşağı çekti.

"Ne yapıyorsun?! Dur! Dur!" Sesi panikle doluydu ve bu beni gülümsetti.

Güzel. Bırakın paniklesin.

"Yapma! YAPMA!"

Nikolai dinlemedi ve iç çamaşırını da aşağı çekti. Kumaş ayak bileklerinin etrafında birikti ve Lukyan bacaklarını sabit tutmak için tutuşunu ayarladı.

Elimi uzattım ve Nikolai bıçağın kabzasını avucuma vurdu. Dario'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, bekle. Lütfen, bunu yapma," diye yalvardı, ağlayarak.

Dudaklarım sadistçe kıvrıldı. Çenesini sertçe kavradım ve bıçağı ona göstermek için havaya kaldırdım. "Birini tecavüz etmeden önce sana kaç kez bu sözler söylendi? Hmm?" Yanağını kestim ve o çığlık attı, yüzünden kan akıyordu. Onu bana bakmaya zorladım, gözlerinin içine bakarak. "Bu, kendilerini kurtaracak bir şövalyeleri olmayan tüm kadınlar için."

Ellerimle onun sarkık penisini kavradım ve kökünden kestim. Dario kulaklarımı acıtacak kadar yüksek sesle çığlık attı, tüm vücudu titriyor ve kasılmalar geçiriyordu. Ağzını zorla açtım ve penisini içine soktum. Nikolai odanın ortasındaki tepsiye koştu ve bir rulo koli bandı aldı. Nikolai bandı kafasına ve dudaklarına sararken, Dario'nun penisini geri tüküremeyeceğinden emin olmak için elimi ağzının üzerinde tuttum.

Dario ağlıyor, inliyor ve sızlanıyordu. Çok kan kaybediyordu. Daha fazla dayanabileceğini sanmıyordum.

Onu yanından tekmeledim ve üzerine tükürdüm. *"Svoloch." Orosu çocuğu.*

Nikolai'ye baktım, kalbim sevgi ve minnettarlıkla doluydu. Elini uzattı ve ben de elini tuttum.

Otuz İkinci Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

TATIANA'NIN uyuyan halini izledim, o tam önümde yatmasına rağmen kendimi sakinleştiremedim.

Biraz daha geç kalmış olsaydım...

Kafamı salladım, bunu düşünmemeye çalışarak, ama içeri daldığımda gördüğüm görüntü beynime kazınmıştı. O görüntünün sonsuza kadar orada kalacağından korkuyordum. Onu asla unutamayacağımı.

Arturo bana olanları anlattıktan sonra, onu neredeyse öldürüyordu. Hala nefes almasının tek nedeni, Aleksandr'ın son anda koluma tutunarak elimdeki bıçağın Arturo'nun göğsünü delmesini engellemesiydi. İki kardeşim ve Adrian beni ondan çekip almak zorunda kaldı. Onu tekrar öldürmek için zaman kaybetme lüksüm yoktu, ama onu ringe davet etmeyi planlıyordum. Öldürmek için silaha ihtiyacım yoktu. Çıplak ellerimle de yapabilirdim. Ve yapacaktım da. Illayana bununla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Arturo, küçük tuzağının tehlikelerinin farkındaydı. Gerekli önlemleri almalı ve Tatiana'yı onu koruyacak biriyle eşleştirmeliydi. Tatiana'nın yapmasına gerek kalmaması için, evden kaçanları yakalamaya hazır birini dışarıda bulundurmalıydı. Böylece Franco'nun peşinden koşmazdı. Ben yokken planını uygulamaya koymamalıydı. Kimse Tatiana'yı benden daha iyi koruyamazdı. Planını uygulamaya koymadan önce bana oraya varmam için zaman vermesi gerekirdi.

Konu kapanmıştır.

Telefonunun atıldığını ve boynunun arkasındaki takip cihazının tahrip edildiğini keşfettiğimizde, herkes en kötüsünü düşündü. Onu asla zamanında bulamayacağımızı.

Ama Tatiana'nın hayatı söz konusu olduğunda asla riske girmedim. Üzerinde başka bir takip cihazı vardı. Onun haberi olmadığı bir cihaz. Üç yıl önce kolyesine yerleştirdiğim bir cihaz. Hiç çıkarmadığı bir kolye.

Sinyali banliyödeki iki katlı bir eve kadar takip ettik. Aleksandr, Drea, Ivan, Illayana ve Arturo, Cosa Nostra ve Bratva askerleriyle birlikte binaya sızdılar ve direnişle başa çıktılar, Lukyan ve ben ise Tatiana'yı aradık. Kolyesindeki takip cihazı son teknoloji ürünüydü ve onun bulunduğu odaya kadar tam olarak yerini belirleyebiliyordu, bu da onu bulmamızı kolaylaştırdı.

Onun masaya bağlı olduğu, *o adamın* üzerine bastırıldığı görüntüsü tekrar zihnimde canlandı ve dişlerimi sıkarak öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Daha önce de kızgın olduğumu sanıyordum. *Gerçek* öfkenin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Ama o ana kadar, tam o anda, o duyguyu gerçekten hissetmemiştim. Daha önce hiç yaşamadığım bir duyguydu. Karanlık, kırmızı bir sis üzerime çökmüştü ve tek istediğim onu parçalamaktı. Bütün uzuvlarını tek tek kesip, beni öldürmem için yalvarana kadar. Ama yapmayacaktım. Onu mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yapacaktım, böylece günlerce, aylarca, *yıllarca* acı çekebilirdi. Böylece Tatiana'ma dokunmaya cüret ettiği için her gün ona işkence edebilirdim.

Tatiana uykusunda inledi, yanına döndü ve bana doğru baktı. Sandalyeye doğru eğildim ve saçının bir tutamını kulağının arkasına koyup onu izledim. Şömineden gelen ateş onu güzel bir turuncu/sarı ışığa bürüdü, güzelliği beni tamamen büyüledi. Alevler çıtırdadı, sesi garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Onu oradan çıkardıktan sonra, onu doğrudan eve götürdüm. Benim evime. Ivan buna karşı çıkmaya çalıştı, ama benim ne kadar sinirli olduğumu fark etmiş olmalı ki, konuyu kapattı. Tatiana duş aldı ve ona bir şeyler yedirmeye çalışmama rağmen, benim yatağında hemen uykuya daldı.

Bu yaklaşık yedi saat önceydi ve o zamandan beri yatağın yanındaki yerimden kıpırdamadım. Kıpırdamayı reddettim. Sadece uyandığında yanında olmak istediğimden değil... Onun yanından ayrılamadığımı fark ettim.

Telefonum bip sesi çıkardı. Cebime uzandım ve telefonu çıkardım. Andrea'dan yarınki uçuş detaylarını onaylayan bir mesaj gelmişti. İçimi bir tedirginlik kapladı. Tatiana kaçırılana kadar, göreve fazlasıyla hazırdım. Kardeşlerimle planı binlerce kez gözden geçirmiştik. Valizlerimi hazırlamıştım. Zihinsel ve fiziksel olarak kendimi hazırlamıştım.

Ama şimdi...

Şimdi işler farklıydı.

Oradan ayrılamazdım. Tatiana ile aynı odada olmamak *düşüncesi* bile beni tam bir panik moduna sokuyordu. Aklım oradayken görevi nasıl tamamlayabilirdim? Tatiana için sürekli endişelenirken? Yapamazdım.

"Neden bu kadar somurtkan görünüyorsun?"

Gözlerimi kaldırdım ve kalbimi hızla attıran o güzel ela gözlerle karşılaştım. Tek yapabildiğim, onun orada, hayatta ve sağlıklı olduğu için inanılmaz derecede minnettar bir şekilde ona bakmaktı.

Tatiana oturmak için hareket etti ve ben ona yardım etmek için hemen ayağa kalktım. "Kes şunu," diye azarladı ve ellerimi itti. "Ben sakat değilim. Kendi başıma yatakta oturabilirim."

"Bana acıyın ve size yardım etmeme izin verin.

Lütfen." Yüzü yumuşadı. "Biraz su içebilir miyim?"

Başımı salladım. Ayağa kalktım ve tuvalet masamın üzerindeki su sürahisine gidip bir bardak su doldurdum. Geri dönüp ona uzattım. Bardağı aldı ve bir dikişte içti.

"Teşekkür ederim," dedi ve bardağı komodinin üzerine koydu. "Tamam, söyle bakalım."

Kaşlarımı çattım. "Neyi söyleyeyim?"

"Bana kızgınsın, değil mi? Bu yüzden bu kadar huysuz görünüyorsun. Franco'ya kurulan tuzağa katıldığım için kızgınsın..."

"Hayır, Tatiana. Kızgın değilim."

Bu sefer kaşlarını çatan o oldu. "Değil misin?"

Kafamı salladım. "Senin nasıl bir insan olduğunu çok iyi biliyorum. İşleri yarım bırakmayı sevmezsin. Tabii ki bu işi sonuna kadar götürmek isteyeceğini biliyordum. Arturo'nun bana orada olmak için zaman vermemesine kızgıyım. Ayrıca bana neler olduğunu söylemediğin için de kızgıyım. Arturo buraya gelip senin kaçırıldığını söyleyene kadar tuzağın kurulduğunu bile bilmiyordum."

Gözlerimden kaçarak yüzünü buruşturdu. "Evet, bunu hoşuna gitmeyeceğini düşündüm.

Ama seni gereksiz endişelerden kurtarmak istedim."

Ona ifadesiz bir bakış attım. "Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?"

Dudaklarını ısırdı. "Tamam, sen kazandın. Özür dilerim. Sana söylemeliydim.

Durum tersine olsaydı, bana söylemeni isterdim."

"Benden özür dilemene gerek yok, Tati." Yatağa oturdum ve elimi onun elinin üzerine koydum. Hafifçe irkildi, o kadar hafifti ki, ona bakmasaydım fark edemezdim. Suçluluk duygusu kalbimi sardı ve

Elimi geri çekmek istedim ama o hemen elimi tuttu ve bırakmadı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye hemen cevap verdi ve bana o klasik Tatiana gülümsemesini gösterdi. Zorlama ya da sahte görünmüyordu. Ve ben bunu bilirdim. "Gerçekten, iyiyim. Bir şey olmadan tam zamanında geldin..."

"Tatiana," dedim yumuşak ama kararlı bir sesle. Onu desteklemek, rahatlatmak için iki elimle elini tuttum. "Bana karşı böyle davranmana gerek yok. Olayı önemsizleştirip hiçbir şey olmamış gibi davranma. *Bir şey oldu.* Sana tecavüz etmiş olsun ya da olmasın, sana saldırdı. Yapmaması gereken bir şekilde sana dokundu ve bunu engellemek için daha erken gelemediğim için çok üzgünüm."

Ellerimize baktı. "Dokunuşu... iğrençti," diye titredi. "Keşke onu tekrar öldürebilseydim. Keşke onu *gerçekten* acı çektirmek için daha fazla zamanımız olsaydı."

"Ben de." Elini dudaklarıma götürdüm ve cildini nazikçe öptüm. "Ama en azından acı çektiğini biliyoruz."

"Bu arada, beni nasıl buldun? Franco, boynumun arkasındaki takip cihazını yok ettiğini söylemişti."

Bakışlarım boynundaki kolyeye kaydı ve tekrar yukarı döndü.

O, küçük altın kalbe dokunarak, "Yapmadın, değil mi?" dedi.

"Yaptım. Ve pişman değilim."

"Ben de pişman değilim," dedi alaycı bir şekilde. "Önce telefonum, şimdi kolyem... Başka neler var?"

Gülümsedim, gözlerimde yaramazlık dans ediyordu. "Bu sorunun cevabını bilmek istemezsin bence."

Yumuşak bir kahkaha attı. Onun kahkahasını duymak çok iyi geldi. "Haklısın. Muhtemelen istemem." Başını başlığa yaslayıp derin bir nefes aldı. Baş omuzlarında yuvarlandı, gözleri köşedeki valizlerime takıldı. Bir an sessiz kaldı. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Gitmiyorum." Ayağa kalktım, başka sorular sormadan önce konuyu değiştirmek için çaresizce. "Aç mısınız? Yemek sipariş edeyim." Dönüp kapıya doğru bir adım attım.

"Dur," dedi, sesi otoriter bir şekilde yankılandı. Olduğum yerde donakaldım. "Dön." Hayal kırıklığıyla inledim ve ayaklarımdan ucunda dönerek ona baktım. "Konuş," dedi.

İç geçirdim. "Tatiana..."

"Ağlamamı mı istiyorsun? Çünkü hemen şimdi, burada ağlayacağım, eğer hemen otursan iyi olur. Ağlayacağım."

Alt dudağını dışarı çıkararak somurtunca içimden bir gülümseme süzüldü.

Yorgun bir nefes vererek tekrar oturdum. Nereden başlayacaktım ki? Onu bırakmadığım için gitmek istemediğimi ona nasıl söyleyebilirdim? Şimdi olmazdı. Başıma gelenlerden sonra olmazdı. Nasıl...

"Olanlar yüzünden gitmek istemiyorsun, değil mi?" Beni anlayacağını bilmeliydim. "Evet."

"Nikolai." Sesinde büyük bir şefkat vardı. Bir de baktım ki, kucağıma oturmuş, bacaklarını bana dolamıştı. Elleri saçlarıma daldı ve gözlerimin içine bakmamı sağladı. "Bunu tüm sevgimle söylüyorum, ama sen tam bir aptalsın."

Hareket etmemeye çalıştım. Gerçekten, gerçekten denedim. O, inanılmaz derecede travmatik bir olay yaşamıştı. İhtiyacı olan son şey, benim onu okşamamdı. Ama o, benim sikimin üzerinde oturuyordu ve o şeyin her zaman kendi iradesi vardı, özellikle de Tatiana söz konusu olduğunda. O lanet odaya girdiğinde, hemen dikkatini çekiyordu.

"Gitmelisin. Babanın hayatı buna bağlı. Benim için burada kalamazsın."

"Ama..."

Parmağını dudaklarıma koyarak başka bir şey söylememi engelledi. "Sözüm bitmiş gibi mi geldi?"

Kafamı salladım.

"Doğru. Konuşma sırası sana geldiğinde haber veririm. Şu anda çeneni kapatıp beni dinleyeceksin." Kendini ayarlarken, istemeden amını benim sikime sürttü ve ben boğuldu. O şakacı bir şekilde sırıttı. "Benim için burada kalmak istemen, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok hoşuma gidiyor. Gerçekten. Ama gitmen gerek, Nikolai. Bana bir şey olacağından endişeleniyorsan, endişelenme. Kendimi tehlikeli durumlara sokmayacağıma söz veriyorum. Dairemde oturup seni bekleyeceğime söz veriyorum. Seni seviyorum, Nikolai, ve benim güvende olduğumu bilmek yapman gerekeni yapmana yardımcı olacaksa, o zaman sana söz veriyorum, kendimi bir kağıt keşiği bile yapmayacağım."

Vücudum tamamen kaskatı kesildi. Elini dudaklarımdan çektim. "Beni seviyor musun?"

Gülümsedi ve tüm odayı aydınlattı. "Seni her zaman sevdim. Bu konuda hiç şüphem olmadı. Benim sorunum, sana

seni tekrar güvenip güvenemeyeceğimdi. Beni incittin Nikolai. O kadar çok incittin ki, kalbimin ve ruhumun bundan asla iyileşemeyeceğini düşündüm. Ama son birkaç ayda, sadece sözlerinle değil, eylemlerinle de her zaman benim için orada olacağını gösterdin. Ne olursa olsun. Beni sevdiğini defalarca kanıtladın. Benim için her şeyi yapacağını. Kalbimde, daha önce olduğu gibi beni bir daha asla incitmeyeceğini biliyorum."

Onun sözleri beni çok etkiledi, iki elimle yüzünün yanlarını tuttum. "Seni öpebilir miyim?"

O da bana eğilerek cevap verdi ve ağzını ağzıma koydu. Bu, hayatımda yaşadığım en heyecan verici öpücüktü. Onu öperken tüm dünyam düzeldi, içimi tam bir coşku kapladı. Doğru geliyordu. Tamamdı. Her şey yerine oturmuş gibiydi. Sanki yeniden bütün olmuştum.

Öpücük derinleşti, bu tatlı, mükemmel andan mutlak bir ateşe dönüştü. Kalçaları döndü, zevk omurgamdan yukarı doğru yayıldı ve inlememe neden oldu. Kalçalarına yapıştım, hareketlerini durdurdum. "Tati, yapmak zorunda değiliz..."

"Neden?" Daha sert bastırdı, dudaklarından bir inilti döküldü. "Seni istiyorum."

"Ama sen az önce..."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Çenemi ve boynumu öptü, tenim titredi. "Onun dokunuşunu silmeden gitmeni istemiyorum. Lütfen, Nikolai." Boynumu emdi, elleri vücudumda aşağı kayarak sikimi avuçladı ve ben kendimi kaybettim.

Dudaklarım dudaklarına çarptı ve ayağa fırladım, bacaklarını belime doladım. Onu yatağa yatırdım, daha sert, daha hızlı öptüm. Çıplak vücudunu altımda görmek için sabırsızlanıyordum.

Beni asla bırakmak istemiyormuş gibi bana sarıldı, bir örümcek maymunu gibi tamamen bana sarıldı. Dokunuşu bana bir şeyler yaptı. Beni lanet olası bir beceriksiz haline getirdi. Gömleğinin düğmeleriyle uğraştım ve sinir bozukluğu beni ele geçirdi. Onu yırttım.

Tatiana nefesini tuttu, göğüsleri dışarı fırladı. Hayranlıkla onlara baktım, tamamen büyülenmiştim. İkisini de avuçladım ve sıktım, sırtını kavisleyip göğüslerini avuçlarımın içine doğru itmesini zevkle izledim.

"Evet, Nikolai. Evet."

Öne eğildim ve sıkı meme ucuna yapıştım, ağzıma çekerek emdim. Dilimi üzerinde gezdirdim ve o inledi. En tatlı

sesler çıkardı. Bu beni çok tahrik etti.

Diğerinin kendini dışlanmış hissetmesini istemediğim için, göğsünü öptüm, dilimle cildini yaladım ve diğer meme ucunu dudaklarımla kapattım. Ellerim aşağı kaydı ve ağzımı ondan ayırmadan şortunu çıkardım. Altımda kıvranarak başımı göğsüne bastırdı ve daha sert emmemi istedi.

Meme ucunu bir *patlama* sesiyle bıraktım. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun, Tati," diye inledim, vücudunu öpüp ısırarak aşağı doğru indim.

Dirseklerinin üzerine yaslandı ve bacaklarını genişçe açarak, aralarına yerleşmeme izin verdi. Yüzü kızarmış, gözleri ateşle yanıyor ve göğsü inip kalkıyordu, göğüsleri yukarı aşağı, yukarı aşağı hareket ediyordu.

O kadar güzeldi ki. Güzel, altın saçlı bir tanrıça gibiydi.

Sırıttım ve dilimi girişinden klitorisine kadar uzun, yavaş bir hareketle gezdirdim. İnledi. "Beni izleyeceksin, değil mi?" Onu tekrar yaladım. Yavaşça, keyifle, tadını çıkararak. "Yüzüme boşalana kadar bu güzel amcığı yalamamı izleyecek misin?"

Başı omuzlarında geriye doğru yuvarlandı. "Tanrım, evet," diye nefes nefese söyledi. "Bana oral seks yapmanı izlemeyi sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Her fırsatta beni izlerdi. "İzle ve keyfini çıkar, aşkım. Ben de öyle yapacağım." Ellerim kalçalarına vurdu ve yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde onları daha da ayırdım. Zevkten çılgık attı ve ben de bu sesi içime çektim, tadını çıkardım, ses sikimi titretti.

"Hayatımda tattığım en iyi şey," diye inledim. O kadar yumuşak, o kadar tatlıydı ki.

Elimi pantolonumun içine soktum ve artık daha fazla dayanamayarak sikimi kavradım. Dilimle aynı ritimde kendimi okşadım, zevkim giderek arttı. Onunla ilgili her şey beni boşalmaya doğru sürükledi ve pantolonuma boşalmamak için çok uğraşmam gerekti. Onun ağzını öper gibi amını öptüm, dudaklarımı ve dilimi ona karşı yumuşakça hareket ettirdim. Yavaşça, şehvetle. Tam da onun sevdiği gibi. Nefes almayı neredeyse hiç bırakmadım, nefes almaktansa onun hissini ve tadını tercih ettim. En sarhoş edici tadı önünüzdeyken, kim nefes almak gibi önemsiz şeylerle zaman kaybetmek ister ki?

Ben değil. Bu kesin. Onun beni o tadı ile boğmasını istedim. Ve istediğimi alacaktım.

Tatiana, kalçalarını sıkıca kavrayıp bizi döndürdüğümde, yüzüme oturmasıyla şaşkınlık içinde çılgık attı. Kızıma yüzüme binmesini söylememe gerek yoktu. O zaten biliyordu, çünkü o lanet olasıca mükemmeldi. Üzerimde ileri geri hareket ediyordu, elleriyle göğüslerini kavıyor ve zevkten başını geriye atıyordu.

O kadar güzel bir manzaraydı ki.

O bana daha sert bastırdıkça ben inledim, onun zevki *bana da* zevk veriyordu. Sikim o kadar sertleşmişti ki acıtıyordu. İki elimle kıcını avuçladım ve sıkarak onu teşvik ettim.

"Lanet olsun, Nikolai. Zaten boşalacağım," diye inledi, kalçaları gittikçe daha hızlı hareket ediyordu. Küçük klitorisi dilime karşı titriyordu ve onun doğruyu söylediğini biliyordum.

"Henüz değil," diye yalvardım, rica ettim. "Henüz bitirmedim." Doğrusu, asla bitiremezdim. Tadı resmen coşku vericiydi. Onu şişeleyip lanet bir içecek haline getirmek istedim, böylece istediğim zaman tadını alabilecektim.

"Ne yazık ki, kendimi tutamıyorum... *Oh, lanet olsun.*" Bütün vücudu titredi ve sonra boşaldı, ıslaklık ağzımı doldurdu.

Ölmüş ve cennete gitmiştim. Hepsini içtim, sertçe emdim, daha fazlasını aradım. Daha fazlasını *çaresizce* istedim. Tatiana öne doğru eğildi, ağır ağır nefes alıyordu. Göğüsleri üzerimde sallanıyordu ve ben birini sertçe kavradım, onu aşağı çekerek ağzıma alabildim. Ellerim her yerindeydi. Ağzım her yerindeydi. Asla doyamazdım. *Asla.*

Tatiana geri çekildi ve göğsünü ağzımdan çekti. Sızlandım ve geri almaya çalıştım, ama o eliyle göğsümü iterek beni geriye doğru itti.

"Hala o kelepçeler sende mi?" diye nefes nefese sordu, amını benim sikimin üzerinde yukarı aşağı sürterek, sürtünme dayanılmazdı.

"Yan çekmece," diye boğuk bir sesle söyledim.

Eğildi ve yatağımın başucundaki masadan iki çift kelepçe ve bir prezervatif çıkardı, dudaklarında bir sırıltı dans ediyordu.

"Onlar senin için mi, benim için mi?" diye sordum, heyecan omurgamdan aşağıya doğru yayılıyordu. Daha önce kelepçe kullanmıştık. Bazen ben kelepçelenirdim, bazen o.

Onlardan birini parmağında döndürdü, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "Senin için."

Hevesle bileklerimi uzattım. Sol bileğime bir kelepçe taktı ve sonra onu yatağımın başlığına bağladı. Göğüsleri tam yüzümün önünde sallanıyordu ve ben

onun tenini ısırđım. Diğer bileğime de aynısını yaptı, ta ki tamamen onun merhametine kalana kadar.

Geriye yaslanıp, yaptığı işi hayranlıkla seyretti, sonra aşığı kayarak pantolonumu çıkardı.

Siktir, bu tam bir işkence olacaktı. Bundan emindim.

Tatiana öne eğildi ve beni yumuşakça öptü, dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi, sonra yavaşça aşığı doğru inmeye başladı, dilini çenemden boğazıma, göğsüme ve karın kaslarıma kadar uzun, işkence dolu bir yalamayla gezdirdi.

Hem zevk hem de acı içinde inledim, kelepçelere karşı direnerek ona yaklaşmaya çalıştım. "Tatiana," diye sızlandım.

"Ne oldu, Nicky?" Penisimin tabanını kavradı ve ben boğuldu, kelepçeler ahşaba çarparak gürültü çıkardı ve inledi. "İkimiz de böyle işkence edilmeyi sevdiğini biliyoruz."

Haklıydı. Öyleydim. Beni o kadar tahrik eden harika bir işkence gibiydi ki, zar zor sabit durabiliyordum.

O eğilirken, altın sarısı saçları uyluklarımin üzerine yayılırken, bir testisini ağızına alırken, ben tamamen büyülenmiş bir şekilde onu izledim.

"Siktir."

Dilini penisimin üzerinde gezdirdi ve sonra beni ağızına aldı, penisimin başı boğazına kaydı. Yuttu, boğazı etrafımı sıktı ve ben derin bir inilti çıkardım. Kelepçeler derime batıyordu, zevk ve acı arasındaki ince çizgi bulanıklaşıyordu. Bu iş bittiğinde bileklerimde kırmızı izler olacağından emindim ve umursamıyordum.

Elleri göğsüme çarptı, tırnakları derime batıyordu. Tısladım. Daha hızlı ve daha hızlı hareket ederken karnımı tırmaladı, beni kelimenin tam anlamıyla yutuyordu. Sırtım kavislendi, zevk muhteşem bir şekilde dayanılmazdı. Eğer hemen durmazsa, ağızına boşalacaktım.

Dikkatimi başka bir şeye, herhangi bir şeye yöneltmeye çalıştım. Ama onun benim sikimi ciddiyetle yutmasını izlemek neredeyse dayanılmazdı.

"Tati, durmalısın. Boşalacağım," diye nefes nefese söyledim, testislerimin gerilemesi yaklaşan orgazmımı haber veriyordu.

Sikim ağızından çıktığında titreyerek nefes verdim.

"İçime girene kadar boşalmayacaksın." Kondomu dişlerimin arasına sıkıştırdı. "Yırt şunu."

Tanrım, bana ne yapmam gerektiğini söylemesini *çok seviyordum*. Yatakta bir switch olduğumu uzun zaman önce keşfetmiştim. Tatiana da öyleydi. Aslında bu, birlikte keşfettiğimiz bir fetişti

O Şimdi kontrolü ele almıştı ve ben de buna bayılıyordum.

Prezervatifi dişlerimle tutup yırttım.

Gülümsedi ve paketten çıkardı. Yanağıma iki kez vurdu. "Ne kadar uslu bir çocuksun, Nikolai."

Prezervatifi penisime geçirdi ve sonra kendini bana derinlemesine sapladı, başı geriye düşerek inledi.

Zevk beni sardı. Beni tamamen yuttu. Onun sıkı küçük amının beni sardığı hissinden daha iyi bir Şey yoktu. Ellerim sıkılıp açıldı, ona dokunma, *onu hissetme* ihtiyacım o kadar güçlüydü ki, kelepçeleri sertçe çektim.

Tatiana hareket ettikçe yatak sallandı, kalçalarının seksi kıvrımları tüm vücudumu ateşe verdi. Amcığı beni sıktı, zevk ruhumu kapladı.

"Sen çok güzelsin. Kesinlikle çok güzelsin," diye fısıldadım, ona ve hareketlerine tamamen büyülenmiş bir Şekilde.

Bana bu yaramaz, seksi gülümsemeyi gösterdi, iki eliyle göğüslerini kavrayarak beni sikmeye devam etti. Gözleri g Ğ s nden yüzüme, yatakta kelepçeli ellerime kadar vücudumun her yerini dolaştı. Gözlerinde ateş parladı ve daha hızlı hareket etmeye başladı. Beni bu halde görmekten hoŐlanıyordu.

Birlikte inledik, ben yukarı doğru itiyordum, o da aşağı doğru bastırıyordu. Ona kelepçeleri çözmesi için yalvardım, böylece ona dokunabilecektim. G Ğ slerinin tam önümde sallanmasını görmek ve onları ağzıma alamamak çok acı vericiydi.

"Güvenlik kelimesini söylersen seni serbest bırakırım." O, kalçalarını sallayarak ileri geri sallanıyordu. Sırtım kavis yaptı. "Söyleyecek misin, Nicky?"

Güvenli kelimem Nicky'*ydi* ve o, benim bunu asla s ylemeyeceğimi biliyordu. Tatiana zıplarken ve zıplarken, damarlarımdan beyaz sıcak bir zevk akarken, ben homurdandım ve kelepçeleri çektim.

Ahşap gıcırdadı ve Tatiana'nın gözleri büyüdü, nefesi kesildi. Daha hızlı hareket etti, inleyerek, inleyerek, amcığı beni siktiğı için hayatımı emiyordu.

"Siktir, siktir, siktir," diye homurdandım. Kelepçeleri sertçe çektim ve ahşap kırıldı, kollarımdan biri serbest kaldı. Elim fırladı ve onu sa ından sertçe yakaladı, onu aşağı çekip ağzını ağzıma yapıştırdı. Sol kolum hala yatağa kelep eliydi, Tatiana'ya olabildiğince yakın olmaya çalışırken tamamen gerilmiŐti. "Siktir, benim için boŐal," diye fısıldadım dudaklarının  zerine.

O aşağıya doğru bastırırken ben de yukarı doğru ittim ve o çığlık attı, amı benim etrafımda sıkışıp kasılmaya başladı.

Boşaldım. *Sertçe*. Zihnimi uyuşturan bir zevk beni sardı ve boğazımın derinliklerinden inleyerek onu daha sert öptüm, gözlerim geriye doğru yuvarlandı. Tüm vücudum titredi, kalçalarım tekrar tekrar yukarı doğru hareket ederken kendimi onun içine boşalttım.

Tatiana bana yaslandı, ağır ağır nefes alıyordu. Bana sarıldı ve ben de tek kolumla ona sarılmaya çalıştım, kalbim hala göğsümde çarpıyordu. Sol bileğim yanıyordu. Kanın n kolumdan aşağı aktığını hissedebiliyordum ama umursamadım.

Seks sırasında beni kanatması ilk kez olmuyordu ve umarım son kez de olmazdı.

Tatiana üzerimde yatmaya devam etti, gğsleri göğsüme yapışmıştı ve ben zamanın nasıl geçtiğini unuttum, sadece ona yakın olmanın tadını ıkartıyordum. Onunla birlikte olmanın.

"Geri dneeğine söz ver, Nikolai."

Aşağı baktım, başının tepesine odaklandım. Boynumun kıvrımına saklanmıştı, tüm vücudu ağlıyormuş gibi titriyordu. Serbest elimle, kelepçeler hala bileğimde sallanırken, yüzünü yukarı kaldırdım. O güzel ela gözleri kırmızıya dönmüştü, gözyaşlarıyla cam gibi parlıyordu. Başparmağımla yanağını okşadım, kalbim o kadar sevgiyle doluydu ki, patlayacak sandım.

"Söz veriyorum."

Otuz Üçüncü Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

Bana tahsis edilen yatak odasının balkonundan manzarayı biraz hayranlıkla seyrettim. Ada gerçekten çok güzeldi. Berrak, kristal mavisi sular. Beyaz kumlu plajlar. Yüksek palmiye ağaçları ve uzun otlar ve yabani çiçeklerle çevrili devasa çayırırlarla dolu, bakımlı, muhteşem ormanlar.

Tamamen kendi kendine yeten bir yerdi. Önceki gece geç saatlerde vardığımda kısa bir tur yapma fırsatım olmuştu. Sanki bütün bir şehir toplanıp buraya taşınmış gibiydi. Her türlü mağazanın bulunduğu bir alışveriş merkezi vardı: giyim mağazaları, marketler, kitapçılar. Hatta bir kuaför ve bir bowling salonu bile vardı. Bir sürü bar ve kulüp bile vardı.

Neredeyse gotik/kale benzeri bir havaya sahip, birkaç büyük, tatil köyü tarzı otel vardı. Üçü misafirler için, biri çalışanlar için ve biri Talon için yapılmıştı ve her biri en az birkaç yüz kişiyi barındırabiliyordu. Zarif beş yıldızlı restoranlar. En son teknolojiye sahip, 1,5 metre derinliğinde Gunita yüzme havuzları. Kumarhaneler. Son teknoloji sinema salonları. Burası kelimenin tam anlamıyla her şeye sahipti.

Ve sonra Arena vardı.

Colosseum'un zamanında olduğu kadar görkemli ve ihtişamlı olacak şekilde inşa edilmiş olan Arena, en çok dikkatimi çeken yerdi. En az 100.000 kişiyi ağırlayabilecek kadar geniş, 1000 x 1000 fit büyüklüğünde bir alandı.

Oyunlara bu kadar çok insanın katıldığını hiç sanmıyordum, ama Talon hakkında şimdiden çıkardığım bir sonuç vardı: Bu adam *hiçbir şeyi* yarım yamalak yapmazdı.

O, "Ya büyük oyna ya da eve git" ve "Parası varsa, neden olmasın?" felsefesinin vücut bulmuş haliydi.

Talon'un net serveti milyarlarca dolardı, yani parası olduğu açıktı ve bunun, her yıl düzenlediği oyunlardan kazandığı parayı içermediğini düşünüyordum.

Tamamen taş ve betondan yapılmış olan yapı, yedi kat yüksekliğindeydi ve ortasında büyük bir oval vardı. Yapının bazı bölümleri

biri kumla, diğeri çimlerle doluydu. Yapıyı çevreleyen metal kafesin üzerinde silahlar diziliydi: kılıçlar, palalar, baltalar, uzun sopalar, nunchaku'lar, mızraklar ve hatta tırpanlar. Atış silahları dışında her şey vardı.

Yukarı doğru kademeli olarak yükselen arena tarzı oturma düzeni, herkesin olup bitenleri görebilmesini sağlıyordu.

Bu, mükemmel bir dövüş arenasıydı.

Babamın dünyanın en zengin ve en güçlü adamlarından birini kızdıracağını tahmin etmiştim. Sadece çok parası ve inanılmaz kaynakları olan biri bu kadar abartılı bir şey yapabilirdi.

Döndüm ve tek yatak odalı otel odama geri döndüm. Kabul etmek istemiyordum ama burası gerçekten çok etkileyiciydi. Sadece ada değil, uçaktan indiğimden beri gördüğüm ve yaşadığım her şey. Çok iyi organize olmuşlardı, titiz ve son derece uyanıklar. Mikhail'in bahsettiği tüm güvenlik önlemleri tamamen doğrudu.

Napoli'ye indikten sonra, güvenli bir odaya götürüldüm ve eşyalarımınla birlikte titizlikle arandım. İçimde bir şey taşımadığımdan emin olmak için beni devasa bir vücut X-Ray cihazına bile soktular. Sonra gözlerim bağlandı ve bir arabaya bindirilip bir tekneye binmek için limana götürüldüm. Orada tekrar arandım. Her yeni yere götürüldüğümde, gözlerim bağlı halde arandım.

Dediğim gibi, son derece titiz bir arama yapıldı. Yanımda herhangi bir izleme cihazı veya silah sokmaya çalışmadığım için şanslıydım, çünkü bunları kesinlikle bulurlardı.

Adaya vardığımda, rolümün ne olduğu ayrıntılı olarak açıklanan bir oryantasyon eğitimi aldım. Ben ve benimle birlikte tekneyle seyahat eden diğer altı adam, diğer düşük rütbeli askerlere katılarak adadaki düzeni sağlamak ve konukların kurallara uymasını sağlamakla görevlendirildik.

Adada tam olarak neler olacağı, oyunlar veya yasadışı faaliyetler hakkında hiçbir şeyden bahsedilmedi, bu yüzden bunun, "geldiğim" güvenlik şirketi tarafından düzenlenen orijinal mülakat sürecinde zaten ele alınmış bir konu olduğunu varsaymak zorunda kaldım. Zaten bilmem gereken bir şey. Tek görevimiz düzenli devriye gezmek, bölgeyi izlemek ve

konukların Talon'un uygunsuz bulduğu şeyleri yapmasını engellemekti (ki bu temelde onun mülküne zarar vermek anlamına geliyordu).

Güvenlik ekibinin bir parçası olarak, diğerk çalışanların giremediğı belirli alanlara girmeme izin veriliyordu, bu da benim için çok avantajlıydı. Tatil köyünün kısıtlı alanlarına ve Arena'ya girişimi sağlayan bir anahtar kartım vardı. Arena'nın, mahkumların tutulduğı ve benim girmem gereken yer olduğunu tahmin ediyordum.

Yatağın başucundaki masadan saatimi aldım ve bileğime taktım. Tokayı takarken dudaklarımın kıvrılmasını engelleyemedim. Birkaç gece önce Tatiana ile yaptığımız seks, tahmin ettiğim gibi her iki bileğimi de morartmış ve kanatmıştı. Umurumda değildi.

Veda etmek sandığımdan daha zor olmuştu. Sadece Tatiana'ya değil, kardeşlerime de. Buradan sağ salım çıkamayabileceğim çok gerçek bir ihtimal vardı. Tek bir yanlış hareket, tek bir yanlış kelime ve kimliğim açığa çıkacak, büyük olasılıkla kafama bir kurşun sıkılacaktı. Odamdan çıkıp işçilerin kaldığı altın yıldızlı koridorlarda yürürken, bu binanın ve misafirlerin kaldığı bölümün tam ortasında bulunan güvenlik kulesine doğru ilerlerken bile, bu düşünce hep aklımın bir köşesindeydi.

Aynı anda, adada çalıştıkları yeri belirten farklı üniformalar giymiş birkaç çalışan da odalarından çıkıyordu. Benim üniformam siyah, uzun kollu bir kazak ve siyah pantolondan oluşuyordu. Çok dar değildi, bu yüzden Tatiana'nın bana yaptığı kıyafeti giyebildim. Giymem için ısrar ettiği kıyafeti.

Hava 1000 derece kadar sıcaktı ve ben iki kat giysi giyiyordum, bu yüzden muhtemelen sıcak çarpmasından bayılacaktım, ama ona bir söz vermişim ve bu sözümü kesinlikle tutacaktım.

Merdivenlerden inip serin, ferahlatıcı havaya çıktığımda insanlar beni selamladı. Kibarca gülümsemeye ve başımı sallamaya çalıştım, ama bu benim alışık olmadığım bir hareketti. Bana inanılmaz derecede yabancı geliyordu.

Lukyan bu konuda iyiydi. Genelde mutlu bir adamdı. Her zaman gülümser, her zaman şakalar yapardı. Aleksandr ise uyum sağlamada ustaydı. İş halletmek için ne olması gerekiyorsa o haline bürünebilirdi.

Peki ya ben?

Ben öyle biri değildim. Söyleyecek bir şeyim olmadıkça konuşmazdım. İstemediğim sürece gülümsemezdim (genellikle sadece Tatiana'nın yanında).

İşçilerin konaklama yerinden güvenlik kulesine kadar işaretlenmiş parke taşlı yolu yürüdüm ve gördüğüm her şeyi hafızama kazımaya çalıştım. Hafızam oldukça iyi olmasına rağmen, doğru yolları iyice ezberlemek için birkaç deneme yapmam gerekeceğinden korkuyordum. Burası adeta bir labirent gibiydi. Çok fazla viraj ve dönüş, farklı yönlere giden patikalar vardı. Nereye gideceklerini net bir şekilde belirtmezsem, adamlarımızın sızması zor olacaktı.

Güvenlik kulesi görüldü. Yüzlerce şeffaf penceresi ve keskin, köşeli mimarisi olan uzun, yüksek bir binaydı. Muhafızlar zemin katta girişine kadar devriye geziyorlardı. Uzakta, binayı çevreleyen balkonlarda daha fazlası görünüyordu, yüzlerinde odaklanmış, uyanık ifadeler ve ellerinde makineli tüfekler vardı. Sadece adayı değil, aynı zamanda derin, mavi denizi de gözetliyorlardı, fark edilmeden gelmeye çalışan tekneleri arıyorlardı.

Düşündüğümde daha zor olacaktı.

Ön kapıya vardığımda, muhafızlardan biri elini kaldırarak beni durdurdu. "Rozetini göster" dedi.

İlk geldiğimde bana verilen rozeti gösterdim. Üzerinde adım (sahte bir isim), fotoğrafım ve güvenlik seviyem yazıyordu.

"Sabah işe başlamak için buraya gelmem söylendi."

Muhafız başını salladı. Fotoğrafımın altındaki barkodu taradı, bilgisayarda bir şeyleri kontrol etti ve başını sallayarak içeri girmemi işaret etti. Ona teşekkür edip içeri girdim.

Bu yerle ilgili hemen fark ettiğim bir diğer şey de, farklı türde muhafızlar/askerler olduğuydu. Benim gibi, asıl görevi devriye gezmek olanlar vardı. Konuklardan herhangi biri kurallara uymazsa kullanmak üzere bize cop ve biber gazı verilmişti. Bir de diğerleri vardı. Silahları olan ve sanki gizli bir göreve çıkmak üzereymiş gibi taktik giysiler giyenler. Onların Talon'un kişisel güvenlik ekibi olduğunu ve en çok güvendiği kişiler olduğunu, bu yüzden silah taşıdıklarını düşündüm. Alt kat hareketlilikle doluydu, insanlar aciliyetle gelip gidiyorlardı. Bugün konukların gelmeye başladığı ilk gündü ve konuklar adaya gelmeye başlamıştı, insanların bu durumdan çok korktuğu belliydi. Asansöre doğru ilerlerken, tam olarak ne olacağını bilmiyormuş gibi davranarak, ortama uyum sağlamaya çalıştım. Asansöre doğru ilerlerken, ortama uyum sağlamaya çalıştım.

Önceki gece tanıştığım birkaç adam asansörün önünde durmuş, asansörün gelmesini bekliyorlardı. Luke, kısa kesilmiş saçları ve ince yapılı, ortalama bir adamdı. Onun hakkında bildiğim kadarıyla, utangaç, gergin ve ürkek biriydi. Ryan onun yanındaydı. Kendinden biraz daha emindi. Kendine güvenen, güçlü biriydi. Bal sarısı saçları kısa ve düzgünce taranmıştı. Bir elini belindeki copun üzerinde tutuyordu, sanki bir şey olursa hazırlıklı olmak istiyormuş gibi. Son adam John'du. O, dikkat edilmesi gereken biriydi. Gözlerinden belliydi. Koyu kahverengi, neredeyse siyah ve kötülükle dolu gözler.

Asansörde durduğumda Luke bana baktı. "Sen Damien'sin, değil mi? Ben Luke. Dün gece tanıştık."

"Evet. Merhaba." Elimi uzattım ve o da biraz çekingen bir şekilde elimi sıktı. Yanlış yerdeydi. Yaklaşan vahşeti kaldırabilmesi imkansızdı.

Diğer adamlara selam vermek için başımı salladım. Ryan selamı karşıladı ama John sadece o ölü, ruhsuz gözleriyle bana baktı. Gözlerimi kaçırdım. O adamdan korktuğum için değil, sorun çıkarmak istemediğim için. Mümkün olduğunca göze çarpmamalıydım. Ama o benim listemdeydi.

Asansör bir *zil* sesiyle geldi. Hepimiz içeri girdik ve asansör bizi onuncu kata çıkardı. Dün gece oryantasyon için götürüldüğümüz konferans salonuna doğru ilerledik. Bakışlarım gizlice odanın içinde dolaştı. Orayı ilk kez gece geçirdiğimizde, diğer odalar karanlıkta kalmıştı ve hiçbir şey görmek imkansızdı.

Şimdi ise ışıkla doluydu ve insanlarla tamamen dolup taşıyordu. Solumun ilerisinde, tavandan tabana cam pencereden, tüm duvarı kaplayan bir beyaz tahta gördüm. Üzerine, sabıka fotoğrafı gibi insanların fotoğrafları asılmıştı. Toplamda yirmi dört tane vardı. Daha fazla bakmak için adımlarımı yavaşlattım.

Fotoğraflar, Mart Çılgınlığı sırasında kullanılan bir tür turnuva tablosuna benzer şekilde düzenlenmişti. İki fotoğraf yan yana yerleştirilmiş ve bir çizgi ile hemen altındaki diğer iki fotoğrafa bağlanmıştı. Sonra yanlarında boş bir yer vardı. Bu, maçların dövüş sırasıydı. Kim kiminle dövüşecekti? Boş yer kazanan için ayrılmıştı, yani kaybeden takım elenecekti, bu da büyük olasılıkla öldürüldükleri anlamına geliyordu.

Bir dizimin üzerine çöktüm, ayakkabı bağcıklarını hızla çözdüm ve sonra mümkün olduğunca dikkat çekmeden tahtayı incelemeye devam ederken yavaşça tekrar bağlamaya başladım.

Bir tarafta "Sabah", diğer tarafta "Akşam" yazıyordu. Aynı gün iki dövüş düzenliyorlardı. Gözlerimi fotoğrafların üzerinde hızla gezdirdim, aradım... aradım... *işte orada.*

Babamın fotoğrafına bakıyordum. Fiziksel olarak tepki vermemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. O fotoğrafta da gerçek hayatta olduğu kadar tehditkar görünüyordu. Nefret dolu bakışları, sıkı dudakları, sıkılmış çenesi. Kesinlikle *şeytani* görünüyordu. Öfkeli ve şeytani. Onun fotoğrafının yanında bir kadının fotoğrafı vardı.

Düzenlemeden, dövüşlerin ikiye iki olduğu anlaşıyordu. Ve o kadın onun partneriydi.

"Damien? Geliyor musun?" Luke, konferans odalarından birinin açık kapısından seslendi.

Kahretsin.

Tahtayı daha fazla incelemek istedim ama daha fazla oyalanırsam şüphe çekmeye başlayacaktım. Ayakkabı bağcıklarını bağlarken son hamleyi abarttım ve ayağa fırlayarak onlara yetişmek için koştum.

"Üzgünüm."

Luke sadece gülümsedi. Ryan omuz silkti. Ama John... şüpheyle gözlerini kısarak baktı.

Kahretsin.

"İçeri gelin beyler. Çabuk olun. Yapacak çok işimiz var ve çok az vaktimiz var," dedi Andrea, masanın başına oturarak. Önünde açık bir dizüstü bilgisayar vardı ve hepimiz yerlerimize otururken parmakları hızla klavyeyi tıklıyordu. İş kıyafeti giymişti, koyu renkli, yeni ütülenmiş bir pantolonlu takım elbise ve sarı saçları, inanılmaz derecede rahatsız olduğu belli olan bir topuz şeklinde sıkıca toplanmıştı.

"Bildiğiniz gibi, kalabalığı kontrol etmek için buraya getirildiniz. Bu, şimdiye kadar düzenlediğimiz en büyük Til Death Oyunları ve bu yıl kimlerin dövüleceği nedeniyle davet listesine çok sayıda konuk eklendi." Dizüstü bilgisayarından bir kez bile başını kaldırmadı, kaşları çatılmış, konsantre bir şekilde bakıyordu. "İlk tur yarın sabah başlıyor, bu yüzden tüm konuklar bugün geliyor. Nazik olun. Kibar olun. Dün gece size verdiğim kurallara aykırı olmadığı sürece, sizden istedikleri her şeyi yapın. Şu anda başka elemanım olmadığı için, birinizin

Ŗu anda baŖka kimseyi ayıramıyorum. Her yıl, bazı aptallar maçlar baŖlamadan önce gizlice içeri girip dvŖleri görmeye alıŖıyor. Bahislerde avantaj sağlayacağını dŖnyorlar. *Kimsenin* dvŖlere yaklaŖmasına izin verilmez."

Elimi kaldırarak bu görevi üstlenmek istediğimi belirttim. Çok hevesli görünmemek için çok hızlı değil, ama diğer  adamı geçecek kadar hızlıydım. Onları "mahkumlar" değil, "dvŖler" olarak adlandırdığını fark ettim. En iyi Ŗekilde bölümlere ayırma. Muhtemelen onları insan olarak bile görmüyordu, sadece kendine para kazandıracak birer meta olarak görüyordu.

Andrea baŖını salladı. "TeŖekkrler, Damien. Ŗimdi oraya rapor verebilirsin."

TeŖekkr ederek baŖımı salladım ve odadan çıktım, damarlarımdan yeni bir heyecan dalgası geçiyordu.

Hedefe bir adım daha yaklaŖmıŖtım. Tek yapmam gereken, kimliğimi açığa çıkarmadan o arenaya nasıl gireceğimi bulmaktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

ANDREA ŞAKA YAPMAMIŞTI. Bütün gün boyunca, misafirlerim gizlice içeri girip mahkumları görmeye çalıştılar. Hepsi aynı şeyi giiyorlardı: 20.000 dolar ve üzeri fiyatlı şık takım elbiseler. Hepsi de zengin ve ayrıcalıklı bir kibirle doluydu. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye nasıl cüret edersin?" diyen türden bir kibir. Bazıları geçmelerine izin vermem için bana rüşvet bile teklif ettiler.

Ben işimi yaptım, onları Arena'dan uzak tutarak ana alana geri yönlendirdim. Tüm çevresi en az yüz kez dolaştım, sadece tekrar tekrar daireler çizerek, yapıyı inceleyerek ve insanlara siktirip gitmelerini söyleyerek (ama kibar bir şekilde).

Bazı konukları tanıdım. Birkaç yozlaşmış politikacı. Bazı valiler. Onlar televizyonda gördüğüm, sadece ülkemizi değil, düzinelerce başka ülkeyi de yöneten insanlardı. Bu beni güldürdü. Genel halk bu adamların boş zamanlarında ne yaptıklarını bilseydi, ortalık cehenneme dönerdi.

Arena, ana binalardan kısa bir mesafedeydi. Vahşi doğanın içinde, tamamen doğa ile çevrili bir yerde bulunuyordu. Medeniyete giden tek bir patika vardı.

Her şeyden uzak olmasına rağmen, yarın sabah yapılacak ilk etkinlik için hazırlık yapan, farklı girişlerden girip çıkan ve bir sürü ekipman taşıyan insanlarla doluydu.

Kısa bir süre, bu işçilerden bazılarıyla gizlice içeri girmeyi düşündüm, ama bu beni çok uzağa götürmezdi. Mahkumların tutulduğu zindana inmek için bir tür bahaneye ihtiyacım vardı.

Kurtuluşum, kaldırımında kocaman bir el arabası iten minyon, genç bir kadın şeklinde geldi. El arabasında yemek tabakları ve su şişeleri vardı. Mutfak personelinin turkuaz mavisi üniformasını giymişti ve beline beyaz bir önlük bağlamıştı. Koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, teni solgundu ve

yüzü çillerle kaplıydı. Arabayla zorlanıyordu, tekerlekler parke taşlı yolda takılıp kalıyor ve araba gürültüyle sallanıyordu.

İçgüdülerimin doğru olduğunu umarak hızla ona yaklaştım. "Merhaba. Yardıma ihtiyacınız var mı?" Hayatımda ilk kez şans benim tarafımda gibiydi. Tam o anda, bir şişe su arabanın kenarından devrilip yere doğru düştü. Onu yakaladım, elimde çevirdim ve tek bir akıcı hareketle ona uzattım.

Şaşkınlıkla nefesini tuttu ve sonra güldü. "Oh! Teşekkür ederim!" Genç ve son derece utangaçtı. Suyu alıp yerine koymadan önce bana utangaç bir gülümseme attı. "Bunu mutfaktan buraya kadar sürüklemenin ne kadar zor olduğunu onlara defalarca söyledim. Her seferinde bir şeyler düşürüyorum."

Umarım dostça bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Kalan yolu taşımak için yardıma ihtiyacın olursa, seve seve yardım ederim."

"Ne, gerçekten mi?"

"Tabii ki." Tekrar gülümsedim ve bu gülümseme inanılmaz derecede zoraki geldi. Ancak o, bu ilgiden çok heyecanlandığı için fark etmemiş gibiydi. "Bu yemekler mahkumlar için mi?"

Burnunu kırıştırdı. "Bu kelimeyi sevmiyorum. Biz onlara savaşı diyoruz."

İlk hatan, Nikolai.

"Oh, evet, özür dilerim. Çok uzun bir gün oldu. Tek söyleyebileceğim, güneşin sonunda batmasına sevindiğim," diye gülerek cevap verdim. "Durun, size yardım edeyim." Arabayı itmek için onun yerine arkaya geçtiğimde biraz itiraz etti, ama sonra benim için ne kadar kolay olduğunu görünce omuz silkti. yanımda

yürüyordu. "Ben

Daniella."

"Damien."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Damien. Buraya ilk kez mi geliyorsun? Seni daha önce hiç görmedim."

"Evet. İlk kez." Arabası sallandı, eşyalar hafifçe sallandı ama hiçbir şey düşmedi. "Peki ya sen?"

"Oh, hayır," diye güldü. "Bu benim üçüncü yılım."

"Gerçekten mi? Peki hoşuna gidiyor mu?"

"Parasını seviyorum, evet. Annemin tedavi masraflarını ödememe yardımcı oluyor. Annem hasta ve tedaviyi karşılayabilmemizin tek yolu bu işi almamdı. Ama diğer her şey? Pek değil." Talon işçilerini bu şekilde mi buluyordu? Başka seçeneği olmayan, çaresiz insanları mı hedef alıyordu? Bu, onların

Özellikle de Daniella gibi, sevdiği birinin hayatı tehlikede olan insanlar için.

Arena'nın girişlerinden birinin önünde nöbet tutan kişiye rozetini gösterdi. "Selam Jerry," diye selamladı.

"Merhaba Daniella." Fotoğrafının altındaki barkodu taradı. "Bu kim?"

"Bu Damien. Arabayı taşımama yardım ediyor."

Jerry rozetimi tararken hafifçe güldü. "Hâlâ bir şeyler düşürüyor musun?"

"Evet," diye iç geçirdi. "En azından bu sefer yemek tabaklarından biri değildi." Bana dönüp baktı. "Geçen sefer, bir tabağı düşürdüm ve yemekler yere döküldü. Mutfağa gidip başka bir tabak almak zorunda kaldım. Çok kötüydü."

Açıkçası umurumda bile değildi, ama gülümsedim ve onlarla birlikte güldüm.

"Bu sefer sadece bir su şişesiydi," dedi Jerry'ye.

"Oh. Öyleyse iyi olmuş," diye güldü. "Tamam, her şey hazır. Yolu biliyorsun. Birazdan görüşürüz."

"Evet."

Daniella öncü olarak girişe doğru ilerledi ve önündeki karanlık, kasvetli koridorlara girdi. Neredeyse hiç doğal ışık yoktu, bu yüzden yol boyunca tek aydınlatma duvarlarındaki meşaleler ve apliklerdi.

Daniella nereye gittiğini tam olarak biliyordu, sonsuz koridorlar ve tüm virajlar boyunca yol gösterirken adımlarında hiç tereddüt etmedi. Eski, antik bir mezarlıkta yürüyormuşum gibi hissettim. Tehlikeli, uğursuz bir hava ile dolu taş duvarlar, beton zeminler ve kemerli tünellerden oluşan bir labirent. Her kemerin altında makineli tüfeklerle silahlanmış iki muhafız duruyordu. Profesyonellerdi. Duruşlarından ve gözlerindeki lazer gibi odaklanmalarından bu belliydi. Talon'un A takımıydılar. Malları korumak için en iyileri.

Şüphe çekmeden olabildiğince yavaş bir şekilde Daniella'nın arkasında yürüdüm. Bu yerin düzenini ne kadar uzun süre inceleyebilirim, ailemin babamı kurtarma şansı o kadar artardı.

Bir sol, iki sağ, bir sol daha, küçük bir köprüden geçip bir sağ daha. Arabamız hareket ederken tekerlekleri gıcırdıyordu, sınırlarımı bozan gerçekten hoş olmayan bir ses. Daniella, hayatı, annesi, kedisi hakkında bana anlatarak, benim pek dinlemediğim küçük sohbetler yapıyordu. Ben de uygun

cevaplar vererek ilgileniyormuş gibi davrandım, ama sabrım hızla tükeniyordu.

Sonunda Daniella bu devasa, heybetli metal kapının önünde durduğunda, içimden sessizce bir rahatlama nefesini aldım. Kameraya baktı, rozetini kaldırdı ve hafifçe el salladı. Yüksek *bir gürültü*, bir inilti duyuldu ve kapı açıldı, A takımı askerlerinden bir diğeri dışarı çıktı.

Kahretsin. Eğer daha ileri gidemezsek ve arabayı kendileri mahkumlara götürürlerse, tüm bunlar büyük bir zaman kaybı olacaktı.

"Daniella. Bu sefer sonunda yardım bulmayı başardın, ha?" diye şaka yaptı, rozetini tararken. Tüm gardiyanlarla oldukça samimi görünüyordu, sanki birbirlerini iyi tanıyorlarmış gibi.

"Merhaba Patrick. Evet, bu Damien."

"Merhaba," diye selam verdim ve rozetimi taraması için uzattım. Bana neredeyse hiç aldırış etmedi. Tüm dikkati Daniella'daydı. Birisi aşık olmuştu.

"Onun burada olması iyi oldu. Bu sefer sana yardım edemeyeceğim. O odaya girmeyi ne kadar sevmediğini biliyorum. Senin için bunu yapmaktan çekinmediğimi de biliyorsun, ama acil bir toplantı için güvenlik kulesine gitmem gerekiyor."

"Oh." Elleriyle önünü ovuşturdu. "Sorun değil. Anlıyorum. Teşekkürler."

Patrick geri çekildi ve geçmemiz için kapıyı daha fazla açtı. Babamı buradan kaçırma umudum bir anda yok oldu. Odanın her iki yanındaki duvarlarda bilgisayar ekranları diziliydi ve her biri hücrelerine kilitlenmiş mahkumların farklı kamera açılarını gösteriyordu. Önlerinde daha fazla A-Takımı gardiyanı oturmuş, monitörleri izliyor ve olan biten her şeyi kaydediyorlardı. İki, dört, altı, sekiz, on... On iki kişiydiler ve tek yaptıkları mahkumları izlemektir. Bu adamlar dalga geçmiyorlardı. Kahkaha yoktu, şaka yoktu. Tamamen konsantrasyon vardı. Tamamen odaklanma.

Odanın ortasından arkadaki asansöre doğru uzanan küçük, açık bir yol vardı. Patrick bizi aşağıya götürdü ve ben arabayı iterek gözlerimi ileriye dikerek ilerledim. Sistemlerine bakmak için can atıyor olsam da, bunun çok şüpheli olacağını biliyordum.

Patrick başparmağını duvardaki parmak izi tarayıcısına koydu ve asansör *çaldı*, kapılar açıldı. "Aşağıdaki gardiyanlardan biri sizi yukarı çıkaracaktır. Bu sefer size yardımcı olamadığım için tekrar özür dilerim, Daniella."

Arabayı asansöre yüklerken kapıların kapanmasını önlemek için elini kapıların arasına koydu.

Bana ne kadar ilgi gösterdiğini düşünürsek, o adam için görünmez olsaydım da fark etmezdi. Tabii ki bundan şikayetçi değildim.

"Sorun değil! Endişelenme!"

"Yarın sabah kahvaltıda sana yardım etmek için burada olacağım. Unutma, dövüş saatine uymak için bir saat öne alındı."

"Hatırlıyorum," diye gülümsedi. "Teşekkürler, Patrick. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz." Patrick olduğu yerde kaldı, kapılar kapanana kadar gözleri Daniella'ya sabitlenmişti.

"Senden hoşlandığımı biliyorsun," dedim asansör inerken. İçinde basılacak tek bir düğme vardı, yani tek bir yere gidiyordu.

"Ne?!" Yüzü kıpkırmızı oldu. "Hayır, hoşlanmıyor. Sadece arkadaşça davranıyor, hepsi bu."

"Güven bana, Daniella. O adam senden hoşlanıyor. Ona çıkma teklif etmelisin." Yeterince samimi miydim? Umarım öyledir. Hiçbirini umursamıyordum ama bunu gösteremezdim. *Umursuyormuş gibi* ilgi göstermeliydim. İğrenç.

Daniella'nın dikkatinin dağılması, başka bir şeyle meşgul olması gerekiyordu. Bana dikkat etmemesi ve başka bir şey düşünmesi gerekiyordu. Patrick bu mükemmel dikkat dağınıklığını sağladı.

"Gerçekten mi?" Heyecandan sesi yükseldi. "Sence gerçekten benden hoşlanıyor mu?"

"Bu çok açık." Kapılar açıldı ve arabayı dışarı çıkardık. İki A-Takımı askeri daha asansörün yanında duruyordu. Selam vermek için başlarını salladılar ama başka bir şey yapmadılar. Odanın diğer ucunda, iki askerin daha koruduğu başka bir büyük metal kapı vardı.

Tanrım, Talon gerçekten hiçbir masraftan kaçınmamış. Buraya sızmak neredeyse imkansızdı.

Kapıya yaklaştığımızda, askerlerden biri parmağını tarayıcıya koydu ve kilit açıldığında kapıyı iterek açtı. Daniella yine önden giderek dairesel rampadan aşağı indi.

Yemin ederim, eğer bir grup daha asker ve bir kilitli kapı daha olsaydı, kendimi kaybedecektim. Üç tane yeterdi lan.

Rampanın altına vardığımızda Daniella durdu. Sürpriz, lanet olası sürpriz. Bir başka kilitli metal kapı. Bir başka iki A-Takımı askeri.

Bu Talon denen adam beni *gerçekten* sinirlendirmeye başlamıştı.

"İyi misin?" diye sordum. Rol yapma konusunda gerçekten çok iyiydim.

Sinirli bir şekilde dudağını ısırđı, mide bulandırıcı bir ifadeyle kapıya bakıyordu. "Oraya girmek istemiyorum," diye fısıldadı, bakışları yere düştü. "Genelde Patrick benim için yapar. Savaşçılar beni geriyor. Bir şeyler söylüyorlar. Korkunç şeyler."

Muhtemelen korkunç şeyler yaşadıkları içindir. Hayatın için savaşmak, parkta yürüyüş yapmak gibi kolay bir şey değildir.

Onun sözleri üzerine vücudumu saran heyecanı dizginlemeye çalıştım.

O gün şans gerçekten benim yanımdaydı. "Bunu senin için yapabilirim." "Oh, hayır, senden bunu isteyemem..."

"Sormuyorsun. Ben teklif ediyorum." Elimi omzuna koydum. Masum bir hareketti, ama yine de başka bir kadına dokunmak, cinsel bir ima olmasa bile, bana çok yanlış geliyordu.

Yüzünde rahatlama belirdi. "Oh, teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Başka bir görev istemeyi düşündüm, ama bunu yaparsam beni kovacaklarından korkuyorum ve bu işe gerçekten ihtiyacım var. Kaybetmeyi göze alamam."

"Endişelenme. Burada bekle. Yemeği ben götüreceğim."

Kız başını salladı. "Her birine bir tabak ve bir şişe su ver. Hücrenin altında, yemekleri içeri itmen için bir boşluk var. Dikkatli ol."

"Tamam." O başka bir şey söylemeden arabayı ileri ittim, fikrini değiştirmesine fırsat vermedim. O odaya girip babamla yüz yüze gelmek için bir fırsatım vardı. Bu fırsatı kaçırmayacaktım. Bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

A-Takımı askerlerinden biri kapıyı benim için açtı ve ben içeri girdim, kapının arkamda kapanışının sesi odada yankılandı. Her şeyi hızlıca gözden geçirdim. Odanın bir tarafında altı hücre, diğer tarafında da altı hücre vardı, her birinde iki mahkum bulunuyordu. Toplamda yirmi dört kişi. Hava baskı, zulüm ve çaresizlik kokuyordu.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel zindanlardan biriydi. Bizimkinden daha iyiydi, orası kesindi. Işık boldu ve her hücrede iki yatak ve bir tuvalet vardı. Bana gerçek bir hapisane hücrelerini hatırlattı, bir insanın hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu temel gereksinimleri karşılıyordu. Esir tutulmalarına rağmen, tamamen kötü muamele görmüyor gibiydiler. "Tamamen" kelimesini vurguluyorum. Talon'un onları bundan çok daha kötü koşullarda barındırması hiç zor olmazdı, ama yine de masraftan kaçınmamış gibi görünüyordu.

yapmak emin onlar olduğundan olduğundan tutulduğundan esir
tutuluyor nispeten sıkıcı

Yavaşça ilerledim, her hücreyi hızlıca gözden geçirerek aradım.

Nerede? Nerede o... Orada. En sondaki hücrede onu gördüm.

Baba.

Barfiks çekiyordu, vücudu yukarı aşağı, yukarı aşağı inip çıkıyordu, çıplak teninde ter parlıyordu. Üstünde gömlek yoktu. Sadece bol bir pantolon giymişti. Boynunda bir tasma vardı - hepsinin boynunda vardı - bu beni anında alarma geçirdi. Ne için olduklarını bilmiyordum, ama iyi bir şey için olamayacağını biliyordum.

Arabayı yavaşça en yakın hücreye doğru sürdüm. Mahkumların çoğu hücrelerinin önüne geçtiler, ne olacağını açıkça biliyorlardı ve yiyeceklerle ulaşmak için sabırsızlanıyorlardı.

İlk hücreye yaklaşırken, babamın bakışları bana kaydı ve gözlerimiz buluştu. Tanıdığı anda donakaldı, vücudu havada asılı kaldı. Sonra egzersizine devam etti, beni tanıdığını gösteren tek şey o kısa tereddüt anıydı.

İlk hücrenin önünde durduğumda, ona tekrar bakmamak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekti. İçerideki adam parmaklıklara yaklaştı ve bana, benim ve bu yer hakkında ne düşündüğünü açıkça gösteren öfkeli, itici gözlerle baktı.

O, solgun tenli, eğri burunlu ve kısa saçlı iri bir adamdı. Belki de deniz piyadesi ya da eskiden deniz piyadesi olduğunu düşündüm. Orada bir kadın da vardı. Aslında, tüm hücrelere dikkatlice baktığımda, *hepsinde* bir erkek ve bir kadın olduğunu fark ettim. Kavgaları adil tutmak için bir yoldu sanırım. İki erkek olan takımlar, olmayanlara göre hafif bir avantajlıydı.

"Kendinden utanmalısın," dedi adam alaycı bir şekilde bana bakarak. "Biz insanız. *İnsan varlıkları*ız. Bize böyle davranamazsın."

Hiçbir şey söylemedim, yiyeceklerle dolu iki kağıt tabak aldım ve Daniella'nın bahsettiği boşluktan yavaşça ittim. Kadın, yanından yuvarladığım su şişelerini aldı.

"Lütfen," diye yalvardı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Lütfen, bizi bırak."

Ah. Demek o kötü polis, kadın da iyi polisti. Ya da daha doğrusu, üzgün polis. O, yaptıklarımın utanmamı sağlamalıydı ve

kadın ise insani yönüme hitap etmek için oradaydı. Onun için üzülmemi, suçluluk duymamı sağlamak için. Ona yardım etmek istememi sağlamak için.

Eminim oraya gelen herkese denedikleri akıllıca bir taktik. Takdire şayan, çok takdire şayan. Denedikleri için onlara puan vermem gerekiyordu. Ama kurtarmak istediğim tek bir kişi vardı.

Hücreden hücreye dolaşarak, tahsis edilen yiyecek ve suyu dağıttım. Her birinde zamanımı aldım, mümkün olduğunca uzatarak, babamın hücreesine geldiğimde biraz daha uzun sürmesi şüphe çekmesin diye. Bu hücrelerin her birinde kamera olduğunu ve mahkumların sıkı bir şekilde izlendiğini biliyordum. Bu, *benim* de izlendiğim anlamına geliyordu. Kimliğimin açığa çıkmaması için dikkatli olmam gerekiyordu.

Herkes beni kendilerini serbest bırakmam için şansını denerdi.

"Lütfen, bizi öldürecekler!"

"Merhamet et."

"Sen ruhsuz piç!"

Hiçbirine cevap vermedim, bu da onları daha da kızdırdı. Hepsi bana bağırıp durdukları "vicdansız" sıfatını pekiştirdi.

Her hücreye giderken fark ettiğim bir şey, hepsinin inanılmaz formda olduklarıydı. Erkekler gömleksizdi, bu yüzden bir şekilde spor yaptıkları kolayca anlaşılıyordu. Aynı şey kadınlar için de geçerliydi. Hepsi aynı spor sütyenleri ve şortları giyiyorlardı. Bazıları benimkinden daha iyi karın kaslarına sahipti. Ancak dövüşüp dövüşemeyecekleri bambaşka bir konuydu.

Sonunda babamın hücreesine yaklaştığımda, babam hala barfiks çekiyordu. Kadın yatakta oturmuş, ona rulo tuvalet kağıdı topları atıyordu. Babam bunu görmezden gelerek vücudunu yukarı aşağı, yukarı aşağı kaldırıp indiriyordu. Çenesinin hafif titremesi, bunun onu sinirlendirdiğini gösteriyordu.

Kadın yaklaşık aynı yaştaydı, kızıl saçları, parlak yeşil gözleri ve babama öfkeyle bakmasına rağmen yumuşak, narin bir yüzü vardı.

Ne kadar süredir birlikte orada kilitliydim? Birbirlerini çıldırtacak kadar uzun bir süredir, orası kesindi.

Babam çubuktan atladı ve ayakları üzerinde düz bir şekilde yere indi. Ağır ağır nefes alıyordu, vücudundan ter damlıyordu. Omuzlarını ve boynunu çevirdi ve sonra hiç acele etmeden, tamamen rahat bir şekilde çubuklara doğru yürüdü. Sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi.

Artık daha yakındı, derisindeki yaraları görebiliyordum. Bıçak kesikleri. Mor/sarı çürükler. Sigara yanıkları. İşkence görmüştü. Amcamın mı yoksa Talon'un mu elinden olduğunu bilmiyordum.

Onu bu halde görmek sandığımdan daha zordu, ama bu duyguları içime atmaya çalıştım. Bana yardımcı olmayacak, sadece engel olacaktı.

"Burada ne yapıyorsun, evlat?" Ağzının kenarından, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle konuştu. Kızgındı. Sadece o zamanlar, sanki ben hala aptal bir ergenmişim gibi, o aptalca "evlat" saçmalığını yapardı.

Tabaklardan birini aldım ve çöktüm. Babam da beni takip etti ve çöktü.

"Seni buradan çıkarmak için bir planımız var," dedim yumuşak bir sesle, tabağı yavaşça aralıktan ittim.

"*Biz mi?*" Tabağı aldı ve kenara koydu. "Kardeşlerini de bu işe mi bulaştırdın?"

"Aslında bu ortak bir çabaydı." Bir sonraki tabağı da uzattım. "Yaka hakkında bana bilgi ver."

"Titanyum çelik. Önce devre dışı bırakılmazsa, hücre kapılarından geçerse patlayacak şekilde ayarlanmış. Sahteciliğe karşı koruma ve uzaktan etkinleştirme özellikli."

İçimden küfrettim. Bu Talon denen herif beni gerçekten çok sinirlendiriyordu.

Bu, bir yere gitmeden önce onun tasmaını çıkarmamız gerektiği anlamına geliyordu ve kurcalama önleyici cihaz bunu neredeyse imkansız hale getiriyordu. Bir adım ileri, on adım geri.

"Eve git Nikolai," diye fısıldadı babam, yuvarladığım son su şişesini yakaladı. "Bundan kurtulmanın yolu yok. Fırsatın varken git. Bu bir emir."

Ben ayağa kalktım, o da kalktı. Konuşmaya devam etmek için önünü karıştırarak, hatta kaşlarını çatarak dikkatleri başka yöne çekmeye çalıştım.

Sonra konuştuğumda, ağzımı neredeyse hiç hareket ettirmedim, ama o her kelimeyi duydu. "Üzgünüm, baba. Sen *Pakhan* değilsin. Artık emirleri sen vermiyorsun. Aleksandr veriyor."

Gözleri kısıldı. O cevap veremeden, kadın koşarak geldi ve tabaklardan birini aldı.

"Bu kim?" diye sordu, bir parça biftek arkasına saklanarak. En azından kimliğimizi açığa çıkarmayacak kadar akıllıydı.

"Kendi işine bak, şeytan kadın," diye babam zehirli bir sesle tısladı.

Kadın tamamen masum bir şekilde gülümsedi, ta ki babamın bacağının arkasına sertçe basana kadar. Babam öne doğru sendeledi ve acı bir iniltiyle alnını metal parmaklıklara çarptı.

"Adi herif," diye tısladı kadın, gülümsemesi hala yüzündeydi. Yatağa geri döndü ve bize aldırış etmeden yemeğini yemeye başladı.

Babam sinirli bir şekilde homurdandı ve yüzünün yanından damlamaya başlayan kanı sildi. Karşılık vermek için hiçbir hareket yapmayınca, ona tuhaf bir bakış attım.

"Ne?" diye fısıldadı.

Daha fazla zamanım olsaydı, ona kesinlikle soru sorardım, çünkü tanıdığım Dimitri Volkov böyle bir suçu asla görmezden gelmezdi. Belki de dövüş partneri olduğu için onu incitme riskini almak istememişti. Onun zayıflığı, onun da zayıflığıydı.

Yine de, bu etkileşim... tuhaftı.

"Görüşürüz baba," diye fısıldadım ve uzaklaştım.

Otuz Beşinci Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

KALABALIK ÇILGINCIYDI. Elektrikliydi. Bir sonraki dövüşün başlamasını sabırsızlıkla bekleyerek bağıyor ve tezahürat yapıyorlardı.

Bu, babamı Arena'nın derinliklerindeki hücresinde gördüğüm gecenin ertesi günüydü. Oyunların ikinci dövüşü on dakika sonra başlayacaktı, ilki bu sabah sona ermişti.

Gördüğüm programa göre, her gün iki dövüş vardı. Bir sabah maçı ve bir akşam maçı. Bu da demek oluyordu ki... her gün dört kişi arenadan canlı, dört kişi ise ölü olarak ayrılacaktı.

İlk maçta eski bir ordu komandosu ve bir MMA dövüşçüsü, bir boksör ve bir dövüş sanatçısı karşı karşıya gelmişti. İsimleri, yaşları, boyları, kiloları, güçlü ve zayıf yönleri ve becerileri gibi istatistikleriyle birlikte görüntüleri, ovalin üzerinde, tam da başlarının üzerinde asılı duran devasa bir ekranda gösteriliyordu.

İlk başta, her iki takım da dövüşmeyi reddetti, hatta kalabalığa yardım etmeleri için yalvarıp yakardı. Bu işe yaramayınca, öfkeye kapıldılar ve hepimizin ne kadar kalpsiz piçler olduğumuzu haykırıp bağırdılar.

Kalabalık yuhalamaya başladığında, Talon devreye girdi.

Elinde martini kadehi, yüzünde parlak, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle 50.000 dolarlık smokin giymiş olarak dev ekranda görünmüştü. O gülümseme, dişlerine kaplama yaptırdığını apaçık ortaya koyuyordu. Yüzüne botoks yaptırmasaydı yakışıklı bir adam olabilirdi diye düşünüyorum. Yüzünde "Yüzlerce estetik ameliyat oldum, bu yüzden yaşımdan daha genç görünüyorum" ifadesi vardı.

Talon savaşçılara bir seçim sunmuştu. Ya savaşacaklardı ya da bulundukları yerde öleceklerdi. Bu, işleri hemen harekete geçirdi. İşleri gerçekten harekete geçirmek için, yaklaşan ölüm tehdidinden daha motive edici bir şey yoktu.

Dövüş çok acımasızdı. Kumlu zeminde dövüşüyorlardı ve başlangıçta birleşmiş olmalarına rağmen, işler hızla büyük bir kavgaya dönüştü. Her iki takım da üstünlük sağlamak için yerleştirilmiş silahlara atladı. Bıçaklar kesiyordu. Baltalar sallanıyordu. Sopalar vuruyordu. Kan ve şiddetin en uç örneğiydi.

Sonunda, sadece bir takım galip geldi ve bir sonraki tura geçti. Eski ordu komandosu Samuel Marlon ve MMA dövüşçüsü Jessica Clifford. Dövüş bittiğinde, Jessica kanlar içinde kıvrılmış ve ağlıyordu. Samuel ise durumu biraz daha iyi idare ediyor gibiydi. Adamın ilk kez birini öldürdüğünü sanmıyordum.

Dövüş, ovalin dört bir yanına yerleştirilmiş bir dizi kamera aracılığıyla hücrelerindeki diğer mahkumlara yayınlanmıştı. Aynı görüntüler, Arena'daki herkesin nerede oturursa otursun neler olup bittiğini görebilmesi için dev ekranda da gösteriliyordu.

Oturma düzeni arena tarzındaydı. En zenginler en üstte locada oturuyordu, en fakirler ise en altta ayakta durmak zorundaydı. Yukarıdaki insanları görmek için uğraştım ama çok uzaktaydılar.

Talon'un emrindeki alt düzey askerlerden biri olarak, Ryan, Luke, John ve diğerleriyle birlikte kalabalığı kontrol etmek için zemin katta sıkışıp kalmıştım.

İşin iyi yanı, dövüşleri en ön sıradan izleyebiliyordum.

"Til Death Games'in ikinci raunduna hazır mıyız?!" Hoparlörlerden bir ses yankılandı.

Kalabalık *coştu*. Arena karardığında ve dev ekran ilk dövüşçüleri gösterdiğinde herkes ayağa fırladı, bağırıp alkışladı.

"Bu gece sizler için özel bir sürprizimiz var, bayanlar ve baylar! Gerçekten çok özel bir sürpriz. İlk takımımızla tanışalım!" Spot ışığı ovalin içine parladı ve uzun boylu, atletik bir kadın ile güçlü, kaslı bir erkek ortaya çıktı. İkisi de spot ışığının parlak ışığından gözlerini korumak için ellerini kaldırdılar ve şaşkın ifadelerle ovalin içine doğru yürüdüler. "Lily Nicole, otuz üçten fazla onaylanmış öldürme sayısına sahip bir Deniz Piyade Başçavuşu." Kamera, spiker onu tanıtmaya devam ederken Lily'nin her hareketini takip ederek ona yaklaştı. Canlı yayının yanında, istatistikleriyle birlikte bir fotoğrafı belirdi. "Sadece 40 kilo ağırlığında, küçük ve tehditkar görünmeyebilir, ama tam tersi! Becerileri iyi bir dövüşü garanti ediyor!"

Kalabalık tekrar alkışladı. Kamera bir sonraki adama geçti.

"Roger Ward, izlemeniz gereken biri, millet! Las Vegas'ta acımasız bir motosiklet çetesinin başkanı olan Ward, tehlikeli, acımasız ve ellerine biraz kan bulaşmasından çekinmeyen biridir!"

Sunucu, Lily ve Roger'ı övmeye devam etti ve kalabalığı her geçen saniye daha da heyecanlandırdı. İkisi de değerli rakipler gibi görünüyordu. Tek zayıflıkları Lily'nin ahlakı olabilirdi. O bir denizciydi. Doğru ile yanlış arasında net bir çizgi vardı. Kanlı bir spor için birini öldürmekle mücadele edebilirdi.

Roger'ın aynı sorunu yaşayacağını sanmıyordum. Tüm bu durumdan biraz şaşkın olabilir, ama mesleği sayesinde soğukkanlı bir katildi.

Arena tekrar karardı. "Tamam! Rakiplerinizle tanışma zamanı!" diye bağırdı spiker. "Sizin bu ikiliyi *seveceğinizi* hissediyorum! Evet, doğru! Hepinizin görmeyi çok istediğiniz ikili!"

Spot ışığı sonraki iki kişiye yöneldi ve tüm vücudum soğudu.

Hayır.

Dimitri Volkov ovalin içinde duruyordu, yüzünde karanlık ve ölümcül bir ifade vardı. Önceki dövüşçüler gibi, onun da yakası yoktu ve çıplak göğüslü bir şekilde orada durmuş, soğuk, ölü gözlerle kalabalığa bakıyordu.

Yüzündeki o ifade... Oradaki benim babam değildi. Hayır. Babam başka bir yerdeydi, zihninde kilitli kalmıştı. Oradaki kişi Bratva Kasabı'ydı. Kadın ortaya çıktı ve onun yanına yürüdü. Birlikte durdular, birleşik bir cephe oluşturdular. Önceki gece hücrede onları gördüğüm halini düşününce, bu durum çelişkiliydi. Dövüş için aralarındaki farklılıkları bir kenara bırakmış olmalılar.

"Bratva Kasabı ve Kızıl Ölüm!" diye bağırdı spiker.

Kalabalık çılgına döndü, çığlıklar ve tezahüratlar o kadar yüksekti ki kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım.

O Kızıl Ölüm müydü? Onun, gezegendeki en ölümcül suikastçılardan biri olduğu söyleniyordu. Şok olmaktan da öteydim. Onunla ilgili hikayeler dinleyerek büyümüştüm. Kimliği her zaman gizli kalmıştı, ama parlak kızıl saçları ona Kızıl Ölüm lakabını kazandırmıştı, çünkü kurbanları onunla karşılaşmadan önce gördükleri tek şey buydu. Becerileri ünlüydü. Hızlıydı. Verimli. Becerikli. Zeki. İnanılmaz bir yakın dövüşçü. Uzman bir nişancı.

Kalabalığın bu kadar çılgına dönmesine şaşmamalı. Babam ve bu kadın tek başlarına efsaneydiler. Peki ya birlikte? Birlikte, onlar

güçlü bir çiftti.

Babam duygularını gizleme konusunda profesyoneldi. Ancak, spiker kadının kimliğini açıkladığı anda, o bile gözlerindeki şaşkınlık ifadesini gizleyemedi. Ona baktı ve kadın ona neşeyle, küstahça gülümsedi. Sanki hayatları için savaşıacaklarmış gibi değillerdi.

Kalabalık hala çılgına dönmüş, Ölümçül İkili için tezahürat ve sloganlar atıyordu. Spiker, kavganın başlaması için sabırsızlanan kalabalığın çığlıkları yüzünden onları tanıtmayı bile bitiremedi.

"Tamam! Herkesin bu geceyi sabırsızlıkla beklediğini görüyorum! Öyleyse, neden başlamıyoruz? Bayanlar ve baylar, Til Death Games'in ikinci raundu!"

Oval ışıqla dolduğunda ve kameralar dövüşçülere odaklandığında, gergin ve sinirli bir enerji beni sardı. Babama ve yeteneklerine tamamen güveniyordum, ama sevdiğiniz birini tehlikeli bir durumda izlemek, ne kadar iyi olursa olsun, ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamak gerçekten mide bulandırıcı bir şeydi. Her şey olabilirdi. Ve ben sadece orada durup izlemek zorunda kalacaktım.

Arka planda, gecenin etkinliğine uygun, karanlık ve bas ağırlıklı bir müzik çalmaya başladı. Babam ve Autumn (jumbotron'daki görüntüsünün yanında yazan isim buydu) yayıldılar ve hedeflerini ölçtüler. O Lily'yi, babam da Roger'ı aldı, belli ki dövüşten önce bir tür saldırı planı yapmışlardı. Gerektiğinde birbirlerine ulaşabilecekleri kadar yakın, ama engelsiz dövüşebilecekleri kadar uzak durdular.

Ben, işimi yapıyormuş gibi davranarak, kalabalığı izleyerek Arena'nın zemin katında turlarımı sürdürdüm, ama aslında tüm dikkatim ovalin içindeydi.

Çim arazideydiler ve araziye küçük engeller yerleştirilmişti: kayalar, iri taşlar, kütükler. Hatta iki takımı ayıran, bir taraftan diğer tarafa akan küçük bir dere bile vardı.

Gördüğüm kadarıyla sadece iki silah vardı: bir balta ve bir pala. Bu da, onlara ilk ulaşan kazanır anlamına geliyordu. Her iki takımdan da eşit uzaklıkta yerleştirilmiş gibi görünüyordular, yani her şey kimin daha hızlı olduğuna bağlıydı.

Geri sayım yoktu. Savaşın ne zaman başlayacağına dair bir saat yoktu. Her iki takım da sahanın iki ucundan birbirlerine bakıyorlardı.

Sonra her şey bir anda harekete geçti.

Birbirlerine doğru koştular, önlerine çıkan her engeli atlayarak silahlara doğru sprint yaptılar. Babam, iri cüssesine rağmen hızlıydı. Roger da öyle. Baltaya aynı anda ulaştılar ve ikisi de onu almak için eğilip risk almaktansa, onu bırakıp göğüs göğüse mücadeleye girmeyi tercih ettiler.

Babam ön tekme attı ve Roger sola atlayarak kaçtı. Babam ters dirsek attı ve sonra hızla dönerek Roger'ın karnına yumruk attı. Roger darbeye inledi ama çabucak toparlandı ve kendi darbesini indirdi. İki taraf da hiçbir şey saklamadan yumruk ve tekme atarak, tüm hızlarını ve güçlerini kullanarak birbirlerini hazırlıksız yakalamaya çalışarak darbeler alışverişinde bulundular.

Autumn ve Lily de aynı durumdaydı, ikisi de üstünlük sağlamak için acımasızca birbirleriyle dövüşüyorlardı. Lily kaydı ve Autumn çimlerin üzerinde yuvarlanarak palayı aldı. Lily'nin kafasına doğru savurdu. Lily kenara atladı ve kendini savunmak için kullanabileceği bir şey ararken çabaladı. Biri oval alana bir kalkan attı ve Lily onu aldı, Autumn'un son anda indirdiği darbeyi engellemek için kullandı, metalin metale çarpma sesi havada yankılandı.

Bakışlarım babam ve Roger'a döndü. Birbirlerinin etrafında dönüyorlardı, yumrukları havada ve vücutları çömelmiş, saldırmaya hazırды. Kalabalık daha fazla kan dökülmesini istiyordu. Daha fazla şiddet. Birbirlerini parça parça edene kadar mutlu olmayacaklardı.

Roger, dere kenarındaki birkaç çakıl taşını babamın yüzüne fırlattı. Babam yüzünü kaşıyarak tısladı ve Roger ona saldırarak onu yere devirdi. Kalabalık hep bir ağızdan inledi. Roger yumruklarını yağdırmaya başladı ve babam elinden geldiğince engellemeye çalıştı ama MC başkanı üstünlük sağladı. Avantajı elinde tutuyordu.

Kalk. Kalk.

Babam onun darbeleri savuşturdu ve sonra öne doğru eğildi, kollarını Roger'ın başına dolayarak onu yere çekti. Roger kurtulmaya çalıştı ama babam sıkıca tuttu, bacaklarını beline dolayarak tutuşunu güçlendirdi. Roger'ın kolu yana doğru fırladı, eli silah olarak kullanabileceği bir şey arıyordu. Parmakları bir taşla dolandı ve onunla babamın yüzüne vurdu.

Darbe, babasının dengesini bozacak kadar sertti ve babasının tutuşu gevşedi. Roger kurtuldu ve elindeki taşla kolunu kaldırarak babasına tekrar vurmaya hazırlandı.

[illegible]

Kalabalık *haykırdı*.

Yerde yuvarlanarak üstünlük mücadelesi verdiler ve sonunda yuvarlanmayı bıraktıklarında, kız altta kalmış, kollarını onun boynuna dolamış ve bacaklarını ona sıkıca sararak mükemmel, ders kitaplarına uygun bir arkadan boğma hareketi yapmıştı.

Roger mücadele etti. Lily ona yardım etmek için yanına gitmeye çalıştı, ama bacağı arkasında sürükleniyordu. Autumn onu kırmış mıydı?

Babası ayağa fırladı ve Lily onu geçmeye çalıştığında göğsüne tekme attı. Lily geriye uçtu ve kalabalığın gürültüsünün üstüne çıkan acı dolu bir çığlık atarak yere yığıldı. Babası tereddüt etmeden baltayı aldı ve Autumn'un Roger'ı tutması sayesinde, güçlü bir vuruşla baltayı onun açıkta kalan göğsüne sapladı.

Roger acı içinde çığlık attı, tüm vücudu titriyordu. Autumn onu bıraktı ve babam tekrar vurmaya hazırlanırken onun altından çıkmaya çalıştı. Balta sonra kolunu kesti, vuruş o kadar güçlüydü ki babam kolunu tamamen kopardı. Kan fişkırdı, baştan ayağa onu sıırıslıklam etti, ama bu onu tekrar vurmaktan alıkoymadı. Ve tekrar, ve tekrar. Roger'ı küçük parçalara ayırıncaya kadar onu doğradı, adam çoktan ölmüş olmasına rağmen durmadı.

Autumn, hala göğsünü tutan, acı içinde inleyen ve tüm vücudu bir top gibi kıvrılmış olan Lily'nin yanına gitti. Her iki kadın da kir, su ve kanla kaplıydı. Bu, acımasız ve vahşi bir kavganın açık işaretleriydi. Autumn'un parlak kırmızı saçlarının bir kısmını çimlerin üzerinde görebildiğimden eminim. Saç çekmek bile yasak değildi. Kadınlar kirli dövüşüyorlardı.

Autumn, bıçağı rahatça aldı, Lily'yi sırt üstü tekmeledi ve hiç tereddüt etmeden bıçağı salladı, bıçağın keskin ucu Lily'nin alnına derin bir şekilde saplandı. Yüzü korku ve acı karışımıyla dondu ve sonra tüm vücudu çöktü, hayatı geceye karışıp kayboldu.

Kısa bir sessizlik oldu ve ardından kalabalık büyük bir tezahüratla çığlık atmaya ve "Ölümcül İkili! Ölümcül İkili!" diye bağırmaya başladı. Ayaklarını yere vuruyorlardı. Metal parmaklıklara ellerinde ne varsa vuruyorlardı. Az önce tanık oldukları şeyi ne kadar çok sevdiklerini ifade etmek için mümkün olduğunca çok gürültü yapmaya çalışıyorlardı.

Baba, yüzünden kan damlayan ve vücudu kanla kaplı bir halde Autumn'un yanına geldi. Baltası hâlâ elindeydi.

"Til Death Games'in ikinci raundunun kazananları! Bratva Kasabı ve Kızıl Ölüm!" diye bağırdı spiker.

Kamera onlara yakından odaklandı. Onlar ise duygusuz ifadelerle önlerine bakmaktan başka bir şey yapmadılar. Kutlama yoktu. Onları izlemeye gelen çılgık atan seyircilere el sallamıyorlardı. Hiçbir şey yoktu.

Sonra oval karardı ve babamın oyunlardaki ilk dövüşünden sağ kurtulduğunu bilerek rahat bir nefes aldım.

Gecenin karanlığını fırsat bilip odamdan gizlice çıkıp güvenlik kulesine doğru gittim. Saat sabahın 2'siydi ve çoğu insan yatakta uyuyordu, ama hala uyanık olan birkaç kişi vardı. Çoğunlukla devriye gezen güvenlik görevlileriydi.

İkinci tur maçlar bittikten sonra, gece henüz bitmemiş olmasına rağmen kalabalık hızla dağıldı. Konukların çoğu adadaki barlara ve kumarhanelere giderek gece boyu içki içip eğlendi.

İhtiyacım olan şeyi almak için bir dakika daha bekleyemezdim. Gördüklerimden sonra olmazdı. Babam kazanmış olsa da, onun tekrar o duruma düşmesini istemiyordum. Bir sonraki dövüşünden önce onu oradan çıkarmalıydım ve bunu yapabilmemin tek yolu, güvenlik kulesine girip adanın koordinatlarını bulmak ve bunları kardeşime göndermekti.

Söylemesi kolay, yapması zor.

Binaya girme iznim vardı, evet, ama komuta merkezinin bulunduğu en üst kata çıkmak için? Bunun için iznim yoktu. Ama bir planım vardı.

Her işçinin üzerinde kendi fotoğrafı ve taranacak bir barkod bulunan bir rozeti vardı. Kavgadan sonra A takımından bir askerin rozetini almayı başardım ve biraz uğraştıktan sonra, fotoğrafı benim fotoğrafımla değiştirerek rozeti *benim* rozetim gibi gösterecek şekilde değiştirdim. Sorun barkoddaydı. Barkodu taradıklarında hangi bilgilerin çıktığını bilmiyordum, ama ne olursa olsun

yaka kartıyla eşleşmeyeceğini biliyordum. Bir bilgisayara erişip kayıtları değiştiremezsem tabii.

Bu da mümkün değildi, çünkü tüm bilgisayarlar en üst düzey güvenli yerlerdeydi. Bu yüzden, aklıma gelen tek şey barkodu bozup taramayı engellemek ve kapıda görevli olan kişinin çok yorgun olup umursamayacağını ummaktı. Tek yapmam gereken oraya ulaşmaktı.

Güvenlik kulesine, hiç acelem yokmuş gibi yavaş ve ölçülü adımlarla yaklaştım, ama aslında tam tersiydi. Zamanım azalıyordu ve acele etmem gerektiğini hissediyordum. Ama sakın kalmam ve tamamen kayıtsız davranmam gerektiğini biliyordum, yoksa keşfedilme riskim vardı.

Nöbetçi adam daha önce tanışmadığım biriydi. Saatin geç olmasına rağmen hala son derece uyanıktı, bakışları sürekli tehlikeye karşı tetikte, etrafı tarıyordu. Gözleri de hafifçe düşmüştü, sanki açık tutmakta zorlanıyormuş gibi.

"Merhaba, ben..."

"Rozet," dedi adam, hoşbeş yapma havasında olmadığı belliydi. Bu genelde benim için sorun olmazdı, ama onun sinirli hali benim işime pek yaramıyordu. Umursamayıp beni içeri alacağı gibi, "defol git" de diyebilirdi.

Değiştirdiğim rozeti uzattım ve o da onu taramaya çalıştı. Hiçbir şey olmadığında, sinirli bir nefes verdi ve tarayıcıyı bir o yana bir bu yana hareket ettirerek barkodu okumaya çalışmaya devam etti.

Çalışmadı. Ben öyle olmasını sağlamıştım. "Lanet olsun," diye inledi.

"Teknoloji işte," diye omuz silktim, şaka yapmaya çalışarak. Ortamı yumuşatmak için. Adam sadece tekrar homurdandı ve barkodu taramaya çalışmayı bırakmadı. "Bakın, sadece hızlıca içeri girip unuttuğum bir şeyi almam gerekiyor. Belki siz..."

"Kimse rozeti taranmadan içeri giremez." Kahretsin.

"Tamamen anlıyorum. Yapman gereken bir iş var. Anlıyorum. Peki ya..."

"Bak dostum. Bu şey taramadan geçmezsen içeri giremezsin. Bu kadar..."

Kaşlarını çattı, elini yüzünün yanına götürüp kulağındaki kulaklığa dokundu. Tsk diye ses çıkardı, rozete tekrar baktıktan sonra bana geri verdi. "Bir işi halletmem lazım. İçeri girip hemen geri çık, duydun mu? Saçmalama."

"Anladım." Şansıma inanamıyordum. Adam topuklarını döndü ve gitti, binanın köşesinde kayboldu.

Ana katta asansöre doğru yürürken hızlı ama aceleci olmayan bir tempoda ilerledim. Etrafta birkaç kişi vardı, ama ilk günkü kadar çok değillerdi. Adrenalin damarlarımdan akarken asansörle en üst kata çıktım.

Her kat çıktıkça sayıların yukarı doğru ilerlemesini izledim. Sadece birkaç kat daha çıkarsam hedefime bir adım daha yaklaşmış olacaktım. Babamı kurtarmaya bir adım daha yaklaşmış olacaktım. Hala yapılması gereken çok şey vardı, ama o koordinatları elde edebilirim her şey yoluna girecekti.

Kardeşlerimle kararlaştırdığımız son tarihi çoktan geçmiştim. Oyunları başlamadan, babamın dövüşmek zorunda kalmadan onu buradan çıkarmayı ummuştuk. Ama ihtiyacım olan bilgileri toplamak ve binaya girmek, tahmin ettiğimden daha uzun sürmüştü.

Benden haber almadıkları için kardeşlerimin kendi başlarına harekete geçmiş olmalarından korkuyordum. Bu, asıl planımızı tehlikeye atabilirdi. En sabırlı insanlar olmasalar da, planladığımız gibi beklemiş olmalarını ummak zorundaydım.

Asansör çaldı ve en üst kata vardığımı duyurdu. Derin bir nefes alıp verdim ve kendimi sakinleştirdim.

Neredeyse vardın Nikolai. Neredeyse vardın.

Kapılar açıldı ve ben bir adım öne çıkarak dışarı çıkmaya hazırlandım. Şok beni olduğum yerde dondu.

Dominik önümde duruyordu ve göğsüme silah doğrultmuştu. "Merhaba yeğenim," dedi, yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle. Keskin bir şey boynumu deldi ve ben inledim. Elim yukarı doğru kaydı, parmaklarım dart gibi bir şeyi kavradı. Onu çıkardım ve aşağıya baktım.

Ne?

Tüm dünyam eğildi, görüşüm bulanıklaştı. Bir başka acı daha hissettim, sonra bir tane daha. Asansörün duvarına yaslandım, neler olduğunu anlamaya çalışarak, kendimi toparlamaya çalışarak, ama vücudum uyuşmaya başladı. Başım dönüyordu. Ayaklarımın üzerinde sallanarak silahımı aradım, ama çok geçti. O dartta ne varsa beni ele geçirdi. Öne doğru düştüm, karanlığa teslim oldum.

Otuz Altıncı Bölüm

TATIANA ANDREEVA

"Ne yapmaya çalıştığını takdir ediyorum Illayana, ama bu işe yaramayacak."

"Hadi ama, Modern Family'yi seviyorsun."

Haklıydı. Seviyordum. Ama en sevdiğim televizyon programları bile beni sakinleştiremezdi.

Nikolai geç kalmıştı. O saatte bir haber almamız gerekirdi ve almamış olmamız, bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu.

Tanrım, neden onu o aptalca göreve gitmeye ikna etmişim ki? Suçluluk ve endişeden dolayı evde kalmasına izin vermeliydim. En azından hayatta olurdu. En azından güvende olurdu. Muhtemelen işkence görüyor, küçük parçalara bölünüyordu ve onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Acı kalbimi deldi ve göğsümü ovuşturdu. Dayanamıyordum. Bilememek dayanılmazdı. Nikolai'nin olmadığı bir dünyada yaşamak dayanılmazdı. Illayana'nın yatak odasında durmadan ileri geri yürümeye devam ettim.

"Yerimi deleceksin," dedi Illayana, gözleri önündeki televizyona sabitlenmiş halde. Yatağına kıvrılmış, kucağında bir kase patlamış mısırla oturuyordu.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Nikolai onun kardeşi idi. Benim kadar endişeli olması gerekirdi! Yine de, sanki hiçbir şey olmamış gibi orada oturuyordu.

"Kontrolümü kaybettiğimde birinin bana verdiği çok akıllıca bir tavsiyeyi uyguluyorum. 'Korku ve endişenin seni tüketmesine izin verme. Onun için güçlü ol.' Ben de öyle yapıyorum. Nik ve babam için güçlü olmaya çalışıyorum. Onlara güveniyorum. Onlara inanıyorum."

"Kim söyledi bunu? Çok aptalca," dedim, volta atmaya devam ederek. Bana ifadesiz bir bakış attı. "Sen söyledin bunu, aptal."

"Öyle mi yaptım?" Aklımda geriye gittim ve babası hakkında endişelenirken ona böyle bir şey söylediğimi hayal meyal hatırladım. Gerçekten

kendi tavsiyemi dinlemeliydim, ama yapamadım. Dayanılmaz, huzursuz bir enerjiyle doluyordum ve bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Genelde böyle hissettiğimde koşuya çıkardım. Ama Nikolai'ye beni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağıma söz vermişim. Koşmayı tehlikeli bir aktivite olarak görmüyordu ama *onun* öyle gördüğünü biliyordum.

Lütfen Tanrım, onu koru.

Tüm mücadelelerimizden, tüm kalp kırıklıklarımızdan sonra, sonunda tekrar bir araya gelmiştik. Henüz "resmi" konuşmayı yapmamış olabilirdik, ama her bakımdan birlikteydik. O benimdi, ben de onundum. Bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum, ama sonunda geçmişi geride bırakmışım. Sonunda sadece hayatıma devam etmenin değil, olanlar için onu affetmenin de bir yolunu bulmuştum. Özellikle Illayana, ayrılmadan hemen önce söylediklerini bana anlattıktan sonra. O gece olanları.

Ona daha önce bu konuyu konuşma fırsatı vermemiştim. Başlangıçta, onun tarafını dinleyecek kadar acı çekiyordum. Sonra zaman geçtikçe, tüm bunları düşünmek bile istemedim. Bu yüzden... hiç sormadım.

Aleksandr'ın kollarında çöküp, acının dinmesi için çılglık atıp ağladığını anlattığında suçluluk duygusu beni çok etkiledi. Bununla ilgili kimseyle konuşamadığını fark ettiğimde daha da etkilendim. Son iki yıldır, o geceden kalan tüm duygularını içinden atamıyordu çünkü ona kimseye söylememesi için söz verdirmiştim.

En azından ilk birkaç ay boyunca babam bana destek oldu. Oğlumla birlikte olmak için hayatıma son vermek istediğim o aylar boyunca. Nikolai'nin kimsesi yoktu. Her şeyle tek başına başa çıkmak zorundaydı. Onun da yas tuttuğunu görmezden gelerek, kederimin beni tamamen yutmasına izin vermişim.

Aslında, onu hak etmiyordum. Gerçekten. Onu hayatımdan çıkardıktan ve uzak tuttuktan sonra, o acıyla tek başına başa çıkmasına, kimseye güvenememesine rağmen, o hala beni her şeyin önüne koyuyordu. Her şekilde. O adam beni sevdiğini defalarca kanıtlamıştı. Benim için her şeyi yapardı. Beni ne pahasına olursa olsun korurdu.

Küçük bir kızken hayalini kurduğum şövalye, başından beri tam önümdeymiş. Acı ve kin gözlerimi o kadar kör etmişti ki bunu göremiyordum.

Ama şimdi gördüm.

"Tamam, beni delirtiyorsun. Keser misin şunu?!" Illayana bana patlamış mısır atarak bağırdı.

"Elimde değil," diye neredeyse sızlanarak, yüzümü avuçlarımın arasına gömdüm.

"Tanrım, seni hiç böyle görmemiştim. Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" Parmaklarımın arasından ona baktım. Gözlerinde sempati parlıyordu.

Bu sırrı ondan ne kadar uzun süre sakladığımı düşününce, onunla bu konuyu konuşmak biraz tuhaf geldi. Ama her şeyin açığa çıkmasına çok sevindim. Franco tarafından kaçırılmak, arkadaşlığımız için olabilecek en iyi şeydi.

Kim tahmin edebilirdi ki? Ben değil. O kesin.

İllayana bana söylediklerinden dolayı çok suçlu hissetmişti. İlk  ğrendiğinde verdiği tepki yüzünden. Benim  lmem ve aramızdaki sorunları   zememem fikri, her şeyi geride bırakıp hayatına devam etmesi için ihtiyaç duyduğu itici güç olmuştu. Saatlerce konuştuk ve her şey normale döndü. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki o başından beri biliyor gibi.

"Evet. Lanet olsun, evet Illayana. Bir şeyler ters gidiyor. Kemiklerimde hissedebiliyorum.

şimdiye kadar haber vermesi gerekirdi."

O da inkar etmeden başını salladı. "Ama bu bir sorun olduğu anlamına gelmez. Belki de henüz bize ulaşması güvenli değildir. Belki de ihtiyaç duyduğu bilgileri toplamamıştır. Bize ulaşmamasının binlerce nedeni olabilir."

"Evet. Ve bu nedenlerden biri, onun keşfedilmiş olması olabilir."

Derin bir nefes verdi. "Buna itiraz etmeyeceğim. Haklısın. Öyle olabilir. Sadece  yle olmamayı umuyorum."

Ben homurdandım ve tekrar odada dolaşmaya başladım. Illayana'nın kapısı çalındı. "Girin!" diye bağırdı.

Drea odaya girdi, boyu bir metre elli kadar olan, dağınık saçlı bir kadındı. Onunla neredeyse hiç konuşmamıştım ama artık aileden sayılıyordu. Baştan aşağı dövmeler ve piercinglerle kaplıydı ve yırtık siyah kot pantolonu ve grup tişörtüyle gerçek bir "rock ı kız" havası vardı. Aleksandr'ı onun gibi biriyle hiç hayal etmemiştim. O, Aleksandr'ın tam zıttıydı: eğlenceli, enerjik. Evcilleştirilemeyen  ılgın bir enerji topu gibiydi.

"Drea, selam. Ne haber?" Illayana televizyonu duraklattı ve ona döndü.

"Selam. Kardeşini gördün mü?"

"Hangisini? Lukyan'ı mı? Hayır. Dün gece dışarı çıktı ve henüz eve dönmedi. Aleksandr'ı mı? Bu sabah erken saatlerde askerleri eğitirken gördüm. Ama o zamandan beri görmedim."

Drea dudağını ısırdı. "Ben de görmedim. Biraz önce dışarı çıktı ve o zamandan beri haberim yok."

"Eminim bir şey yoktur." Illayana telefonunu aldı. "Onu aramayı deneyeceğim."

"Denedim. Telefonu kapalı."

Illayana Aleksandr'ın numarasını çevirdiğinde, beklendiği gibi sesli mesaja yönlendirildi.

"Bu garip," Illayana kaşlarını çatı. "Onun telefonu asla kapalı olmaz."

"Belki bir toplantıdadır?" diye önerdim. "Buradan ayrılırken nereye gidiyordu?"

"Bir müşteriyle buluşacağını söylemişti. Bilmiyorum, ben sadece..."

Nefesimi tuttum ve gözlerimi ona dikerek baktım. "O 'his' var sende, değil mi?" Illayana inledi. "Oh, başlama şimdi."

"Ne hissediyorsun?" diye sordu Drea, ikimizi birden bakarak.

"Kötü bir şey olmuş gibi." Göğüs kemiğimi ovuşturdum. "Tam burada. Ve nefes alamıyormuşsun gibi hissediyorsun."

"Evet, aslında." Kaşları çatıldı. "Açıklayamıyorum. Sanki bir his gibi... bir..."

"Kötü bir his," diye tamamladım.

Endişeyle başını salladı. "Evet."

Illayana'yı işaret ettim. "Gördün mü? *Sana* bir sorun olduğunu *söylemiştim*."

Illayana gözlerini devirdi. Battaniyeleri üzerinden attı ve yataktan atladı, çıplak ayakları sert ahşap zemine çarptı. "Belki de telefonu şarjı bitmiştir?"

"Belki," diye homurdandı Drea, ama buna gerçekten inanmadığını anlayabiliyordum.

"Benimle birlikte dolaşmak ister misin?" diye sordum, başımı yana eğerek. "Biraz daha iyi hissetmememe yardımcı oluyor."

Illayana, cevap veremeden araya girdi. "Hayır! Artık dolaşmak yok." Elini havada salladı. "Sizler *gerçekten* benim zemini deleceksiniz. Neden koşuya falan çıkmıyoruz?"

"Yapamam," dedim, onun sözlerine rağmen yine volta atmaya başladım. "Nikolai'ye kendimi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağımı söyledim." Onun söyleyeceğini bildiğim şeyi söylemesini engellemek için elimi kaldırdım. "Evet. *Aslında* tehlikeli olmadığını biliyorum. Ama ikimiz de kardeşi koşuya çıktığımda nasıl hissettiğini biliyoruz ve ona söz verdim."

Dudaklarında küstah bir gülümseme belirdi. "Sadece tek başına koşarsan
"

Donakaldım. Teknik olarak, yanılmıyordu. Nikolai, tek başıma koştuğum için her zaman çılgına dönerdi. Ama biriyle birlikte gidersem, sözümü tutmamış olmam, değil mi?

Koşarak Illayana'nın yüzünü kavradım ve yanaklarını sıktım. "Bu yüzden sen benim en iyi arkadaşısın!"

Illayana direndi. "Çekilir misin?!"

Gülerek yanağına büyük, ıslak, dağınık bir öpücük kondurdum. O da homurdanarak beni itti.

"Ya sen, Drea? Koşmaya ne dersin?" Illayana dolabına koşu ayakkabılarını giymeye giderken sordum.

Kafasını salladı. "Ben almayayım. Burada kalıp Aleksandr'ı beklemek istiyorum. Sen yokken geri gelebilir."

"İyi karar." Illayana'ya baktım. "Şimdi gitmek ister misin?" "Evet. Bu evden çıkmam lazım."

"Anlıyorum." Nikolai göreve çıktığından beri evden çıkmamıştım. Belinda'yı aradım ve ona ailevi sorunlarım olduğunu ve önümüzdeki hafta hiçbir vardiyama gelemeyeceğimi söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde çok anlayışlı davrandı. Bana ihtiyacım olduğu kadar zaman ayırmamı söyledi, bunun için ona çok minnettarım.

Drea omzunun üzerinden kapıyı işaret etti. "Bodyguardlarına söylememi ister misin?" diye Illayana'ya sordu.

"Hayatta olmaz," dedi arkadaşım, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle. "Onlardan uzaklaşmam lazım. Beni delirtiyorlar, *her yere* peşimden geliyorlar. Yemin ederim, gittikçe daha da kötüleşiyorlar."

Gülerek, "Bunca zaman sonra onlara alışmış olacağını düşünürdüm," dedim.

"Hiç huzur içinde işyememeye alışır mıydın?" diye sinirli bir şekilde karşılık verdi. "Sanki, kaçırılmadan beri Arturo bir şeylerin olacağına dair daha da paranoyaklaşmış gibi. Onlara ekstra dikkatli olmalarını söylemiş. Bu oda, lanet olasıca birinin ensemde olmadan yalnız kalabildiğim tek yer."

"Hassas, hassas," diye şaka yaptım ve ona parlak, ıslık ıslık bir gülümseme attım.

"Kapa çeneni" anlamında parmaklarını şıklattı.

Drea'ya baktı. "Dışarıda kim var?"

"İkizler," diye cevapladı Drea. "Orada oturmuş 'Go Fish' oynuyorlar."

"Go Fish mi?" diye gülerek sordum. "Onlar kaç yaşında, on iki mi?"

Drea kıkırdadı. "Onları nasıl geçmeyi planlıyorsun? Kapının hemen önündeler."

Illayana pencereye baktı, gözlerinde yaramazlık parlıyordu. "Ciddi olamazsın," dedi Drea nefes nefese. "Eğer düşersen..."

"Düşmeyeceğim," dedi Illayana tam bir inançla. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağladı. "O pencereden binlerce kez çıktım. Onlara uyuyacağımı ve rahatsız edilmek istemediğimi söylemen yeterli."

Drea eğlenerek başını salladı. "Tamam. Ama bir şey olursa, seni durdurmaya çalıştığımı ama dinlemediğini söylerim."

"Bu tamamen inandırıcı," diye başını salladım.

Illayana pencereye doğru yürüdü ve pencereyi sonuna kadar açtı. "Yakında döneriz."

Veda etmek için selam verdim ve Illayana'nın ardından dışarı çıktım. Penceresinin hemen yanında, aşağı inmek için kullandığımız bir yağmur borusu vardı. Daha gençken, babası bizi dışarı çıkarmadığında, aynı şeyi yapmak için kullandığımız boruydu bu.

Mülkün etrafında birkaç gardiyan dolaşıyordu, ama bizi gördüklerinde sadece başlarını salladılar, müdahale etmediler. Illayana aşağı indiğinde beni bekledi, gardiyanlara uyarıcı bir şekilde gözlerini kısarak, gördükleri hakkında sessiz kalmaları için sessiz bir mesaj verdi. Kalacaklarını tahmin ediyordum. En iyi arkadaşım istediğinde biraz korkutucu olabilirdi.

Onun yanına oturdum ve saçlarımı yüzümden çekip attım. "Bu oldukça eğlenceli," diye fısıldadım, ona sırtarak. Neden fısıldadığımı bilmiyordum. O an için uygun görünüyordu.

Illayana gülümsedi. "Değil mi? Tıpkı o zaman şehirdeki konseri izlemek için gizlice kaçtığımız gibi."

Kahkaha attım. "Aman Tanrım, evet. Babalarımız öğrendiğinde ne kadar sinirlendiklerini hatırlıyor musun?"

O burnunu çektirdi. "Sanki unutabilmişim gibi." Parmaklarını salladı. "Babam ceza olarak ringde iki parmağımı kırdı."

Dişlerimin arasından hava çektim. "Doğru. Onu unutmuştum. Lanet olsun, baban bazen çok sert olabiliyor."

"Sadece onun emirlerine uymadığında," diye omuz silkti. "Tamam, ortalık temiz görünüyor. Gidelim."

Ön bahçeyi geçip ana kapıya doğru koştuk, sanki Illayana'nın muhafızları

bizi her an kovalayacakmış gibi sürekli arkamıza bakarak koştuk. Koşarken gülmemizi engelleyemedik. Sanki yeniden çocuk olmuştuk. Bu durum inanılmaz bir nostalji uyandırdı ve zihnimin ısrarla yüzüme dayattığı tüm olumsuz düşüncelerden uzaklaşmama gerçekten yardımcı oldu.

Ana kapıdaki muhafızlar, birbirimize takılıp düşecek gibi koşarken bize tuhaf bakışlar attılar.

"Açın, açın," diye emretti Illayana, ayakları üzerinde zıplayarak, heyecanı adeta her yerinden taşıyordu.

Kapının tamamen açılmasını beklemedik bile. Kapı hareket etmeye başlar başlamaz, küçük boşluktan sıkışarak geçtik ve diğer tarafa fırladık.

"Hangi yöne?!" diye bağırdım, başımı sağa sola çevirerek.

"Bilmiyorum!" diye gülerek cevap verdi. "Bu tarafa!" Sağa döndü ve ben de onu takip ettim, ikimiz de kahkahalarla gülüyorduk. Sanki elinde testere olan bir deli tarafından kovalanıyormuşuz gibi yolda koştuk ve ev uzaklaştığında yavaşlamaya başladık.

"Tamam, tamam, sanırım güvendeyiz," dedi Illayana nefes nefese, hafif bir yürüyüşe geçerek.

Ben de aynısını yaptım. "Keşke orada olup, senin gittiğini öğrendiklerinde yüzlerinin halini görebilseydim."

"Ben de." Ellerini beline koydu ve yürürken nefesini düzenledi. "Yine de biraz kötü hissediyorum. Çok şaşıracaklar."

"Eh. Aşacaklar. Evime kadar koşup geri dönelim mi? Belki onlar farkına bile varmadan geri döneriz."

O da başını salladı. "Evet. İyi fikir."

"Sen hızı belirle. Ben seni takip ederim." "Tamam."

Hafif ve rahat bir tempoda koştuk. Öğleden sonra geç saatlerdi, bu yüzden hava çok sıcak değildi (bu iyi bir şeydi, çünkü Illayana sıcakta biraz huysuzlaşıyordu). Aklım dalıp gidiyordu, ama nefeslerimi sayıp adımlarıma odaklanarak kolayca geri dönüyordum.

Tam da ihtiyacım olan şeydi. Hayatımdaki her şey o kadar dikkatimi dağıtmıştı ki, neredeyse bir aydır düzgün bir koşu yapmamıştım. Bunun beni ne kadar rahatlattığını unutmuşum. Tek dezavantajı müziğim olmamasıydı, ama sorun değildi.

Rekor sürede evime vardık, su içmek için içeri girdik ve sonra tekrar aceleyle çıktık. Kaçmanın verdiği adrenalin etkisi geçince, Illayana muhafızları onun kaybolduğunu fark etmeden geri dönmeye kararlıydı.

Onlardan uzaklaşmak için çaresizdi, ama Arturo bunu öğrenip onları cezalandırırsa, onları terk ettiği için suçluluk duyacağını biliyordum. Rayna onu kaçırdığında Arturo'nun onlara yaptıklarından dolayı hâlâ kendini kötü hissediyordu.

Aptal sürük. Öldüğüne sevindim. Tek olumsuz yanı, bunu görememiş olmamdı.

O kadar dalmıştım ki, kendi küçük dünyamda, çok geç olana kadar minibüsü fark etmedim. Hızla önümüzden geçip, neredeyse bize çarpacaktı.

"Dikkat et!" diye bağırdım. Ayrı yönlemlere atlادık ve zar zor kaçabildik. Yolda yuvarlandım, derim asfaltta sürünürken her yerim ağrıyordu.

İzlerim yüzünden yüzümü buruşturarak ellerimi yere koyup kendimi kaldırmaya çalıştım.

Ne oluyor?

"Çekil üstümden!" diye bağırdı İllayana.

Panik içinde ona baktım. Dört maskeli adam onu minibüse itiyordu.

"Hey!" Acıyı görmezden gelip ayağa kalktım ve koşarak oraya gittim. Tam kapıya ulaştığımda kapı kapandı ve ellerim kapıya çarptı. "Hey! Onu bırakın!" Kapı koluna uzandım, çılgınca açmaya çalıştım ama kilitliydi. Yumruklarımı kapıya vurdum. "Onu bırakın!"

Minibüs hareket etmeye başladı ve ben de onunla birlikte koşarak kapıya şiddetle vurmaya devam ettim. "İllayana! İllayana!" Minibüs hızını artırdı ve ben de elimden geldiğince onun yanında koşarak yetişmeye çalıştım, ama minibüs kısa sürede yol boyunca hızla uzaklaştı.

İsteksizce durdum, daha fazla ilerleyemedim. Nefes nefese, minibüsü izledim. "İllayana," diye soluk soluğa, minibüsün görüş alanımdan kaybolmasını izledim.

Ne oldu böyle?

Otuz Yedinci Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

"NIKOLAI. NIKOLAI, UYAN."

İnleyerek yanıma döndüm. Başım zonkluyordu, gözlerimin arkasında sürekli bir *güm, güm, güm sesi* duyuyordum ve bu beni tamamen şaşkına çevirmişti.

Ne-nasıl—

"Nikolai."

Gözlerimi açmak için uğraştım, zihnimdeki sersemlik nedeniyle kendimi toparlayamıyordum. Son hatırladığım şey, asansörde en üst kata çıkarken olduğumdu. Kapılar açıldı ve...

Gözlerim birden açıldı. *Dominik.*

Oh, hayır.

Hızla gözlerimi kırptırdım ve çevrem yavaş yavaş netleşti. İlk gördüğüm şey metal parmaklıklar oldu.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Beni tekrar uykuya çekmeye çalışan sersemliği yenmeye çalıştım ve yavaşça otururken inledim, uzuvlarım jöle gibi hissediyordu.

Evet. Arena'nın altındaki zindandaydım. Yenilgiye uğramış bir nefes verdim. *Kahretsin. Bu hiç iyi değil.* Etrafıma baktım, solumdaki hücrede babamı gördüm ve sağımda...

"Aleksandr?"

Ağabeyim hücresinin arkasındaki beton duvara yaslanmış, başını tavana doğru eğmiş ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Adını söylediğimi duyunca başını bana doğru çevirdi ve bana hüzünlü bir gülümseme attı.

"Ben de buradayım." Aleksandr'ın yanındaki hücrede Lukyan elini salladı.

"Ben de." Illayana, Lukyan'ın vücudunun arkasından kafasını çıkardı. Lukyan'ın yanındaki hücre, Illayana'nın görüşünü engelliyordu.

Hepsi burada mı?

"Hayır," diye inledim, başımı ellerimin arasına gömdüm. "Benden haber alamayınca bizi kurtarmaya mı çalıştınız, sizi aptallar?" Bu tamamen intihar görevi olurdu. Böyle bir şeyi başarmak için gerekli hiçbir bilgiye sahip değillerdi. Onların da yakalanmasına şaşmamalı. Beklemeleri gerekirdi...

"Hayır," diye homurdandı Aleksandr ve ben kaşlarımı çattım.

"Beklemediniz mi?" Odaya bakındım. "O zaman burada ne halt ediyorsunuz?"

"Bana saldırdılar," diye cevapladı Aleksandr, sesinde öfke vardı. Lukyan elini kaldırdı. "Aynı."

"Aynı şekilde," diye araya girdi Illayana.

"Bir dakika, hepiniz kaçırıldınız mı? Aynı anda mı?"

"Hayır," dedi Illayana, başını sallayarak. "İlk önce Lukyan. Sonra Aleksandr. Sonra ben. Sanırım zaman çizelgesi böyle, değil mi?"

"Doğru gibi," Lukyan başını salladı. "Maskelili bir grup adam içeri dalıp bana bir ok attığında, bu sevimli sarışınla sevişiyordum." Bana ifadesiz bir bakış attı. "Lanet olası bir ok."

"Bir müşteriyi ziyaret ettikten sonra arabama biniyordum ki, bir minibüs yanıma yanaştı." Aleksandr elleriyle parmaklıkları sıktı, metal sıkıca bastırınca gıcırdadı. "O pislikler beni de dartla vurdu. Ama bayılmadan önce birkaçını öldürmeyi başardım."

"Öyle mi?" Lukyan şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ben yapamadım." Yemin ederim, o lanet olasıca suratını astı. "O şeylerin içinde ne varsa beni yere serdi. Lanet olasıca pantolonumu çekecek vaktim bile olmadı."

"Ben koşuya çıkmıştım, üzerime atladılar." Illayana'nın yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Beni minibüsle ezmek üzereydiler, ben de kenara atladım. Sonra dört adam beni kaldırıp minibüsün içine attılar."

Onun sözleri beni sertleştirdi, bakışlarım ona çevrildi. "Tatiana'yla birlikteydin." Bunu soru olarak sormadım, çünkü soru değildi. Kız kardeşim koşu yapmazdı. Formda kalırdı, evet. Ama koşu onun hobisi değildi. Tatiana'nın hobisiydi.

Illayana gözlerimden kaçtı ve haklı olduğumu anladım. Ayağa fırladım, çılgınca diğer hücrelere bakmaya çalıştım.

Lütfen Tanrım. Hayır. Bana bunu yapma. Lanet olası tüm ailemin orada olduğu gerçeğiyle başa çıkmak yeterince zordu. Tatiana da oradaysa...

"O burada değil," dedi Illayana, ama sözleri beni rahatlatmadı. "Sadece beni istiyorlardı."

"Bunu bilemezsin." Görebildiğim diğer tüm hücreler boştu. Bu odada sadece biz vardık. Talon bizi oraya götürdüğünde diğer tüm mahkumları başka bir yere götürmüş olmalıydı.

"Biliyorum. Biz yola çıktığımızda beni çıkarmak için minibüse vuruyordu. Onu orada bıraktılar. İnan bana, istedikleri sadece bendim."

"Sana güvenmek mi?" diye tısladım, sağa doğru hareket ederek Aleksandr ile benim aramdaki parmaklıkları tutarak ona öfkeyle baktım. "Koşmaya gitmenin *senin* fikrin olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? *Sen* onu ikna etmeseydin o bunu yapmazdı. Bana söz vermişti..."

"Şu anda bana cidden saldırıyor musun?" İllayana inanamayan bir şekilde çılgılık attı. "Etrafına bak, aptal. O burada değil. O iyi. Bırak beni rahat bırak."

Ben homurdandım ve parmaklıkları salladım. "Orada olduğun için çok şanslısın, yoksa seni boğazlardım."

"Tamam, millet, hepimiz sakinleşelim..."

"Kapa çeneni, Lukyan!" İllayana ve ben bağırдық.

Lukyan nefesini tuttu, sonra öfkeyle kaşlarını çattı. "Hayır! Siz susun! Hepinizin bana sürekli susmamı söylemesinden bıktım."

İllayana, onu Lukyan'dan ayıran parmaklıkları tekmeledi. "Çünkü kimse senin söyleyeceklerini duymak istemiyor!"

Lukyan, parmaklıklar arasından ellerini İllayana'nın boynuna uzatarak atıldı. İllayana tam zamanında geri atlamayı başardı. "Buraya gel de bunu yüzüme söyle!"

"Ya Tatiana yol kenarında yaralı yatıyorsa? Nasıl bu kadar aptal olabilirsin..."

"Bana aptal deme!" diye bağırdı İllayana.

"Neden olmasın?" diye araya girdi Lukyan.

"Öylesin."

Hepimiz birbirimize bağırmaya başladık. Ben İllayana'ya. İllayana Lukyan'a. Lukyan İllayana'ya ve bana. Üçümüz de birbirimizin üzerine bağırıyorduk, kimsenin sözünü kesmiyorduk. Kavga değişmeye başladıkça İngilizce ve Rusça arasında geçiş yapıyorduk, geçmişten gelen ve tartıştığımız konuyla hiçbir ilgisi olmayan sorunlar su yüzüne çıkıyordu, ama bu sadece ateşe körükle gitmekten başka bir şey değildi.

"Son brownie'yi yiyen sendin, biliyorum!" Lukyan İllayana'ya bağırdı.

"Ne var biliyor musun? Yedim! Ve çok lezzetliydi!" İllayana da bağırarak cevap verdi. Bakışları bana çevrildi. "Ve *sen!* Sikişmek istediğin başka

arkadaşlarımdan sikmek istediğın var mı?!"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ne arkadaş?!" Senin tek bir arkadaşın var, çünkü insanlar sana tahammül edemiyor," diye tısladım.

İllayana öfkeyle nefesini tuttu. "Sen..." Aleksandr'a baktı. "Orada öylece durup onun benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Bu beni ilgilendirmiyor," diye homurdandı.

"Aleksandr'a koşup seni kurtarmasını isteme," dedim, başımı sallayarak. "Kendi savaşlarını kendin ver."

"Ben buradan çıkana kadar bekle," diye homurdandı. "Seni mahvedeceğim

"Tabii. Geçen sefer çok işe yaramıştı, değil mi? Söylesene, kolun nasıl?"

Lukyan, İllayana'yı işaret ederek güldü. "Ha, ha, o senin kışını tekmeledi." "Ben *senin* kışını tekmeleyeceğim!"

"*TIKHIY!*" *SESSİZ OLUN!* diye bağırdı babam.

Hepimiz onun emriyle çenelerimizi kapattık, o tek kelime o kadar güçlüydü ki, dinlemekten başka bir şey yapamadık. Ona dönüp baktım. Uyandığımdan beri ilk kez onun bir şey söylediğini duydum. Dürüst olmak gerekirse, onun odada olduğunu tamamen unutmuştum. Tatiana'ya olan korku ve öfkem beni o kadar tüketmişti ki, düşünmeden saldırmıştım.

O kadar bağırıp çağırdıktan sonra gelen sessizlik, tamamen rahatsız ediciydi.

Autumn garip bir şekilde öksürdü, sesi odada yankılandı. "Şey..."

Babası ona döndü ve parmağını ona doğrulttu. "Tek kelime bile etme." Elleri havaya kaldırdı. "Peki peki, Bay Huysuz."

Lukyan kıkırdadı, elini ağzına götürerek gülmesini saklamaya çalıştı.

Böylece, havadaki gerginlik kayboldu ve her şey normale döndü. İllayana ve ben birbirimize baktık.

"Özür dileriz," diye aynı anda mırıldandık.

"Ahem," Lukyan göğsünü işaret etti. "*Benim* özürüm nerede?"

İllayana ve ben gözlerimizi devirdik ama ikimiz de ondan özür diledik.

"Pekala," dedi babam, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Şimdi, bir plan yapmamız gerekiyor..."

Odanın sonundaki devasa metal kapı açıldı ve Dominik içeri girerken hepimiz dikkatimizi ona verdik. Bir dakika önce aramızda olan tüm farklılıklar

bir an önce yaşadığımız tüm farklılıklar ortadan kalktı. Birlikte bir cephe oluşturduk, her birimiz parmaklıkların önüne geçtik ve bizi buraya koyan adama öfkeyle baktık. Parmaklıkları o kadar sıkı tuttum ki, parmak eklemelerim beyazlaştı, sanki onlar onun lanet boynuymuş gibi hayal ettim.

Tamamen babama benziyordu, ama aynı zamanda benzemiyordu da. İkizlerdi, bu yüzden aynı yüz hatlarına sahiptiler. Ama babam güçlü, sert ve formda görünürken, Dominik zayıf, biraz tombul ve solgun görünüyordu. Babamın yaydığı korkutucu havaya sahip değildi, Dimitri gibi bir adama duyulan anlık saygı.

Bence bu, Dominik'in babama karşı duyduğu nefretin nedenlerinden biri olmuştu. Ona asla yetişemeyeceğini bilmekten nefret ediyordu.

"Ailem." Dominik gülümsedi, kollarını sanki bizi kucaklamak için açmış gibi genişçe açtı. "Hepinizi tekrar görmek çok güzel. Uzun zamandır böyle bir araya gelmemiştik."

"Yani benim düğünümü mahvettiğinden beri mi?" Illayana alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Dominik eliyle onu reddetti. "Oh, o küçük şey mi? O sadece küçük bir eğlenceydi."

Illayana gülümsedi, kalın metal parmaklıklar arasında olmasına rağmen Dominik'i gerginleştiren, gerçekten karanlık ve kötü bir gülümseme idi. "Kızını deşmek de öyleydi."

Gözleri kısıldı ama sonra omuz silkti. Bu, babamla Dominik arasındaki en büyük farklardan biriydi. Babam tüm çocuklarını tüm kalbiyle severdi. Bizi korumak için canını bile verirdi. Dominik ise hiç umursamıyordu. Rayna'yı planlarını gerçekleştirmek için bir piyon olarak kullandı ve artık işine yaramadığında onu bir kenara attı.

"O kadar hayal kırıklığı yaratmasaydı, belki gerçekten umursardım," dedi Dominik gülerek. Kendinden memnun bir şekilde iç geçirdi ve gördüklerinden çok memnunmuş gibi hayran gözlerle hücrelerimizin önünden bir aşağı bir yukarı yürüdü. Aleksandr'ın hücresinin önünde durdu ve başını eğdi. "Son konuşmamızı hatırlıyorsun, değil mi? Eminim şu anda teklifimi kabul etmiş olmayı diliyorsundur."

Aleksandr tehditkar bir şekilde öne eğildi. Dominik otomatik pilotta geriye eğildi, durduramadığı bilinçsiz bir hareketle kardeşinden korktuğunu gösterdi. Aleksandr hiçbir şey söylemedi, cinai bakışlarıyla her şeyi anlatıyordu.

Dominik gergin bir şekilde yutkundu ve dudaklarını yaladı. Hücresinden uzaklaştı ve benim hücrenin önünde durdu. İçinde bulunduğumuz durum olmasaydı, bunu izlemekten zevk alırdım.

"Merhaba yeğenim. Dart için üzgünüm." "Hayır, değilsin," diye alay ettim.

"Gerçekten üzgünüm." Sesi neredeyse... samimi geliyordu. "Sen her zaman en sevdiğim oldun, biliyorsun. Seni bu işin dışında tutmak isterdim ama oyunların ilk turunda seni burada gördüğümde, bunu yapamayacağımı anladım."

Kaşlarımı çattım. "Beni gördün mü?"

"On yaşımdan beri Dimitri'nin düşüşünü görmek için bekliyordum. Onun ölümünü izlemek için burada olmayacağımı mı sandın?" Başını salladı. "Kutu koltuklardan birinde dövüşleri izlerken seni güvenlik görevlilerinden biri olarak gördüm. Akıllıca, işçilerden biri gibi gizlice girmişsin. Talon'a söylediğimde inanmadı."

İlk raunttan beri burada olduğumu biliyorlar mıydı? O zaman neden beni hemen yakalamadılar? Hala orada dolaşmama izin verdiler, ta ki...

"Beni yakalamadan önce babamın dövüşünü izlememi beklediniz."

Dominik tembelce omuz silkti, dudakları alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Talon ve ben, babanın dövüşünü izlemenin senin için eğlenceli olabileceğini düşündük." Sonra babamın hücresine geçti ve iki adam birbirlerine baktılar, aralarında yıllardır biriken nefret ve öfkeyle.

"Nasıl bir duygu, Dimitri? Sonunda benim tarafımdan yenilmek."

Babam burnunu çektirdi. "Beni yenmedin Dominik. Ve asla yenemeyeceksin. Beni tek başına yenebileceğini düşünseydin, bana meydan okurdun. Ama bunun yerine Talon'un arkasına saklandın ve hileye başvurdun. Bu sadece ne kadar zayıf olduğunu gösteriyor. Babamın sana önemli bir pozisyon vermemesine şaşmamalı."

Dominik çenesini sıktı. "Gücün farklı biçimleri vardır, küçük kardeşim. Fiziksel güç vardır, bir de zihinsel güç vardır." Şakağını iki kez vurdu. "Nasıl yaptığım kimin umurunda. Seni zekamla yendim. Sen ve çocukların öldüğünde, *Pakhan'ın* rolü *bana* geçecek. Zaten başından beri olması gerektiği gibi."

Talon, arkasında altı A-takımı muhafızı ile içeri girdi. Yine pahalı bir smokin giymişti, kırmızı papyonu hafifçe eğri duruyordu. Dikkat edilmesi gereken küçük bir ayrıntıydı ama beni çok sinirlendiriyordu.

Dominik gülümsedi ve hepimize kibirli bir şekilde el salladı. "Hepinizi çok yakında görmek için sabırsızlanıyorum. Son kez." Talon'a başını salladı ve

arkasına bakmadan dışarı çıktı.

Talon odanın ortasında durdu, bakışları Illayana'dan babama doğru kaydı. "Merhaba, Volkovlar." Gülümsedi, ama bu gülümsemede sadece kibir ve zafer vardı.

Hiçbirimiz cevap vermedik.

"Pek konuşkan bir grup değilsiniz, anlıyorum. Durumunuzu düşünürsek anlaşılabilir." Hücrelerin önünden geçerek Illayana'nın hücresinden başlayıp babamın hücresine kadar yürüdü ve geçerken her birimize dikkatle baktı. Babamın hücresine ulaştığında durdu ve ayak parmaklarının üzerinde sallanarak ellerini arkasına koydu. "Ah, Dimitri," diye içini çekti. "Dimitri, Dimitri, Dimitri. Bunun olmasını istemediğimi biliyorsun. Gerçekten istemiyordum."

"Gerçekten mi?" Babam sıkılmış bir sesle sordu.

Talon'un gözlerinde parıldayan sinir, bundan hoşlanmadığını gösteriyordu. "Sadece sen olsaydın mutlu olurum, ama sen gidip küçük sürünü peşimden gönderdin." Kardeşlerimi ve beni işaret ederek elini salladı. "Şimdi hepiniz benim oyunlarımın bir parçası olacaksınız."

"Bir saniye bile olsa çocuklarımla savaşacağımı düşünüyorsan, sandığımdan daha da hayalperestsin."

"Hadi ama, bana biraz güven," dedi Talon alaycı bir gülümsemeyle. "Bunun ne kadar anlamsız bir görev olacağını *ben* bile biliyorum. Sonuçta, ailenize olan sevginiz herkesçe biliniyor, *Kasap*." O tek kelimede yankılanan kıskançlık ve nefret *her şeyi* anlatıyordu. "Kalabalığın babama senden daha yüksek sesle tezahürat yapmasından hoşlanmadın, değil mi?" diye sordum, parçalar birdenbire yerine oturdu. Babamın dövuştüğü gece fark etmişim, ama belki de kalabalığın dövüşün başlamasını sabırsızlıkla beklediği içindir diye düşünmüştüm.

ama öyle değildi.

Oyunların ilk turu başlamadan önce, Talon kendini ve yarattığı oyunları tanıtmak için dev ekranda göründü. Hafif bir alkış aldı. Salonun yarısını uykuya daldıran sıkıcı bir konuşma yaptıktan sonra alabileceğiniz alkıştan fazlası değildi.

Ama babamın adı anons edildiğinde? Tüm arena kalabalığın uğultusuyla sallandı. Bunun bir kısmı ortağı The Crimson Death'e de atfedilebilirdi, ama Talon'un böyle bir ayrıntıya önem vereceğini hiç sanmıyordum.

"Bütün mesele bu, değil mi?" Başımı eğdim. "Babamı kıskanıyorsun. Onu küçük oyunlarında dövüştürmekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

Talon soğukkanlılığını oldukça iyi korudu, ama çenesindeki hafif seğirme, sözlerimin onu rahatsız ettiğini gösteriyordu. "Bu çok saçma, biliyor musun? Bütün bunları yaratan benim." Kollarını genişçe açtı. "Oyunları *ben* yarattım. Bu adayı ve arenayı *ben* yaptım. Zengin ve güçlülerin gelip, dünyada kilitli tuttukları tüm o iğrenç küçük şeytanları serbest bırakabilecekleri güvenli bir yer yarattım. Ve yine de, onlar senin için tezahürat ediyorlar?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Neden? Bir sürü insanı öldürdüğün için mi? Seni bu kadar özel yapan ne, Dimitri?"

Babam alaycı bir şekilde gülümsedi. "Yıllar önce olanları bugüne yansıtıyor gibisin. Baban sana *benim* onun oğlu olmamı dilediğini söylemiş. Ne olmuş yani?"

Bu benim için yeni bir haberdi. Mikhail de bundan bahsetmemişti. Ama belki de bilmiyordu.

Talon'un yüzü öfkeyle kızardı. "Seni buraya, ölümünü en ön sıradan izleyebilmek için getirdim ve sadece *senin* ölümünü izlemekle kalmayacağım, tüm ailenin de seninle birlikte ölmesini izleyeceğim." Dudaklarında şeytani, kötücül bir gülümseme belirdi. "Planladığım şey, *senin* ve çocuklarının hayatları için yalvarmana neden olacak." Dikkatini Autumn'a çevirdi. "Siz, Bayan Devalos, bir seçeneğiniz var. Siz bu işe karışmadınız, bu yüzden size dövüş partnerinizi değiştirme fırsatı vereceğim. İlk turun kadın galibi Jessica Clifford... beklenmedik bir şekilde vefat etti. Samuel'in bir partnere ihtiyacı var, yoksa oyunlara tek başına devam etme riskiyle karşı karşıya. Ben *çok* cömert *bir* ev sahibi olduğum için, bu durumdan kurtulmanıza ve Volkovların kendi başlarına acı çekmelerine izin vereceğim."

Autumn ilk başta hiçbir şey söylemedi, gözleri tek tek üzerimizde dolaştı ve sonunda babamın üzerinde durdu. Babam konuşmadı, ama ikisi aramızda olmayan bir an paylaştılar. Sadece ikisi arasında olan bir şey.

"Teklifin için teşekkürler, ama reddetmek zorundayım." Autumn hücreye yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Samuel'in neler yapabileceğini gördüm ve alınma ama bu grupla şansımın daha yüksek olduğunu düşünüyorum," diyerek başparmağını bize doğru kaldırdı.

Talon şeytani bir gülümsemeyle, "Bu *senin* sonun olacak," dedi. Hücrelerin önünden geçerek Aleksandr'ın önüne geldi ve onu hayranlıkla seyretti. "Adamlarımın üçünü öldürdün, üstelik onlar sana ok attıktan *sonra* bile."

Aleksandr sadece homurdandı.

"Sanırım seni başka bir yarışmada benim için savaşmaya ikna edemedim, değil mi? Sana çok para kazandırabilirdim."

"Benim çok param var."

"*Daha fazla* para."

"İlgilenmiyorum."

Talon homurdandı. "Hayal kırıklığı." Onu ölümcül bir bakışla izleyen Lukyan'ın yanından geçip, gözleri adamı takip ederek ilerledi ve Illayana'nın hücresinin önünde durdu. "Sizler çok becerikli olduğunuzu kanıtladınız, bu yüzden saçma sapan bir kaçış planı yapmamanız için birkaç ekstra önlem alınması gerektiğini düşünüyorum." Muhafızlardan birine baktı. "Hücreyi aç."

Panik omurgamdan aşağıya doğru yayıldı. Babam, Aleksandr, Lukyan ve ben hepimiz öne doğru süründük ve Illayana'nın hücresi açılırken ve dört gardiyan içeri girip onu çevrelerken dehşetle izledik. İkiisi onu kollarından yakalarken, diğer ikisi kalın metal kelepçeleri bileklerine taktı. Sonra onu Talon'un yanına götürdüler.

Illayana tek kelime etmedi. Direnmedi. Sadece Talon'a, babamı utandıracak kadar öfkeli bir bakışla baktı.

Babam homurdandı ve kafesi sallandı. "Ona dokunursan Talon, yemin ederim ki..."

"Ne yapacaksın?" Talon sırttı ve onun arkasına geçti. Ona yaslandı, yüzünü saçlarına gömdü ve kokusunu içine çekti. Illayana derin bir nefes aldı ve tamamen hareketsiz kaldı, başı dik, yüzü sert, sanki onun yaptığı şey onu etkilemiyormuş gibi. Ama bunun onu etkilediğini biliyordum. Babamız için, bizim için güçlü görünmeye çalışıyordu.

"Yapabileceğin hiçbir şey yok, Dimitri. Burada kontrol bende. Önümüzdeki birkaç günü, senin güzel kızını nasıl kirletebileceğimi düşünerek geçirebilirsin."

Beynim öfkeyle patladı ve babam ve Aleksandr ile aynı anda vücudumla parmaklıklara çarptım. Hücreler *sallandı*. Lukyan öfkeyle tekmelemeyi tercih ederken, hepimiz çarpmaya devam ettik, her birimiz Talon'a onu bırakması, ona dokunmaması için bağılıyor ve küfrediyorduk.

Ama adam sadece gülümsedi, sözleri ve eylemlerinin yol açtığı tepkiye memnunmuş gibi görünüyordu. "İşte böyle," diye bizi cesaretlendirdi. "Öfkenizi artırın! Böylece daha eğlenceli bir kavga olur." Illayana'nın çenesini kavradı ve dilini yanağına sürdü. Illayana tiksinti içinde titredi

ve bu, babamı öfkeyle kükretmesine neden oldu, vücudu tekrar tekrar parmaklıklara çarptı.

Omzum ağrıyordu. Cildimde morluklar oluşmaya başladığını hissedebiliyordum ama hücreyi yıkmaya çalışmaktan vazgeçmedim. Aleksandr ve Lukyan da vazgeçmedi. Tekmeledik, çarptık ve yumruk attık. Talon ise gülüyordu.

"Ostanavlivat'sya." Dur, diye fısıldadı Illayana.

Durmak istemiyordum. Parmaklıkları kırmanın fiziksel olarak imkansız olduğunu biliyordum ama denemeyi bırakmak istemiyordum. Nasıl bırakabilirdim ki? O benim küçük kız kardeşimdi. Küçük kız kardeşini korumak bir ağabeyin göreviydi. Durmam mümkün değildi.

"Ostanavlivat'sya." Dur, dedi Illayana tekrar, yalvararak, rica ederek.

Yüzündeki ifade ve o tek kelimede yatan acı beni etkiledi. Ona ulaşmaya çalışırken kendimize zarar vermemizi izlemek ona acı veriyordu.

Birer birer, hepimiz durduk. Önce Lukyan. Sonra ben. Sonra Aleksandr. Babam durmayan tek kişiydi. Yumrukları kanıyordu. Vücudu, acı veren morluklara dönüşecek parlak kırmızı izlerle kaplıydı. Omuzlarında parmaklıkların izleri görünüyordu. Yine de denemeye devam etti, pes etmeyi reddetti.

"Otets. Ostanavlivat'sya. Pozhaluysta." Baba. Dur. Lütfen. Illayana üzüntüyle fısıldadı.

Babam birkaç kez daha denedikten sonra sonunda onun istediğini yaptı ve yenilgiyi kabul eden bir nefes verdi. Illayana ona baktı ve küçük bir gülümseme attı.

"Vse normal'no." Sorun yok, dedi, sesi güçlüydü. "Ben iyi olacağım."

"Aww," Talon küçümseyerek güldü. "Ne tatlı." Ardından gelen kıkırdaması, yumruklarımı sıkıp dişlerimi gıcırdatmama neden oldu. "Hepiniz biraz dinlenmeye çalışın. İhtiyacınız olacak, bana güvenin."

Illayana'yı odadan çıkarırken, kapı arkalarından çarparak kapandığında, acı beni sardı.

Otuz Sekizinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

"BU NASIL OLDU?" Mikhail, kimseye özel olarak yöneltilmeyen bir soru sordu. Hepimiz Aleksandr'ın ofisinde toplanmıştık; ben, Drea, Arturo, Vincenczo, babam, Illayana'nın korumaları, bazı üst düzey Bratva askerleri, *Sovyetnik*, Vladimir ve tabii ki Mikhail.

Illayana kaçırıldıktan sonra, bunu bildirmek için onların evine koştum. Minibüsün tarifini vermiştim ama plakası yoktu, bu yüzden onu bulma şansı neredeyse hiç yoktu. O zaman sadece *onun* kaçırılmadığını, Aleksandr ve Lukyan'ın da kaçırıldığını öğrendik. Bu tamamen eşi görülmemiş bir durumdu. Bratva tarihinde hiç *Pakhan'ın* yanı sıra tüm çocukları da kaçırılmamıştı. Bu haber yayılırsa, Bratva için son anlamına gelebilir.

Aleksandr'ın karısı Drea teknik olarak artık sorumluydu, ama evleneli çok kısa bir süre olmuştu. Bratva askerlerinden birkaçı ona karşı kayıtsızlık göstermeye başlamıştı bile. Bu, ne onun ne de bizim için iyiye işaret değildi. Herhangi bir kurtarma operasyonu gerçekleştirmek istiyorsak, tüm askerlerin sadakatine ihtiyacımız vardı.

Nasıl? Henüz bunu çözememiştim.

Arturo ofiste bir ileri bir geri yürüyordu ve herkes onun yolundan çekiliyordu. O adamdan yayılan öfke, benim bile ondan uzak durmam için yeterliydi. "Nasıl olduğu kimin umurunda?" diye Mikhail'e bağırdı, yürümeyi hiç bırakmadan. "Önemli olan, bunun olmuş olması ve bir plan yapmamız gerektiği."

Mikhail öne doğru eğildi, parmaklarını birbirine kenetledi ve Arturo'ya dik dik baktı. "Ben umursuyorum," dedi sert bir sesle. "Eğer bir köstebek varsa, bu örgütün hareketlerini Talon'a bildiren biri varsa, herhangi bir saldırı planı yapmadan önce bunu bilmeli ve onu bulmalıyız. Aksi takdirde, tuzağa doğru yürümüş oluruz."

"Onları Talon'un aldığına emin misin?" diye sordum, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak. Elbette, bu en mantıklı açıklamaydı. En mantıklı sonuç buydu. Ama *emin* olmamız gerekiyordu.

"Kesinlikle eminim."

Drea, Aleksandr'ın sandalyesinde masanın arkasında oturuyordu. Sandalye o kadar büyüktü ki, onu neredeyse yutacak gibiydi ve Drea sandalyenin içinde daha da küçük görünüyordu. Ama bunun kendisini etkilemesine izin vermedi. Orada, o pozisyonda olmaya her türlü hakkı varmış gibi, dik ve gururlu bir şekilde oturuyordu. "Öncelikle, hepsinin *nasıl* kaçırıldığını bulmalıyız."

"Bu açıkça koordineli bir saldırıydı." Vladimir kollarını göğsünde kavuşturdu ve Drea'nın yanında dik durdu. Ona sadece saygı göstermiş ve ona sadık olduğunu ve emirlerini yerine getireceğini açıkça belirtmişti, ki bu odadaki diğer bazı askerler için söylenemezdi. Aleksandr bunu öğrendiğinde, onları öldürecekti. Kesinlikle.

"Her biri en savunmasız oldukları anda hedef alındı. Evden uzaktayken," diye bitirdi Vladimir.

"Talon bunu nasıl bilebilir ki?" diye sordu babam. Cevap birden aklıma geldi.

Boynumun arkasını dokundum. "Takip cihazları," diye fısıldadım, parmağımı küçük yara izi boyunca gezdirerek. Mikhail'e baktım. "Bu mümkün mü?"

Düşünerek dudaklarını büzdü. "Olabilir. Özellikle de takip cihazlarının hangi frekansı kullandığını biliyorlarsa. Talon ve Dominik'in birbirleriyle işbirliği içinde olduklarını varsaymak güvenli. Dominik takip cihazlarını biliyor. Dimitri'yi kaçırmadan önce onu kesip çıkardı. Tek ihtiyacı olan şey seri numarasıydı, onu kullanarak sisteme girip diğerlerini takip edebilirdi. Aleksandr, Lukyan ve Illayana'dakileri."

"Yani Talon, takip cihazlarını onlara karşı kullandı ve onları kaçırmak için uygun anı mı bekledi?" Drea kaşlarını çatı. "Neden? Onlardan ne istiyor? Onun sorunu Dimitri ile değil mi? Onları kaçırmasının bir anlamı yok. İsteddiği şeye sahip: Dimitri zincirlenmiş durumda."

"Birçok nedeni olabilir," diye cevapladı Mikhail. "Belki Dimitri'ye işkence etmek için onları kullanmak için. Çocuklarını ne kadar sevdiği iyi bilinir. Belki Nikolai keşfedildi ve Talon, planlarına engel olmamaları için diğerlerini de kaçırmaya karar verdi."

"Ya da?" Arturo ısrar etti, volta atmayı bırakıp Mikhail'e bakarak. Benim hissettiğimi o da hissetmişti: Talon'un onları kaçırmasının başka bir nedeni olabileceğini. Mikhail'in söylemeye çekindiği bir neden.

"Ya da... onları oyunlarında kullanmak istiyor. Bir düşün. Bratva'nın kalbini böyle bir şeyde kullanmak mı? Bu yüzyılın oyunu olurdu."

Endişe, kaygı, korku... hepsi bir anda beni sardı ve göğsümü sıkıca kavradım, nefes almakta zorlandım. Bir şeylerin ters gittiğini *biliyordum*. Kemiklerimde, ruhumda hissediyordum. Ve bunu görmezden geldim.

Arturo İtalyanca küfretti ve odada dolaşmaya devam etti, ayak sesleri odada yankılanıyordu. Kardeşi ona destek olmaya çalıştı, ama o hiçbir şey duymak istemiyordu, onu teselli etmeye çalıştığında ellerini itti.

Drea nefes verdi, şakaklarını ovuşturdu, omuzları stresten gergindi. "Ben de öyle düşünüyorum."

Herkes başını sallayarak onayladı. "Tamam." Gözlerinde gördüğüm endişeyi bastırarak, daha dik oturdu ve güç ve güven dolu bir hava yaydı.

"Öyleyse

bir plan yapmamız gerekiyor..."

"Üzgünüm, ama neden seni dinliyoruz?" Bu, Bratva'nın üst düzey askerlerinden biriydi. Peter? Paul? Hayır, Perry? Kahretsin, neden isimleri hep bu kadar karıştırıyordum? "Sen *Pakhan* değilsin. Sadece onunla evlisin. O öldü diye senin emirlerini almak zorunda değiliz..."

Drea hiç tereddüt etmeden silahını çekip adamın kafasına ateş etti. Adamın cesedi yere düştü, kan ve beyin parçaları duvara sıçradı. Silahın namlusundan duman yükseldi ve havada kıvrıldı. Kimse kıpırdamadı, oda ölümcül bir sessizliğe büründü. Drea dirseğini masaya koydu ve öne eğildi, silahı elinde sallandırarak odayı tembelce taradı.

"Başka kimse var mı?" Gözlerini bir kişiden diğerine gezdirerek, onlara öne çıkmaya cesaret etmelerini söyledi. O sandalyede oturma ve emir verme hakkını sorgulamaya cesaret etmelerini söyledi.

"Hayır."

"Hayır."

"Nyet."

"Hayır."

Memnuniyetle başını salladı. "Güzel." Silahı yere bıraktı ama elinin ulaşabileceği bir yerde tuttu. "Şimdi bir plan yapmalıyız."

"O adanın yerini bulmadıkça, yapacağımız hiçbir planın anlamı olmaz," dedi Mikhail, sesinde hayal kırıklığı vardı. "Nikolai'yi gizli göreve göndermemizin tek nedeni buydu."

"Peki, onun yerini bulmanın başka bir yolu yok mu?" diye sordu Vincenzo.

İnsanlar fikirlerini ortaya koymaya başladılar, ama Mikhail hepsini reddetti. Her öneriyi reddettikçe odadaki gerginlik giderek arttı ve içimdeki umut her saniye azalıyordu. Bu kadar çaresiz hissetmekten hoşlanmıyordum, sanki yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi. Sevdığım insanlar ölümcül bir tehlike altındaydı ve benim tek yapabildiğim orada durup her fikrin reddedilmesini umutsuzca dinlemektir. Çok riskli ya da başarı şansı yok olarak değerlendiriliyordu.

Böyle bitemezdi. Yapabileceğimiz *bir şey* olmalıydı. Talon kazanamazdı. Hayatımıza girip sevdiklerimizi hiçbir sonuç olmadan alıp götürmesine izin verilemezdi.

"İyi misin?" Yanıma gelen babama baktım. Herkes ne yapmaları gerektiğini tartışmaya devam ederken, o endişeli gözlerle beni izliyordu.

"Hayır, değilim," diye dürüstçe cevap verdim. Nasıl iyi olabilirdim ki? Sevdığım adam ölecekti... tabii henüz ölmemişse. Acı kalbimi sıkıştırdı, o kadar sıkıştırdı ki, acının verdiği ıstıraptan bayılacağım hissine kapıldım. Onsuz bir dünyada yaşayamazdım.

Babam elini omzuma koydu. "Her şey yoluna girecek. Onu bulacağız."

"Nikolai'nin gitmesine sevineceğini sanıyordum." Bu kötü bir sözdü. Bunun farkındaydım. Ama köşeye sıkıştığımda, kendimi işe yaramaz hissettiğimde saldırganlaşmaya meyilliydi.

"Sana ne kadar acı vereceğini bilirken nasıl sevinirim?" Bana küçük, hüzünlü bir gülümseme attı. "O adamı sevmiyorum, elbette. Bunu açıkça belirttim. Ama sevdiğin birini kaybetmenin ne kadar acı verdiğini biliyorum. En büyük düşmanıma bile bunu dilemem, kızıma ise hiç dilemem."

"Anneden bahsediyorsun."

"Evet," diye hüzünle fısıldadı. "Ona bir şans daha vermelisin, Tatiana. O..."

Elimi kaldırdım. "Şu anda bunun sırası değil."

"Tamam. Haklısın. Ama eninde sonunda bu konuyu konuşmamız gerekecek."

"Hayır. Gerçekten gerek yok." Bu, benim hiç de ilgilenmediğim bir konuşmaydı. Ne şimdi, ne de başka bir zaman.

Odadaki herkes ne yapacağımız konusunda tartışmaya başladı, herkes birbirinin üstüne çıkarak bağırıyor ve çığlık atıyor, kendi görüşünü kabul ettirmeye çalışıyordu. İçimdeki öfke kaynama noktasına ulaştı. Hiçbir sonuca varamıyorduk ve kendi aramızda tartışarak zaman kaybettikçe, Nikolai ve diğerlerini bulduğumuzda ölmüş olma ihtimalleri artıyordu. Drea da benimle aynı öfkeyi hissediyor gibiydi

, çünkü masaya elini vurarak sessizlik istedi. İşe yaradı.

Oda o kadar sessizleşti ki, duyulabilen tek şey insanların nefes alıp veriydi. Böylesine minyon bir kadın olmasına rağmen, bu adamlar üzerinde büyük bir etkiye sahipti. Ya da belki de hiçbiri Percy'nin yanına, yere uzanmak istemiyordu.

"Tamam. Şöyle yapacağız. Adayı bulmayı sonra düşünürüz. Şu anda, askerlerimizi hazırlamak istiyorum, böylece adanın yerini bulduğumuzda hemen harekete geçebileceğiz." Arturo'ya baktı. "Kaç kişiyi masaya getirebilirsin?"

"Kırk. Ama bazıları hala eğitimin ilk aşamalarında."

Drea başını salladı. "Kardeşim on yedi kişi getirebilir. Bizim sayımız ne?" diye Vladimir'e sordu.

"Saldırıdan sonra gücümüz kısa süre önce yenilendi. Şu anda altmış beş kişiyiz. Bunların yarısı Rusya'dan gönderilen yeni askerler. Hala değerlendirme aşamasındalar, bu yüzden yeteneklerini tam olarak bilmiyorum, ama hepsi temel yakın dövüş ve silah eğitiminde yetkin olmalılar. Sergei'ye ulaşırsak daha fazlasını alabiliriz..."

"Hayır," dedik Drea ve ben aynı anda. Birbirimize baktık. O da benim kadar iyi biliyordu ki, dedeleriyle araları pek iyi değildi, onun bu işe karışmasını istemezlerdi. Onsuz yapmalıydık.

"Sergei'ye gitmeyeceğiz," dedi Drea sert bir sesle, sesinde otorite vardı.

Vladimir, onun emrini kabul ederek başını eğdi. "Silahlar konusunda ne durumdayız?"

"Kendi askerlerimize yetecek kadar var, ama diğerlerine yetecek kadar yok," diye cevapladı Vladimir.

Arturo sonunda oturdu ama bacağı hala yerinde duramıyormuş gibi sürekli sallanıyordu. Şüphesiz sinir bozucu bir alışkanlıktı. "Dimitri'nin bize sağladığı silah sevkiyatı hala duruyor. Herkesi silahlandırmaya yetmez ama idare ederiz."

"Gerisini ben halledebilirim," diye ekledi Mikhail. "Bana son rakamları verin, ben de kişisel envanterimden çekeyim."

Vincenzo telefonunu çıkardı. "Hemen hallederim."

Drea derin bir nefes aldı. "Tamam, askerleri buraya toplamaya başlayalım. Zaman kaybetmek istemiyorum. Yer belirler belirlemez yola çıkmak istiyorum."

" Henüz bir yer belirlemedik, biliyorum, ama belirleyeceğiz."

Adam şüpheli görünüyordu ama ağzını kapalı tuttu.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim. Adayı bulmanın başka bir yolu olsaydı, Nikolai'yi gizli göreve göndermek yerine ilk seferinde bunu düşünürlerdi.

"Benimkiler yola çıktı bile," dedi Arturo. "Bir saat içinde varacaklar."

Drea telefonundan saati kontrol etti. "Güzel. Kartel de yaklaşık aynı zamanda burada olacak. Şimdi..."

Masadaki dizüstü bilgisayar gelen bir bildirimle ses çıkardı. Drea bunu görmezden geldi, ama devam etmeye çalıştığında bilgisayar tekrar ses çıkardı.

Ve tekrar, tekrar.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

"Oh, lanet olsun!" diye bağırdı, telefonu eline alıp odanın diğer ucuna fırlatmaya hazırlandı.

"Dur, dur, dur." O telefonu fırlatmadan önce hızla öne atıldım ve dizüstü bilgisayarını elinden aldım.

Nikolai elektronik aletleri parçalamaya meraklıydı. Yıllar önce Aleksandr'ın kırdığı pahalı bir bilgisayar yüzünden ona hala kin besliyordu.

Drea homurdandı ve öfkeyle onu bıraktı. "Ben iyiyim. Ben iyiyim." Ellerini saçlarından aşağıya doğru gezdirdi ve göğsüne doğru salladı, derin ve sakinleştirici bir nefes aldı.

Dizüstü bilgisayar hala çalışıyordu. Biri Aleksandr'a ulaşmak için çaresizce uğraşıyordu. Bildirimler çılgınca geliyordu. Drea'nın gözleri ona kaydı ve yemin ederim ki, onu almak için beni ortadan kaldıracak gibi görünüyordu.

Dizüstü bilgisayarını açmaya başladım. "Tamam, kapatacağım sadece... Bu da ne böyle?"

Ekranın tamamı siyahtı ve tam ortasında büyük, beyaz blok yazı tipinde bir dizi rakam vardı.

"Ne? Neler oluyor?" diye sordu Arturo.

Önce Drea'ya gösterdim, sonra dizüstü bilgisayarını odaya doğru çevirdim.

Mikhail kaşlarını çatı, ayağa kalktı ve yaklaştı. "Bunlar... koordinatlar. Enlem ve boylam."

Vincenzo'nun gözleri, ekranda bir şey parladığında büyüdü. "Vay canına."

Görmek için cihazın üzerine eğildim. Sanki biri gerçek zamanlı olarak yazıyormuş gibi, sayıların hemen altında ekranın üzerine kelimenin tam anlamıyla metin yazılıyordu, ama kimse yazmıyordu.

En azından, orada kimse yoktu.

"Zamanın azalıyor.

Lukyan'ımı kurtar."

"Lukyan'ımı kurtar?" Vincenzo yüksek sesle okudu, kaşları birleşti. "Lukyan'ımı kurtar..." farkına vararak nefesini tuttu ve ekrana şiddetle işaret etti. "Bu Lukyan'ın takipçisi!"

"Aleksandr'ın dizüstü bilgisayarını hackleyip bize onu kurtarmak için bu koordinatları mı verdi?" Christian ilk kez konuşarak sordu.

Arturo ona öfkeli bir bakış attığında, neden daha önce tek kelime etmediğini, Illayana'nın güvenliğinden sorumlu dört muhafızdan hiçbirinin tek kelime etmediğini anladım. Zavallı adamlar Illayana'yı kaybettiği için başları beladaydı... yine.

Babam pencereye gitti ve dikkatlice dışarıya baktı. "Bu, bizi izlediği anlamına geliyor. Şu anda. Aleksandr'ın dizüstü bilgisayarının başında o mesajı gördüğümüzü başka nasıl bilebilirdi ki?"

Mantıklıydı. Nikolai'nin bana anlattıklarına göre, kadın inanılmaz derecede zeki ve becerikliydi. Ayrıca Lukyan'a tamamen aşık, hatta takıntılıydı.

Mikhail dizüstü bilgisayarını benden aldı ve inceledi. "Adanın yerini nasıl buldu?"

"Kimin umurunda?" Arturo ayağa fırladı, gözlerinde heyecan vardı. "İhtiyacımız olan şey bizde. Gidelim."

Vladimir boğazını temizledi. "Bu bilgiye güvenebilir miyiz, onu bile bilmiyoruz. Bildiğimiz kadarıyla, Talon da göndermiş olabilir."

"Bu çok şüpheli." Mikhail dizüstü bilgisayara bir şeyler yazdı, ama hiçbir şey olmadı. Cihaz başka biri tarafından kontrol ediliyordu. "Talon'un

istediğini aldı. Bir orduyu kapısına gönderme riskini alması için mantıklı bir neden yok."

"Yani hemfikir miyiz?" Drea odanın içindekilere baktı. "Bu bilgiyi doğru kabul edip saldırıya hazırlanacak mıyız?"

"Bir saniye bekleyin," dedim, parmağımı havaya kaldırarak. "Adanın yerini şimdi biliyor olabiliriz, ama oraya nasıl gideceğiz? Talon bunun için mutlaka bir önlem almıştır. Gözcüler falan. İntruderleri gözetleyen insanlar. O adaya 10 mil yaklaşımdan fark edilmeden gitmemiz imkansız."

"Oh, bu çok kolay." Mikhail dizüstü bilgisayarını kapattı ve hacker'ı hacklemeyi açıkça vazgeçti. "Bir denizaltım var."

Otuz Dokuzuncu Bölüm NIKOLAI VOLKOV

Bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki zincirler, ben sürünürken Arena'nın yeraltı mağaralarında yankılanarak tıkırdadı.

Tek sıra halinde ilerliyorduk, babam ve Autumn arkamda, Aleksandr ve Lukyan önümde. Kelepçelerimiz birbirine bağlıydı. Kaçmaya çalışırsak kaçmamızı zorlaştırmak için birbirine bağlanmıştı. Illayana olmadan asla kaçmaya çalışmayacağımızı düşünürsek bu anlamsızdı.

On A-Takımı askeri bizi eskort ediyordu, beşi önde, beşi arkada. Her biri yüksek güçlü makineli tüfeklerle silahlanmıştı ve odakları sarsılmazdı. Bizi nereye götürdüklerini söylememişlerdi, ama zaten söylemelerine de gerek yoktu. Oradan bile kalabalığın uğultusunu duyabiliyordum.

Talon'un oyunlarının bir sonraki turu başlamak üzereydi... ve ana cazibe merkezi bizdik.

Lukyan omzunun üzerinden arkasına baktı. "Kabul etmelisin ki, ölüm tehlikesi bir yana, burası gerçekten çok havalı."

Ona sert bir bakış attım ve ağzımı açtım.

"Biliyorum, biliyorum. 'Kapa çeneni, Lukyan,'" dedi, gözlerini devirip tekrar arkasına döndü.

Aleksandr onun sözlerine onaylayarak homurdandı.

Dürüst olmak gerekirse, Lukyan'a katılıyordum. Arenayı kimin yaptığını ve ne olacağını bir kenara bırakırsak, burası gerçekten harika bir yerdi. Ama her zamanki gibi, Lukyan'ın zamanlaması yanlıştı. Bunun için uygun bir zaman ve yer vardı, ama o zaman ölümümüze doğru yürüdüğümüz an değildi.

Yakalandığımızdan beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Orada geceyi gündüzden ayırt etmenin bir yolu yoktu. Ama aldığımız yemeklerin miktarına bakılırsa, yaklaşık iki gün geçmiş olduğunu söyleyebilirim. O süre boyunca, egzersiz yapmaktan, Illayana'nın iyi olmasını dilemekten ve Tatiana'yı düşünmekten başka bir şey yapmadım.

Oradan sağ çıkma şansımız neredeyse hiç yoktu. Bizi kurtarmaya çalışacak biri olsa *bile*, nerede olduğumuzu bilmiyorlardı. Bununla barışmıştım ve çok yakında öleceğimi kabullenmiştim. Tek umursadığım şey, bunun Tatiana'yı nasıl etkileyeceğiydi.

Benim güzel, altın saçlı tanrıçam. Ona geri döneceğime söz vermiştim. En çok acı veren şey buydu. Son anlarımda, onu yine hayal kırıklığına uğratacaktım.

Talon ve Dominik'ten sonra kimse bizi ziyarete gelmemişti. Yemeğimizi bile A takımından bir asker getiriyordu, sanki Talon başka kimsenin bize yaklaşmasına güvenmiyordu (benim oraya nasıl girdiğimi düşünürsek, muhtemelen akıllıca bir davranıştı).

Lukyan, hücrelerde kilitli kaldığımız süre boyunca şaşırtıcı bir şekilde... tahammül edilebilir davranmıştı. Aslında, neredeyse iki kelime bile etmemişti. Sanırım, bizim gibi o da Illayana için çok endişeliydi ve başka hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Kasvetli koridorlardan ve spiral merdivenlerden aşağıya indirildik (muhtemelen hepimiz aynı anda asansöre sığamadığımız için), sonunda ağır bir kafes kapısının önünde durduk. Metal parmaklıkların arasından, yanan tiki meşaleleriyle çevrili devasa bir kum alanı görebiliyordum. Yan tarafta, farklı şekil ve boyutlarda kalkanlarla birlikte silah rafları vardı.

Burası çok "Roma gladyatörleri" havası veriyordu, bu da duvarlara yüksekte monte edilmiş televizyonların tamamen yersiz görünmesine neden oluyordu.

"Oyunlar başlamadan önce her gün antrenman yapmak için buraya geliyoruz," dedi babam omzumun üzerinden.

"Talon size antrenman yapmanıza izin mi verdi?" Lukyan, yüzünde neredeyse rüya gibi bir ifadeyle sahaya bakıyordu.

"Tabii ki izin verdi. Talon her şeyden önce iyi bir gösteri sunmak istiyor. Dövüşçüler yetersiz beslenip antrenman yapmazlarsa bunu başaramaz. Bize bu kadar iyi yemek vermesinin nedenlerinden biri de bu. Dövüşçüler maçın ikinci dakikasında susuzluk ve açlıktan bayılırlarsa hiç iyi görünmez." Duvarın yarısını kaplayan devasa bir beton kapıyı işaret etti. "Orası herkesin izlediği ana dövüş alanının girişi. Dövüşler başlamadan önce burada ısınmak için antrenman yapıyoruz, sonra da kapıdan geçerek seyircilerin önüne çıkıyoruz."

"Oradaki silahları kaçmak için kullanabileceğinizden endişelenmedi mi?" diye sordum.

Kolunu kaldırıp boynundaki tasmayı okşarken zincirler tıkırdadı. "Bunlar bunu engelliyor. Tasmalar, arenaya çıkmadan önce

"

Muhafızlardan biri krankı çevirdi ve kafesin kapısı gıcırdayarak açılmaya başladı. Tek tek kelepçelerimizi açtılar ve bizi kumlu alana ittiler.

Önce Lukyan, buna hazırlıklı olmadığı için tökezleyerek öne doğru düştü ve homurdanarak ellerinin ve dizlerinin üzerine sertçe çöktü.

Sonra Aleksandr. Lukyan'ı iten aynı gardiyan, kelepçelerini çözdü. Kardeşim serbest kaldığı anda, gardiyanı taktik yeleğinden yakaladı, onu öne doğru çekti ve alnını burnuna çarptı, burnunu kırdı. Gardiyan acı içinde bağırdı. Aleksandr onu itti ve hemen Lukyan'ın yanına gidip onu kaldırmaya yardım etti.

Diğer gardiyanlar silahlarını kaldırıp anında bize nişan aldılar, hepimizin kavga etmeye ve kaçmaya çalışacağını düşündüler, ama durum öyle değildi. Aleksandr kaçmaya çalışmıyordu. Sadece Lukyan'a zarar verdiği için gardiyanı cezalandırmak istiyordu. Aşırı koruyuculuğu, sevdiği herkesi kapsıyordu. Ayrıca, Illayana olmadan asla kaçmaya çalışmazdık.

Diğer gardiyanlar kaçmaya çalışmadığımızı anladıklarında, bizi serbest bıraktılar ve ilk gardiyanın yaptığı gibi bizi içeri itmek yerine, kendi hızımızda içeri girmemize izin verdiler.

Kafesin kapısı uğursuz bir *gürültüyle* kapandı. Gardiyanlar dağıldı ve bizi yalnız bıraktı.

"Illayana'yı göremiyorum," dedi Lukyan, odanın içinde etrafına bakarak.

Ben de görmedim. Orada değilse, neredeydi? Aklım karanlık, kötü yerlere gitti. Düşünülemez şeylerin olduğu yerlere. Bunu engellemeye çalıştım.

Talon bunu yapmazdı. Babamın bizim ölümümüzü izleyerek acı çekmesini istiyordu. Buna Illayana da dahildi. Yine de, neredeyse iki gündür ortada yoktu. Talon bu süre içinde ona ne yapmıştı?

"Buraya gelecektir." Aleksandr'ın sesi, hissettiğinden daha emin geliyordu.

"Evet. Gelecek," dedi babam.

Autumn adlı kadın, babamın yanında güçlü bir duruşla ayakta duruyordu. Ona güvenilip güvenilemeyeceğinden henüz emin değildim. Evet, bize karşı değil, bizimle birlikte savaşmayı kabul etmişti. Ama yine de onu tanıımıyordum. Her an dönüp bize sırtımızdan bıçaklayabilirdi.

"Gidip ısının. Arena'ya ne zaman çağrılacağımızı bilmiyorum, ama çağrıldığımızda hepinizin hazır olmasını istiyorum," diye emretti babam.

Hepimiz başımızı eğdik. "Evet, baba."

Aleksandr ve Lukyan gibi uzaklaşmamı engellemek için kolumu tuttu. Kafam karışmış bir şekilde eline bakarak kaşlarımı çattım.

"Oğlumla biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi Autumn'a.

O da ona selam verdi. "Majesteleri'nin emriyle." Sonra zarifçe eğilip uzaklaştı.

Babam başını salladı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. Gözlerini bana dikti, gözlerinde ciddiyet parlıyordu. "Dün gece konuştuğumuz şeyden emin misin?"

Ah. Oyunlar başladığında ne yapacağımız konusunda ailece konuşmuştuk. Talon'un ne planladığını tam olarak bilmiyorduk, ama aslında sadece iki seçenek vardı.

Bizi başkalarıyla karşı karşıya getirebilirdi. Ailemizi diğer savaşçılarla. Ya da... bizi *birbirimizle* karşı karşıya getirebilirdi. Aramızda ölümüne bir savaş,

ve sadece birimizin galip geleceği bir kavga.

Tabii ki hepimiz bunun olmayacağını umuyorduk, ama olma ihtimali çok yüksekti.

Eğer öyle olsaydı... hazırlıklı olmamız gerekiyordu. Bu yüzden dün gece bir plan yaptık.

"Eminim." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Hiçbirinizi öldüremeyeceğim."

"Ben de." Omzumu sıktı. "Çocuklarını korumak bir babanın görevidir ve bu görevde feci şekilde başarısız olduğum için çok üzgünüm."

"Baba..."

Elini kaldırarak beni susturdu. "Bir an bile olsa bunun bir fark yaratacağını düşünseydim, Talon'dan hepinizi bırakması için yalvarırdım."

İçimden alay ettim. Talon'un bizi bırakması için kimsenin söyleyebileceği veya yapabileceği bir şey yoktu. Babamı acı çekmeye kararlıydı ve biz ona bunu yapmak için mükemmel bir fırsat sunmuştuk.

"Ama ikimiz de bunun anlamsız olduğunu biliyoruz. Keşke hiç bu duruma düşmemiş olsaydın..."

"Baba," diye ısrar ettim, sesim sertleşmişti. Saçmalamayı bıraktı ve gözlerimin içine baktı. Yüzünde her zaman takılı olan o duygusuz maske yok olmuştu. Bana her şeyi gösteriyordu. Hayatımda ilk kez, duygularını benimle paylaşıyordu. Üzüntü. Umutsuzluk. Çaresizlik. Sevgi. Hepsi oradaydı. Hiçbir şeyi saklamıyordu, her şeyi görmeme izin veriyordu.

"Hepimiz aynı fikirdeydik. Eğer buradan canlı çıkabilecek tek kişi varsa, o da Illayana'dır." Bu oybirliğiyle alınan bir karardı.

En kötü senaryoda, Talon bizi oyunlar için birbirimize düşürmeye karar verirse - ki bu hepimizin yapamayacağı bir şeydi - kendimizi feda etmeye karar verdik, böylece Illayana ayakta kalan son kişi olacaktı.

Babam hiçbirimizin ölmesini istemiyordu. Aslında, Aleksandr bu fikri ilk kez ortaya attığında, babam bunu kesin bir dille reddetti. Başka çözümler, başka fikirler bulmaya çalıştı, ama hepsi yetersiz kaldı.

"Kaçmaya çalışacağız."

"Farklı bir oyun talep edeceğiz."

"Savaşmayı reddedeceğiz."

O da benim kadar iyi biliyordu ki, savaşmayı reddedersek Talon hepimizi öldürecek. En azından bu şekilde Illayana yaşayabilirdi. Hayatta kalabilirdi. Plan basitti. Babam Illayana'yı tutarken, Kızıl Ölüm hayatlarımızı hızlı ve acısız bir şekilde alacaktı — kadın bunu kolayca yapabileceğini iddia ediyordu — ve sonra babam *onu* öldürecek, sonunda kendini öldürecek ve Illayana ayakta kalan son kişi olacaktı. Planın son kısmı Autumn uyurken organize edilmişti. Onun öldürmesini istiyorduk çünkü hiçbirimiz birbirimize öyle bir zarar veremezdik. Ama amacına ulaştığında, babam onu öldürecek ve Illayana yaşayabilecekti.

Bu korkunç bir plandı ve uygulamak zorunda kalmamamız için dua ediyorduk. Ama Aleksandr, Lukyan, babam ve ben fiziksel veya zihinsel olarak birbirimizi öldüremezdik. Talon birbirimizle savaşmamızı seçerse, bunu yapmak zorunda kalacaktık.

Babam öne eğildi ve alnını alnıma dayadı. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve daha önce bana hiç söylemediği üç kelimeyi fısıldadı.

"YA tebya lyublyu." Seni seviyorum.

Sonra gitti ve beni ağzım açık, şaşkın bir şekilde ona bakarken bıraktı.

*Oh, bu işten sağ çıkamayacağımızdan gerçekten **çok** endişeleniyor olmalı.*

Sonra Aleksandr'ın yanına gitti ve onu kenara çekerek benimle yaptığı konuşmanın aynısını yaptı. Kardeşimin yüzünde, şüphesiz babamın aşk ilanı yüzünden, saf ve tam bir şok ifadesi belirdiğinde şüphelerim doğrulandı.

Bizi sevmediğini *bilmiyorduk*. Elbette seviyordu. Bizi şiddetle koruduğu, bize değer verdiği şekilde bunu bize gösteriyordu.

sadece daha önce bunu kelimelerle ifade etmemişti.

Lukyan'a geldiğinde... şey... Lukyan işte. Aptal herif tam da tahmin ettiğim gibi davrandı.

"Aman Tanrım! Ben de seni seviyorum!" diye bağırды ve babama kocaman bir kucaklama ile sarıldı.

Babam homurdandı, bu kuvvetli sarılma yüzünden geriye doğru sendeledi ama onu itmedi, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle sırtını hafifçe okşadı.

"Bayanlar ve baylar, Til Death Games'in bir sonraki turuna hazır mıyız?!"

Hepimiz duvara asılı televizyonlara baktık ve her ekranda smokin giymiş, mikrofon tutan bir adam gördük. Adam gecenin etkinliklerini duyururken, herkes için özel bir şey planlandığını söyleyince gerginlik arttı. Kimsenin unutamayacağı bir gece olacaktı. Oyunların tarihinde daha önce hiç görülmemiş bir şey gerçekleşmek üzereydi.

Onun sesi beni rahatsız ediyordu. Eğer buradan bir şekilde kurtulursam, ses tellerini alıp bir daha asla konuşamamasını sağlayacaktım. Eminim bu, herkese büyük bir iyilik olurdu. Belki de...

"Baba!"

Bu sesle hepimiz döndük ve Illayana'nın başka bir girişten bize doğru koştuğunu gördük. Arkasında, hepsi silahlı A-Takımı askerleri sıralanmıştı.

"Illayana!" Babam, onun kollarına atladığında onu yakaladı.

Rahatlama, kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesti. Vücudum hafifçe çöktü, elim göğsümü kavradı.

O iyi. O iyi.

Onu etrafını sararak milyonlarca soru sorduk.

"İyi misin?" "Ne oldu?"

"Sana dokundu mu? Onu öldürürüm."

Illayana endişelenmemize hafifçe güldü. *Bu iyiye işaret, değil mi?*

Hiç de kötü görünmüyordu. Hücreden çıkarılmadan önce giydiği kıyafetleri hâlâ üzerindeydi. Üzerinde kan ya da morluk yoktu. Biri onu zorla kaçırmaya çalışsaydı, direnirdi. Hem de şiddetle.

"Ben iyiyim," dedi, babamın kollarından çekilerek. "Talon bana dokunmadı. Beni bunun için istememişti. Sadece sizlerle uğraşmak istedi. Oyunları için sizi kızdırmak istedi. Ayrıca, herhangi bir

dokunmasına izin vermeden önce öleceğimi söyledim, o da bunun planlarını bozacağını söyledi ve beni bütün zaman boyunca bir odada kilitli bıraktı."

Hepimiz, onun zarar görmediğini duyduğumuz için çok mutluydular ve hep birlikte iç geçirdiler.

Başka bir şey söyleyemeden, askerlerden biri emir verdi. "Siz ikiniz, duvara yaslanın." —Autumn ve babamı işaret etti.

— "Siz dördünüz, kapının yanına."

Hiçbirimiz kıpırdamadık.

"Hemen!" diye bağırdı, silahını sallayarak.

Aleksandr, Lukyan, Illayana ve ben babamıza baktık ve bekledik. O başını hafifçe sallayınca, gardiyanın işaret ettiği yere gittik.

Babam ve Autumn duvara gidip avuç içlerini duvara dayadılar, sanki aranacaklarmış gibi bacaklarını açtılar. Daha önce de aynı süreci yaşamış oldukları için, bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyorlardı.

Bir muhafız arkalarından yaklaşarak anahtarla yakalarının kilidini açtı. Cihaz nihayet çıkarıldığında Babam boynunu uzattı, Autumn da aynısını yaptı. Muhafızlar silahlarını hepimize doğrultmuş halde Babam ve Autumn'u geri kalanımıza doğru sürüklediler.

İçimde bir endişe kabardı. Kalabalığın uğultusu o kadar yüksekti ki, spiker konuşmasına devam ederken duvarlar sallanıyordu ve söylediği her kelimeyle kalabalığı daha da kışkırtıyordu. Bir ayağımdan diğerine geçtim, damarlarımdan adrenalin akıyordu. Kardeşlerim de aynısını yaptı, yüzlerinde kararlılık ve öfke vardı.

Bütün bunları nefret ediyordum. Yapabileceğimiz hiçbir şeyin olmamasını nefret ediyordum. Umutsuzluğu. Çaresizliği. Ya savaşacaktık ya da ölecektik. Arada bir seçenek yoktu.

"Til Death Games'in bir sonraki yarışmacıları, The Crimson Death ve Bratva'nın en kötü şöhretli ailesi, The Volkovs!"

Kırkınıc Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

Sahaya ıktım, gözlerimi üzerime düşen kr edici ışıktan korumak için elimi kaldırdım. Kalabalık ığlık atarak, tezahürat yaparak, ayaklarını yere vurarak ve ellerini çırparak coştu.

“Volkov!”

"Volkov!"

"Volkov!"

Atmosfer elektriklenmişti. Heyecan bulaşıcıydı. Tam olarak onların bulunduğu yerde, diğer tarafta bulunmuş olmak, orada olmak biraz kafa karıştırıcıydı.

Tribnlerden neredeyse hiçbir şey görünmüyordu. Arena'nın etrafına yerleştirilen spot ışıkları bunu neredeyse imkansız hale getiriyordu. Tek görebildiğim, en üstte bulunan loca koltuklarının siletleriydi, ama ilerinde kimlerin olduğunu görebilmek için çok uzaktaydılar.

Lukyan ve Illayana yavaşça daire çizerek döndüler, ağızları hafifçe açık, arenayı izliyorlardı. Saha, birkaç parçaya bölünmek yerine tek bir alana sıkıştırılmıştı.

Kum. Kum seçmişlerdi. Bu durumdan hiç memnun değildim. Kum üzerinde savaşmak daha zordu.

Talon, başımızın üzerinde sallanan dev ekranda belirdi. Yüzünde bir gülümseme vardı, ama gözleri öfkeyle parlıyordu. Bunun nedeninin, kalabalığın bize ne kadar yüksek sesle tezahürat yaptığı ve adımızı haykırdığı olduğunu düşündüm.

Eh, bu kendi eylemlerinizin sonucu değilse de.

"Vay canına! Heyecanlı değil miyiz?!" Mikrofonu yoktu, ama sesi havada yankılanıyordu.

Kalabalık bu sefer daha yüksek sesle tekrar tezahürat yaptı.

"Size, mafya dünyasının en ölümcül ve tehlikeli ailesi olan Volkovları takdim ediyorum." Bu cümlede "ben" kelimesini vurgulayarak, bizi yakalamaktan sorumlu kişinin *kendisi* olduğunu açıkça belirtmeye çalıştı. Kolaya başarılabilircek bir iş değildi

"Hepiniz Bratva Kasabı'nı duymuşsunuzdur. Size onun çocuklarını tanıtmama izin verin. Hepsi de katil babalarıyla aynı hamurdan yapılmış. Hepsi acımasız, şiddet dolu katiller olarak doğmuş ve büyümüş. Ve hepsi de hayatları için savaşmak üzere buraya, hayatlarının en önemli gösterisine katılmak üzere *benim* tarafımdan getirilmiş!"

Etrafımızdan coşkulu tezahüratlar yükseldi. Talon gerçekten abartıyordu.

Lukyan elini kaldırdı ve kalabalığa el salladı, sanki bir müzik süperstarıymış ve herkes onu dövülerek öldürülmesini izlemek için değil, şarkı söylemesini izlemek için buraya gelmiş gibi. Aleksandr kafasına bir tokat attı ve Lukyan yüzünü buruşturarak kafasının arkasını ovuşturdu.

"Şimdi, eminim hepiniz bu gece aile için ne planladığınızı merak ediyorsunuzdur," dedi Talon şeytani bir gülümsemeyle. "Bunlar sıradan insanlar olmadığı için, özel bir şey, farklı bir şey yapmanın uygun olacağını düşündüm. Şansları biraz eşitlemek ve hepinizin izleyebileceği iyi, acımasız bir dövüş olmasını sağlamak için. Bu yüzden, bu gece Volkovlar ile benim aramda ölümüne bir dövüş olacak. Ya da daha spesifik olarak, tüm adamlarımla."

Birbirimizle savaşmayacağımızı öğrenince hissettiğim rahatlama, Arena'nın her yönden gelen askerlerle dolup taşmasıyla kısa sürdü.

Beş asker. On asker. On beş asker. Sayı artmaya devam ediyordu.

"Sırt sırta!" diye emretti babam. Hızla küçük bir daire oluşturduk, omuz omuza durarak önümüzü dışarıya çevirdik. Kadın hareket etmediğinde babam Autumn'u kolundan tutup yanına getirdi.

Yirmi. Yirmi beş. Otuz.

"Aleksandr, kız kardeşinin yanına." Kardeşim çemberin içine geri adım attı ve Illayana'nın yanına geçmek için diğer tarafa geçti. Hepimiz, onun sığabilmesi için yerimizi değiştirerek, düzeni sıkı tutmaya devam ettik.

Otuz beş. Kırk. Kırk beş.

Askerler gelmeye devam ediyordu, sonu görünmüyordu. A-Takımı askerleri ve normal muhafızlar karışık bir gruptu. Bazıları taktik teçhizat giymişti. Bazıları bıçaklıydı. Bazıları sopalıydı. Copluydu. Sanırım bir topuz da gördüm?

Bakışlarım Luke'un bakışlarıyla çarpıştı. Gözleri pişmanlıkla parlıyordu. Orada olmak istemiyordu, bu çok açıktı. Ryan onun yanındaydı, John da öyle, yüzünde sevinç dolu bir ifade vardı. Bana gülümsedi, dişlerini göstererek

vahşı bir gülümsemeyle bana gülümsedi. Beni işaret etti, sonra kendini işaret etti, sessizce bana geleceğine dair bir söz verdi.

Bana uyar. Onu gördüğüm andan itibaren onu öldürmeyi bekliyordum.

"Başardım mı, başardım mı?!" Talon kollarını genişçe açarak bağırdı.

Kalabalık alkışlayarak ayaklarını yere vurup ellerini çırttı.

"Şimdi, bu Volkov Ailesi ile bir kavga olduğu için, ailenin *tüm* üyelerinin katılması adil olur. Ve bakın, burada bir tane daha var!" Kamera uzaklaştı ve Dominik'e odaklandı.

Askerler tarafından çevriliyken şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Burada neler oluyor?!" Onu sıkıca yakaladılar ve Talon'un emriyle onu locadan dışarı çıkardılar. Birkaç saniye sonra, bizimle birlikte kum sahasına atıldı.

"Baba," diye homurdandım, gözlerim, kıyafetlerindeki kumu silkelerken ayağa kalkan, arkadan bıçaklayan amcamın üzerindeydi. Kafası, bir çıkış yolu ararken, sıkıntıyla sağa sola dönüyordu.

"Onu bırakın. O *benim*," dedi babam, sesinde karanlık ve intikam dolu bir tonla.

"Elbette, adil olmasını istiyoruz, bu yüzden silahlar da oyunda olacak," Talon hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Az önce babamı ve dolayısıyla bizi ona getiren adamı ihanet etmişti. Dominik'in yüzündeki ifade paha biçilemezdi. "Ama önce onlara ulaşmaları gerekecek."

Yer sallandı ve arenanın kenarlarında kumdan silah duvarları yükseldi. Bıçaklar, kılıçlar, mızraklar, kalkanlar, baltalar, katanalar. Hepsi oradaydı. Asker ordusu bizimle silahlar arasında duruyordu, yani onlara ulaşmak için onların arasından geçmemiz gerekiyordu.

Talon adaleti umursamıyordu. Umursasaydı, elliye karşı altı olmazdı. Kazanmamızın imkânı yoktu, çünkü o bizim kazanmamızı *istemiyordu*. Bizi küçük düşürmek istiyordu. Yenilip katledilmemizi izlemek istiyordu.

Onlara kolaylık göstermeyecektik, bu kesin.

Adamlar her taraftan bizi çevreleyerek büyük, gevşek bir daire oluşturdular. Bir yılan gibi sürünerek, tek vücut halinde gittikçe yaklaşıyorlardı. Dominik'i kenarda, silah duvarına doğru koşarken görebiliyordum.

Talon hala konuşuyordu ama ben dinlemeyi bırakmıştım. Sanırım hepimiz öyleydik, yaklaşan adam ordusuna odaklanıyorduk.

Babam yanımda kıpırdadı, gözleri önündeki tehditten hiç ayrılmadı. "Sert savaşın. Birbirinizin arkasını kollayın. Ve unutmayın, hepimizi seviyorum."

Illayana şok içinde nefesini tuttu ve bakışları babama kaydı. Babam her birimizi tek tek kenara çekip son vedasını ederken o orada değildi, bu yüzden babamdan bu sözleri ilk kez duyuyordu. Ve bu onu, hepimizi olduğu gibi şok etmişti.

Aleksandr, eliyle Illayana'nın başını kavradı ve onu tekrar öne bakmaya zorladı. "*Sosredotch'tes!*" *Odaklan!* diye bağırdı.

Derin, bas sesli bir müzik çalmaya başladı. Lukyan yerinde zıplamaya başladı, ellerini salladı. Babam boynunu çatırdatıp yumruklarını havaya kaldırdı. Autumn kollarını başının üzerine uzattı, belinden sağa sola döndü.

"Eğer buradan çıkamazsak, Majesteleri Huysuzluk, sizinle çalışmak *hiç de* hoş değildi," dedi babasına, dövüş pozisyonu alarak.

Babam homurdandı. "Sana da aynısı, şeytan kadın."

Aleksandr, Illayana'ya kendisine yakın durmasını fısıldadı ve Illayana başını salladı. Bir kez olsun, "kendime bakabilirim" kartını oynamıyordu, çünkü bu, hepimizin birbirimize yardım etmemiz gereken bir durumdu. Her biri pozisyonunu aldı, vücutları gergin ve harekete hazırды.

Derin bir nefes aldım, bakışlarım bir kişiden diğerine geçerek onları değerlendirdim. Tatiana'yı düşündüm. Büyüleyici ela gözlerini ve ipeksi altın sarısı saçlarını. Güzel gülümsemesini ve yumuşak, pürüzsüz tenini. Yüzü gözlerimin önüne geldi ve gülümsemeden edemedim.

Tatiana, seni seviyorum.

"Oyunlar başlasın!" diye bağırdı Talon.

Aleksandr ileri atıldı ve ulaşabildiği ilk askere ön tekme attı, onu geriye savurdu. Bir bıçak ona doğru uçtu. O bıçağı engelledi, adamın yüzüne yumruk attı, elinden bıçağı aldı ve omzunun üzerinden Illayana'ya attı. Illayana bıçağı yakaladı, daha iyi tutabilmek için çevirdi ve bir adamın boğazını kesti.

Ben eğildim ve yüzüme doğru gelen balta ve yumrukları kaçınmak için elimden geleni yaptım. Baltanın yolundan sıyrıldım, bir adamın başının arkasından yakaladım ve dizimi yukarı doğru kaldırarak yüzünü dizime çarptım. Lukyan'ın savaş çılgılığı kulaklarımda çınladı, yanımdan koşarak geçti ve bir adamın kollarına atlayarak onu yere devirdi.

Baltayı kaldırıp iki elimle kavradım, başımın üzerine kaldırdım ve Lukyan'a doğru koşan askere doğru fırlattım. Baltanın göğsüne saplanmasıyla tüm vücudu

baltanın göğsüne saplanmasının etkisiyle havaya uçtu ve kan donduran bir çığlık attı. Bu çığlık beni vahşi bir kurt gibi gülümsetmişti.

Kaçtım, yumruk attım, tekmeledim ve savuşturdum. Vücudum tamamen otomatik pilota çalışıyordu. Kas hafızası. Saldır, savun. Saldır, savun. *Düşünmeyi bırakma. Sadece hareket et, hareket et, hareket et.*

Adrenalin, kaçınamadığım darbelerin acısını uyuşturmaya yardımcı oldu. Kollar ve bacaklar her yöne sallanıyordu. Bıçaklar havada kıvrılıyordu. Kemikler kırılıyordu. Burunlar kırılıyordu. Boyunlar korkunç açılarda bükülüyordu. Tamamen ve tamamen kargaşa vardı. Tamamen herkesin herkese karşı savaştığı bir durumdu. Kendini savunup karşılık vermezsen, ölürdün. Bu savaşta kenara çekilip izlemek gibi bir şey yoktu.

Lukyan öne doğru atıldı, kumda yuvarlandı ve bir pala kaparak döndü. Güçlü bir yay çizerek palayı salladı ve keskin ucu bir askerin boynunun yan tarafına derinlemesine saplandı. Kan fışkırdı. Palayı çekip tekrar vurdu. Kesip, kesip, kesip, kendini kanla ıslattı. Karnıma gelen bir tekme beni acı içinde inlemeye başladı. Son anda ayağını yakalamayı başardım ve darbeyi biraz hafiflettim, ama yine de çok acıyordu. Keskin bir hareketle döndüm, yüksek bir *çatırtı* duydum ve sonra yumruğumun yanını onun kaval kemiğine vurarak kemiği kırdım. O çığlık attı ve

Geriye doğru eğildim, başka bir darbeyi kıl payı kaçırdım, başka bir askerin darbesinden kaçmak için eğildim ve çok hızlı bir kombo yaptım: çeneye aparkat, yüze sol kroşe, göbeğe diz vuruşu, göğse ön tekme, çeneye döner tekme, her iki adama da dönüşümlü olarak vurdum. İkisi de bu saldırı altında çöktü.

Büyük, ağır bir vücut bana çarptı ve beni koşarak yere düşürdü. Sırtım kuma çarptı. Omurgamdan bir acı yayıldı. Gümüş bir parıltı gözüme çarptı ve bıçağın göğsümü delmesini engellemek için zar zor ellerimi kaldırmayı başardım.

O John'du. Sırıttı, serbest eliyle bıçağın sapını kavrayan elime vurdu ve vücudunun ağırlığını arkasına atarak ileri doğru itti.

Ben homurdandım, onu geri tutmak için mücadele ettim. Kollarım titriyordu, dişlerimi sıkıyordum.

O güldü, bıçak gittikçe yaklaşıyordu. "Sende bir tuhaflık olduğunu biliyordum. Biliyordum işte."

Ne istiyor, lanet bir madalya falan mı?

Başımı sağa sola çevirerek, bu durumdan kurtulmama yardımcı olacak bir şey, herhangi bir şey aradım. Aleksandr'ın dört adamla dövüştüğünü gördüm, Illayana'yı korumaya çalışıyordu. Illayana yerde yatıyordu ve kafasına oldukça kötü bir darbe almış gibi görünüyordu. Yüzünün yanından kan akıyordu.

Babam ve Autumn onlara ulaşmaya çalışıyorlardı, ama öldürdükleri her askerin yerine iki tane daha geliyordu.

Lukyan da benimle aynı durumdaydı, ancak bıçağı durdurmaya çalışmak yerine, boğazını sıkkan elleri çekmeye çalışıyordu. Nefes almaya çalışırken, ayakları yere çakılıp kalmıştı.

Her şeyi sadece birkaç saniye içinde kavradım ve karanlık bir öfke bulutu beni sardı, ruhumun derinliklerine, varlığımın her hücresine işledi. Onun ölmesine izin veremezdim. Veremezdim. Bir şeyler yapmalıyım.

Küçük kardeşim ölmemeliydi.

Hırıldadım, bir avuç kum aldım ve John'un yüzüne attım. O küfretti, bu şok benim için mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu ve bıçağı elinden düşürdüm. Tüm gücümle ittim ve üstünlük için boğuşurken hırıldayarak ve hırlayarak yuvarlandık.

Öfke damarlarımdan akıyordu, öne doğru eğildim ve dişlerimle yanağının bir parçasını kopardım. Çığlık attı, acı onu o kadar alt etti ki üstüne çıkmamı sağladı. Kan derisini lekeledi. Yüzünün yanını tutarak ağladı. Etini yüzüne tükürdüm, kafasını tuttum ve hızlı bir hareketle boynunu kırdım.

Ayağa kalkıp Lukyan'a doğru koştum, koşarken diğer askerlerin saldırılarından kaçmaya çalıştım. Eğil, yumruk at. Savuştur, tekme at. Engelle, dirsek at.

Zamanında yetişemeyeceğim. Zamanında yetişemeyeceğim. Yetişemeyeceğim.

Bang!

Donakaldım, arenadaki herkes de aynı şeyi yaptı, birbirlerine şaşkın bakışlar atıyorlardı.

Bu... bir silah sesi miydi?

Lukyan'ın üstündeki adam yana kaydı ve sonra yere yığıldı, etrafında kumlar havaya uçtu. Alnının tam ortasında kocaman bir kurşun deliği vardı. Bu delik, tabanca veya makineli tüfek gibi standart bir silahtan yapılmış gibi görünmüyordu. Giriş yarası

çok büyüktü. 50 kalibre, kolayca. Ve silah sesinin yakından gelmediği belliydi. Büyük olasılıkla bir keskin nişancıydı.

Lukyan ayağa fırladı, elini boğazına götürdü, cildi kırmızı ve morluklarla kaplıydı. Şok içinde ayaklarının dibindeki cansız bedenine baktı.

Arkasındaki hareket dikkatimi çekti. "Lukyan! Arkanda!" Kardeşim döndü ve...

Bang!

Ona doğru koşan asker, diğerinde olduğu gibi alnının tam ortasında aynı kurşun deliği ile yere yığıldı. Birdenbire askerler sinekler gibi düşmeye başladı... ama *sadece* Lukyan'ın etrafındakiler. Sadece *ona* yaklaşanlar. Ona yaklaştırmaya çalışan herkes vurulup öldürüldü. Benimle veya kardeşlerimle savaşan askerlerin hiçbirisi vurulmadı. Sadece Lukyan vuruldu. Keskin nişancı her kimse, onu ve sadece onu koruyordu. O sadece hareketsiz durup, etrafındaki askerlerin yere düşmesini şok içinde izliyordu.

Yüzüme doğru uçan bir yumruk yakaladım. Keskin bir hareketle döndüm ve göğsüne ön tekme attım, ardından yanımdan gelen bir askere başka bir darbe indirdim. Keskin nişancının kim olduğu umurumda değildi. Sadece Lukyan'ı korudukları umurumda değildi. Önemli olan tek şey, onu güvende tutup tehlikeden koruduklarıydı.

"İllayana'ya git!" diye bağırdım ve bir tekme atarak eğildim.

Lukyan başını salladı ve kız kardeşimizin yanına koştu. Keskin nişancı onu takip etti, çevresindeki tüm askerleri ortadan kaldırarak, istediği yöne koşması için ona açık bir yol sağladı.

Blok, blok, tekme, yumruk. Vücudum ağrıyordu, enerjim hızla tükeniyordu. Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Reflekslerim yavaşlıyordu. Vücuduma daha fazla darbe geliyordu ve her yerim ağrıyordu. Kaç asker öldürdüğümü bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Sayıca üstünlükleri vardı. İki asker. Üç. Dört. Beş. Üzerime çullandılar, her biri beni parçalamaya çalışıyordu, vuruyor, yumruk atıyor, tekmeliyorlardı.

Onları kendimden uzaklaştırmak için engelledim ve saldırdım, ama onların yerine yenileri geldi. Yapamadım...

BOOM!

Büyük, sarsıcı bir güç beni havaya fırlattı. Kendimi korumak için vücudumu sıkı bir top haline getirdim ve sonra acı içinde yere çarptım.

Kırk Birinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

Enkazın içinden geçip iyi aydınlatılmış arenaya girdim, vücuduma bağlanmış makineli tüfeği sıkıca tutmaya devam ettim. Kulaklarım çığlıklar, ağlamalar ve kavga eden insanların sesleriyle doldu. Duman havada kıvrılıyordu, bu da düzgün görmemi engelliyordu ve az önce patlattığımız patlayıcı sayesinde etrafımda küçük alevler parlıyordu. Geceye yüksek sesli bir alarm çaldı.

Silahımı ateşledim, geri tepme omzuma çarptı. *Güm, güm, güm.* Hedeflerimi ayırt etmedim. Kendimi tutmadım, tereddüt etmedim. Volkov ailesi veya bizim baskın ekibimizin üyesi olmayan herkes serbest avdı. Taş yığınlarının altında gömülü, yardım için çığlık atan insanlar da dahil. Arena'nın yan tarafını havaya uçurduğumuzda, tribünlerde oturup Nikolai'nin ölümünü alkışlayan insanlar da dahil.

Oraya zamanında varmak çok zor bir görevdi ve yine de neredeyse başaramıyorduk. Şansımıza, Talon'un ordusunun çoğu Arena'ya çağırılmıştı, bu sayede adaya nispeten fark edilmeden gizlice girebildik ve olan bitenin gürültüsü ve kargaşası, gece gökyüzünde parlayan bir fener gibi bize tam olarak nereye gitmemiz gerektiğini gösterdi.

Hepimiz önceden kararlaştırdığımız gruplara ayrıldık. Drea ve kardeşi Bratva ve kartel askerleriyle, Arturo, Vincenzo ve ben ise La Cosa Nostra askerleriyle.

Her birimizin yapması gereken bir iş vardı. Drea ve Juan, Aleksandr ve Lukyan'ı bulmaktan sorumluydu. Arturo, Illayana'yı takip ediyordu. Ben Nikolai'yi takip ediyordum. Mikhail ise Dimitri'yi takip ediyordu. Kesin bir plan yoktu. Sadece içeri girip onları bulmak ve çıkmak.

Nikolai'nin ne durumda olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Her düşündüğümde, neredeyse felç oluyordum. Onun iyi olduğuna inanmak zorundaydım.

Başka hiçbir şey kabul edilemezdi. Eğer yaralanmışsa... eğer ölmüşse, hepsini öldürecektim. Her birini. Sonuna kadar.

Arturo'nun yanında kaldım ve binanın yan tarafına açtığımız delikten içeri girdik, ayaklarımın kaymaması için botlarımla adımlarımı dikkatli attım. Göğsüme bağladığım kurşun geçirmez yelek, içine girdiğimiz tehlikeye karşı pek bir koruma sağlamıyordu. Taşıyabileceğim kadar silahı, bana engel olmayacak şekilde vücuduma bağladım. Kalça, bel, ayak bileği, uyluk. Hançerler ve silahlar karışımı.

Yerde cesetler vardı. Saymakla bitmeyecek kadar çoktu, çoğu parçalanmıştı. Kan kumun derinliklerine sızmıştı. Hava yanmış cesetler ve çürümüş et kokuyordu. Ölüm ve yıkım kokuyordu.

Arturo ve ben aynı anda Illayana'yı gördük, Talon'un askerlerinden birinin cesedinin üzerinde çömelmiş, yüzüne tekrar tekrar bir taşla vuruyordu. En iyi arkadaşım şüphesiz daha iyi günler görmüştü. Baştan aşağı kir ve kanla kaplıydı. Bir kısmı başkalarınınkiydi. Bir kısmı da kesinlikle onundu. Giysileri yırtılmış, saçları dağınık ve kıvrılmıştı.

Aleksandr onun etrafında savaşıyor, boyunlar kırıyor ve kemikler kırıyordu, ama diğer Volkovları göremiyordum. Nikolai'yi göremiyordum.

İçimdeki panik arttı. *Neredeydi?*

Illayana'yı gören Arturo kükredi ve ona doğru koşmaya başladı. Yoluna çıkan herkesi acımasızca, tereddüt etmeden havaya uçurdu. Vincenzo ve ben ona yetişmek için çabaladık. Onun yanına diz çöküp makineli tüfeğini kaldırdı ve askerleri bizi koruyucu bir çemberle çevreleyip Talon'un adamlarının yaklaşmasını engellerken, mermi yağmuruna tuttu.

Illayana başını kaldırdı, gözlerinde şaşkınlık belirdi. "Arturo," diye fısıldadı. Bakışları bana kaydı ve bir an durakladı. "Tatiana, sen ne yapıyorsun... Bizi nasıl buldun?"

"Sonra konuşuruz," diye tersledi Arturo. Hızla vücudundaki kurşun geçirmez yeleği çıkardı ve Illayana'nın başına geçirip zorla giydirdi. Illayana direnmedi. Bunun nedeni zaman kaybetmek istememesi miydi, yoksa enerjisi kalmamış olması mıydı, emin değildim. Cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyordu.

Aleksandr nefesini toparlamak için bir saniye dururken göğsü inip kalkıyordu, gözlerindeki şaşkınlık Illayana'ninkini yansıtıyordu. Kanlar içindeydi, vücudu kesik ve çürüklerle doluydu. Yorgunluk yüzüne yansımıştı ama

bunun kendisini etkilemesine izin vermiyor, güçlü duruşunu ve harekete hazır vücudunu koruyordu.

Elimi arkama uzattım ve sırtımdan bir silah çıkardım, ona uzattım. Teşekkür etmek için başını salladı, silahı aldı, kontrol etti ve sonra onu kaldırarak etrafı gözetlemeye başladı.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu Arturo, Illayana'ya ayağa kalkmasına yardım ederken.

"Ben iyiyim." Sonunda ayağa kalktığında sendeledi. Arturo hemen kollarını beline dolayarak onu tuttu.

"Illayana, Nikolai nerede?"

"Nik?" Hala biraz sersemlemiş bir halde etrafına bakındı. Yüzünün yanından kötü bir kesikten kan akıyordu. Arena'nın diğer tarafını işaret etti. "Onu son gördüğümde orada bir yerdeydi."

Küfrettim. Bizim bulunduğumuz yer ile orası arasında, sanki lanet olası bir savaş alanı vardı. Her yerde cesetler vardı. Bazıları hayattaydı ve yaşamak için savaşıyordu, diğerleri ise hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu.

"Bana bir silah ver," dedi Illayana, Arturo'nun kollarından kurtulup onun yardımını olmadan ayağa kalkmaya çalışarak.

Arturo başını salladı. "Hayır, yaralısın. Seni buradan çıkaracağım." "Ailem olmadan gitmiyorum!" diye tısladı. "Şimdi bana bir lanet olası bir silah ver."

Arturo homurdandı ve ona makineli tüfeğini uzattı. Aleksandr'ın yaptığı gibi hızlıca kontrol etti ve sonra onu havaya kaldırdı.

"O Drea mı?" Aleksandr, konsantre bir şekilde gözlerini kısarak tarlanın ötesine baktı.

"Evet. O ve kardeşi..." Ve o, Arturo'nun adamlarının koruyucu çemberinden çıkıp, cümlemi bitirmeme bile izin vermeden, onun peşinden koşarak ortadan kayboldu. *Neyse.*

"Babamı bulmam lazım." Illayana çılgınca etrafına bakındı, aradı. Duman ve etrafta dolaşan, bazıları kavga eden, bazıları kaçan insanlar yüzünden ortada bir şey görmek zordu.

Dimitri umurumda değildi, kulağa ne kadar kötü gelse de. Bulmak istediğim tek bir kişi vardı. "Sen babanı bul. Ben Nikolai'yi bulacağım."

"Ayrılmamalıyız," diye araya girdi Arturo. "Çok tehlikeli."

"Umursayan birine söyle. Ben gidiyorum." Ben uzaklaştım ve o bağırdı.

"Bekle! Vin, onunla git." Küçük kardeşi başını salladı ve yanına yaklaştı. benim tarafımda, silah hazır. Onun çok iyi bilinen şakacı tavırlarından hiçbir iz yoktu.

Sadece saf odaklanma ve kararlılık vardı.

Illayana kollarıyla beni sıkıca sardı. "Dikkatli ol." Ben de hemen ona sarıldım. "Sen de."

Arturo'nun adamları dağıldı, o ve Illayana farklı bir yöne giderken onları takip ettiler. Illayana'nın gösterdiği yönde koştum, Vincenzo yanımda koşuyordu. Sağımdan bir adam bana doğru geldi. Hiç hızımı kesmeden ateş ettim. Soldan bir başkası daha. Vincenzo onu halletti. Bana doğru bir bıçak fırladı. Eğildim, uyluklarımdan bir hançer çıkardım, fırlattım ve koşmaya devam ettim. Dört asker yolumuza çıktı, ateş etmek için çok yakındılar ve saldırdılar. İki Vincenzo'ya, ikisi bana.

Eğildim, saptım, döndüm; hızlı ve akıcı hareketlerle saldırılarını atlattım. Bir hançer daha çıkardım ve güçlü bir yay çizerek yukarı doğru kesiştim. Adamlardan biri çığlık attı ve geriye sendeledi. Diğer askerin saldırısını engelledim ve arka arkaya iki kez bıçakladım, biri kaburgasına, diğeri boynunun yanına. Adam yere yığıldı.

Koşmaya devam ettim.

Nikolai, neredesin?

Vincenzo hızla yetişti ve yanımda koşmaya başladı. Her şey bittikten sonra, onunla birlikte kalmadığım için muhtemelen kendimi kötü hissedecektim, ama o anda umurumda değildi. Nikolai'yi bulmam gerekiyordu. Oradaydı, kaosun içinde bir yerlerde...

"Dikkat et!" Vincenzo atladı ve havada uçan baltanın önünden beni kurtardı. Çarpışmanın etkisiyle inledim. Askerler üzerimize üşüştü, Vincenzo'yu ayağa kaldırıp yumrukladılar.

Bir bot yüzüme doğru uçu ve o beni kelimenin tam anlamıyla ezip öldürmeden önce zar zor yuvarlanarak kaçmayı başardım. Hemen üzerime atladı ve ellerini boğazıma dolayarak beni yere bastırdı.

Nefes almakta zorlanarak çılginca debeleniyordum. *Seni aptal herif...*

Çılginca vücudumu elledim, ta ki parmaklarım bir silahın kabzasına takılana kadar.

Bang!

Bana doğru yığıldı ve ben onu itip üstüne çıktım. Az önce karnına ateş ettiğim silahı ağzına soktum. Gözleri büyüdü. *İyi. Hala hayatta.* Şarjörü boşalttım. Yüzüme kan sıçradı, sanırım dilinin bir parçası da (emin değildim).

Elimin tersiyle yüzümü sildim ve Vincenzo'ya yardım etmek için koştum. Adam az önce hayatımı kurtarmıştı. Öylece kaçamazdım.

Birini sırtından vurmaktan çekinmeden, Vincenzo'nun üzerine eğilmiş adama ateş ettim ve onun üzerinde duran diğer ikisini de vurdum. Daha fazla zaman kaybetmek istemediğimden, koşarak Vincenzo'yu ayağa kaldırdım.

"İyi misin?"

O, yanını tutarak inledi, ama başını salladı. "İyiyim. Gidelim."

Yine yola çıktık, bu sefer yol boyunca aldığımız yaralar nedeniyle biraz daha yavaş, ama yine de yeterince hızlıydık.

"Nerede o?!" Onu hala bulamadığımızda neredeyse ağlayacaktım. Onu bulamadığımız her saniye içimdeki panik artıyordu, neredeyse boğuluyordum. Umudumu kaybetmeye başladım, yaşama isteğim de onunla birlikte yok oluyordu.

"Orada mı?" Vincenzo sağ tarafı işaret etti ve ben de başımı o yöne çevirirken neredeyse boynumu kırıyordum.

Rahatlama hissi beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertip bacaklarımın bükülmesine neden oldu. Oradaydı.

Benim Nikolai'm.

Onun dövüşmesini izlemeyi her zaman sevmişimdir. Hareketlerinde gerçekten hipnotik bir şey vardı. Kollarını sallama şekli. Güçlü tekmeler atarken bacaklarını uzun uzun uzatması. Düşmanlarının canını alırken gösterdiği acımasızlık. Sanki onu hiçbir şey durduramazmış gibi, sanki ölümün reenkarnasyonuymuş gibi.

Etrafında yerde yatan cesetlerin sayısına bakılırsa, bu benzetme oldukça uygun düşüyordu ve bunun için kendimi daha sonra tebrik edecektim.

O, biraz uzakta, her tarafı askerlerle çevrili ve arkasında bir duvar vardı. Sadece ona odaklanarak tam hızla koşmaya başladım. Ona ulaşmak için. Diğer insanları görmezden gelerek eğildim ve etraflarımdan dolandım. Ona isabet etmemek için dikkatli davranarak onun yönüne bir dizi mermi sıktım, sonra omzumdan makineli tüfeği çıkarıp attım, böylece daha hızlı koşabilecektim, çünkü tüfeğin ağırlığı beni sadece yavaşlatıyordu.

O duvara yaslanmıştı, bıçak boğazına gittikçe yaklaşıyordu, o ise bıçağı uzak tutmaya çalışıyordu. Son bir hızla ona ulaştım ve acımasız bir hamle ile askere çarptım, ikimiz de havaya uçtuk ve yere yığıldık.

Asker tamamen hazırlıksız yakalanmıştı, bu da bana hızlıca üstünlük sağlamamı sağladı. Kumda yuvarlandık ve ben üstünlüğü ele geçirdim.

konumunu ele geçirerek üstüne çıktım. Belimden bir hançer çıkardım ve çenesinin altına sapladım, bıçak tereyağı gibi derisini kesip geçti. Dudakları sessiz bir çığlık atarak açıldı ve bıçağın ağzının içinde olduğunu gördüm. Bıçağı çıkarıp gözüne sapladım, sonra ondan uzaklaşıp ayağa kalktım.

Güçlü kollar boynumu sımsıkı kavradı ve beni yerden kaldırdı.

Siktir!

Tekmeledim, çılgınca debelendim, ama beni tutan kişi bırakmıyordu. Daha da sıkı sıktılar ve ben nefes nefese kaldım, boğazımı ezen kolu çılgınca tırmaladım, hızla nefesim kesiliyordu.

Arkamdaki beden aniden sertleşti ve tamamen hareketsiz kaldı.

"Onu bırak." Bu ses... Bu sesi her yerde tanırdım. Karanlık ve öfkeyle doluydu, ama bunun Nikolai olduğunu hiç şüphe duymadan biliyordum.

"Bıçağı bırak yoksa boynunu kırarım," diye uyardı saldırgan. "Orospu çocuğu, oyun oynadığımı mı sanıyorsun?" Nikolai saldırganımın saçını avuçlayınca hafifçe öne doğru itildim.

Nikolai saldırganımın saçını avuçladı. "Onu bırakmazsan bu bıçakla seni kanlı bir şekilde sikerim. *Hemen. Şimdi!*"

Bu tehdit saldırganı o kadar korkuttu ki beni hemen bıraktı ve ellerini havaya kaldırarak teslim oldu. Ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe düştüm, nefes nefeseydim. Nikolai'nin bıçağı adamın boynuna saplayıp sapına kadar batırdığını görmek için tam zamanında omzumun üzerinden baktım. Adamı resmen bir kenara attı ve sonra kollarıyla beni sıkıca sarıp sarmaladı.

"Aşkım, burada ne yapıyorsun?" diye saçlarıma fısıldadı, tüm vücudu titriyordu.

Ben de ona sarıldım, o kadar sıkı sarıldım ki acı içinde inledi. "Ne aptalca bir soru bu." Yarı gülerek, yarı ağlayarak. Onun kaçırıldığını öğrendiğim andan beri içimde tuttuğum tüm korku ve endişe bir anda dışa vurdu ve ben, sanki o tekrar ortadan kaybolacakmış gibi ona sıkıca sarılarak hıçkırarak ağladım.

"Burada olmamalısın," diye azarladı beni, boynumun yanını, çenemi, yanağımı öperek.

"Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim, Tatiana," demek istediğini sanıyorum.

Yumuşak bir kahkaha attı ve iki eliyle yüzümü tuttu.

büyüleyici mavi gözleri tüm dikkatimi çekmişti. Beni yumuşakça öptü, tüm vücudumu ona eritene kadar sevgi ve şefkatle dolu bir öpücüktü.

"Affedersiniz?!" İkimiz de bakışlarımızı Vincenzo'ya çevirdik, o da bir askerin karnından bıçağını çekip onu tekmeledi. "Öpüşmek sonra, şimdi savaşın!" Bir saldırıdan kaçtı, yukarı doğru kılıç salladı, başka bir saldırıdan kaçtı ve dönerek bir askerin çenesine güçlü bir tekme attı.

Doğru.

Nikolai ve ben sıçrayarak kavgaya geri döndük.

"Ailemi gördün mü?" diye sordu, savunup saldırıyor, savunup saldırıyordu.

"İllayana ve Aleksandr, evet. Eğil." O eğildi ve ben başının üzerinden bir tekme attım, ayağımı bir adamın yüzünün yan tarafına çarptım. "Lukyan ve baban, hayır." Birbirimize yakın durarak, Arena'ya açtığımız deliğe doğru tarlada yavaşça ilerledik. Gözden kaçması kolay bir şey değildi.

Mikhail'in sesi kulaklığımdan cınladı. "Dimitri güvende."

Ardından Arturo'nun sesi geldi. "İllayana güvende."

"Aleksandr ve Lukyan güvende," dedi Drea son olarak.

Vincenzo kulaklığına dokundu. "Nikolai güvende. Şimdi çıkıyoruz."

"Denizaltıda buluşalım," diye emretti Arturo. Hepsi bir ağızdan "Evet" dedi.

Nikolai'ye baktım. "Ailen güvende."

"Emin misin?"

"Evet, onlar..." Nikolai'nin arkasında bir silüet belirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı, silahı Nikolai'nin sırtına doğrultmuştu. Düşünmeden, tereddüt etmeden onu kenara ittim ve...

Bang!

Göğsümde beyaz sıcak bir acı patladı. Vücudum silahın ateşinin etkisiyle geriye doğru fırladı ve acı içinde çığlık atarak yere sertçe düştüm.

Acı. Kahretsin, acı!

Daha önce hiç vurulmamıştım ve eğer böyle bir şeyse, bir daha asla vurulmak istemiyordum. Tanrım.

Nikolai'nin yüzü üstümde belirdi, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Siktir, Tati. İyi misin? Neden böyle bir şey yaptın?! İyi misin? Her şey yolunda."

Çılgınca kurşun geçirmez yeleğimi açtı ve resmen üstüme çöktü. "İyisin. Kurşun yeleği delmedi. İyisin. Lanet olsun, iyisin."

"Bu iyi." Vay canına, bana mı öyle geldi yoksa bu biraz halsiz mi çıktı?

Başımı kaldırdı ve endişeyle bana bakarken yüzümü okşadı. "Hey, ne..." Elini gördüğünde gözleri korkuyla büyüdü. Elini kan kaplamıştı. Başımı yavaşça kaldırdı ve ben yüzümü buruşturdum. Arkamdan bir taş çıkardı.

Ona mı çarpmıştım?

"Siktir." Taşı yana attı. "Bana yardım edin lan!" diye Vincenzo'ya bağırdı.

"Biraz... başım dönüyor." Görüşümün köşelerine karanlık çöktü. Başım yana düştü ve Nikolai yüzümü sıkıca tuttu.

"Hayır. Hey! Hayır. Uyanık kal, duydun mu? İyileşeceksin. Sadece uyanık kal."

Başım dönüyordu. Gözlerim birden ağırlaştı, çok ağırlaştı. Kafatasımdan sönük bir ağrı yayılıyordu. Boynumun arkasında ıslak bir şey akıyordu.

"Tati! Hey!"

Görüş alanımın kenarlarında karanlık arttı, yayıldı ve görüşümü daha da kapladı.

Oh, olamaz. Bu iyiye işaret olamaz.

Nikolai çığlık atmaya başladı, ama onu duyamıyordum. Neden onu duyamıyordum? Kendimi çok zayıf hissediyordum, kollarımı bile kaldıramıyordum. Yüzüne dokunmak istedim. Çok yakışıklı bir yüzü vardı. Güzel. Son derece güzel.

Mide bulantısı beni sardı, baş dönmesi ile karışarak. Karanlık tamamen hakim olmadan önce gördüğüm son şey Nikolai'nin ağlamasıydı.

Kırk İkinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

İÇİMİNDEN İNLEDİM, KAFAM kulaklarımda bir kırıcı gibi zonkluyordu.

Neredeyim ben? Neler oluyor?

Ağzım kurumuştı, ağır bir sersemlik tüm uzuvlarımı kaplamıştı, hareket etmemi neredeyse imkansız hale getiriyordu. Son hatırladığım şey, Arena'da dövüşmekti. Silahın parlaması. Göğsüme vurulan acısı. Düşüş. Tamamen yönümü kaybetmişlik. Nikolai.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve zihnimi kontrol eden sisin içinden çıkmaya çalıştım. Kafamın içinde tekrarlayan bir bip sesi yankılanıyordu. Bu ses bana hastanede duyabileceğiniz, kalp monitörü gibi bir sesi hatırlattı. Orada mıydım?

Son birkaç parça parçalanmış anılarımı düşününce bu mantıklı geliyordu.

Gözlerimin üzerindeki ağırlık yavaşça kaybolmaya başladı ve tüm gücümü kullanarak gözlerimi açtım.

Haklıydım. Hastanedeydim. O oda, en son böyle bir odada bulunduğum zamanki acı hatıralarımı geri getirdi, ama ben onları dışladım. Onları, gitmeyi reddettiğim zihnimin o küçük köşesine kilitledim.

Nikolai yanımda öne doğru eğilmiş, başını koluna dayamış, elini benimkinin üzerine koymuştu. Uyuyordu. Yorgunluk izleri yüzünü bozmuştu. Saçları dağınık, giysileri buruşuk ve kirliydi. Arena'da giydiği giysilerle aynı görünüyorlardı. Ben bayginken hiç dinlenmemiş miydi?

Kahretsin, muhtemelen dinlenmemişti. Bu adam, yemin ederim.

Kuru dudaklarımı yaladım, vücudumu hafifçe hareket ettirdim. Onu uyandırmak istemedim, özellikle de ne kadar yorgun görüldüğünü düşününce. Tüm vücudum ağrıyordu. Her yerimden acı geliyordu. Göğsüm. Bacaklarım. Hatta lanet olası ayak parmaklarım. Her şeyim *ağrıyordu*.

Artık adrenalin damarlarımdan akıp ağrıyı maskeleyemediği için her şeyi hissedebiliyordum. Ve bu çok berbattı.

Her tarafım kablolarla kaplıydı. Bazıları göğsüme, bazıları alnıma yapışmıştı. Benden yatağın etrafındaki monitörlere uzanıyorlardı ve hayati fonksiyonlarımı takip ediyorlardı.

Önümdeki yerden tavana kadar uzanan cam kapı açıldı ve hemşire kıyafeti giymiş kısa boylu, tombul bir kadın odaya girdi. Bana sıcak bir gülümseme attı.

"Oh, sonunda uyandın..."

"Şşş," diye fısıldadım, parmağımı dudaklarıma götürdüm. Gözleri yanımda uyuyan Nikolai'ye kaydı ve elindeki klipboardu ağzını kapatmak için kaldırdı.

"Üzgünüm," diye dudaklarını oynattı. Odaya doğru ilerleyerek yatağın yanına geldi. "Hiç uyumuyor mu diye merak etmeye başlamıştım. Seni buraya getirdiğinden beri uyanık," diye fısıldadı.

"Sadece meraktan soruyorum, ne zaman oldu bu?" Sesim kısılmıştı, boğazım gıcırgandı. Bu beni öksürtmüştü.

Bana su dolu küçük bir strafor bardak uzattı. Rozetinde "Marie" yazıyordu. Ona teşekkür ettim ve bardağı bir yudumda boşalttım. Serinletici sıvı boğazımdan aşağı kayarken inledim.

"Bir günden biraz fazla süredir buradasın." Marie monitörü kontrol etti ve birkaç ölçümü not defterine yazdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Berbat," diye dürüstçe cevap verdim.

"Durumunu göz önüne alırsak seni suçlayamam. Şiddetli beyin sarsıntısı, kırık kaburga, birkaç kesik, yoğun morluklar, çok sayıda parmak burkulması. Liste uzayıp gidiyor. Erkek arkadaşın seni çok kötü bir trafik kazasından kurtarmış olmalı."

"Öyleydi," diye onayladım, kolayca yalan söyleyerek. Yaralarımı açıklamak için bir tür bahane uydurduğunu duyduğumda şaşırmadım. Acil servise girip "Oh, beni gladyatör tarzı, ölümüne dövüş turnuvasından kurtarmaya çalışırken yaralandı. Bilirsiniz, her zamanki gibi," diyemezdi.

"Benimle birlikte başka kimse getirildi mi?" diye sordum, burnumdaki tüpleri çıkararak. Diğerlerinin nasıl olduğunu çok merak ediyordum. Başka kimse yaralanmış mıydı? Ben bayıldıktan sonra ne olmuştu?

"Sadece sen. Son yirmi dört saattir bilincin açılıp kapanıyor. Beyin sarsıntını izlemek için seni bir gün kadar daha burada tutacağız, sonra taburcu olacaksın. Merak etme, dosyana önceden var olan durumunu kaydettik, bu yüzden herhangi bir nedenle geri gelmen gerekirse, gerekli önlemler alınabilir."

"nceden var olan durum mu?" Nikolai'yi rahatsız etmeden oturmaya çalışırken inledim.

"Hamilelik," diye gülümsedi.

Kaşlarım atıldı. "Sanırım yanlış dosyayı aldınız. Hamile değilim."

Kaşları benimki gibi çatıldı. "Uhh." Klipsli dosyasını karıştıırarak kağıtları gözden geçirdi. "Bu çok garip."

"Ne garip?"

"Geldiğinizde oldukça fazla ağrınız vardı. Morfin vermeden önce her zaman kan testi yaparız ve sonuçlar kesinlikle hamile *olduğunuzu gösterdi*. Çok erken bir aşamada, sadece iki hafta kadar. Ama kesinlikle hamile."

Ona baktım, sözlerini anlamam normalden biraz daha uzun sürdü.

Hamile... hamile... hamile.

Zihnim bu kelimeyi tekrar tekrar tekrarlıyordu, sanki onun söylediklerinin önemini kavramamı ve anlamamı bekliyordu.

Tanrım... ne? Nasıl? Nikolai ve ben her seviştiğimizde korunuyorduk. Onun lanet olası spermleri ne kadar güçlüydü?

"Bu iyi bir haber değilse özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle ve elime şefkatle dokundu.

"yle değil. şey... aslında..." Bu kötü bir haber değildi, değil mi?

Elbette her zaman bir ocuk daha sahibi olmak istemiştim. Ama bu, Nikolas'ın ölümünün travmasından tamamen kurtulmam için *yıllar* geçmesi gerekiyordu.

Henüz çok erkendi. Geçen sefer yaşadıklarımı bir daha yaşayamazdım. Başka bir çocuğu kaybetmeyi asla kaldıramazdım.

Gözlerim hala derin uykuda olan Nikolai'ye kaydı. "O biliyor mu?"

"Erkek arkadaş mı? Hayır." Başını salladı. "Doktor-hasta gizliliği."

Biraz rahatlayarak başımı salladım. Nikolai'ye söylemeden önce bu bilgiyi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Tatiana, lütfen gözlerimdeki bağı çıkarayım. Beni geriyorsun."

Arabanın yolcu koltuğunda oturan Nikolai'ye baktım, yüzünün aniden solması beni biraz eğlendirdi.

Hastaneden bu yana bir hafta geçmişti. Hamile olduğumu öğrendiğimden bu yana.

Ve hala bununla barışamadığımı düşünüyorum. Gerçekten değil.

Bir yandan heyecanlıydım. Mutluydum. Coşku doluydu. Küçük bir bebek fikri, her şeyi yeniden yapma şansı - doğru şekilde, doğru sonuçla - çok uzun bir süre elde edemeyeceğimi düşündüğüm bir fırsattı... belki de hiç.

Öte yandan, kesinlikle çok korkmuştum. Geçen sefer olanların tekrar olacağından korkuyordum. Bu, beni felç eden bir korkuydu. Kelimenin tam anlamıyla nefesimi kesen bir korku. Sanırım son yetmiş iki saat içinde en az on panik atak geçirdim.

Ve zavallı Nikolai. Neler olduğunu hiç anlamıyordu. Neden birdenbire nefes almakta zorlandığımı, titrediğimi, bayılacakmış gibi hissettiğimi. Ama yakında anlayacaktı.

Ona söyleyeceğim gündü. Ama önce yapmam gereken bir şey vardı.

"Ne oldu Nicky? Bana güvenmiyor musun?" Nikolai, korkudan çılgılık attığına yemin edebileceğim yüksek bir ses çıkardığında, ellerim direksiyonda kayarken boğazımdan bir kahkaha çıktı.

"Gözlerim bağlıyken ve neler olduğunu göremeden direksiyona mı geçeyim? Hayır. Hayır, güvenmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Sakin ol. Bizi öldürmeyeceğim."

"Bunu çarptığın bisikletçiye söyle."

"O iyiydi! Hemen ayağa kalktı. Ben mükemmel bir sürücüyüm."

"Eğer sen..." Sözleri, yoldaki bir arabadan kaçmak için aniden direksiyonu kırdığımda kesildi ve başı cama çarptığında homurdandı. "...lanet olası bir deli gibi sürmeseydin buna inanırdım," diye tısladı. "Yeter. Bunu çıkarıyorum..."

"Hayır, yapma!" Gözlerini kapatmasını engellemek için elimi gözlerine kapattım.

"İki elin direksiyonda olsun, Tati!" diye çığlık attı.

"Tamam, tamam. Sadece çıkarma."

"Çıkarmayacağım, sadece iki elin direksiyonda olduğunu söyle.

Lütfen." "Öyle. Tanrım, benim sürüşümü gerçekten sevmiyorsun, değil mi?"

Cevap vermemeyi tercih etti. "Bu çok saçma," diye mırıldandı, ama göz bağını tekrar çıkarmaya çalışmadı. "Neden bunu takmam gerekiyor?"

Çünkü onu nereye götürdüğümü gördüğünde, hemen geri dönmek isteyeceğini biliyordum.

"Çünkü nereye gittiğimizi fark edip sürprizi mahvetmeni istemiyorum. Arkana yaslan ve rahatla. Neredeyse vardık."

"Sen sürerken bu imkansız," diye mırıldandı. "Oraya vardığımızda, otuz yıl yaşlanmış olacağım."

"Oooo, gümüş tilki Nikolai? Bu, kesinlikle destekleyebileceğim bir versiyonun."

Her zaman tüylerimi diken diken eden o derin, bas sesli kahkahasını attı.

Avuç içlerim terle kaplandı, damarlarım gerginlikle doldu. Nikolai'nin beni tekrar terk etmeyeceğinden emindim, ama ona haber verdiğimde nasıl tepki vereceğini kesin olarak bilemiyordum. İlk kez hamile olduğumu öğrendiğinde çok sevinmişti. Ama benim için olduğu gibi, bu haberin de yaraları vardı.

Gerçekten mutlu olacak mıydı?

Dürüst olmak gerekirse emin değildim.

Ben sürmeye devam ederken, onu kalp krizi geçirtecek çılgınca veya dengesiz bir şey yapmamaya dikkat ederek küçük sohbetler ettik.

Til Death Games fiyaskosundan bu yana Bratva için işler oldukça yoğundu. Volkovlar nispeten zarar görmeden kurtulmuş olsalar da, hâlâ halledilmesi gereken birçok iş vardı. Talon, Arena'ya sızdığımız anda kaçmıştı. Hâlâ ortada yoktu. Dimitri onu bulmaya kararlıydı ve tüm zamanını ve kaynaklarını onu bulmaya adanmıştı.

İllayana sonunda Arturo ile birlikte evine dönmüştü. Açıkçası, o adamın onu bir daha gözünün önünden ayırmayacağını düşünüyordum. Onun için biraz üzülmüştüm. Arturo, lanet bir gölge gibi onun yanından ayrılmıyordu. Peki ya korumaları? Arturo, ayrılmadan önce yüzüğü gömmüş ve onları tamamen yok etmişti. Zavallı adamlar.

Sağa döndüm ve toprak bir yoldan geçerek kapılardan yavaşça geçtim. Tabelayı görünce kalbim hızlandı ve bir hüznün dalgası beni sardı. Arabayı kenara çektim ve motoru kapattım.

"Artık göz bağını çıkarabilirsin."

"Tanrıya şükür." Göz bağını çıkardı ve etrafımızı incelerken yanımda tüm vücudu kaskatı kesildi. "Tatiana, burada ne işimiz var?"

Ona verdiğim gülümseme hüznün, acı ve umutsuzlukla doluydu. "Hadi." Kapıyı açtım ve arabadan indim. Serin esinti saçlarımı omuzlarımdan uçurdu ve yerdeki yaprakları hışırdatarak savurdu. Etrafımda dönerek taze kazılmış toprak, nemli yosun ve yağmur kokularını beraberinde getirdi.

Kapıyı kapatıp arabanın yanından dolaşarak Nikolai'nin karşısına geçmeden önce çantamı aldığımı kontrol ettim.

"Burada olmak istemiyorum, Tati," diye fısıldadı, o kadar yumuşak bir sesle ki onu zar zor duyabildim. Gerginliği ortadan kalktı, büyüleyici mavi gözleri endişeyle doluydu. Kayıpla. Kederle.

Kalbim parçalandı ve onu böyle bir sıkıntıya soktuğum için kendimi kötü hissettim, ama ikimizin de ilerlememiz için gerekli olduğunu hissediyordum. Bir sonraki adımı atmak için. Sonunda geçmişi geride bırakmak için.

"Biliyorum, aşkım." Elimi uzattım ve bekledim. Eğer gerçekten yapmak istemiyorsa, onu zorlamayacaktım. Bu, benim hiçbir teşvikim olmadan kendi yaptığı bir seçim olmalıydı.

Derin bir nefes aldı, nefesi titriyordu ve elini elime koydu. Onu desteklemek için elini sıkıca sıktım ve onu taş yoldan çimlere doğru götürdüm. Nereye gittiğimi görmeme gerek yoktu. İstersem gözlerimi kapatıp tek bir adım bile yanlış atmadan gitmem gereken yere ulaşabilirdim, çünkü son iki yıldır haftada bir buraya geliyordum.

Yürümekten vazgeçip dizlerimin üzerine çöktüm ve mezar taşını sevgiyle parmağım ile okşadım. "Merhaba bebeğim, annen burada."

Nikolai arkamda heykel gibi duruyordu, yüzü ifadesiz, elleri önünde birleştirilmişti. Mezara bakmaktan kaçınıyor, gözleri

önündeki her şeye bakıyordu. Sanki mezara bakmaya dayanamıyor, bu yerde yaptığımız şeyi kabul edemiyor gibiydi.

Çantamdan küçük çiçek buketini çıkardım ve gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırırken onu minik mezarına koydum. "Geçen hafta gelemediğim için üzgünüm. Annem bazı işlerle uğraşıyordu. Ama babanı seni ziyarete getirdim."

Omzumun üzerinden bakarak, Nikolai'ye elimi hafifçe sallayarak yaklaşmasını işaret ettim.

Tereddüt etti, yüzü acı ve ıstırap karışımıyla buruştu. "Neden bana bunu yapıyorsun?" diye hüzünle fısıldadı. "Beni incitmeye mi çalışıyorsun?"

Sempatî duygusu beni sardı. "Hayır, Nikolai. Tabii ki hayır." Parmaklarımı onun parmaklarına doladım ve onu aşağı çektim. İsteksizce yanıma çöktü, oğlumuzun mezarını endişeyle izledi, gözlerindeki acı gün gibi açıktı.

"Neredeyse her hafta buraya geldiğimi biliyor musun?" Cevap vermedi, ama cevap verdiğini hissettim.

"İlk başta burayı kaçınıyordum." Mezar taşına baktım, "NIKOLAS IVAN VOLKOV" yazısı göğsüme bir hançer gibi saplandı. "Onu gömdükten sonra, buraya gelmeye cesaret edemedim. Onun öldüğünü düşünmeye kendimi alıştırmak için. Ama sonra, onunla birlikte olabileceğim tek yerin burası olduğunu fark ettim. Ona yakın olmak için. Onunla konuşmak için. Bu yüzden haftada bir kez gelmeye başladım. Saatlerce burada oturup, onu ne kadar özlediğimi, yokluğunun kalbimde bıraktığı devasa boşluğu anlatıyordum."

Gözleri yaşlarla doldu. Cevap vermedi, mezar taşına donuk bir şekilde bakıyordu.

"Senden özür dilemek istedim."

Başını bana çevirdi, gözleri şaşkınlıkla doluydu. "*Benden* ne için özür dilemek zorundasın ki?" Sesindeki gülünçlük beni hafifçe güldürdü, sanki *benim ondan* bir şey için özür dilemem fikrini anlayamıyormuş gibi.

"Nikolas öldükten sonra çok... kızgındım." Pozisyonumu değiştirip bacak bacak üstüne attım. "Olanlara kızgındım. Hayata kızgındım. Sana kızgındım."

Yüzünde acı bir ifade belirdi. "Çok üzgünüm..."

"Hayır, dur." İki elimle yüzünü kavradım ve bana bakmasını sağladım. "Şimdiye kadar milyonlarca kez özür diledin, defalarca. Şimdi

sana özür dileme sırası *bende*." Sözlerimin neden olduğu kaşlarını başparmağımla düzelttim, yüzündeki tüm küçük detayları hayranlıkla inceledim. Hafif kıvrımlı burnu. Güçlü çenesi. Okyanus gibi parıltıyan gözleri. "Öfkem ve kederim gözlerimi o kadar kör etmişti ki, sana yaptığım şeyin, *senin bana* yaptığın şeyin aynısı olduğunu hiç fark etmedim. Seni terk ettim. Onun ölümünün yasını tek başına tutmana izin verdim. Kimseye bir şey söylemeyeceğine söz verdiğim için sana düzgün bir şekilde yas tutma şansı vermedim. Sonra ortadan kayboldum. Senin yanında olamadığım için çok üzgünüm Nikolai, ama şimdi buradayım. Oğlumuza veda etmek istersen, ben buradayım."

Gözlerini kapattı, yanaklarından gözyaşları süzüldü ve sonra öne eğilip başını göğsüme gömdü. Sessizce hıçkırırken tüm vücudu titriyordu ve ben sakinleştirici bir şekilde sırtını okşadım.

Nasıl bildiğimi bilmiyordum. Buna sezgi deyin, ya da belki de onu dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığım içindi, ama Nikolas'ın yasını tutmasına izin vermediğini *biliyordum*. Bunun yerine, tüm o zaman boyunca, o duyguları zihninin derinliklerinde gömmüş ve yokmuş gibi davranmıştı.

Bu kısmen benim hatamdı. Bunu anlıyordum ve kendimi çok kötü hissediyordum. Olanları görmezden gelme ve kabul etmeme konusundaki ısrarım, ona yas tutamayacağını hissettirmişti, çünkü benim dışımda bunu konuşabileceği kimse yoktu.

Bu kararın suçluluğu uzun süre içimde kalacaktı.

Nikolai sonunda geriye yaslandığında, gözleri kan çanağına dönmüştü. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Önce sağ gözüne, sonra sol gözüne yumuşak bir öpücük kondurdum, sonra da ona duyduğum tüm sevgi ve şefkatle dudaklarına bir öpücük kondurdum.

O da beni öptü, beni büyük, güçlü kollarıyla sardı ve sıkıca tuttu. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

Gülümsedim ve yüzünün yanını okşadım. "Ben de seni seviyorum." Şimdi tam da uygun bir andı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?"

Onun kollarından kurtuldum ve çantamı aldım. Ben aradığım şeyi bulana kadar çantanın içinde bir şeyler ararken, o biraz şaşkın bir şekilde beni izledi. Onu ona uzattım. O sertleşti, bakışları benden ultrasona, sonra tekrar bana kaydı. İleri geri, ileri geri.

Sabırla bekledim, bilgileri istediği gibi sindirmesine izin verdim. Tamamen şok olmuştu. Benim olduğum gibi. Aslında bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Nasıl-nasıl-ne..."

"Görünüşe göre çok güçlü yüzücüleriniz var. Şurayı bakın" —fıstık gibi görünen küçük şeyi işaret ettim— "Bu birinci bebek. Ve bu" —ikinci küçük fıstığı işaret ettim—"ikinci bebek."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Bir bakıma, öyle yapmıştım. Sadece elimle değil, şaşırtıcı bir bilgiyle.

Onların ikiz olduğunu öğrendiğimde ben de oldukça şok olmuştum. Doktor bu haberi verdiğinde, hamileliğimi henüz kabullenmiş durumdaydım. Hastaneden çıktıktan sonra, kadın doğum uzmanımdan randevu alıp gerçekten hamile olup olmadığımı kendim görmek istedim. Doğum öncesi ultrason yaptılar ve işte, monitörde iki küçük leke görüldü.

"İ-ikiz mi?" diye kekeledi. Sanki kaybolacakmış gibi, tereddütle ultrason görüntüsüne uzandı. Görüntüye baktı ve parmağını sevgiyle yüzeyinde gezdirdi. "İkiz," diye tekrarlardı, bu sefer daha güçlü, daha emin bir sesle. Kendinden emin bir şekilde.

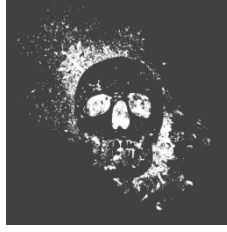
Şok, mutluluğa dönüştü. Dudakları yavaşça büyük, parlak bir gülümsemeye dönüştü ve bana atladı, beni sıkıca kucakladı. "Bu sefer her şeyin farklı olacağına söz veriyorum, Tati. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum." Elini karnıma koydu. "Hiçbirinizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sevgi ve şefkatle dolu gözleri benimkilere derinlemesine baktı ve ben, onun her kelimesinde samimi olduğuna hiç şüphe duymadan inandım.

Beni öptü, önce yumuşakça, ama her zamanki gibi, bu öpücük daha fazlasına dönüştü.

Kırk Üçüncü Bölüm

NIKOLAI VOLKOV

"DAHA HIZLI SÜR, NIKOLAI," diye nefes nefese, boynumun yanına öpücükler kondurarak söyledi TATIANA.

Gözlerimi arkaya devrilmekten alıkoymaya çalıştım, dudaklarının tenimde hissettiğim dokunuşu beni inlemeye zorluyordu.

Bu kadın beni kesinlikle öldürecekti. Vites küçülttüm, üçüncü vitese geçtim ve gaza bastım, ileriye doğru hızla ilerledim.

Bu sabah uyandığımda, Tatiana'nın beni oğlumuzun mezarına götüreceğini hiç beklemiyordum. Onu toprağa verdiğimizden beri birlikte oraya gitmemiştik. Onu toprağa verdiğimizden beri *ben* oraya gitmemiştim.

Tatiana'nın oraya sürekli gittiğini biliyordum, ama ben hiç cesaret edemedim.

İçimde bir yerlerde, onu görmeye gitmeyi hak etmediğimi hissedenden bir yanımdı. Buna hakkım olmadığını, bunun onun anısına bir hakaret olacağını düşünüyordum. O dünyaya geldiğinde yanında değildim. Kendimi daha iyi hissetmek için onun öbür dünyasını rahatsız etmeye ne hakkım vardı?

Aleksandr'ın beni arabamdan çıkardığı eve döndüğüm o ilk gece dışında, bu duyguları hiç dışa vurmadım, onların beni ele geçirmesine izin vermedim. Onları kilitli tuttum, yokmuş gibi davrandım. Eğer onu düşünmezsem, o zaman canım yanmaz, değil mi?

Tatiana'nın sözleri, son iki yıldır kaçınmaya çalıştığım şeyi yapmıştı.

"Babanı seni ziyarete getirdim."

"Oğlumuza veda etmek istersen, ben buradayım."

Dağıldım. Umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım tüm o düşünceler ve duygular bir anda yüzeye çıktı ve onları hissetmekten başka seçeneğim yoktu. Acıttı. Tanrım, o kadar acıttı ki, bunu atlatabileceğimi sanmıyordum. Sanırım, yıllardır bastırdığım duyguları sonunda hissetmeye başladığında, onlar da tüm güçleriyle geri geliyorlar. İntikam almak için.

Ne kadar süre ağladığımı bilemiyorum. Tatiana ne kadar süre orada oturup beni teselli etti, bilmiyorum. Ama ağlamam bittiğinde, kendimi daha hafif hissettim. Ruhumun küçük bir parçası nihayet iyileşmiş gibiydi. Bir kadının kollarında ağladığım için hiç utanmadım. Bir çocuğu kaybetmekten daha yıpratıcı, ruhu daha çok parçalayan bir şey yoktu. Nihayet o kaybı tümüyle, hiçbir kısıtlama olmadan hissetmeme izin verdim. Kısıtlama yoktu. Kendimi tutan hiçbir şey yoktu.

Sonra, bir gün içinde ikinci kez, bana hamile olduğunu söyleyerek beni çok şaşırttı. *İkizlere*. Lanet olsun, dünyam tamamen ve tamamen sarsılmıştı.

Şokun etkisi geçtikten sonra, Tatiana'nın gözlerinde korku dolu bir bakışla bana baktığını fark ettim, sanki söyleyeceğim şeyden korkuyormuş gibi. Sanki kötü tepki vereceğimden korkuyormuş gibi. Sanki bu mümkünmüş gibi.

Dünya bana ikinci bir şans vermişti, geçmişteki hatalarımdan ders alma fırsatı. Sonunda işleri doğru şekilde yapma fırsatı. Bu bir lütuf, bir mucize, bir armağandı.

Tabii ki Tatiana'nın bu konuda çıldıracağını biliyordum. Bu, önceki günlerdeki davranışlarını büyük ölçüde açıklıyordu. Hastanede öğrenmiş olmalı ve bana söylemeden önce kendi başına bununla başa çıkmaya çalışmıştı.

Ondan sonra işler *çok* kızıştı. Elimde değildi. Çok mutluydum, çok heyecanlıydım. O kadar mutluydum ki onu öpmek zorunda kaldım ve her zamanki gibi öpüşmemiz bir anda sıfırdan yüze çıktı.

Beni eve götürmem ve onu becermem için yalvardı ve tabii ki ben de seve seve kabul ettim.

İşte böyle, Tatiana yolcu koltuğunda beni deliye çevirirken, ben de bizi öldürmeden olabildiğince çabuk eve ulaşmaya çalışıyordum. Beni öpüyor, dokunuyor, kulağıma sikimi acıtacak kadar sertleştiren müstehcen şeyler fısıldıyordu.

"Daha fazla bekleyemem," diye sızlandı ve ne demek istediğini sormadan, eli elbisesinin içine girdi ve dudaklarından derin bir inilti çıktı.

O lanet ses. Duyduğum en seksi şeydi.

"Seni yaramaz kız. Eve varana kadar bile bekleyemiyor musun? Arabamda, burada sevişecek misin?"

Bir tür onay mırıldandı, başını zevkten geriye attı.

"Bana da tatmama izin ver," diye sertçe talep ettim, bakışlarım onunla yol arasında gidip geliyordu.

Elini elbisesinin altından çıkardı, parmakları heyecanından parlıyordu ve bana uzattı. Gözlerimi yoldan ayırmadan dilimi parmaklarının etrafına doladım ve ağzıma aldım. Lezzetli tadı ağzımı doldurdu. O tada karşı güçsüzdüm ve pantolonumun üstünden sikimi avuçlamaktan kendimi alamadım, artan baskıdan bir tür rahatlama elde etmek için çaresizce uğraşıyordum.

Tatiana, küçük yaramaz, bana sırtıttı. Elbisesini tamamen kaldırdı, böylece parmaklarının tekrar amının içinde kaybolduğunu görebildim.

Sinirden direksiyona yumruğumu vurdum. Lanet olsun, keşke oraya giren *benim* parmaklarım olsaydı. Dilim. Penisim. "Beni böyle kızdırmanın bedelini ödeyeceksin, aşkım," diye uyardım.

Evimi çevreleyen demir çit göründü. *Sonunda.*

"Sorun değil. Cezalarını seviyorum. Beni her zaman çok iyi hissettiriyorlar," diye nefesini vererek, göğsünü avuçladı. Elini sıkıca kavrayarak, kalçalarını yavaş ve derin dairesel hareketlerle salladı.

Onun görüntüsü... Tanrım. Onu izlerken pantolonuma boşalacaktım. Direksiyonu çevirdim, hızla garaj yoluma girdim ve ana kapının önünde durdum. Toprak ve çakıl havaya sıçradı ve muhafızlardan biri korkuyla geri atladı.

"Lanet kapıyı açın!" diye pencereden bağırdım.

Tatiana sabırsızlığımdan kıkırdadı. Beni kızdırmayı her zaman çok severdi.

Kapı geçebileceğim kadar açıldığı anda, garaj yolundan aşağıya doğru hızla ilerledim, sanki oraya *hemen* varmazsam ölecekmişim gibi eve doğru hızla gittim.

Ben arabayı durdurduğumda Lukyan ön kapıdan çıktı, yarı giyinik ve elinde makineli tüfekte. Arabayı durdurmadım bile. Sadece park konumuna aldım, kapıyı açtım ve yolcu tarafına koştum.

"Muhafızlar senin acelen olduğunu söylediler. Ne oluyor? Kim peşinde..." Tatiana'yı gülererek arabadan çıkarıp omzuma attığımda Lukyan'ın sözleri kesildi. Verandaya koşarak iki basamak birden atlayıp onun yanından geçince ağzı açık kaldı. "Kimse peşinde değil, değil mi? Sadece eve koşuyorsun ki sevişebilesiniz! Bana kalp krizi geçirttin!"

Hiçbir şey söylemedim, Tatiana'yı özel bir yere götürmeye odaklanmıştım, böylece sonunda o sıkı küçük amcığı sikimin etrafında hissedebilecektim. Düşüncelerim mağara adamı tarzı düşünceye geri dönmüştü. Kadını istiyorum. Kadını sikmek istiyorum. İstiyorum. Sikmek istiyorum. İstiyorum. Sikmek istiyorum. İstiyorum. Sikmek istiyorum.

Aleksandr ve Drea benimle aynı anda fuayeye daldılar, Aleksandr elinde makineli tüfekte, Drea ise iki bıçakla. Onları tamamen görmezden gelerek merdivenlere doğru gittim.

"Oh, merak etme. Her şey yolunda." Lukyan'ın arkamdan geldiğini duydum. "O kafirler tehlikede değil. Nikolai azgın olduğu ve sevişmek istediği için ana kapıdan içeri daldı."

"Ah! Bayıldım!" diye haykırdı Drea, sonra keskin bir tokat sesi duydum. "Neden benim için böyle bir şey yapıyorsun?"

"Kadın, bana tokat *atmadın* değil mi?" Kız gibi bir çığlık duyuldu ve omzumun üzerinden baktığımda Aleksandr'ın Drea'yı omzunda taşıyarak odadan çıktığını gördüm.

"Seks sapıkları! Hepiniz!" diye bağırdı en küçük kardeşim.

"Üzgünüm, Lukyan!" Tatiana kıkırdadı.

Onun kışına tokat attım, o da çığlık attı. "Özür dileme. Özür dileyecek bir şeyin yok."

"Artık eşcinsel olduğunuzu açıkça söylediğinize göre, bundan sonra hep böyle mi olacak?!"

Lukyan'a cevap vermeyi umursamadım ve merdivenleri koşarak çıktım. İkinci kata çıktığımda, Tatiana onu indirmemi istedi. Onu indirdiğim anda, ellerini duvarlarda gezdirerek bir şey aramaya başladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Burada bir yerde olduğunu biliyorum." Parmakları, duvar lambalarından birinin altındaki küçük düğmeye bastı ve duvarın bir kısmı kayarak evdeki birçok gizli geçitten birini ortaya çıkardı. Bana dönüp, gözleri yaramazlıkla dolu bir şekilde baktı. "Ne dersin, Nicky? Eski günlerin hatrına?"

Heyecan kemiklerimde cızırdadı. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve öne doğru adım attım, onu geçide doğru ittim.

"Bunu hatırlıyorsun, değil mi Nicky?" diye nefes nefese sordu, göğsü derin nefeslerle inip kalkarken, dikkatimi o muhteşem, dik göğüslerine çekti.

"Unutabilir miyim sanki." Tam da o nokta, tam da o nokta, sonunda pes edip onu ilk kez tattığım yerdı. Ona olan takıntımın başladığı yer.

Evdeki en sevdiğim yerdı.

"Geçen seferki gibi beni sessız tutacak mısın?"

Derin bir kahkaha attım. Bir düğmeye basarak duvar yerine kaydđ ve bizi neredeyse tamamen karanlığa gömdü. Diğer taraftan gelen zayıf ışıık şeritleri küçük alana girerek birbirimizi görebileceğimiz kadar aydınlattı, ama başka bir şey göremedik. Vücudumu kullanarak onu duvara bastırdım, nefesinin kesilmesi dudaklarımı vahşđ bir gülümsemeye çevirdi.

"Neden yapmam gerektiğini anlamıyorum," diye fısıldadım, burnumu boynunun yanına sürterek. Başđ yana doğru eğildi, bana daha fazla erişim sağladı. "Artık herkes bizi biliyor. Saklayacak hiçbir şeyimiz yok. İstedığın kadar ses çıkar. İstersen bağır da. Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek."

Parmaklarım bacaklarını yukarı doğru kaydđ, iç çamaşırını kavradı ve aşağı çekti. Teninin dokunuşu, parmaklarımı içine soktuğumda çıkardığı o sıcak ses, omurgamdan aşağı bir zevk dalgası yaydı. Amcığı beni sıkı bir mengene gibi kavradı ve o sıcaklığın sikimi sardığı düşüncesi beni çılgına çevirdi.

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, dilimi ağzının derinliklerine sokarken onu kaldırdım ve bacaklarını genişçe açtım.

"Nikolai," diye inledi, beni daha sert öperek, tırnaklarını kafama batırdı.

Rahatlamak için karnıma sürtünmeye başladı.

Gömleğimi çıkardım. "İşte böyle, aşkım. Beni kullan ve kendini tatmin et. Devam et. Beni kullandığında hoşuma gittiğini biliyorsun."

O inledi. Daha hızlı hareket etti, amcığı karın kaslarımın üzerinde dairesel hareketlerle sürtünüyordu, kaygan ve sıcaktı.

"Tanrım, vücudunu seviyorum. Çok sertsin. *Her yerin*," diye zevkle inledi.

Elleri her yerimdeydi. Sanki bana dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi tutuyor, sıkıyor, kavrıyordu. Sanki bana doyamıyormuş gibi.

Onu bu kadar çılgına çevirmekten, delirtmekten hoşlanıyordum. Çünkü o da bana aynen bunu yapıyordu.

"Göğüslerimi em," diye nefes nefese talep etti, sürtünüp sürtünüp sürtünüp durdu.

Elimi boğazına koyarak onu duvara yapıştırdım. "Kibarca iste," diye fısıldadım dudaklarının üzerine. "Ya da daha iyisi, neden bana yalvarmıyorsun?"

Gerçek şu ki, bana yalvarmasına gerek yoktu. O muhteşem göğüslerini emmek için canımı verirdim, ama bu oyunu seviyordum. O da öyle.

"Lütfen," diye yalvardı, dudaklarımı yalayarak.

"Bence daha iyisini yapabilirsin, aşkım. *Bana yalvar.*"

O, benim ağzımın ona dokunmasını bir saniye bile bekleyemeyeceğini düşündüren, gerçekten sabırsız bir sesle sızlandı.

"Lütfen, Nikolai. Lütfen göğüslerimi em."

Kıkırdadım. "Ne kadar muhtaç bir kızsın sen." Elbisesinin önünü sertçe aşağı çektim ve göğüsleri ortaya çıktı. Dolgun, tombul ve mükemmel, küçük pembe meme uçları.

Lanet olası lezzetli.

Tatiana, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıp göğsünü ağzımın içine derinlemesine emdiğimde nefesini tuttu. Eli başımın arkasına dolandı, beni istediği yerde tutarken, hareketleri ateşli bir hal aldı. Kaotik. Yaklaşmıştı.

Ayak sesleri etrafımızda yankılandı. Biri merdivenlerden yukarı çıkıyordu.

Göğsü ıslak *bir sesle* ağzımdan düştü. "İşte şansın, aşkım. Onlara sesini duyur."

"*Oh, lanet olsun.*" Kendini kaybetti. Bütün vücudu titredi, boğazından zevk dolu bir çığlık patladı. Amcığı karın kaslarıma yapıştı, cildimi ıslattı.

Onu dizlerinin üzerine çökertip hepsini yalatacaktım.

Güm, güm, güm.

Tatiana sertleşti, hemen arkasındaki duvarın diğer tarafından gelen gürültüye gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Siz duvarların *içinde* sevişiyor musunuz?!" Lukyan inanamayan bir sesle bağırdı, sesi biraz boğuktu.

Tatiana kıkırdadı ve yüzünü göğsüme gömdü.

"Yapıyorsunuz!" Lukyan inanamadan bağırdı. "Aman Tanrım! Neden bunu düşünemedim ki?"

"Git buradan, Lukyan." Tatiana'yı ayağa kaldırdım, sonra ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Dizlerinin üzerine çök, aşkım."

O, yaramazca sırtıttı ve yavaşça diz çöktü. Destek almak için ellerini uyluklarımın üzerine koydu ve bana bakarak bir sonraki emrimi bekledi. Çok tatlı, çok masum görünüyordu. Bunu daha da ateşli kılan şey, onun hiç de öyle olmadığını bilmemdi.

Dünya için o mükemmel, küçük bir melekti, ama benim için o, ona söylediğim her şeyi yapacak kurnaz bir şeytandı.

"Yaptığın bu dağınıklığa bak, Tati," diye fısıldadım, karın kaslarımı kaplayan ıslaklığı işaret ederek. "Yala."

O yaramaz sırtış dudaklarında kalmaya devam etti. "Kibarca iste."

Boğazımdan karanlık bir kahkaha çıktı. At kuyruğunu avuçladım, elime doladım ve kafasını sertçe geriye çektim. "Bu sefer kontrol bende. O yüzden. Yala. Onu. Yala."

Dilini alt dudağının üzerinde alaycı bir şekilde gezdirdikten sonra öne eğildi ve dilinin düz kısmını karın kaslarım boyunca uzun, yavaş ve şehvetli bir yalamayla gezdirdi.

Titredim, başımı geriye atarak inledim.

"Ne oluyor?" Lukyan yine duvara vurdu. "Hiçbir şey duyamıyorum." *Bang, bang, bang.* "Bitirdiniz mi artık?"

"Siktir git Lukyan, yoksa sen ve ben ringde buluşuruz."

Bir saniye bile geçmeden koşan ayak sesleri duydum.

Tatiana dilini sürmeye, öpmeye ve ısırmaya devam etti. Belimi sıkıca kavradı, tırnakları etime batıyordu, o küçük acı beni çılgına çevirdi.

"Yeterince alay ettin," diye bağırdım sertçe ve onu kaldırdım.

Heyecanla çığlık attı. "Biri sabırsızlanıyor," diye gülerek, bacaklarını vücudumun etrafına genişçe açarken kollarını boynuma doladı.

"Tabii ki öyleyim. Nedenini bilmek ister misin?" Hızla sikimi çıkardım ve onun girişine hizaladım. "Çünkü seni sertçe sikeceğim. Bununla bir sorunun mu var?"

Kafasını salladı, gözlerinde heves vardı. "*Daha fazla* hamile kalacak değilim ya hamile kalacak değilim."

Yavaşça güldüm. "Sıkı dur, aşkım. Bu çılgın bir yolculuk olacak."

Bölüm Kırk Dört

NIKOLAI VOLKOV

Birkaç gün sonra, omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti hissederek babamın ofisine girdim. Babam ani bir aile toplantısı düzenlemişti. Bu hiç ona göre bir davranış değildi. O titiz bir planlayıcıydı ve her türlü toplantıyı önceden planlardı. Bizi böyle ansızın ofisine çağırdığında, genellikle bir şeyler olduğu anlamına gelirdi.

Ben geldiğimde Aleksandr ve Lukyan çoktan oturmuşlardı. Aleksandr her zamanki yeri olan üç kişilik kanepede uzanmış, Lukyan ise babamın masasının önündeki iki koltuktan birinde oturuyordu.

"Babam henüz gelmedi mi?" diye sordum, Lukyan'ın yanındaki koltuğa oturarak. "Hayır," diye homurdandı Aleksandr.

Lukyan bana baktı. "Tatiana New York'a sorunsuz ulaştı mı?"

"Sağ salim." Onunla birlikte gidememek beni çok üzüyordu. Gitmeye niyetliydim. Hamile *olmasa* bile ondan ayrı kalmaya dayanamazdım. Hamile olması, ona karşı zaten beslediğim koruyucu ve sahiplenici duygularımı daha da yoğunlaştırdı. Milyar kat daha fazla.

Önce babamla konuşup ona ayrılacağımı söylemem gerekiyordu. Döndüğünden beri pek iyi bir ruh hali içinde değildi. Talon'un aptal gladyatör oyunlarından kurtarılıp özgür kaldığı için mutlu olması gerekirdi. Ama tam tersi bir durumdaydı: huysuz, içine kapanık, düpedüz somurtkan.

Bunun bir kısmının, Talon'u aradığı ve onu bulamadığı için olduğunu tahmin ediyordum. Adam intikam almaya kararlıydı ve dürüst olmak gerekirse, intikamını alana kadar rahat etmeyeceğini düşünüyordum.

Diğer bir neden ise (o inkar etse de) kızıl saçlı kadınla ilgiliydi. Autumn. Onun ayrılmasından sonra ruh hali daha da kötüleşti, askerler ve personel onun yanında konuşmaya korkar hale geldi, çünkü bir anda sinirlenip kafalarını koparmasından korkuyorlardı (son zamanlarda sık sık yaptığı bir şeydi).

son zamanlarda sık sık yaptığı bir şeydi). Birisi onun yanında nefes bile alsa, lanet olası bir öfke nöbeti geçiriyordu. Babam zaten çabuk sinirlenen biriydi, ama bu? Bu tamamen farklı bir şeydi.

"Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor musun?" Telefonumu çıkardım ve Tatiana'nın araması ihtimaline karşı sesinin açık olduğunu iki kez kontrol ettim. Bana ihtiyacı olursa, aramayı kaçırmak istemedim.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Lukyan. "Ya sen, Zander?" "Hiçbir fikrim yok."

Bu iyiye işaret değildi.

Birkaç dakika sonra babam odaya girdi, son birkaç gündür onu takip eden o karanlık, öfkeli bulut başının üzerinde asılı duruyordu.

Odaya bakındı. "Karı nerede?"

Şu anda sadece birimizin evli olduğunu düşünürsek, Aleksandr'a sorduğunu tahmin etmek zor değildi.

Kardeşim kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Yukarıda."

"Onu buraya getir," diye bağırdı. "Aile toplantısı'nın hangi kısmını anlamadın? O da aileden, değil mi?"

Aleksandr şaşkınlığını iyi gizledi. Gözlerinin kenarındaki hafif kırılganlık, babamın emrine şaşırdığını gösteriyordu, ama emredileni yaptı ve bir dakika sonra Drea'yı da yanına alarak geri geldi. Küçük kartel karısı odaya girerken biraz gergin görünüyordu. Kendine olan güveni ve her zaman sergilediği özgüvenini düşününce bu şaşırtıcıydı. Gergin miydi... babamdan mı korkuyordu? Birçok insan korkuyordu, bu yüzden tamamen şaşırtıcı sayılmazdı sanırım.

Garip bir şekilde boğazını temizledi ve babamın önüne geldi. "Merhaba, Bay Butcher... Yani, Bay Volkov... Tanıştığımıza memnun oldum. Sanırım daha önce tanışmıştık. Hatırlıyor musunuz bilmiyorum. Muhtemelen hatırlamıyorsunuzdur, çok uzun zaman önceydi. Yani, *çok çok uzun* zaman önce değil, ama kaçırılmadan ve her şeyden önceydi..." Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Pardon, Aleksandr beni görmek istediğinizi söyledi? Öyle mi? Yoksa yanılmış mı? Gidebilirim."

Onun saçmalamaları, günlerdir babamın yüzünde gördüğüm ilk eğlence ifadesini ortaya çıkardı. İşte oradaydı — gözlerinde, tüm bu olayı son derece komik bulduğunu gösteren o küçük, minik ışıltı.

"Seni hatırlıyorum," diye cevapladı sadece.

"Tamam. Harika. Ben de seni hatırlıyorum. Tabii ki." Aleksandr, o konuşmaya devam ederken ona kaşlarını çattı. "Yani, seni kim hatırlamaz ki, bilirsin, 'kkkkkkkkkk' yüzünden." Parmağını boğazına götürdü. "Çok insan öldürdün. Kaç kişiyi öldürdün? Biliyor musun? Sayıyor musun? Ben sayıyorum..." Aleksandr, sonunda konuşmasını durdurmak için elini ağzına kapattı.

Lukyan kıkırdadı.

"Doğru." Babam garip bir öksürükle boğazını temizledi ve masasının arkasındaki sandalyesine doğru yürüdü. Ama oturmadı. Sandalyeyi açık tuttu ve Aleksandr'a anlamlı bir şekilde baktı. Lukyan ve ben birbirimize baktık, yüzlerimizde şokun yansıması vardı.

"Baba?" Aleksandr, gözlerinde şaşkınlık ile sordu.

Drea, hala ağzını kapatan elini zorla çekti. "Oturmanı istiyor," diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye tısladı. Onu şaşırtan da buydu.

Orası *babasının* koltuğuydu. Orada otururdu. *Pakhan* orada otururdu. Ona koltuğu teklif etmek, hepimizin anladığı önemli bir anlam taşıyordu.

Babam kaçırıldığında, *Pakhan'ın* rolü varsayılan olarak Aleksandr'a geçmişti. Ancak babam geri döndüğünde, önceki pozisyonu yeniden ona ait oldu ve Aleksandr ikinci komutan olarak görevine geri döndü. Her şey normale döndü, statüko yeniden sağlandı. En azından öyle düşünüyorduk. Ta ki şimdiye kadar, çünkü babam sadece koltuğunu değil, pozisyonunu da teklif ediyordu.

Daha önce Aleksandr'ın bu rolü üstlenmekten başka seçeneği yoktu. Babam yokken, birinin öne çıkması gerekiyordu. Hepimiz, babamın geri döndüğünde bu rolü kalıcı olarak geri alacağını varsayıyorduk, ama şu anda yaptığı şey aksini gösteriyordu.

Babam hiçbir şey söylemedi, Aleksandr'a bakarak bekledi. Hepimiz onun ne yapacağını görmek için bekledik. Bratva'yı yönetmek için hala gençti. Elli dört yaşında, istifa etmeyi düşünmesi için hala on yıl kadar zamanı vardı.

Öyleyse neden bu görevi şimdi, on yıldan fazla erken bir zamanda Aleksandr'a teklif ediyordu?

Kardeşimin gözlerinde kararlılık ve gurur parlıyordu. Omuzları geriye çekilmiş, başı dik, duruşu mükemmel bir şekilde, teklif edilen koltuğa doğru yürüdü ve tüm koşulları kabul etti.

Fotoğraf makinesinin *deklanşör* sesi havada yankılandı. Hepimiz elinde telefonu olan Lukyan'a baktık. Masum bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

"Ne? Bunu belgelemeliyiz. Bu özel bir an." Gözlerimi devirdim.

Babam odanın köşesine gitti, başka bir sandalyeyi alıp Aleksandr'ın sandalyesinin yanına getirdi. Drea'ya anlamlı bir şekilde baktı ve yine beklemeye başladı.

Drea arkasına baktı. "Bana mı bakıyor?" diye fısıldadı.

"Tabii ki," diye fısıldadı Lukyan, Aleksandr ise ona sert bir bakış attı ve Lukyan omurgasını dikleştirdi.

Odaya ilk girdiğinde hissettiği gerginliğe rağmen, Aleksandr'ın küçük kartel karısı mükemmel bir özgüvenle yürüdü ve yeni *Pakhan'ın* yanındaki hak ettiği yeri aldı.

Babası memnuniyetle başını salladı. Yavaşça yürüyerek Lukyan'ın önüne geldi.

Kaşlarını kaldırdı.

"Ben şuraya oturacağım," dedi Lukyan, kalkıp kanepeye doğru yürüdü.

"Baba..."

Elini kaldırarak Aleksandr'ın başka bir şey söylemesini engelledi ve centilmen bir şekilde oturdu. "Ben yokken, hem sen *hem de* karın, *Pakhan* rolünü sadece doldurmakla kalmayıp, onu *iyi bir şekilde* yerine getirebilecek niteliklere sahip olduğunuzu kanıtladınız." Son kelimeyi vurguladı, sesinde gurur vardı.

Aleksandr boğazını temizledi.

"Sırf ben geri döndüm diye bunun değişmesi için bir neden göremiyorum. Askerlerle, Ivan ve Vladimir ile konuştum ve onlar da senin övgülerini söylemekten başka bir şey yapmadılar. Sen, ezici bir belirsizlik karşısında güçlü kaldın. Baskı altında çökmedin, aksine başarılı oldun. Ve karın" — bakışları Drea'ya kaydı — "şimdiye kadar gördüğüm en büyük sızma operasyonlarından birini başardı. Gerçek sadakatinin nerede olduğunu gösterdi ve senin için her şeyi yapacağını kanıtladı. Oğlum, bu bizim gibi adamların elde edebileceği en büyük hediyelerden biridir. Benim kenara çekilme vaktim geldi, senin parlama vaktin geldi. *İkinizin de.*"

Aleksandr'ın ağzı açık kaldı. Bana baktı, sonra babasına. Ne cevap vereceğini bilemiyor gibiydi. Onu suçlayamazdım.

Tamamen ve tamamen şok olduğumu söylemek, yüzyılın en büyük yetersiz ifadesi olurdu. Aleksandr ve Drea'nın yüzlerindeki ifadelere bakılırsa, onlar da açıkça aynı şeyi düşünüyorlardı.

"Ne... ah," Aleksandr dudaklarını yaladı. "O zaman şimdi ne yapacaksın?"

"Genellikle, yeni liderlik devreye girdiğinde bir geçiş dönemi olur, ama duyduğum kadarıyla, buna ihtiyacın yok. Yine de, bana ihtiyacın olursa ya da tavsiyeye ihtiyacın olursa, ben burada olacağım. Ama nihayetinde, sorumluluk sende olacak."

"Oooo," Lukyan canlandı. "Bu, *onun* bir kez olsun *sana* patronluk taslayabileceği anlamına mı geliyor?"

Çok ilginç bir soru.

Aleksandr kaşlarını kaldırdı ve babasının cevap vermesini bekledi.

En ufak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ben, uygun emir komuta zincirine saygı duymadan var olamam," dedi bu konuda. "Toplantı senin, evlat."

Aleksandr biraz daha dik oturdu, kararlılığı omurgasını sertleştirdi ve boğazını temizledi. "İlk gündem maddesi, Cosa Nostra. Arturo ile koordinasyon sağladım ve Franco'yu saklandığı yerden çıkarmak için tüm tesislerine karşı bir saldırı başlatıldı."

"İlginç," dedi babası. Kaybolduğundan beri olan biten her şey hakkında bilgilendirilmişti. Konuşulacak çok şey vardı.

"Birleşik güçlerimizle, geride bıraktığı adamları yenmek kolay olacak," diye devam etti Aleksandr. "Tek sorun, onu bulduktan sonra kimin öldüreceği olacak."

"Öldüreceğim," diye homurdandım. "Tatiana'ya yaptıklarından sonra, onu öldürmek *benim hakkım*." "Normalde sana katılırdım." Gözlerinde sempati parladı. "Ama

Arturo'ya verdiği onca sorundan sonra, o da bir pay almaya hak kazanır."

"O pisliğin neye hakkı olduğunu umursadığımı mı sanıyorsun?" Tatiana'nın yakalanmasında oynadığı rol yüzünden hâlâ çok kızgındım.

"Bizi kurtarmaya yardım *etti*," diye hatırlattı Lukyan.

"Ee?" Kurtarma ekibinin bir parçası olması benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Hâlâ kafasının kazığa geçirilmesini istiyordum.

"O zaman adamın öldürmesine izin ver. Tatiana iyi..."

"Neredeyse *tecavüze* uğrayacaktı," diye hırıldadım. "*Onun* adamlarından biri tarafından. Franco'yu öldürecek biri varsa, o da *benim*."

"Sadece söylüyorum..."

"Yeter," diye bağırdı Aleksandr. "O bulunana kadar bu konuşma anlamsız, o yüzden zamanı geldiğinde hallederiz. Bir sonraki konuya geçelim. Evimize yapılan saldırıdan sorumlu son iki MC halledildi."

"Öyle mi?" diye sordu babam. "Bu hayal kırıcı. Ben de o işe dahil olmak isterdim."

"Nikolai ve Tatiana'nın New York'ta Kardeşlik'ten gördüğü gibi, diğer kuruluşlardan da küçük çaplı tepkiler olabilir. Eğer olursa, sana birkaçını ayırırım, baba."

Babam başını salladı. "Çok teşekkür ederim." "Onlarla nasıl ilgilenildi?" diye sordum.

Drea bu soruya cevap vermeyi seçti. "Birkaç arkadaşla birlikte onlara küçük bir ziyaret yaptık. Merak etme, alına 'V' işareti koyma geleneğini sürdürdüm. Bu arada, hoş bir ayrıntıymış," dedi ve göz kırptı.

"Teşekkürler."

Lukyan boğazını temizledi. "MC'ler gitti ve Dominik öldü, bu da tehdidin bittiği anlamına geliyor, değil mi?"

Yanımdaki babama baktım. Olanlar hakkında tam olarak konuşmamıştı, ama hepimiz bir şeyi biliyorduk. Babamın zaferiyle, aralarındaki husumet nihayet sona ermişti.

Daha sonra ayrıntıları açıklamayı planlayıp planlamadığını bilmiyordum, ama şimdilik konu yasaktı.

"Tehdit henüz bitmedi," dedi babam uğursuz bir şekilde. "Talon hâlâ dışarıda."

"Ama onun adası yok. Artık yok." Hâlâ gözümün önüne geliyordu. Alevler, çığlıklar, duman. Biz adadan uzaklaşıp Mikhail'in denizaltısına doğru kürek çekerken, uzaktan her şey yanıyordu. Görünüşe göre Drea, adanın tamamen yok edilmesini emretmişti. Aleksandr'ın küçük kartel karısı da bizim kadar koruyucu ve kindardı. Adanın tamamının küle dönmesini istiyordu.

Bu yüzden, birkaç askere kurtarma operasyonu sırasında tüm binalara patlayıcı yerleştirme emri verilmişti, patlayıcılar otuz dakika içinde patlayacak şekilde ayarlanmıştı.

Kayıplar umurunda değildi çünkü ona göre hiçbiri masum değildi. Ben de aynı fikirdeydim. Hepsi patronlarının kim olduğunu biliyordu. Hepsi o adada neler olduğunu biliyordu.

Aşçı, hademe ya da asker olsunlar, hepsi adanın işleyişine katkıda bulunuyorlardı. Adanın gelişmesine yardımcı oluyorlardı. Talon gibi bir adam için çalıştığınızda, işiniz ne olursa olsun, hayatınız tehlikedeydi. Ya onun elinden ya da düşmanlarının elinden.

"O başka bir tane daha inşa eder," diye homurdandı babam. "Sınırsız kaynağı var. Bir hafta içinde başka bir tane daha inşa edip faaliyete geçirecektir."

"Ama kim gider ki?" diye sordu Lukyan. "Olanlar çoktan yayıldı. Haberlerde her yer bu konuyla dolu... Kayıp politikacılar, ıssız bir yerde yanan ada. Başka bir tane inşa etse *bile*, kimse onun onları güvende tutabileceğine güvenmez. Tüm müşteri tabanını kaybetti. Sıfırdan başlamak zorunda kalacak."

"Bunu hiç sevmeyecek," dedi Drea kaşlarını çatarak.

"İyi," dedi Baba öfkeyle nefesini vererek.

"İntikam almak isteyebilir," diye işaret etti Aleksandr. "Ona ve işine yaptıklarımız için intikam."

Babamın dudaklarında karanlık, vahşi bir gülümseme belirdi. "Buna güveniyorum."

"Saldırı planlaması ihtimaline karşı evin çevresindeki devriyeleri iki katına çıkarmalıyız," dedi Drea.

Aleksandr başını salladı. "İyi fikir."

"Ben hallederim," dedi Lukyan ayağa kalkarak.

"Gitmeden önce, konuşmamız gereken başka bir şey var." Aleksandr onun gözlerine baktı ve Lukyan tekrar koltuğuna oturdu.

"Yine ne yaptım?" diye iç geçirdi.

"*Hiçbir şey* yapmadın..."

"Bir kez olsun," diye eklemeyi edemedim.

Lukyan bana sinirli bir bakış attı.

"Stalkerinle ilgili," diye bitirdi Aleksandr. Lukyan umursamazca omuz silkti. "Ne olmuş ona?"

"Adanın yerini Drea'ya gönderenin o olduğunu biliyor muydun? Ya da Arena'da seni kurtaran keskin nişancının o olduğunu?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O muydu?" diye şok içinde sordu. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü oraya kimseyi ben göndermedim." Drea'nın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Arturo, Mikhail veya kardeşim de göndermedi."

"Tamam? Neyin önemi var anlamıyorum. Eğer söylediklerin doğruysa, bu onun beni, *bizi* kurtardığı anlamına gelir."

"Önemli olan, bu kadının çok iyi eğitilmiş, çok yetenekli olması, mülkümüze hiç fark edilmeden girip çıkmayı başarması ve onun kim olduğunu hiç bilmiyor olmamız. Önemli olan, onun *çok büyük* bir tehdit olması ve seni elde edemeyeceğini anladığı an, her şeyin değişeceği an olacak."

Lukyan hiçbir şey söylemedi, kaşlarını çatarak derin bir kaş çatma yaptı.

"Onu bulup halletmeliyiz." Aleksandr'ın sözlerinin altında yatan anlam açıktı. "O *seni* takip ediyor. Bu da bunu yapabilecek tek kişinin *sen olduğun* anlamına geliyor. Onu bulmak için ne gerekiyorsa yap ve onu öldür. Anladın mı?"

Oda bir an sessiz kaldı, sonunda Lukyan kabul etti. "Anladım." "Güzel."

Aleksandr birkaç konuyu daha ele aldı; envanterimizin durumu, New York'taki yeni müşterilerimiz, Rusya'dan gönderilen yeni askerlerin ilerlemesi. Lukyan ve ben oturup dinledik, ekleyecek bir şeyimiz olduğunda araya girdik. Babam hiçbir şey söylemedi. Sadece arkanıza yaslanıp Aleksandr'ın tamamen kendi elementinde olduğunu izledi. Aleksandr'ın bu işi yapabileceğine dair herhangi bir şüphe varsa, o anda tamamen ortadan kalktı.

Aleksandr konuşmasını bitirdikten sonra babam konuştu. "Birkaç haftalığına uzaklara gideceğim. Yapmam gereken bir şey var..."

"Bu 'bir şey'in, o ateşli kızıl saçlı kızla bir ilgisi var mı?" Lukyan, yüzünde alaycı bir ifadeyle sordu.

Babamın başı o kadar hızlı ona doğru döndü ki, boynunu kıracak diye endişelendim. Üzerinde asılı duran karanlık, öfkeli bulut yavaş yavaş azalmaya başlamışken, birdenbire yeniden alevlendi.

Aleksandr ve ben ikimiz de inledik. *Seni lanet olası aptal.*

Hepimiz ona ondan bahsetmememiz gerektiğini biliyorduk. Ne zaman biri bahsetse, ruh hali daha da kötüleşiyordu. Daha karanlık, daha öfkeli.

Lukyan, babasının korkutucu bakışları altında irkildi ve kendini daha küçük göstermek için omuzlarını içe doğru çekti.

Şimdi haberlerini paylaşmak için en uygun zaman. Bu, babamın dikkatini Lukyan'ın hayatını kurtaracak kadar uzun süre dağıtabilir.

"Madem haberleri paylaşıyoruz," diye öksürdüm. "Hepinize söyleyecek bir şeyim var.

Ben

gidiyorum.

" Bu

yeterliydi.

Babamın bakışları bana çevrildi ve hepsi birbirlerinin üzerine konuşmaya başladı. Babam: "Neden bahsediyorsun?"

Aleksandr: "Nereye gidiyorsun?"

Lukyan: "Senin odanı alabilir miyim?"

Hepimiz ona baktık, ifadesiz bir bakışla.

"Ne?" diye omuz silktiler. "Bu sürpriz bir şey değil ki. Tabii ki gidiyor.

Sanki Tatiana'dan başka bir yerde yaşayabilirmiş gibi.

Yine aynı şey, bir dakika önce tam bir aptalken, bir dakika sonra inanılmaz derecede anlayışlı oluyordu.

Aleksandr öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı. Konsantre olarak kaşlarını çattı. "Tatiana buraya taşınamaz mı?"

"Bunu konuştuk ve o teklif etti, ama dersleri yeni başladı. Geri taşınmak, dersleri bırakması anlamına geliyor. Onun bunu yapmasını istemiyorum. Bu, yıllardır hayalini kurduğu bir şey. Onun bunu yapamamasına neden olmak istemiyorum."

Aleksandr çenesini sıktı. "Sana burada ihtiyacım var Nikolai."

Hüzünle gülümsedim. "Saygıyla söylüyorum Zander, beni burada tutacak hiçbir şey söyleyemezsin. O hamile."

"Ne?!" Lukyan bağırdı. "Şimdiden mi?! Lanet olsun, senin yüzücüler ne kadar güçlü?"

Kardeşimin gözlerinde karışık duygular dönüyordu: şok, şaşkınlık, mutluluk, yenilgi. O anda beni Tatiana'dan uzak tutabilecek hiçbir şeyin olmadığını biliyordu.

Elbette kendimi kötü hissettim. Çocukken bu anı sürekli konuşurduk. Babamın sonunda tahttan çekileceği ve bizim yönetimi devralacağımız anı. Sekiz ve on yaşındaki iki çocuk, gece geç saatlerde battaniyenin altında, yapacağımız tüm değişiklikler hakkında kıkırdarak konuşurduk.

Tüm şifreleri "osuruk yumruk" olarak değiştirmek. Tüm askerlere pelerin giydirmek. Evde sebze yememek. Tabii ki aptalca değişikliklerdi. Ama iki küçük çocuk için mükemmeldiler.

"Aman Tanrım! Tebrikler!" Drea sandalyesinde zıplayarak bağırdı. "Bir bebek! Ne heyecan verici!"

"Aslında iki tane."

"İkiz mi?" Aleksandr bu haberi duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Ben başımı salladım.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Bana vuracak sandım ama beni kaldırıp boğazımı sıkacak kadar sıkı sarıldı. "Tebrikler, küçük kardeşim."

Her zamanki gibi sevgisiz olan ağabeyimin beni kucaklamasına şaşırmıştım ve tepki vermem bir saniye sürdü. Kollarımı ona doladım ve ben de ona sarıldım.

"Tebrikler, evlat." Babam omzuma hafifçe vurdu.

"Ben de katılmak istiyorum." Bir saniye bile geçmeden Lukyan da bize katıldı ve kollarını üçümüzün etrafına doladı. "Bu çok güzel," diye hayranlıkla mırıldandı.

Aleksandr homurdandı. "Çekil üstümden."

"Ve bak, her şeyi mahvettin, seni huysuz herif."

Yumuşak bir kahkaha atarak koltuğuma döndüm, diğerleri de beni takip etti. "Gidiyorum diye çalışmayacağım anlamına gelmez. New York'taki yeni müşterilerimizle koordinasyonu sağlayıp teslimatları ve ödemeleri denetleyeceğim. Tatiana, FIT'te yeterli kredi toplayana kadar kalmayı planlıyor, böylece buradaki bir üniversitede yer açıldığında transfer olabilecek."

Aleksandr başını salladı. "Peki ne zaman gidiyorsun?" "Şimdi."

Kırk Beşinci Bölüm

TATIANA ANDREEVA

ALTIZ AY SONRA

"Kıpırdama yoksa seni dürteceğim."

"Deniyorum," diye bağırdı Drea, yerinde kıpır kıpır durarak. "Sadece çok heyecanlıyım!"

Daha önce hiç moda şovuna katılmadım."

Yanında, Tatiana Andreeva'nın özel tasarım üç parçalı takım elbisesini denerken yüzünde sürekli asık bir ifadeyle duran kocası vardı. Orada olmak istemediği çok belliydi. Evet, bunun için biraz kötü hissettim, ama değerlendirmem final notumun yüzde altmışını oluşturuyordu ve onun yardımına ihtiyacım vardı. Hepsinin yardımına ihtiyacım vardı.

Sadece bir koleksiyon yaratmakla kalmamış, aynı zamanda kendi defilemi düzenlemem ve tüm tasarımlarımı gerçek mankenler kullanarak sergilemem gerekiyordu. İkizlere altı aydan fazla hamileyseniz ve onlar da mesanenizi çiğneme oyuncağı olarak kullanmakta ısrar ediyorsa, bu pek de kolay bir iş değildir.

Bu çılgınlık sırasında beni kurtaran tek şey Nikolai'ydi. Her adımda yanımda olup beni desteklemekle kalmadı, her parçayı kesip dikmeme yardım etti, ayrıca kardeşlerini benim için podyumda yürümeleri için ikna etmeyi de başardı.

Son altı ay çok hızlı geçti. Benimle birlikte olmak için New York'a taşınmıştı, bu da Aleksandr'ı çok kızdırmıştı ama bu kalıcı bir şey değildi. Aslında, birkaç hafta içinde geri taşınmaya hazırlanıyorduk. Başka bir üniversitede yer bulmayı başarmıştım ve bebekleri doğurduktan sonra eğitimime orada devam etmeyi planlıyordum. Bebeklerin evde doğması ikimiz için de önemliydi. Vegas'ta. Ayrıca, onları babamdan bu kadar uzakta doğurmam mümkün değildi. Büyükbaba olacağı için çok heyecanlıydı. Eski odamı bebekler için bir çocuk odasına dönüştürmüştü bile.

"Tatiana!" diye derin, öfkeli bir ses duyuldu. Bu sesi her yerde tanıyabilirdim.

Defile için kendi takım elbisesini giyen Nikolai, yüzünde hoşnutsuzluk ve endişe dolu bir ifadeyle fırtına gibi üzerime geldi.

Uh-oh.

Dokunuşu hafif ve yumuşaktı. Beni nazikçe kollarımdan tutup dizlerimin üstünden kaldırırken, ondan yayılan gerginlik göz önüne alındığında bu şaşırtıcıydı. "Değişiklik yapmak istersen beni ara demiştim. Ben yaparım."

Gülümsedim, göğsümde aşk patladı. Dürüst olmak gerekirse, nasıl bu kadar şanslı oldum? "Merhaba, aşkım."

Gözleri kısıldı. "Bana 'aşkım' deme. Sakin olacağına söz vermiştin."

"Öyle yapıyorum. Sadece eteği düzeltmem gerekiyordu..."

"Tamam, ben yaparım. Lütfen, otur." Beni sahne arkasına benim için yerleştirdiği rahat koltuklardan birine yönlendirdiğinde itiraz etmedim. "Ne kadar kısaltmamı istersin?"

"Sadece birkaç santim, lütfen. Onun ne kadar kısa olduğunu unutmuşum."

"Hey! Duydum!" Drea, tamamen siyah, gotik tarzı elbisesiyle dönerek, önündeki aynaya bakışlarını sabitleyerek azarladı. Her bir kıyafeti Volkovların kişiliklerine uyacak şekilde dikmiştim. Kıyafetlerde rahatsız olmalarını istemedim. Giyindikleri kıyafetleri *sevmelerini*, keyif almalarını istedim.

Drea kolaydı. Çok punk-rock, heavy metal tarzı bir stili vardı, bu yüzden siyah olan her şey ona yakışırdı. Elbise giymeye biraz direndi, ama giydikten sonra fikrini değiştirdi.

Hayatımın aşkı olan adamın, altı ay önce iğneye iplik bile geçiremeyen adamın, Drea'nın elbisesinin eteğini benim için zahmetsizce katlayıp dikmesini hayretle izledim. O adamı hak etmiyordum.

"Tatiana, Tatiana, bana bak. Beni izle." Lukyan yanımdan geçip aynaya doğru yürüdü, yüzünde mavi çelik bir ifadeyle abartılı bir şekilde kalçasını salladı. Durdu, kalçasını dışarı çıkardı, dudaklarını daha da büzerek soldan sağa poz verdi, sonra dönüp bana doğru yürüyerek geri geldi ve başka bir pozla bitirdi. Kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirdi. "Ne düşünüyorsun? Oldukça iyi, değil mi? Pratik yapıyordum."

"Oh, belli oluyor," diye gülerek karnımı okşadım. Cevap olarak iki büyük tekme geldi ve yüzüme kocaman, ıslıl ıslıl bir gülümseme yayıldı.

Bu hamilelik ağrı, şişmiş ayak bilekleri ve mide ekşimesi nedeniyle zorlu geçse de, daha mutlu olamazdım. İlk birkaç ayı, Nikolas'ı kaybettiğim gibi onları da kaybedeceğim korkusuyla sürekli bir dehşet içinde geçirdim. Stres ve endişe bebekler için iyi değildi, ama elimde değildi. Aklımı meşgul eden düşünceler, geçmişteki travmalardan kaynaklanan, beni tamamen felç eden karanlık ve tehlikeli düşüncelerdi.

Sonra Nikolai, bir lütuf gibi, bana hastaneye gitmeden istediğim zaman ikizleri kontrol etme imkanı verdi. Piyasadaki en iyi ultrason makinesini 300.000 dolara satın aldı ve bize nasıl kullanılacağını öğretmesi için birini tuttu. Her gece yatmadan önce onları kontrol ediyor, onlara hikaye okuyor ve iyi geceler diyorduk. Onlara ne kadar sevildiklerini ve onlarla tanışmak için sabırsızlandığımızı söyledik.

Çok gürültü vardı. Çok hareketliydi. Diğer öğrenciler modellerine kendi tasarımlarını giydirmeye çalışırken birçok kişi ileri geri koşuşturuyordu. Çok fazla kargaşa, gerginlik ve kaos vardı. Her saniyesini çok sevdim.

Üç kız Aleksandr'ın etrafını sardı, kontrolsüz hayranlar gibi ona yalakalık yaptılar. Ona dokunmak için bahanesi olarak takım elbisesini beğeniyormuş gibi yaptılar, ona cilveli gülümsemeler attılar ve uzun süre dokundular. O hemen Drea'ya doğru geri çekildi, Drea onu arkasına itti ve vahşi bir kedi gibi kızlara tısladı. Kızlar çok hızlı bir şekilde kaçtılar, bu beni güldürdü.

Illayana soyunma odasından çıktı, kırmızı elbisesi etrafında dalgalanıyordu. Tam da hayal ettiğim gibi kusursuz görünüyordu. Kırmızının ona çok yakışacağını biliyordum. Onun rengiydi, kırmızı, intikamcı bir melek gibi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Lukyan, bana yardım et." Hemen yanıma geldi, ellerimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Illayana'ya doğru sendeledim.

"Kararın ne, T?" diye sordu, kollarını yanlarına açarak, küçük bir dönüş yaptı.

Onu baştan aşağı inceledim, her dikişi, her ek yeri kontrol ettim. Ona tam oturmuştu, ölçüler tam uyuyordu. "Harika görünüyorsun," diye gülümsedim.

"Malların bu kadar harika olduğunda bu çok kolay. Lanet olsun. Harika." Ellerini sevgiyle korsenin üzerinde gezdirdi. "Sonra elbiseyi saklasam iyi olur."

"Tabii ki," diye göz kırptım. "Mankenlik yapıp, defile bittikten sonra kıyafetleri alamıyorsan ne anlamı var ki?" Onu dikkatle inceledim.

"Bu akşam özellikle neşeli görünüyorsun. Ne oldu?" Bana gülümsedi. "İntikamımı aldım."

"Öyle mi?" diye gülerek sordum. "La Cosa Nostra'nın kötü cadısı sonunda sonunu buldu mu?"

"Evet." Sırıttı kesinlikle şeytaniydi. "İtiraf etmeliyim ki, planladığımdan biraz daha uzun sürdü, ama Gabriella artık yok."

"Ne oldu?"

"60 kilo aldı, tüm saçlarını kaybetti ve ben ona sürekli Benzodiazepin ilacı kattığım için biraz delirtti. Şimdi akıl hastanesinde tutuluyor."

Etkilendiğim için kaşlarımı kaldırdım. "Vay canına. Bunu nasıl başardın?"

"Kolaydı," diye omuz silkti. "Aşçı Giuseppe'ye, tüm yemeklerini kilo aldırıcı yağlı yiyeceklerle doldurmasını söyledim. Gabriella bir kaltak olduğu için bunu seve seve yaptı. Şampuanını tüy dökücüyle değiştirdim. Bu arada, zehirli sarmaşık numaran çok iyi oldu," diye göz kırptı. "Ve kendi kendine konuşmaya ve çılgınca şeyler yapmaya başladıktan sonra, 'güvenlik' için onu kilit altında tutmayı önerdim. Arturo bunu seve seve kabul etti. Ona bir koca bulmaya çalışıyordu, ama önemli bir toplantıda tüm kıyafetlerini çıkarıp sokak lambalarının onu öldürmeye çalıştığını bağırmaya başladıktan sonra, kimse ona yaklaşmak istemedi."

"Sen şeytan gibisin," diye güldüm. "Onu öldürmek senin için çok hafif bir ceza mıydı?"

"Çok hafif. Onu öldürmek, acılarının çabuk sona ermesi anlamına geliyordu. Bu şekilde, hayatının geri kalanını delilerin gittiği bir yerde kilitli geçirecek," diye kıkırdadı. "Biliyor musun? Ara sıra onu ziyaret edebilirim. Bilirsin, sadece eğlence için."

Kafamı salladım. Bayanlar ve baylar, en iyi arkadaşım delinin tekiydi.

Ellerini karnıma koydu, gözlerinde sıcaklık ve sevgi parlıyordu. "Yeğenlerim nasıl?"

"Harika," diye gülümsedim. Birkaç ay önce bir kız ve bir erkek çocuğumuz olacağını öğrenmiştik.

"Güzel. Eğer isim bulmakta zorlanırsan, Illayana *harika* bir isim."

"Bunu unutmayacağım," diye gülerek cevap verdim.

Arkama baktı. "Uh-oh, Aleksandr yine bu işten kurtulmaya çalışıyor gibi görünüyor."

Arkamı döndüm ve Nikolai ile Aleksandr'ın sessizce tartıştıklarını gördüm. "Oraya gitmeliyim."

"İyi şanslar."

Onlara doğru sendeleyerek yürüdüm ve Nikolai'nin söylediklerinin sonunu duydum. "—bunu yap. İstemesen de umurumda değil. Tati'nin buna ihtiyacı var. Erkek ol."

Aleksandr homurdandı. Eğer o ayaklarını yere vurarak öfkesini gösteren türden bir adam olsaydı, o anda bunu yapacağına dair bir hisse kapıldım.

Belki suçluluk duygusuydu. Belki hormonlardı. Belki de sadece onların ilişkisine yük olmak istemediğim içindi. Emin değilim, ama onun katılımını ne kadar takdir ettiğimi, Nikolai ve benim *onu* ne kadar takdir ettiğimizi bilmesini istedim.

"Ona söyledin mi, aşkım?" Nikolai bana şaşkın gözlerle baktı.

"Neyi söyledin?" Aleksandr homurdandı. "Benim isteğim dışında yapmamı istediğin başka bir şey mi var?"

Yavaşça karnımı okşadım ve Nikolai'ye dikkatle baktım. Bakışları aşağıya kaydı ve tekrar yukarı döndü, yüzünde bir anlık bir farkındalık belirdi.

"Şimdi mi?" diye sordu.

"Neden olmasın?"

Omuz silktim.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz? Benden iç çamaşırı mankenliği yapmamı isteyecekseniz, cevabım kesinlikle hayır."

Bu fikir ilgi çekiciydi. Eğer bunu yaparsam, kalabalığın içindeki tüm kadınların bayılacağı hissine kapıldım.

Nikolai birdenbire biraz gergin göründü, sanki Aleksandr'ın tepkisinden korkuyormuş gibi. Yüzüne nazıkçe dokundum ve ona cesaret verici bir gülümseme attım.

Boğazını temizledi. "Yeğenin, sonunda ona bir isim karar verdik." Aleksandr'ın gözlerinden kaçınarak başka yere baktı. "Aleksei. Senin adını aldık."

Nikolai hala kardeşine bakmıyordu, bu yüzden yüzünde beliren sayısız duyguyu görmedi. Sıcaklık. Şefkat. Sevgi. Onur.

"Bana mı?" Aleksandr'ın sesi hafifçe kısıldı.

Oh, kahretsin. Şimdi olmaz.

Ağlamaya başladım. Nikolai'nin yüzünde panik belirdi ve hemen bana doğru hareket etti, ama ben onu uzaklaştırdım. "Hayır, hayır, ben iyiyim. Hormonlar yüzünden. Ben burada değilmişim gibi davran."

"Tati..."

"Bu çok özel bir an," diye hıçkırarak söyledim. "Bunu mahvetmeme izin verme. Kardeşine bak. O çok..." Hıçkırarak, "çok..." Hıçkırarak, "mutlu," diye histerik bir şekilde ağladım.

Bu sık sık olurdu. Kabul etmek istediğimden daha sık. Üzücü veya tatlı bir şey gördüğümde, gözyaşlarına boğulurdum.

Güçlü kollar beni sardı ve bir an Nikolai olduğunu sandım, ama vücut şeklinin farklı olduğunu hemen fark ettim. Aleksandr'dı. Bana sarılıyordu. Onu tanıdığım yirmi küsur yıldır hiç yapmadığı bir şeydi bu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bu ayrıcalık için teşekkür ederim." Daha da çok ağladım.

"Tamam, dur. Onu daha da üzüyorsun." Nikolai aramıza girdi ve Aleksandr da arkadan ona sarıldı.

Konuyu değiştirmek tam da istediğim etkiyi yarattı. Aleksandr'ın moda şovuna katılmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu unutturdu. Zaten ona yakında söylemeyi planlıyorduk. Neden şimdi söylemeyelim ki?

"Tatiana?" Yüzümdeki gözyaşlarını silerek, profesörlerimden birine döndüm. Kısa boylu, zayıf, kel, bıyıklı ve Teksas aksanlı bir adamdı. "Sıra sende."

Başımı salladım.

Tamam, başlıyoruz.

NIKOLAI VOLKOV

Çok gerginim.

Derin bir nefes alıp, gergin sinirlerimi kontrol altına almaya çalıştım. Kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyordum. Göğsümde çarpıp durduğunu hissediyordum. Dudaklarım kurumuş, avuç içlerim terden sırlıslıkla olmuştu.

Neden bu kadar gerginim? Gergin olmamam gerekirdi. Her şeyi en küçük ayrıntısına kadar planlamıştım. Bir şeyler ters giderse diye *altı* acil durum planım vardı. Benim konumumdaki birinin olabileceği en hazırlıklı kişiydim, ama yine de tamamen ve tamamen gergin bir haldeydim.

Tatiana'nın diktiği güzel, tertemiz takım elbisenin üzerine ellerimi gezdirdim ve kravatımı düzelttim, dairemizin oturma odasındaki duvarda asılı saatte saniyelerin geçmesini izledim.

Her an olabilir. Yapabilirsin Nikolai. Yapabilirsin.

Tatiana'nın final notu için bu geceki defile sorunsuz geçmişti. Aleksandr'ın son anda vazgeçip her şeyi mahvedeceğini korkuyordum, ama Tatiana'nın oğlumuz için seçtiğimiz ismi açıklamak

ona bu işi daha fazla uzatmadan tamamlaması için gereken itici gücü vermişti.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda ondan bir tür direnç bekliyordum, bu yüzden defile öncesinde bana gelip yürümeyeceğini söylediğinde pek şaşırmadım. Bu olay tamamen onun rahatlık alanının dışındaydı. "Moda defilesi" veya "podyum yürüyüşü" kelimelerini düşündüğünüzde, huysuz ağabeyim akla gelen ilk kişi değildi.

Ya da ikinci.

Ya da onuncu.

Onu bu işe *ikna etmek* bile büyük bir görevdi, podyuma çıkıp takım elbise giymesini sağlamak ise daha da zordu.

"Hayır. Hayatta olmaz."

"Üzgünüm, sana bu konuda bir seçeneğin olduğu izlenimini vermiş olmalıyım. Başka bir şekilde ifade edeyim. O podyuma çıkıp Tatiana'nın dersinden tam not almasına yardım edeceksin, yoksa suratını yere vururum. Anlaşıldı mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Çok kendinden emin konuşuyorsun, küçük kardeş. Bu, henüz başaramadığın bir şey."

"Daha önce uygun motivasyonum yoktu. Şimdi var." O masasının arkasında oturduğu için hayatımda ilk kez kolayca yapabildiğim bir şey olan ona sert bir bakış attım. "Ciddiyim, Aleksandr. Evde inanılmaz derecede stresli, hamile bir kadın var ve yemin ederim ki ona daha fazla stres yaşatırsan, pişman olursun."

Alaycı bir şekilde güldü. "Beni korkutamazsın Nikolai."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sııttım. "**Ben** korkutmuyor olabilirim, ama karın ne olacak?"

O sertleşti ve gözlerini kısarak baktı.

Ailede şu anda, Aleksandr'a bir şey yaptırmak istiyorsan, tek yapman gereken karısına gitmekle tehdit etmek olduğu şeklinde bir şaka dolaşıyordu. Karısı oldukça öfkeli biriydi ve "delinin teki" sınırında gidip geliyordu. Ancak tek neden bu değildi. Evet, bunun bir kısmı Aleksandr'ın o kadının kızdığına ne yapacağından biraz korkmasıydı, ama asıl nedeni, **en büyük** nedeni, onu mutlu etmek için elinden geleni yapmasıydı.

Benim Tatiana için yaptığım gibi.

Aleksandr inleyerek elini yüzüne götürdü. "Benim hangi yanımda 'moda defilesi' diye bağırıyor? Cidden? Bir sürü insanın bana bakarken, saçma sapan bir kıyafetle podyumda yürüdüğümü hayal edebiliyor musun?"

*Evet, hayal edebiliyordum. Ve bu görüntü çok komikti. Ama **ona** bunu söyleyemedim.*

Bunun üzerine, "Lütfen, Aleksandr. Yardıma ihtiyacım var. Benim için bunu yap." dedim.

Yine inledi ve başını masaya yüzüstü vurdu. "Peki," diye homurdandı.

Kulaklığımdan bir çatırtı sesi geldi.

"Sunflower ve Mad Hatter binaya girdi. Tekrar ediyorum, Sunflower ve Mad Hatter binaya girdi." Lukyan'ın sesi kafamın içinde yankılandı.

Derin bir nefes verdim ve omurgamı düzelterek dik durdum. *Başlıyoruz.*

"Sunflower ve Mad Hatter da ne lan?" Aleksandr kulaklığımdan Lukyan'a homurdandı.

"Tatiana ve Illayana'nın kod adları. Sana verdiğim görev brifingini okumadın mı?"

"Neden sadece isimlerini söyleyemiyoruz?"

"Çünkü görevdeyiz, seni ahmak. Görevlerde kod adları gerekir. Ben 'Güzel Büyücü' çünkü ben güzel olanım. Sen 'Kızgın İblis' çünkü sen, bilirsin, kızgınsın. Illayana 'Çılgın Şapkacı' çünkü o lanet olasıca çılgın ve Nikolai ise..."

"Sizler susar mısınız?" diye sinirlenerek tısladım. "Kendimi hazırlamaya çalışıyorum." Bunun için kardeşlerimin yardımını istemiştim ama şimdi ciddi ciddi pişman olmuşum.

"Üzgünüm," kardeşlerim aynı anda papağan gibi tekrarladı, sonra hemen çenelerini kapattılar.

Bu, hayatımızın en önemli anlarından biriydi. Her şey mükemmel gitmeliydi. Tatiana her şeyin mükemmel gitmesini hak ediyordu.

Kulaklığımı dokundum. "Onları getirin."

Bir saniye sonra yatak odasının kapısı açıldı ve tuttuğum fotoğrafçı ve kameraman odaya girdi. Evlilik teklifi için "olmazsa olmazlar"ı Google'da aradım ve neredeyse her listede en üstte çıkan cevap, o anı belgeleyecek birinin olmasıydı. Sıkça bahsedilen bir diğer şey de, manikürlerini yaptırmaları için onlara para ödemektir. Bu yüzden bir güzellik salonuna mesai saatleri dışında açık kalması ve Tatiana'nın istediği her hizmeti vermesi için para ödedim.

İllayana'yı, başarılı bir defileyi kutlamak için *onun* fikriymiş gibi göstererek onu yanımda götürdüm. Küçük kardeşim bu oyuna seve seve katıldı. Tatiana'ya evlenme teklif etmeyi planladığımı söylediğimde, neredeyse bana *yalvararak* bu işe dahil olmak istedi.

O Tatiana'nın dikkatini dağıtırken, Aleksandr, Lukyan ve Drea bana hazırlıkta yardım ediyorlardı.

"Sunflower ve Mad Hatter kapıya yaklaşıyor. Tekrar ediyorum, Sunflower ve Mad Hatter kapıya yaklaşıyor." dedi Lukyan.

Odaya bir kez daha göz gezdirip her şeyin yerinde ve düzenli olduğundan emin oldum. Gerginliğim geçmemişti. Hatta daha da artmıştı. Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Anahtarların şingirdaması ve kapının açılmasının gıcırtısını duydum...

"Sunflower kapıyı açıyor. Tekrar ediyorum, Sunflower..." Kulaklığı çıkardım ve sinirli bir tıslama ile odanın diğer ucuna fırlattım.

Havada duyulabilir bir nefes sesi duyuldu. Tatiana, onu salona götürmek için dizdiğim mumların yolunu görmüştü.

Artık geri dönüş yoktu. Zaten geri dönmeyecektim. Tatiana ve ben birbirimize aittik.

Ne olacağını tahmin edecekti. Hazırlıklarımı pek de gizli tutmamıştım. Çiçekleri görecek, arka planda hafifçe çalan müziği ve romantik aydınlatmayı duyacak ve ikisini birleştirerek

Kapının önüne yerleştirdiğim lavanta kokulu mumların izi onu doğrudan bana götürecekti. O yolu seçip seçmemesi, olacakları belirleyecekti. Son altı ayda çok yol kat etmiştik. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğimi biliyordum, ama o da aynı şekilde hissediyor muydu? Özellikle de yaşadığımız onca şeyden sonra.

Koridordan yüksek topuklu ayakkabıların *tıklama* sesi yankılandı ve ben büyük bir rahatlama ile iç geçirdim.

Geliyor.

Kuru dudaklarımı yaladım, keskin bir nefes verdim ve kararlılıkla dolup taşım. Tatiana köşeyi döndü. Elini ağzına götürdü ve cam gibi gözleri bana takılmadan önce odayı süzdü.

Kalbim durdu.

O kesinlikle nefes kesici.

"Nikolai," diye fısıldadı, o tek kelimedenden duygu damlıyordu.

Gülümsedim, içten ve parlak bir gülümsemeyle, ve dizlerimin üzerine çöktüm. Tek diz yetmedi.

Kraliçem için yeterli değildi.

"Tatiana..." O gözyaşlarına boğuldu.

Göğsümde duygular kabardı. Gözlerimin arkasında yaşlar birikmeye başladı, ama onları geri ittim ve titreyerek nefes verdim. "Tatiana, aylardır sana ne kadar değer verdiğimi, hak ettiğin sözleri bulmak için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak acı çektim, ama hep yetersiz kaldım. Gerçek şu ki, hiçbir şey yeterince iyi görünmüyordu. Senin benim için ne kadar değerli olduğunu, seni ne kadar sevdiğimi, sana ne kadar değer verdiğimi doğru bir şekilde açıklayabilecek kelimeleri bir araya getiremedim, ama yine de deneyeceğim." Bir nefes daha. "Seninle bir dünyada yaşadım, sensiz bir dünyada yaşadım ve ayrı kaldığımız zamanlar hayatımın en kötü anları olsa da, bana inanılmaz derecede önemli bir şey gösterdi. Bir daha asla bunu yaşamak istemediğimi. Tatiana, seni bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum ve senin için yapmayacağım tek bir şey bile yok. Senin için yalan söylerim. Senin için öldürürüm. Senin için *ölürüm*. Benden istediğin her şeyi yaparım çünkü senin mutluluğun benim mutluluğumdur. Hayatımın geri kalanını sana hak ettiğin sevgi ve bağlılıkla doldurmak istiyorum. Seninle birlikte yaşlanmak istiyorum ve zamanımız geldiğinde benim önce gitmemi diliyorum, böylece bir daha sensiz bir dünya yaşamak zorunda kalmayayım.

Titrek ellerimle yüzük kutusunu çıkardım ve açtım. Tatiana nefesini tuttu, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tatiana Vera Andreeva, benim karım olma şerefini bana bahşeder misin?"

Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyordu ki nefes almakta zorlandım.

Tanrım, ya hayır derse? Ya benimle evlenmek istemezse?

Ya...

"Evet," diye bağırdı Tatiana gülümseyerek. "Evet, evet, evet."

Sizlere küçük bir not

Bratva Knight'ı okuduğunuz için ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM! Nik ve Tati'nin hikayesini okumaktan benim yazmaktan aldığım kadar keyif aldığınızı umuyorum!

Seri hakkında size biraz bilgi vereyim.

Bildiğiniz gibi, Bratva serisi birbiriyle bağlantılı bir seridir ve her kitap farklı bir çifti konu alır, ancak genel hikaye ve olay örgüsü tüm seri boyunca devam eder. Bazı kitaplar birbiriyle örtüşür ve size daha önce olan olayları farklı bir karakterin bakış açısından görme fırsatı sunar.

Bir sonraki kitap Dimitri ve Autumn'a odaklanacak. Dimitri'nin kardeşi tarafından kaçırıldığı andan itibaren başlayacak, böylece onun yokluğunda başına gelen her şeyi göreceksiniz. Ayrıca onun bakış açısından oyunları, Arena'da Dominik ile aralarında olanları ve Nik ile Tati'nin hikayesinin sonunda geçen altı aylık zaman atlamasında olanları da göreceksiniz.

Tekrar tüm okuyucularıma çok teşekkür etmek istiyorum. Sizler olmasaydınız, bu hikaye, özellikle de bu kadar çabuk gün ışığına çıkmazdı.

Vaktiniz varsa ve hikayeyi beğendiyseniz, lütfen yorum bırakmaktan çekinmeyin!

T J x

Beni
takip
edin,
HOŞIMA
GİDİYOR ;)

İçindekiler

[Telif Hakları](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[Adanmışlık Özel](#)

[Not](#)

[1. Birinci Bölüm](#)

[2. İkinci Bölüm](#)

[3. Üçüncü Bölüm](#)

[4. Dördüncü Bölüm](#)

[5. Beşinci Bölüm](#)

[6. Altıncı Bölüm](#)

[7. Yedinci Bölüm](#)

[8. Sekizinci Bölüm](#)

[9. Dokuzuncu Bölüm](#)

[10. Onuncu Bölüm](#)

[11. On Birinci Bölüm](#)

[12. Onikinci Bölüm](#)

[13. On Üçüncü Bölüm](#)

[14. On Dördüncü Bölüm](#)

[15. On Beşinci Bölüm](#)

[16. On altıncı bölüm](#)

[17. On Yedinci Bölüm](#)

[18. On sekizinci bölüm](#)

[19. On Dokuzuncu Bölüm](#)

[20. Yirminci Bölüm](#)

[21. Yirmi Birinci Bölüm](#)

[22. Yirmi İkinci Bölüm](#)

[23. Yirmi Üçüncü Bölüm](#)

[24. Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[25. Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[26. Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[27. Yirmi Yedinci Bölüm](#)

[28. Yirmi Sekizinci Bölüm](#)

[29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)

[30. Otuzuncu Bölüm](#)

- [31. Otuz Birinci Bölüm](#)
- [32. Otuz İkinci Bölüm](#)
- [33. Otuz Üçüncü Bölüm](#)
- [34. Otuz Dördüncü Bölüm](#)
- [35. Otuz Beşinci Bölüm](#)
- [36. Otuz Altıncı Bölüm](#)
- [37. Otuz Yedinci Bölüm](#)
- [38. Otuz Sekizinci Bölüm](#)
- [39. Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
- [40. Kırkıncı Bölüm](#)
- [41. Kırk Birinci Bölüm](#)
- [42. Kırk İkinci Bölüm](#)
- [43. Kırk Üçüncü Bölüm](#)
- [44. Kırk Dördüncü Bölüm](#)
- [45. Kırk Beşinci Bölüm](#)
- [46. Sizlere küçük bir notum var](#)
- [47. Beni takip et](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

